Charlie Jane Anders a fost editor al site-ului de science fiction şi fantasy io9.com. A debutat editorial cu romanul *Choir Boy în* 2005. În 2013, povestirea ei „Six Months, Three Days” a obţinut Premiul Hugo, iar următorul ei roman, *Toate păsările din cer* (2016), a câştigat premiile Nebula, Locus şi Crawford şi a fost nominalizat la Premiul Hugo.

Charlie Jade Adders

Oraşul de la miezul nopţii

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Anders, Charlie Jane
Oraşul de la miezul nopţii / Charlie Jane

Anders; trad, din lb. engleză: Antuza Genescu. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978–606–43–0607–4
I. Genescu, Antuza (trad.)
821.111

Charlie Jane Anders
The city in the middle of the night
Copyright © 2018 by Charlie Jane Anders
All rights reserved.

© Nemira, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA

Redactor-şef: Marian COMAN
Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU
Lector: Roxana POPESCU
Tiparul executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978–606–43–0607–4

Cuprins

NOTA TRADUCĂTORULUI.....10
PARTEA ÎNTÂI.....12
PARTEA A DOUA.....46
PARTEA A TREIA.....149

PARTEA A PATRA.....189
PARTEA A CINCEA.....353
PARTEA A ŞASEA.....374
PARTEA A ŞAPTEA.....428
MULŢUMIRI.....469

Pentru mama, care m-a învăţat ce este colonialismul,
şi pentru tata, care m-a învăţat ce este natura umană.

NOTA TRADUCĂTORULUI

Acest manuscris a fost tradus după varianta originală scrisă în limbile xiosphantă şi argelană, în engleza mondială care, aşa cum subliniază Jthkyklakno [ref. 2327.288] a devenit „limba pe care o citeşte toată lumea, dar nu o vorbeşte nimeni” în mai multe lumi şi noduri spaţiale. Această întreprindere a presupus o serie de provocări, mai ales în capitolele despre Mouth,

însă, dat fiind interesul pentru aceste documente (şi, într-adevăr, dezinformarea în ce priveşte conţinutul lor), s-a impus încercarea serioasă de a face o traducere de calitate. În ciuda fabulaţiilor aparente şi a libertăţilor permise în ambele naraţiuni, alte surse mai de încredere privitoare la originea acestei noi forme de viaţă înzestrate cu simţuri umane nu avem. Detractorii precum Linghathy au susţinut un pseudocadru mitocratic, alegând să considere hibrizii drept produse ale reacţiei la presiunile extreme ale mediului, determinând un fel de asimilaţionism evolutiv. Aceste texte servesc, indubitabil, la complicarea şi, posibil, subminarea cadrului amintit.

Notă: în vreme ce coloniştii de pe planeta Ianuarie au preferat să adopte termeni tereştri arhaici pentru cuvintele comune şi flora şi fauna locală, eu am încercat să le găsesc echivalente cât mai fidele din engleza globală. (De aici, „radio”, „camion”, „pager”, „crocodil”, „pisică”, „bizon” etc.) Numele şi substantivele proprii au fost adaptate la ortografia engleză ori de câte ori a fost posibil (de exemplu, „Sophie”, „Bianca”, „Reynold” etc.). Pentru un glosar de terminologie şi nume comune în xiosphantă şi argelană, vezi Nuxhaven, ref. 11819.99. Orice feedback transmis prin canalele obişnuite este bine-venit.

PARTEA ÎNTÂI

SOPHIE

{Înainte}

I

Bianca vine spre mine, sub un cer mult prea larg. Amurgul de un alb incandescent desenează un halo din şuviţele ei negre, fine şi ciufulite. Priveşte în jos, agitată, de parcă ar încerca să pună capăt unei certe cu ea însăşi, apoi înalţă capul, mă vede şi în ochi îi mijeşte un zâmbet care îi alintă şi gura. Momentul recunoaşterii, alchimia contactului vizual, îl resimt atât de intens, încât orice altceva nu e decât o umbră de imagine. Când ajunge pe Bulevard, unde mă aflu eu, Bianca râde la o glumă pe care se pregăteşte să mi-o spună şi mie.

Când ne întoarcem în campus, două frunze de gutui mohorâte, dintre cele atârnate de cadrul uşilor de sărbători, ne flutură pe la glezne. Codiţele lor uscate, nouă la număr, se îndepărtează de noi grăbite, ca nişte picioruşe agile.

*

Zac trează în camera noastră întunecată, ascultând cum respiră Bianca pe raftul-pat de vizavi de mine. Apoi îi aud vocea:

— Sophie?

Mă sperii atât de tare când o aud vorbind după stingere, încât mă răsucesc şi cad grămadă pe podea.

Bianca chicoteşte din patul ei, eu îmi masez noada. Mă aştept să dea buzna peste noi o figură autoritară, poate un Supraveghetor, şi să ne săgeteze din priviri fiindcă am tulburat orele de linişte. Dacă nu poţi dormi odată cu toată lumea,

nici măcar nu eşti om.

— Sophie, linişteşte-te! îmi spune Bianca. N-am vrut decât să te întreb ceva. Dar acum am uitat ce anume.

Vede că n-am chef de distracţie şi nu mai râde.

— *Nu vei da de belea,* te asigur! Aici nu putem învăţa nimic dacă nu ne punem noi însene mintea la contribuţie, nu crezi? Doar n-o să ne ţină-n loc toată viaţă o regulă pe care am învăţat-o când eram mici.

În primele zile după ce am devenit colege de cameră, mă feream de ea cât puteam. Mă strecuram în spaţiul îngust de deasupra coşului de rufe din baia laterală, lângă rezervoarele voluminoase din care conţinutul se scurgea pe dinafară, folosite ca toalete. Bianca gesticula mereu şi râsul ei umplea locul de voie bună. Când mi s-a adresat prima dată, am presupus că o compătimea pe fata teribil de ruşinoasă venită din partea întunecată a oraşului şi că trebuia s-o ignor până când avea să se dea bătută.

Dar nu s-a dat.

Acum mă uit la silueta ei în timp ce mă adun de pe jos.

— Dar şi tu respecţi regulile, îi spun. Adică n-ai ieşi din cameră acum. Probabil că ai putea. Ai reuşi să te furişezi afară şi să rătăceşti pe străzi fără să te prindă Patrulele Somnului. Dar nu o faci, pentru că tu chiar respecţi regulile.

— Da, nu alerg goală pe stradă în Perioada de Reflecţie, zice Bianca, râzând. Dar ce rău facem dacă stăm puţin de vorbă după stingere?

Mulţumită Biancăi, mă simt de parcă noi două tocmai am coborât din prima navetă de pe nava-mamă într-o lume nou-nouţă şi putem face orice ne dă prin cap.

De când mă ştiu, n-am putut să adorm la ore fixe, odată cu restul lumii. Uneori îi vorbeam în şoaptă fratelui mei Thom, când credeam că e treaz, sau îmi găseam de lucru încercând să fac mici fapte bune pentru familia mea adormită, de exemplu, reparam nişte ochelari sau puneam şlapii fratelui meu exact în locul unde avea să-şi pună picioarele când se trezea. Dar tata mă prindea de braţ pe întuneric şi mă strângea destul de tare ca să nu-mi mai curgă sângele prin mână şi să scâncesc printre dinţi. Mai târziu, după ce coboram jaluzelele şi casa noastră se umplea din nou de o lumină ştearsă, tata răcnea la mine şi nu mai vedeam altceva decât faţa lui, de un roşu-aprins.

Orice lucru îşi schimbă forma pe întuneric. Muchiile ascuţite sunt şi mai ascuţite, pereţii par mai îndepărtaţi, obiectele fragile se răstoarnă mai repede. Mă trezeam lângă ai mei, îngrămădiţi cu toţii în acelaşi pat, şi îmi închipuiam că, pe întuneric, aş putea să-mi schimb şi eu forma.

*

Bianca a mai găsit o carte, tocmai în fundul bibliotecii şcolare, pe unul din rafturile acelea putrezite la care ajungi numai după ce cotrobăi sub un munte de gadgeturi stricate de-ale coloniştilor şi nişte ţoale de demult. Cartea e o ferestruică spre

trecut, adevăratul trecut, acela în care Colonişţii întemeietori au ajuns pe o planetă cu o faţă îndreptată întotdeauna spre soare şi habar n-aveau cum o să reziste acolo.

— Asta e istoria, de fapt, spune Bianca, procesul de transformare a idioţilor în vizionari.

Ne plimbăm amândouă prin centrul zonei temperate a oraşului, pe lângă contraforţii de aur tociţi ai Palatului, inspirând miresmele pieţei de lux, de unde Bianca tot încearcă să-mi cumpere nişte pantofi mai buni.

Pe Bianca nu o vezi decât citind. Devorează cărţile, de parcă s-ar teme să nu-i cadă ochii din cap înainte să le termine. Dar nu citeşte niciodată lecturile care ni se dau ca temă.

— Sunt aici să aflu lucruri noi, nu să studiez.

Își ţuguie buzele, iar chipul său, alungit şi colţuros, dobândeşte perfecţiunea clasică.

Împărțim camera de-o vreme, dar conversaţiile acestea mă tulbură şi acum. Continui să încerc cu disperare să demonstrez că merit să fiu aici, deşi am luat toate examenele şi am primit bursă. Citesc de trei ori fiecare text primit ca temă, până când suprafaţa cristalină începe să-mi tremure în faţa ochilor. Dar oricine îşi dă seama că sunt o intrusă doar uitându-se la mine – la hainele mele, la părul meu, la faţa mea, asta dacă se sinchiseşte cineva să mă observe.

— Eşti singura dintre noi care a trebuit să muncească din greu ca să ajungă până aici, îmi spune Bianca. Meriţi mai mult decât oricine să fii la colegiu!

Apoi îmi repetă că întemeietorii erau nişte neghiobi, exact când trecem pe lângă uriaşa statuie de bronz a lui Jonas în costum de protecţie, cu braţul ridicat în semn de triumf. Apărătoarele de umeri îi lucesc în razele zorilor, de parcă tocmai ar fi fost scoase din nobilul furnal pentru decontaminare.

II

Câteodată, Bianca îmbracă o rochie din petale iridescente sau mătase violetă şi dispare împreună cu alţi câţiva studenţi din căminul nostru. Întotdeauna este câte-o petrecere sau un banchet la care trebuie să meargă, să-şi cultive statutul printre elitele oraşului. Stă în prag – silueta ei, un pumnal cu vârful îndreptat în sus – şi-mi zâmbeşte.

— Mă întorc cât ai clipi.

Până într-o zi când, după ce s-au tras jaluzelele şi clopotele au sunat stingerea, eu sunt tot singură în cameră. Mă ghemuiesc în obscuritate, nu pot să dorm şi mă întreb dacă e teafără.

Când se ridică jaluzelele, Bianca intră în cameră şi se aşază pe raftul-pat.

— Petrecerea s-a prelungit şi era prea târziu să mă întorc înainte să se dea stingerea, îmi explică. A trebuit să rămân la una din gazde.

— Mă bucur că eşti teafără, am fost foarte îngrijorată…, îi spun, dar observ că Bianca stă cu umerii aduşi şi mâinile împreunate în faţa ochilor.

Rochia ei cea nouă, din fire de argint care se unduiesc în valuri sclipitoare, i se adună pe şolduri.

— Nu fac… Nu fac nimic altceva decât să joc rolul pe care toţi se aşteaptă să-l joc. Sunt o ipocrită.

Bianca scutură din umeri, apoi continuă:

— Uneori mă tem că alţii mă citesc ca pe-o carte deschisă, dar poate că ar fi mai rău dacă *n-ar fi aşa.*

Când o văd deprimată, mă înmoi, de parcă aş avea oase de mămăligă. Mă aşez lângă ea, atentă să nu-i stric rochia. Ce delicată e linia gâtului său…

Tăcem amândouă. Nu mă pricep să rup tăceri.

— Nici măcar nu ştiu de ce vrei să fii prietena mea, îmi spune.

Mă ridic şi aduc ceainicul din hol. Peste câteva minute, torn ceai fierbinte într-o cană şi i-o pun în mână.

— Încălzește-te, o sfătuiesc, cu voce blândă.

Bianca dă din cap a încuviinţare, soarbe cu sete din licoarea cu gust înţepător, apoi oftează prelung, de parcă a înţeles că s-a întors în locul de care aparţine. Furăm mereu ceainicul şi-l ţinem la noi pentru că nu-l mai foloseşte nimeni, dar cineva n-are de lucru, se furişează în camera noastră când nu suntem acasă şi duce globul acela înflorat înapoi în oficiu, unde cică îi e locul.

— Încălzește-te! îi spun a doua oară.

Nu termină bine ceaiul, că începe să ţopăie şi să spună bancuri, iar eu aproape am uitat că nu i-am spus de ce vreau să fiu prietena ei.

*

Suntem în Barul Public, în locul nostru obişnuit din intrândul de sub scări, unde miroase a ciuperci fermentate. La etaj, o trupă de *ragtime* scoate sunete lungi şi discordante din ţiteră şi trompetă. Se discută despre cel mai recent meci de fotbal de pe noul teren de sport din întinderile Nordice. Bianca mă întreabă ce m-a determinat să fiu prima persoană din familia mea – chiar şi din cartierul meu – care merge la colegiu. De ce nu m-am mulţumit să termin liceul, să mă aşez la casa mea şi să-mi fac ucenicia pe undeva, ca toată lumea?

Mă fixează cu ochii ei mari, căprui, de parcă ar fi mai multe Sophie în faţa ei şi se amuză încercând să le suprapună.

Întrebările personale m-au îngrozit dintotdeauna, dar, când mi le pune Bianca, simt cum mă scaldă valuri de plăcere. Nu o face din curtoazie şi nici nu vrea să mă înţepe cu întrebarea ei, tăioasă ca un cuţitaş.

— Întotdeauna mi-am zis că o să-mi găsesc şi eu o meserie, ca toţi colegii de clasă, îi răspund într-un sfârşit. Dar pe urmă au vrut să mă mărit. Am avut un prieten în liceu, Mark îl chema. Stăteam amândoi şi urmăream ce fac ceilalţi. Rareori ne adresam câte-un cuvânt. Oamenii ne-au văzut împreună şi au tras concluzia că avea să fie soţul meu. Făceau glume şi trăgeau cu ochiul la noi sau cântau melodii porcoase. Mie mi se făcea greaţă numai la gândul că Mark m-ar putea *atinge* cu mâinile alea. La un moment dat, de câte ori îl vedeam, o luam la fugă, dar mi s-a spus că trebuie să merg la sesiuni de întâlniri amoroase ca să-mi

găsesc alt soţ. „Vine o vreme când trebuie să te măriţi şi să faci copii, aşa cum vine vremea să dormi sau să mergi la serviciu”.

Bianca toarnă apă neagră într-un pocal de tinichea.

— Da, aşa se zice sau: „A venit vremea, să mergi pe drumul tău”. Oraşul ăsta! Trebuie să le facem pe toate exact la aceeaşi vârstă.

Râde.

— *Dar nu eram pregătită,* îi spun, însă vocea mea sună ca un mârâit. Abia ce-mi veniseră musafirii de vreo zece ori, că au şi început să mă bată la cap cu măritişul.

— Musafirii? se miră Bianca. Vrei să zici ciclul?

Mă înroşesc toată, de mi se iritã scalpul.

— Da, bine, ciclul. Dar am aflat că, dacă aş fi admisă la o şcoală de elită, cum e colegiul, aş putea obţine amânarea măritişului. Aşa că am devenit cea mai bună elevă. Am memorat toate manualele.

Am găsit un loc în care să mă ascund, luminat cu zgârcenie, unde puteam învăţa până se dădea stingerea.

Acum Bianca mă priveşte fix, uşor încruntată şi cu buzele subţiri întredeschise. Mă fac mică pe scaun, pregătindu-mă să aud o replică sarcastică. Dar ea scutură din cap şi zice:

— Ţi-ai luat viaţa în propriile mâini. Ai fost mai inteligentă decât sistemul! Este extraordinar!

Sorb din pocalul meu şi caut cea mai mică urmă de condescendenţă sau ironie în vorbele ei.

— Crezi tu asta? o întreb.

— La colegiu, toţi sunt ca mine – adică din zona temperată, a confortului, vrea să spună.

Părinţii i-au murit când era mică. A crescut la o creşă cu pretenţii, unde a fost pregătită să ocupe o poziţie de conducere.

— Am venit la colegiu pentru că asta se aştepta de la noi. Să absolvim şi să ne ocupăm locurile în guvern sau în industrie şi pe urmă să ungem şi noi roţile rahatului ăstuia de mecanism care ne ţine în viaţă. Pe când tu, tu eşti altfel.

Eu nu mă văd altfel. Mă consider invizibilă.

Bianca îşi comandă turte sărate, crocante şi preparate la aburi, pe care trebuie să le mănânci cu un cârlig special, începând din partea stângă. Prima oară când am încercat să mănânc una, am împrăştiat-o pe masă în cantina colegiului, în faţa mai multor studenţi, şi atunci Bianca s-a aşezat lângă mine pe bancă şi mi-a explicat în şoaptă cum să procedez. Retrăiesc senzaţia aceea de umilinţă de câte ori văd turtele acelea.

În timp ce mâncăm, Bianca mă întreabă cum e să creşti acolo, în partea întunecată a oraşului, pe strada pietruită şi abruptă care urcă spre umbre din ce în ce mai dense, cu duhori înţepătoare de la tăbăcărie împrăştiate de vântul rece al nopţii. Acolo unde te scoli când îţi pătrunde în casă eterna lumină gri şi inima ţi se opreşte o clipă, fiindcă îţi aminteşti, o dată şi încă o dată, că urmează să lucrezi sau să înveţi sub apăsarea unui giulgiu cenuşiu. Dar nu-i vorbesc Biancăi despre asta. În schimb, o consolez cu poveşti despre cât de unită e comunitatea din cartier, despre petrecerile pe

care le ţinem pe stradă şi oamenii care îţi dau o mână de ajutor la nevoie.

Bianca mă priveşte în semiîntunericul de sub scări, pătat de câţiva stropi luminoşi.

— Aş vrea să fiu mai mult ca tine! Vreau să-i dezamăgesc pe toţi. Vreau să-i surprind, până când o să moară de atâta surprindere.

Nu râde, însă ochii îi strălucesc ca atunci când spune bancuri. E mai multă lumină în ei decât pe cerul larg sub care am crescut.

III

Membrii Uniunii Studenţilor Progresişti se întâlnesc în subsoluri şi în dosul cămărilor. De obicei, venim între cinci şi cincisprezece şi discutăm despre sistemele opresive. Părul lung şi negru al Biancăi îi ascunde chipul când se apleacă în faţă ca să audă mai bine ce se vorbeşte, dar mâna ei o atinge discret de a mea. Un băiat cu freză stil mop, pe nume Matthew, vorbeşte despre oamenii obişnuiţi care, când nu dorm, îşi petrec fiecare clipă la fermele rotitoare, în fabrici, la staţia de epurare a apei sau la centrala electrică, până la moarte.

La un moment dat, Bianca se ridică şi începe să vorbească răspicat şi cu voce tare. O auzim ca şi cum am fi în inima ei şi îi numărăm bătăile. S-a machiat cu dungi mov şi argintii în jurul ochilor ca să-i pună în evidenţă. Nu-mi pot lua privirea de la ea.

— Dacă-ţi controlezi somnul, atunci eşti

stăpânul propriilor tale vise, ne spunea. Iar de acolo nu e decât un pas până la a fi stăpân pe propria ta viaţă.

În Xiosphant totul e astfel conceput, încât să nu uităm că timpul trece: calendarele, jaluzelele ridicate şi coborâte, clopotele care răsună în oraş. Se vorbeşte întruna despre conştientizarea temporalităţii, care poate fi un lucru simplu – de exemplu, să ajungi acasă la cină înainte de a auzi clopotele anunţând coborârea jaluzelelor şi încheierea unui alt ciclu – sau mai dificil, ca atunci când te uiţi în oglindă şi constaţi că ţi s-a schimbat forma feţei şi dintr-odată nu mai arăţi ca un copil, ci ca o femeie.

Dar nimic în oraşul acesta nu e menit să se schimbe vreodată.

— Timpul, continuă Bianca, ar trebui să te înfurie, nu să te îndemne la resemnare. Pe Pământ, strămoşii noştri puteau merge după soare de la un capăt la altul al orizontului. Vedeau cum se petrec schimbările chiar deasupra capetelor lor. Călătoriile acestea aveau să se schimbe, la fel şi vremea, care a trecut de la frig la cald, pe urmă iar la frig. Şi, tocmai pentru că erau conştienţi de schimbări, oamenii luptau din toate puterile. Foloseau expresii metaforice penetrante, ca „trăieşte clipa” sau „bate fierul cât e cald”. Timpul nu e temnicerul nostru, încheie Bianca. E eliberatorul nostru.

Ovaţionăm şi pocnim din degete, până când ne amintim de ce ne adunăm într-un subsol îmbâcsit, în spatele unor butoaie cu aluat de turtă: ne

răzvrătim într-un mod extrem de periculos.

După întâlnire, în camera noastră, Bianca îl bârfeşte pe Matthew, tipul care a luat cuvântul înaintea ei.

— I-a trebuit o grămadă ca să nu spună altceva decât că ar trebui să ne solidarizăm cu alte grupuri de activişti. E unul din cei cărora le place să se audă vorbind. Dar are nişte picioare faine.

— E doar emoţionat, îi zic. L-am văzut cum se foieşte până-şi face curaj să deschidă gura. Cred că te venerează. Nu ştii ce groaznic poate fi să vorbeşti în faţa oamenilor.

Bianca se apleacă şi-mi atinge încheietura mâinii.

— Ai fi un mare conducător, dacă ai ieşi din carapace.

Își ia o băutură tare, apoi adaugă:

— Tu întotdeauna încerci să vezi partea bună a oamenilor. Poate că ai dreptate în privinţa lui Matthew. Data viitoare voi încerca să-l fac să se simtă mai în largul lui.

*

Oare de când suntem colege de cameră? Uneori mi se pare că s-a scurs o veşnicie, alteori, doar un interludiu. A trecut destul ca să-i învăţ obiceiurile şi semnificaţiile gesturilor, dar prea puţin ca să nu mă ia mereu prin surprindere. După calendar, e 7 Vişiniu după Roşu, adică am ajuns deja la jumătatea primului trimestru. Când nu vorbim faţă în faţă, mă gândesc la ce-i voi spune

data viitoare când ne întâlnim şi-mi imaginez ce-o să-mi răspundă.

În ultima vreme, de câte ori Bianca încalcă regula şi-mi vorbeşte după stingere, mă strecor pe raftul ei, ca să-i aud mai bine şoaptele. Îi simt răsuflarea caldă pe obraji când îmi povesteşte cu glas scăzut despre şcoală şi artă şi ce-ar însemna să fim libere. Pielea ei, palidă ca norii, şi a mea, de culoarea imortelelor, aproape că se ating. Îmi amintesc cu greu să-mi controlez tremurul.

Toată lumea spune că e normal ca fetele de vârsta mea să lege prietenii strânse cu alte fete, lucru care ar putea însemna chiar şi altceva. Un ecou copilăresc al curtatului şi iubirii mature. Dar ştii când e vremea să renunţi la prostiile astea, aşa cum ştii când trebuie să mănânci şi când să dormi. Închid ochii şi-mi închipui că, atunci când îi voi deschide din nou, voi fi depăşit sentimentele de acum. Câteodată strâng tare-tare din pleoape, până văd scântei.

Încă nu m-am obişnuit cu ideea că Bianca trebuie să meargă la baluri sau dineuri selecte în vecinătatea Palatului. Scoate din fundul dulapului câte-o rochie cu sclipici care-i vine perfect, mă îmbrăţişează şi-mi promite că se va gândi la mine în timp ce-şi face datoria la Citadelă. În ultimul timp, s-a întâmplat să treacă şi două cicluri de ridicat-coborât jaluzele fără să o văd şi de fiecare dată s-a întors într-o dispoziţie stranie şi cu umerii lăsaţi.

Odată, a dispărut destul de mult. Întorcându-mă în cameră, am găsit-o aşezată pe patul ei,

lângă Matthew, studentul progresist cu picioare frumoase. Se ţin de mână. Doi nasturi de la tunica Biancăi sunt desfăcuţi, volanele din jurul gleznelor sunt desprinse, iar pe faţă e mânjită cu ruj. Smocuri de păr acoperă încheieturile degetelor lui.

Bianca nu tresare când dau buzna peste ei, râde şi-mi face semn să mă aşez pe patul meu.

— Matthew tocmai pleca. Am vorbit despre solidaritate şi cum s-o facem mai… ăăă… solidă.

Râde iar, odată cu Matthew. Încerc să nu mă holbez la ei, dar nu prea am unde să privesc în altă parte.

După ce pleacă Matthew, Bianca se trânteşte pe spate şi-mi spune:

— Ai avut dreptate! E foarte dulce. Şi îi pasă de schimbare. S-ar putea să fie genul distractiv.

Simt cum mi se topeşte limba în gură şi-i înghit rămăşiţele. Mă las pe patul meu, moale ca o cârpă. Bianca îmi vede mutra ofilită.

— Nu-i chiar aşa de rău. Ţi-o garantez! Şi n-am mai avut de mult pe cineva. Nu-i bine să stai singură prea mult. Consider că ne-ai ajutat să devenim iubiţi, aşa că poate acum te ajutăm noi pe tine să-ţi găseşti un prieten.

— Nu-mi trebuie prieten!

— Bine, spune Bianca ridicându-şi braţele. Mi-ai povestit despre Mark. Probabil că a fost oribil. Dar sigur o să uiţi episodul acela când o să cunoşti un tip pe gustul tău. O să vezi.

Ochii Biancăi sunt mai luminoşi decât oricând, obrajii ei, scăldaţi de culoare. E atât de euforică, încât se zvârcoleşte pe pat şi fredonează pentru

sine. Mă întreb dacă aşa m-am purtat şi eu când i-am dat voie să devină interesată de mine. Am fost o mare proastă.

De câte ori cred că am descoperit ce nu e în regulă cu mine, constat că m-am înşelat.

*

Cei cinci lideri ai Uniunii Studenţilor Progresişti stau în pivniţa Barului Public, beau gin cu lapte dintr-o carafă şi-şi povestesc întâmplări personale. Carafa şi cănile se clatină pe o masă joasă, cu picioare inegale. Nu e o întâlnire oficială, aşa că nu ne ascundem în subsoluri şi atingem subiecte politice doar în treacăt. Dar tot se vede că suntem un grup de liber-cugetători, după jachetele noastre muncitoreşti măslinii şi fularele aspre. Trupa de *ragtime* de la etaj se căzneşte să interpreteze „Omul care s-a aventurat în miezul zilei” în ritm de bocet funerar.

Bianca şi Matthew stau în faţa grupului. Se ţin de mână şi schimbă priviri drăgăstoase. Sunt convinsă că toţi îmi simt gelozia plutind ca un nor în pivniţa igrasioasă. Ea îmi aruncă un zâmbet în care înghesuie un sac de glume răutăcioase.

Întorc privirea şi văd cum o dâră de lumină pătrunde printr-o ferestruică de deasupra capetelor noastre şi săgetează peretele opus. Ferestruica nu se acoperă nici când se coboară jaluzelele, aşa că raza aceea pipernicită nu se dă bătută şi, în timp, a reuşit să decoloreze zugrăveala şi să roadă tencuiala în locul pe care

cade. Până şi în cărămizile expuse s-au format crăpături adânci şi urâte, care converg spre un miez asemănător cu craterul unui meteorit străvechi. Oare cât va mai dura până să se prăbuşească peretele?

Poate că, dacă reuşesc să vorbesc în faţa grupului, Bianca se va întoarce la mine. Își va da seama că Matthew nu are nimic interesant de spus şi că a avut dreptate în privinţa lui la început.

Deschid gura ca să spun un banc despre care ştiu că nu e amuzant şi ignor junghiul fierbinte pe care îl simt ori de câte ori încerc să mă adresez străinilor sau mai multor persoane deodată. Nu poate fi chiar atât de greu, mă încurajez. Măcar un banc eşti în stare să spui.

Abia rostesc prima silabă, că poliţiştii năvălesc pe scările şubrede într-o învălmăşeală de uniforme albastre vătuite, mâneci ondulate protectoare şi viziere lucioase. Sunt înarmaţi – arme cu repetiţie, de mare putere, pe care nu le-am mai văzut niciodată atât de aproape – şi scrutează dominatori micul nostru grup.

Şeful lor, un tip scund, cu insignă de sergent şi fără cască pe capul pătrat, apare ultimul şi ni se adresează politicos, dar aspru:

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Am fost informaţi că unul dintre studenţii radicali a furat patru dolari pentru mâncare de la colegiu. Bancnotele acelea sunt marcate. Cine le-a luat să recunoască acum!

Vorbeşte întruna, dar abia îl aud.

Îmi vine în minte un amănunt: pe drum

încoace, am văzut-o pe Bianca furişându-se în Casieria de la parterul căminului nostru. A ieşit foarte repede, îndesând ceva în buzunar. A zis în glumă că poate să le dea un rând liderilor revoluţiei.

— Voi, ăştia! Voi, „Revoluţionarii”! mârâie sergentul. Întotdeauna vă purtaţi de parcă regulile nu sunt făcute şi pentru voi.

Mă uit la Bianca. E lângă mine, împietrită. Strânge marginile scaunului. Faţa i se contractă, nările i se dilată, buzele i se tensionează într-o linie subţire. Dacă găsesc dolarii la ea în buzunar, poate să-şi ia adio de la viitorul ei luminos. Bianca ar putea face atâtea pentru oraş, pentru oamenii care se zbat să trăiască. I-ar dispărea luminiţele din ochi pentru totdeauna.

Eu? Eu sunt invizibilă.

Îmi strecor degetele în buzunarul ei şi simt trei fâşii reci. Le scot şi le vâr în blugii mei, exact când poliţiştii încep să ne percheziţioneze.

— Nu suntem niciun fel de „grup”, se grozăveşte Bianca în faţa lor. Pur şi simplu ne-am întâlnit să bem ceva. Ne violaţi intimitatea cu acţiunea asta nejustificată de…

I se opresc cuvintele în gât când încep s-o pipăie. Se crispează când se ridică, clătinându-se pe picioare.

Când nu găsesc banii la ea, i se înmoaie genunchii. E gata să se prăbuşească peste scaun, dar îşi revine. Scrutează locul din priviri. O aud gâfâind răguşit.

Poliţiştii ajung la mine. Abia am timp să-mi

încordez şoldurile, că unul dintre ei găseşte banii pe care i-am ascuns în buzunar.

— Ce v-am spus?

Începe să râdă. În vizorul lui strălucitor zăresc reflexia deformată a unei perechi de ochi uimiţi.

Bianca se uită la mine. Îi cade faţa când îşi dă seama ce-am făcut. Încearcă să vorbească, dar nu reuşeşte să scoată un cuvânt. I se umezesc ochii şi i se înroşesc.

Matthew întinde mâna spre ea într-un gest de consolare, dar Bianca îl respinge.

Vrea să facă un pas în faţă, să se interpună între mine şi poliţişti, dar ezită o clipă în plus şi doi dintre ei mă înşfacă imediat. Nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine, nu aud decât propria mea respiraţie şi nu simt altceva decât o menghină în jurul braţelor.

Când îmi revin, Bianca şi-a recăpătat calmul şi îi vorbeşte sergentului cu vocea cu care se adresează de obicei autorităţilor idioate:

— Perfect! Aţi găsit banii. Felicitări! Sunt convinsă că niciunul dintre noi nu ştie cum au ajuns acolo, nici măcar Sophie. În orice caz, treaba asta priveşte strict colegiul. Duceţi-ne la director şi-o s-o rezolvăm în…

— De data asta, nu! o întrerupe sergentul. E timpul ca voi, „studenţii radicali”, să vă învăţaţi lecţia. Vă place să staţi aici şi să trăncăniţi despre cum o să distrugeţi tot ce-am construit noi, să-mi luaţi pâinea de la gură, de la gura tuturor, cu aiurelile voastre anarhiste. Dar nu veţi reuşi să faceţi ce vreţi doar pentru că sunteţi deştepţi.

Doi poliţişti mă prind de sub braţ şi mă târăsc pe scara şubredă, sub care de obicei stau cu Bianca. Picioarele mele zgârie podeaua când încerc să-mi lipesc tălpile de ea.

— Nu-s decât nişte nenorociţi de dolari pentru mâncare! strigă Bianca, răguşită.

Ceilalţi studenţi progresişti au împietrit pe scaune.

— Aduceţi-o înapoi! Vă înşelaţi! N-a făcut nimic rău, e un om bun, poate singurul om bun, iar eu… *Vă rog!* Opriţi-vă!

Bianca e roşie ca racul, cu ochii sclipind de lacrimi. Îl apucă pe sergent de mânecă şi-l smuceşte până când o azvârle cât colo.

Bărbaţii cu viziere opace mă ridică pe trepte, strângându-mă de subsuori atât de tare, încât mă arde pielea. Dau din picioare şi mă zvârcolesc, dar nu fac decât să mă învineţesc.

— Nu puteţi s-o luaţi! urlă Bianca din toate puterile.

Apuc s-o văd scurt cum plânge, tremură, îşi scutură furioasă pletele negre şi-şi încleştează pumnii.

— Nu-i a voastră, e a mea! N-a făcut nimic rău! *Aduceţi-o înapoi*!

Apoi sunt smucită până în vârful scărilor şi scoasă în stradă. Poliţiştii mă trag întruna de braţe, în loc să mă lase să merg pur şi simplu între ei, aşa că mă împleticesc când încerc să nu alunec pe pavajul din ardezie. Fac zgomot intenţionat şi lumea se adună, deşi eu mă străduiesc să nu ţip. Muncitori, profesori, colegi de-ai mei. Daniel, cu

care sunt colegă la cursul de chimie, aruncă în mine cu un ambalaj alimentar murdar, însă nu mă nimereşte.

Trasă brutal de mâinile care mă ţin de subsuori, nu văd decât cerul, de aceeaşi consistenţă şi culoare lăptoasă ca de obicei. Ca o cupolă uriaşă de sidef, mereu apăsătoare. Căştile poliţiştilor apar şi dispar din faţa ochilor mei şi de fiecare dată mă imaginez muşcând aerul cu dinţii. Aud claxoane când ajungem pe Bulevard şi-mi ţin capul destul de sus ca să surprind frânturi alungite din mulţimea reflectată în vitrinele de sticlă turnată ale centrului comercial.

Mă dor urechile de zgomot, dar îmi aud respiraţia: nişte şuierături obosite.

Ajungem la duba poliţiei şi sunt aruncată în spate, într-o cuşcă. Şoferul conduce lent, ca la paradă. Zăresc o latură a Palatului şi Piaţa întemeietorilor. Casele cu mansarde înalte şi clădirile din gresie lucioasă se conturează ameninţătoare deasupra noastră când cerul se acoperă cu giulgiul său cenuşiu, strat peste strat.

Oamenii din piaţa principală ridică ochii de la legume şi se holbează la noi când trecem pe lângă ei. Alte huiduieli, acum şi câteva urlete. Îmi pare că altcineva trăieşte întregul episod, undeva la mare distanţă, de parcă amigdala din creierul meu s-a transformat într-o lentilă specială, distorsionantă.

Mă tot sprijin, crezând că vom coti pe o stradă laterală ca să fiu dusă la secţia de poliţie şi bombardată cu întrebări despre grupări subversive. Îmi imaginez expresia de pe chipul

tatălui şi al fraţilor mei când vor afla. N-am mai vorbit cu ei de nu mai ştiu când.

Trecem de secţie, apoi de închisoare. Poliţiştii râd de mutra mea confuză. Mai există un birou al magistraturii, e puţin mai în faţă, dar îmi dau seama că nici acolo nu vom opri. Sergentul, aşezat lângă şofer, vede că mă tot uit pe geam şi chicoteşte.

— Nu facem noi pe nimeni să-şi piardă vremea cu tine!

Trecem de fermele rotitoare, care îmi umplu câmpul vizual: structuri de piatră impunătoare, mari fiecare cât Palatul, ies la suprafaţă din pământ. O mie de spiţe se învârtesc cu încetinitorul, rotind culturile din umbră în lumina indirectă a soarelui şi înapoi în umbră. Tot la câteva momente, unul din sistemele lor de tuburi acoperă jumătate de cer.

Urmează Marile Arcade, înfăţişând crocodili şi tigri îmbrăţişaţi, ciopliţi în relief, şi Sfera de Aur cuibărită între ei. Cândva, mi-au plăcut la nebunie sculpturile acelea.

Pe oriunde trecem, oamenii îl arată cu degetul pe copilul nerecunoscător care a sfidat sistemul atât de grijuliu cu toată lumea. Aş fi putut la fel de bine să încerc să dobor fermele rotitoare cu mâinile goale. Încă n-am scăpat de senzaţia că sunt în altă parte şi urmăresc scena de undeva, de sus.

Bulevardul se ramifică în cinci străzi şerpuitoare care desenează un labirint în formă de ic. Înaintăm pe cea din mijloc, plonjând în partea

întunecată a oraşului. Lumea dobândeşte înfăţişarea sumbră de care îmi amintesc din copilărie, iar printre zăbrelele ferestrei desluşesc turnuri de fabrică şi blocuri de apartamente. Instalatorii şi constructorii merg pe stradă îmbrăcaţi în salopete. Majoritatea se mulţumeşte să scuture din cap şi să întoarcă privirea. Unu sau doi scuipă spre maşină, dar nu-mi dau seama dacă o fac la adresa mea sau a poliţiei.

Acum ştiu unde mergem. Groaza pe care am ţinut-o la distanţă mă izbeşte în valuri. Respir şi mai greu, mai zgomotos, bat cu mâinile şi picioarele în cuşca de sârmă din dubă. Frica mă seacă pe dinăuntru, mă sufocă şi nu o pot suporta, trebuie să mă eliberez, izbesc întruna plasa de sârmă. Sergentul râde şi se uită la ceas, de parcă ar fi pariat cât voi rezista înainte s-o iau razna.

Nu mai suport zbaterea asta interioară.

Trebuie să scap, nu pot să scap.

Cuşca a fost construită pentru cineva cu picioare mult mai puternice decât ale mele şi nu reuşesc să trag destul aer în piept ca să urlu, oricât aş vrea. Văd deja zidul exterior al Xiosphantului şi panta Bătrânei Mame – muntele care protejează oraşul de noapte. Acolo, cerul are culoarea solului umed. În capătul îndepărtat al Mahalalei, casele cu acoperiş de ardezie, fabricile şi depozitele se înghesuie înfrigurate unele într-altele.

Poate se vor răzgândi în ultima clipă. Poate vor doar să-mi tragă o spaimă soră cu moartea. Poate mă vor arunca din dubă chiar la marginea oraşului şi mă vor lăsa să plec cu un avertisment.

Dar când ajungem la zidul de piatră fortificat, unul dintre ofiţerii cu cască scotoceşte după o cheie şi descuie o poartă de metal masivă, care se deschide cu un scârţâit obosit. Poliţiştii mă apucă de o încheietură şi mă trag afară din spatele cuştii. Îmi pierd echilibrul şi cad într-un genunchi. Sergentul mă împinge în cadrul porţii dintre crepuscul şi noapte, apoi le face semn celor mai apropiaţi de el să mă însoţească. Doi bărbaţi bine clădiţi mă prind de coate şi mă conduc pe poarta care duce într-un loc unde aerul e mai rece decât oriunde altundeva.

Bătrâna Mamă domneşte deasupra noastră, un dinte uriaş negru, cu conturul proiectat pe cerul întunecat.

Sunt îmbrăcată în haine uşoare, de toată ziua. Blugi subţiri, dintr-un amestec de cânepă şi lână, o cămaşă largă, care-mi trece de talie, şi volane în jurul gleznelor. Sandale ţesute, uşoare. Frigul muntelui muşcă din mine. Poliţiştii poartă uniforme vătuite, mănuşi groase, bocanci şi căşti de protecţie.

Cei doi continuă să mă împingă şi fac semn cu armele, până încep să urc cum pot pe suprafaţa abruptă, cu mâinile şi picioarele amorţite. Nu văd pe unde merg şi mereu mă împiedic şi cad, proptindu-mă în palme. De câteva ori, îmi pierd echilibrul pe piatra dură şi alunec înapoi. Poliţiştii mă izbesc cu picioarele în coapse ca să nu mă opresc.

Un gând mă străfulgeră de dincolo de panică: *Bianca nici măcar nu va şti ce mi s-a întâmplat.*

Mă agăţ de piatră cu unghiile, o lovesc cu degetele de la picioare, găsesc prize pentru mâini şi picioare, mânată de o disperare cruntă.

Un vaiet ascuţit se aude în noapte, ca şi cum crocodilii s-ar pregăti de un ospăţ cu carne crudă. Poate că-mi simt deja mirosul.

Pe la jumătatea distanţei, vreau să renunţ. Ce rost are să urc până în vârf? Nimeni nu se întoarce acasă din noapte, poate numai rarii supravieţuitori ai unei cete de vânători. Dar când mă opresc şi mă aşez pe o proeminenţă îngustă, ca să arunc o privire dispreţuitoare peste umăr, poliţiştii ridică armele.

Inspir adânc şi mă întorc din nou cu faţa la stâncă, pentru că mai degrabă râcâi muntele, mai degrabă îmi zdrelesc vârful degetelor şi podul palmelor, decât să cedez şi să accept moartea pe care mi-au ales-o.

Singurul gând cald în neantul îngheţat e acela că Bianca e în siguranţă. Va trăi viaţa pe care o merită şi poate va ajunge să ocupe o funcţie care va schimba oraşul. Mă va uita după un timp, dar poate că amintirea mea va rămâne într-un ungher al inimii sale şi o va inspira să facă ceva pentru alţii. Pot să mor liniştită, ştiind că va face lucruri măreţe. Încerc să mă conving că e destul şi atât, că mi-e la fel de bine ca şi când aş fi trăit o viaţă întreagă alături de ea.

*

Vântul mă pişcă de obraji, mă orbeşte şi mă

forţează să vărs mai multe lacrimi decât am crezut că pot vărsa vreodată.

Dar un mecanism interior preia controlul, iar eu bâjbâi în continuare după adâncituri în care să-mi proptesc mâinile şi să mă împing în sus, metru cu metru. Nu mai sunt conştientă de nimic, merg parcă în somn, mâinile şi picioarele mi-au amorţit.

Tresar când mă ridic încă o dată şi ajung în vârf. Sunt pe un platou mic, unde mă pot opri să trag aer rece în plămâni. La vreo zece metri de mine, o frântură de soare loveşte un colţ de stâncă atât de fierbinte, încât îţi pârleşte pielea. Nici măcar nu pot privi pata aceea, atât e de încinsă.

În spatele meu se întinde oraşul, deja adormit în spatele jaluzelelor groase. Iar dincolo de el, Tânărul Tată – muntele mai scund şi mai neted care ne apără de lumina zilei – spintecă orizontul.

Stau în picioare pe platou, gâfâind, şi încerc să-mi alung amorţeala punându-mi mâinile la subsuoară, unde sunt plină de vânătăi. Poliţiştii mormăie ameninţător. Abia aşteaptă să se întoarcă în oraş să-şi bea carafa de gin cu lapte, în faţa şemineului. Mă bruschează cu armele, iar eu mă întorc spre partea cealaltă a muntelui.

În faţă... nimic. Beznă fără margini, un spaţiu în care lumina şi căldura nu pătrund niciodată. Acolo, gheţarii cioplesc în tundră şi furtunile spintecă aerul. Furtunile şi megafauna omoară fiecare suflet care se aventurează dincolo de acest munte, dacă nu cade victimă frigului şi dezorientării înainte.

Poliţiştii înaintează la unison şi mă îmbrâncesc

cu mâinile ascunse în mănuşi, până când mă prăbuşesc cu capul înainte într-un frig atât de pătrunzător, încât am impresia că mi se va opri inima.

Partea întunecată a Bătrânei Mame mă izbeşte ca un ciomag peste tors şi peste picioarele mele împleticite. Încerc să mă agăţ de ceva, să-mi aduc tălpile sub mine, dar mă dezechilibrez întruna, până când cad brusc de-a lungul unui zid neted, acoperit cu gheaţă, care îmi arde şi pielea rămasă pe palme când încerc să mă prind de el. Nu văd cât de jos am alunecat sau ce e dedesubt, nici cum aş putea evita să mă fac bucăţele lovindu-mă de stânci.

Încerc să mă împing de suprafaţa dură cu ambele coate, răsucindu-mă şi pipăind încolo şi-ncoace. Nimic, doar vântul rece ca gheaţa. Mă prăbuşesc pur şi simplu în gol.

Aterizez pe un strat de zăpadă destul de tare ca să-mi taie răsuflarea şi mă înec cu aerul rece. Spatele şi coastele îmi iau foc de durere şi, o clipă, am senzaţia că mi-am rupt ceva. Dar mă forţez să mă ridic într-un genunchi, scuturată de spasme, şi durerea teribilă începe să se estompeze.

Nici măcar nu văd muntele de pe care am căzut. Degetele mi-au amorţit, nu-mi mai simt nici faţa, plămânii îmi ard, stomacul mi se întoarce pe dos. Vântul şuieră şi mai nervos, acoperind orice sunet. Când mă ridic în picioare, un vortex negru îmi scutură măruntaiele. N-am stat în beznă nici câteva clipe, că deja mă doboară.

Lumea spune că, dacă stai prea mult în pustiul

ăsta invizibil, te apucă delirul. Asta, dacă supravieţuieşti. Dar mă silesc să-l înfrunt. Mă strâng în braţe şi înaintez orbeşte în ciuda vântului turbat, prin moara de gheaţă. Habar n-am în ce direcţie mă îndrept.

Mă ciocnesc de ceva. O blană deasă peste o carapace groasă. Un tentacul mă atinge uşor pe obraz şi îmi dau seama că stau la câţiva centimetri de un crocodil matur.

Cleştele lui frontal e suficient de aproape ca să-mi sfărâme capul dintr-o mişcare lentă. Un sunet înfundat răzbate prin vuietele interminabile ale vântului şi sunt sigură că animalul deschide gura largă şi rotundă, cu dinţi ascuţiţi, ca să mă devoreze cu oase cu tot.

SOPHIE

{după}

I

La şcoală am învăţat despre crocodili şi ce să facem dacă ne întâlnim cu vreunul.

Nu încerca să fugi, pentru că eşti pe teritoriul lor şi te pot încolăci cu tentaculele lungi înainte de a apuca să faci primul pas. În plus, sunt capabili să străbată distanţe mari cu picioarele lor solide din spate, mari cât un om adult. Iar cu cele din faţă se pot căţăra pe orice suprafaţă şi pot străpunge orice obstacol.

S-ar putea să reuşeşti să te ascunzi, pentru că

nu se ştie cum îşi simt crocodilii prada, din moment ce nu se pot baza pe văz ori auz în bezna cutremurată de vânt. Poate că-şi folosesc simţul mirosului sau detectează altfel mişcarea. Nimeni nu s-a ascuns până acum de un crocodil, ai putea fi tu primul.

Singura strategie viabilă e atacul. Şi crocodilii au punctele lor slabe, de care un om poate profita. Au zone sensibile pe abdomenul neacoperit complet de carapace. Ştiu unde sunt organele lor vitale, pentru că l-am urmărit pe Frank măcelarul tranşând unul pentru un banchet, după ce nişte vânători avuseseră noroc şi se întorseseră din noapte nevătămaţi şi cu pradă proaspătă.

Dar cel mai slab punct al crocodililor şi cel mai uşor de găsit e centrul cleştelui de pe capul lor, aflat acum exact în faţa mea. Carapacea impenetrabilă are două gheare tăioase ca lama, dar în mijlocul lor e o pădure de limbi care se zvârcolesc întruna, nu mai lungi ca degetul nostru mic. Dacă loveşti exact în centrul cleştelui şi zdrobeşti apendicele acelea lipicioase, ai putea omorî animalul dintr-o lovitură.

Cleştele e atât de aproape de mine, încât îi simt marginea zgâriindu-mi gâtul. Nici n-aş apuca să reacţionez dacă s-ar hotărî să mă lase fără cap. Îmi iau inima-n dinţi, îmi fixez bine picioarele pe suprafaţa alunecoasă şi mă pregătesc să lovesc mortal zona caldă din mijlocul cleştelui. Pot s-o fac, sunt destul de puternică. Ridic amândoi pumnii.

Şi mă opresc.

Pentru că simt o răsuflare caldă de sub cleşte,

acolo unde e gura animalului. Iar partea aceea din mine care întotdeauna stă şi analizează totul până în ultimul detaliu, în loc să dea drumul cuvintelor, pur şi simplu, întreabă: de ce e gura crocodilului atât de departe de limbile acestea? Nu poate gusta nimic cu ele, nici scoate sunete. De ce sunt poziţionate chiar în centrul acestei foarfeci blindate, apărate şi totuşi vulnerabile?

Las pumnii jos. Îmi aplec în faţă capul neprotejat şi aproape că-mi pierd echilibrul. Cleştele mă cuprinde de ceafă, dar nu mă omoară. În schimb, crocodilul îmi dă voie să-mi vâr nasul degerat în căldura umedă a viermilor săi cleioşi, care mă mângâie pe obraji. Mă ia cu ameţeală de la miasmele pătrunzătoare şi sunetele derutante – o urâţenie frumoasă. E prea mult pentru mine; parcă sunt beată, mi-am ieşit din propria minte şi nu mai ştiu unde e sus şi unde jos, prinsă cum sunt într-un vârtej al simţurilor.

Gata să mă prăbuşesc, reuşesc totuşi să mă ţin pe picioare, până când…

… sunt în altă parte. În mijlocul nopţii, înconjurată de uriaşe calote glaciare. Un munte de gheaţă şi zăpadă pluteşte leneş la orizont. Suntem la mii de kilometri distanţă, într-un loc unde nicio fiinţă umană n-a pătruns de 25 de generaţii, de când ne-am pierdut navele-cercetaş şi vehiculele tot-teren.

Nu ştiu cum se face, dar văd pe întuneric. De fapt, nu văd, ci mă folosesc de simţuri străine, pe care mintea mea le transformă în imagini şi în sunete.

Străbat peisajul mai iute ca vântul. O furtună stârnită brusc m-ar rupe în bucăţi, tundra m-ar putea înghiţi, dar nu-mi pasă. Picioarele mele din spate se împing în sol şi gheaţa cedează; cele din faţă, mai mici, spintecă suprafaţa lunecoasă, sporindu-mi viteza şi menţinându-mi echilibrul. Nu fug – avansez într-un mod mult mai eficient. Nu m-am mai simţit niciodată atât de puternică, nici n-am mai trăit aglomeraţia asta de senzaţii în capetele celor două tentacule mari, cu care pipăi vântul şuierând în jurul meu.

Îmi vine să râd, apoi întorc capul şi văd alţi patru crocodili fugind alături de mine. Cară nişte obiecte ţepoase în tentacule şi ghidează o sanie încărcată cu un soi de metal preţios. Mă scaldă un val de mândrie, siguranţă şi fericire că sunt alături de mine şi ne îndreptăm spre acasă.

Am ajuns. E o structură uriaşă, în formă de trandafir cu petalele desfăcute, un cerc înconjurat de forme arcuite, încrucişate după un tipar complex. Numai vârful iese la suprafaţă, restul se extinde mult sub gheaţă, dar frumuseţea locului îmi taie răsuflarea. Un oraş sclipitor, mult mai întins decât Xiosphantul, pe care niciun om nu l-a văzut până acum.

*

Probabil că am leşinat, pentru că mă trezesc şi constat că crocodilul m-a prins în tentacule şi se ajută de picioarele din faţă ca să nu mă scape, în timp ce urcă stânca abruptă de pe care am

alunecat. Sunt îngheţată până în măduva oaselor, dar m-a înfăşurat cu un fel de pătură groasă, făcută parcă din muşchi şi fungi. Materialul e cald şi moale, îmi înveleşte strâns faţa, lăsând puţin spaţiu ca să pot respira. Un tentacul îmi acoperă nasul, iar cilii mi se freacă de piele. Nu văd nimic, însă urechea internă îmi spune că urcăm. În ciuda crocodilului care mă protejează cu trupul, vântul aspru tot muşcă din mine.

Mă depune exact în locul de unde m-au împins cei doi poliţişti. Ating solul înainte de a-mi da seama că m-a lăsat jos şi mă extrag din înveliş numai pentru a fi orbită, o clipă, de lumina slabă. Poliţiştii au plecat de mult.

Salvatoarea mea e chiar mai mare decât crocodilul pe care l-am văzut măcelărit în copilărie. Are carapacea groasă şi un strat de piele scorojită pe picioare şi pe tentacule. Remarc şi două scobituri adânci, una de fiecare parte a capului, care seamănă cu doi ochi trişti, dar nu sunt ochi. Carapacea rotundă se umflă când animalul se fereşte de expunerea bruscă la lumina solară parţială, pe care niciun crocodil nu o poate suporta. Cleştele se deschide şi se închide, de parcă şi-ar lua la revedere.

Nu apuc s-o studiez mai atent sau să încerc să comunic cu ea din nou, de fapt, nu apuc să fac nimic, pentru că se răsuceşte şi dispare brusc în jos pe panta muntelui.

*

De aici, de sus, Xiosphantul e un oval enorm, din care lipseşte o bucată din partea dreaptă. Fermele se rotesc neîntrerupt, dar clădirile sunt luminate, deci întreg oraşul e adormit.

Zona cea mai apropiată de mine, Mahalaua, are o nuanţă de un cenuşiu-închis şters, apăsătoare, acoperişuri de ardezie şi dreptunghiuri înalte din cărămidă albă, dar oraşul dobândeşte o tentă incandescentă pe măsură ce privesc mai adânc în interiorul lui, către fermele rotitoare şi principalul cartier comercial. Vălul sur se ridică încet şi privirea mea cade pe centrul oraşului, unde turla înaltă a Casei Consiliului şi cupolele aurii ale Palatului strălucesc argintii. De acolo, lumina devine tot mai fierbinte, până când ajung cu privirea în zona diurnă a oraşului, care îmi răneşte ochii chiar şi aici, unde sunt acum. Iar dincolo de ea, razele soarelui împung din spatele Tânărului Tată. Totuşi, nu privesc atât de departe, de teamă să nu mă doară ochii. În dreapta mea, în exteriorul zidului de pe întinderile Nordice, vitele se îmbrâncesc, înconjurate de garduri înalte. Pe sub aflorimentul de la poalele Tânărului Tată şerpuiesc galerii de mină, iar câteva rămăşiţe colţuroase ale unor meteoriţi preţioşi se odihnesc mai departe spre nord.

Corpul meu, cuprins de dureri, începe să mă mănânce. Mâinile şi picioarele mi le simt grele cât muntele, sângele înţeapă când curge prin ele. Deşi pot să mă mişc, vreau să rămân pe platoul acesta pentru totdeauna, să urmăresc oraşul cum se trezeşte şi adoarme într-un ciclu nesfârşit. Cum se

căzneşte şi moare. Privesc în jos din punctul meu de observaţie şi îmi zic: *nişte proşti.*

Un sistem noros de presiune mare traversează rapid fâşia noastră de amurg, prea înalt şi prea dens ca să disting norii individuali. De câte ori te uiţi la el, te apucă durerea de cap.

Tremur din fiecare celulă a corpului la gândul de a mă întoarce acasă după cele întâmplate. Prima oară când încerc să mă ridic şi să cobor panta, îmi şi imaginez cum poliţiştii mă depistează imediat ce pun piciorul înapoi în oraş, strigând la mine de sub căşti, şi brusc nu mai sunt în stare să mă mişc sau să respir, de parcă ar fi pus deja mâna pe mine. Mă vor prinde din nou, vor şti că am supravieţuit şi poate că, de data asta, mă vor exila în zona diurnă.

După ce inspir şi expir scurt de mai multe ori, îmi vine mintea la cap. *Nimeni nu ştie că eşti în viaţă,* îmi spun. *Na ştiut nimeni nici înainte, iar acum sunt convinşi că ai murit.* Ultimul gând mă face să râd cu glas tare, nu ştiu de ce. Mă ridic şi-mi silesc trupul muşcat de ger să coboare până la zidul exterior al oraşului Xiosphant.

Dau ocol zidului şi îmi ia o veşnicie să descopăr o porţiune şubredă, reparată doar pe jumătate după ultima avalanşă de stânci. Scot pietrele care stau să cadă şi fac o gaură suficient de mare ca să mă strecor prin ea.

II

Străzile din Xiosphant par înguste. Sunt atât de

sufocate de oameni, căruţe şi camioane, încât nu poţi ajunge unde vrei. Dar acum, când sunt goale, se cască precum prăpăstiile, iar dalele de piatră albă şi pereţii din bolţari amplifică fiecare pas. În depărtare, aud bocanci călcând în ritm vioi – vine spre mine o Patrulă a Somnului – şi constat că teama nu m-a părăsit. Respir mai repede. Mă vor găsi, o creatură sălbatică, fără nimic pe ea decât o pătură de muşchi şi nişte zdrenţe, murdară şi plină de tăieturi.

Trebuie să dispar de pe stradă înainte să…

Un claxon răsună în tot oraşul. E clopotul de avertizare anterior ridicării jaluzelelor, în caz că oamenii vor să se facă prezentabili înainte de a face baie în lumină. Acasă, când îl auzeam, mi se părea că intervalul chinuitor scurs între el şi revenirea soarelui nu se mai termină. Dar acum constat că nu mai sunt decât vreo două sute de bătăi de inimă până când se vor deschide ferestrele şi oamenii vor da buzna pe străzi.

Nu mă pot duce la familia mea, nu după vorbele pe care ni le-am aruncat ultima oară. N-am cum să ajung la colegiu înainte de ridicarea jaluzelelor şi, chiar dacă aş ajunge, Bianca ar fi nevoită să mă ascundă pe undeva.

Mă pitesc în spatele gunoiului de pe o alee, mă furişez pe lângă ferestre mascate de şipci metalice. Îmi dau seama că mă învârtesc în cerc, pe aceleaşi cinci străzi jegoase. Respir tot mai sacadat. Pretutindeni, fabrici, depozite şi imobile care îmi întorc spatele. Atunci îmi aduc aminte de locul unde mă duceam cu mama pe vremea când

trăia. Am fost acolo de câteva ori când nu am mers la şcoală. Nu e departe. Mama întotdeauna spunea că era locul unde se simţea în siguranţă. Asta a fost demult, dar poate că locurile cu adevărat sigure nu dispar niciodată.

Urmez traseul arătat de mama, pe lângă un depozit de pânzeturi şi un combinat chimic, pe nişte alei care par şi mai întunecoase decât altele din acelaşi cartier, şi ajung pe o stradelă pe care, dacă nu o cauţi în mod special, o ratezi.

Are caldarâmul mai neted decât pietrele tocite al străzilor vecine, iar la capătul ei tronează o uşă mare, ornată, din lemn masiv, vopsit în auriu strălucitor cu nuanţe purpurii, şi două rânduri de cuie de fier, decorative. Ajung în dreptul ei, mai-mai să cad pe grămada de murdărie de pe rogojină. Găsesc totuşi soneria ascunsă în spatele unei bucle sculptate migălos în lemn.

Apăs, dar nu se întâmplă nimic.

Mai apăs o dată şi aud un sunet ascuţit, apoi mă înconjoară un zgomot ca de manivele şi cărucioare. Se ridică jaluzelele. Mă uit înapoi pe unde am venit şi văd ferestrele clădirii din capătul celălalt al străduţei apărând de după scuturile metalice şi dezvăluind ochiuri de geam nespălate şi chipurile din spatele lor.

Sun pentru ultima oară şi bat cu pumnul în uşa grea. Între timp, se deschid alte uşi şi lumea dă năvală pe străzi. Sunt blocată aici, în fundătura asta.

Uşa se deschide şi un bărbat în vârstă mă priveşte de sus. Poartă o tunică largă de mătase

care îi ascunde burdihanul şi o şapcă demodată, brodată cu fir de aur, care îi acoperă chelia în plină extindere. Hernan are însă aceeaşi ochi blânzi şi zâmbet larg care ascund umbra unei suferinţe vechi.

Mijeşte ochii, dar nu mă recunoaşte. Apoi clipeşte şi spune:

— Sophie? Vai de mine, ce-ai păţit? Intră repede, să nu-şi închipuie lumea că facem o partidă de lupte în noroi.

Hernan nu pune alte întrebări. Mă zoreşte să intru. Trecem pe lângă o sală de aşteptare decorată cu generozitate, de care îmi amintesc de pe vremea când veneam aici cu mama. Lemn pătat, covoare în culori stridente şi pendule lente. Apoi ajungem într-o parte a clădirii pe care n-am văzut-o niciodată: camerele de locuit şi zona serviciilor. Pereţi de cărămidă simpli, podea de piatră rece. În capătul holului, se deschide uşa unei toalete cu o cadă mare.

Îi mulţumesc lui Hernan cu glas istovit. El doar zâmbeşte.

— Îmi povesteşti când îţi revii.

Se apleacă şi umple ochi cada cu apă atât de fierbinte, că scot aburi pe gură. Apoi pleacă şi închide uşa, iar eu arunc pătura de pe mine.

Imediat ce mă atinge apa, am senzaţia că mă sparg în bucăţi, încep să-mi simt din nou degetele de la mâini şi de la picioare, iar pielea îmi ia foc în timp ce râcâi straturi de jeg şi de sânge. Respir precipitat, până mă sufoc, iar când zgârieturile şi tăieturile mă ustură din cauza apei, scot un vaiet

prelung, piţigăiat. Nu voi mai fi curată niciodată, nu-mi va mai fi niciodată cald pe dinăuntru. Frec până sângerez în mai multe locuri. Frec în continuare.

Apa se murdăreşte de la mizeria de pe corpul meu, tendoanele şi venele îmi revin la viaţă şi, în sfârşit, îmi dau voie să retrăiesc ce mi s-a întâmplat. *M-au luat. M-au smuls de lângă tine. Ai plâns şi ai ţipat. M-au plimbat pe stradă ca la paradă. Oamenii au aruncat cu gunoaie în mine. Colegul meu de clasă a azvârlit şi el ceva. Au râs de frica mea, de parcă le-ar fi fost foame de frică. M-au obligat să urc muntele, m-au împins în beznă.*

Pe măsură ce îmi dau seama că situaţia mea se schimbă de la „pericole pe care trebuie să le înving acum” la „lucruri care mi se vor fi întâmplat întotdeauna”, încep să tremur. Mi-e atât de frig, încât apa ar putea fi la fel de bine rece ca gheaţă. Odată cuprinsă de tremur, nu mă mai pot opri. Tremurul se înteţeşte şi apa se scurge pe podeaua din dale. Mă strâng în braţe şi vărs lacrimi pentru care nu mai pot da vina pe vânt, au gust prea înţepător, ca lacrimile de mort. Mă aud de la o distanţă incredibilă, văitându-mă şi clănţănind din dinţi.

Când vaietele devin prea puternice şi nu le mai îndur, când nu mai suport acest corp şi am senzaţia că mă voi face fărâme în cadă, îmi aduc aminte de altceva, un lucru mai important decât oricare altul: *am fost crocodil şi am fugit prin tundră alături de prietenii mei.*

PARTEA A DOUA

MOUTH[1]

Marea Ucigaşă dispăru în spatele lor, apoi nu le mai rămase decât drumul. Giulgiul aducător de moarte la un orizont, furnalul alb la celălalt. Un cer atât de vast, încât te pulveriza doar privindu-l. Nici o altă formă de relief, doar modelele desenate de crăpături în piatra de sub tălpi. Zgomotul ritmic al paşilor, *boc, boc, boc,* deveni o melodie neîntreruptă, acompaniată de huruitul roţilor de sanie. De vreo două ori, un bizon se năpusti asupra lor din întuneric şi vru să înşface o persoană cu botul lui crâncen în care avea atâţia dinţi, că nu-i putea număra, şi fire tăioase ca lama încrucişate între ei. La un moment dat, se lăsă asupra lor, de la mare înălţime, o furtună teribilă – pumnale de gheaţă mânuite de milioane de pumni. Fură nevoiţi să-şi improvizeze un adăpost, deşi abia se mai ţineau pe picioare, şi făcură din trupurile lor înfrigurate un zid care să protejeze sania. Într-un sfârşit, după ce se scurseseră parcă zece vieţi, văzură sclipiri la orizont: oraşul Xiosphant. Luminile crescură în intensitate, apoi dispărură, pentru că urma stingerea. Când se iviră din nou, erau mult mai aproape.

Toţi se bucurară la gândul că-şi vor lepăda poverile, îşi vor desface şireturile bocancilor întăriţi de mizerie, vor face o baie călduţă, vor găsi mâncare caldă. În afară de Mouth, pe care o

1 „Gură“ - în lb. engl. în orig. (n. tr.).

cuprinse groaza la gândul că va fi din nou captivă într-un oraş.

Ceilalţi membri ai Curierilor Descurcăreţi erau orăşeni care îşi câştigau pâinea călătorind. Mouth era o călătoare înnăscută, care tolera oraşele numai scurte intervale de timp.

Într-un oraş nu puteai merge decât în cerc. Necazul ştia unde să te găsească. Oamenii aveau mai multe bunuri decât puteau duce şi pretindeau că structurile construite erau forme de relief. Mouth nu putea călători singură, iar Curierii Descurcăreţi erau singurii care se puteau numi nomazi în era aceasta, însă perioadele enervant de lungi dintre călătorii erau chinuitoare. Mai ales dacă le petreceai în Xiosphant, ai cărui locuitori erau obsedaţi să doarmă la ora potrivită şi habar n-aveau să facă o cafea ca lumea.

Poate că Mouth avea noroc şi oraşul urma să se prăbuşească într-o prăpastie înainte de a ajunge ei acolo.

Zidul oraşului se ghicea ameninţător în depărtare: blocuri de granit acoperite cu ţepuşe de tungsten[2], ridicate de locuitori după unul din războaiele lor stupide, cu generaţii în urmă. În curând, din spatele zidului răsunară zgomote şi Mouth nu reuşi să distingă hărmălaia din fabrici şi huruitul utilajelor de minerit de strigăte şi instrumente muzicale. Oraşele aveau o sinestezie debordantă. Atâtea sunete şi mirosuri într-o învălmăşeală de imagini, încât îţi cedau simţurile.

2 Metal dur, greu, cenușiu-deschis, întrebuințat la fabricarea filamentelor pentru becuri și a oțelurilor speciale (n. red.).

Omar dădu semnalul când ajunseră la o distanţă mică de zid, dedesubtul lui, la locul stabilit. Nu se întâmplă nimic. Curierii Descurcăreţi încercară să apropie cât mai mult sania de învelişul zidului, în timp ce osiile ei protestau. Se ghemuiră toţi în lumina palidă. Nenorocitul de zid vibra. La început, fuseseră opt la număr, inclusiv trei recruţi, dar Jackie se uitase o singură dată la Marea Ucigaşă şi fugise înapoi, în siguranţa relativă din Argelo. Apoi Franz se grozăvise în barcă, se răsturnase şi se înecase. Până şi Mouth voia să ridice paharul în amintirea bietului Franz şi a tuturor prietenilor şi familiilor pierdute.

În jurul lui Mouth, ceilalţi începură să se panicheze că aveau să rămână blocaţi pentru totdeauna la poalele unui zid oribil, gri-maroniu. Omar repetă semnalul încă o dată, apoi încă o dată.

La 12 metri de ei se deschise un pasaj, un tunel întunecat care trecea pe sub temelia zidului, susţinut de plante căţărătoare putrede. Justin, omul lor de legătură, le ceru să se grăbească, fiindcă era târziu. De parcă nu ei ar fi aşteptat după el o veşnicie.

Justin venise însoţit de trei bărbaţi. Puseră toţi mâna pe sania care se bloca întruna în şanţurile din pereţii tunelului. Felul în care se poziţionaseră ajutoarele lui Justin, odată ce toţi se opintiră şi motorul începu să se supraîncălzească, îi stârni suspiciunea lui Mouth. Aşa că rămase în urmă. Pe la jumătatea tunelului, Justin scoase o armă cu repetiţie, un model mai vechi, şi declară că

încărcătura e a lui. Toţi Curierii Descurcăreţi ridicară mâinile, cu excepţia lui Mouth, care apăru în spatele lui şi îi izbi zdravăn capul de o grindă de sprijin, mai-mai să se prăbuşească tunelul. Urmă o luptă cu cuţitele, în beznă.

Nu eşti Curier Descurcăreţ dacă nu doseşti cuţite în toate ascunzişurile corpului.

Curierii lăsară sania într-un cimitir de vechituri cu o clipă înainte ca tunelul să se năruie în spatele lor, peste Justin şi şleahta lui. Treaba era nasoală. Le trebuia un alt om de legătură, pentru că stofele de lux, caisele uscate şi votca tulbure nu se vindeau singure, iar ei nu se pricepeau la banii ăia ciudaţi care circulau în Xiosphant. În plus, la plecare, le trebuia un tunel nou. Una peste alta, o călătorie de rahat, cu un final de rahat. Nu se-alegeau cu nimic, decât că aveau s-o ia în freză.

*

Poate că în Xiosphant nu găseai tot ce voiai, dar sigur nu lipseau barurile. Faptul avea legătură, probabil, cu represiunea.

Găsiră o speluncă numită *Calea Strâmba* şi dădură o ladă de votcă tulbure pe mâncare, băutură şi permisiunea de a se retrage în camera din spate după stingere. În scurt timp, toţi erau sătui şi beţi.

Mouth îşi dezvoltase o latură a personalităţii care îi masca stângăcia în societate şi senzaţia de captivitate între ziduri: vorbea tare, se umfla în pene şi nu mai înceta cu glumele. Uneori, dacă bea

destul, se păcălea pe ea însăşi.

Dar era greu să glumeşti în xiosphantă, cu atâtea consoane, sunete ocluzive, timpuri verbale şi pronume pretenţioase. Mouth stâlcea tot a doua propoziţie, deşi lumea părea că se amuză de povestea ei cu încăierarea dintr-un bar (lângă o căldare cu ulei încins) cu un bărbat de două ori cât ea. În acelaşi timp, în zona calmă a creierului ei, amintirea se relua la nesfârşit: capul lui Justin izbind grinda de sprijin când ea îşi umflase muşchii să-l ridice. Oare îl lăsase fără cap? Uneori, Mouth credea că da, alteori că nu. Singura senzaţie clară era capul care-şi pierdea soliditatea, corpul încordat, apoi relaxat şi mirosul de urină şi ulei de motor. Obişnuita mahmureală care o chinuia după ce omora pe cineva îi provoca greaţă. Dar nu-şi putea înfrâna ura faţă de cei ce încercau să jefuiască nişte contrabandişti harnici care adunaseră gunoaie din toată lumea, ba traversaseră şi Marea Ucigaşă. Dacă Justin şi-ar fi făcut apariţia în speluncă viu şi nevătămat, Mouth l-ar fi rupt în bucăţi. Nu-şi dădea seama dacă îi era greaţă din cauza sentimentului de vinovăţie sau pur şi simplu era nesatisfăcută.

Amândouă, poate.

— Tipu’ atârna cu capu’ deasupra uleiului încins.

Mouth ajunse cu povestea la punctul culminant, spre deliciul publicului:

— Se uită la mine şi zice: „Rahat! Ăsta-i ulei de arahide? Că-s alergic la el!

Lumea hohoti şi doi tipi îi cumpărară lui Mouth

gin cu lapte şi nişte votcă tulbure, din cea dată la schimb de Curierii Descurcăreţi.

Spelunca se goli când clopotele anunţară Perioada de Reflecţie, trase ultima oară înainte de stingere. Mouth stătea lângă Alyssa, holbându-se la fraierii de pe stradă care se dădeau peste cap să nu-i prindă stingerea pe-afară. Alyssa era tovarăşa de drum a lui Mouth, adică stăteau tot timpul împreună, dormeau împreună, îşi păzeau reciproc spatele şi fiecare ştia ce gândeşte cealaltă. Pe bună dreptate, ar fi trebuit să fie sătule una de alta.

— Te bucuri că te-ai întors în Xiosphant? Alyssa râse la grimasa scoasă de Mouth. Fac pariu că nu mai ştii de bucurie că vorbeşti o limbă atât de plină de calificative, încât nu reuşeşti niciodată să spui ce vrei, adăugă ea într-o xiosphantă fără cusur, varianta formală.

Propoziţia ei specifica ce oră era, timpul verbal implicat (condiţionalul prezent), sexul şi statutul social al ei şi al lui Mouth. Pentru Mouth, aşa ceva era inacceptabil, fiindcă nu-i plăcea să fie categorisită.

— Mă doare-n cot! pufni ea. N-o să stau aici atât de mult ca să mă deranjeze.

— Eşti o fire optimistă, rosti Alyssa, de data asta în argelană. Ai uitat că ai săpat în tunel cu un craniu de om? Şi că ne-am pierdut omul de legătură? S-ar putea să treacă o vreme până găsim altul. Ca să fiu sinceră…

Nu-şi termină propoziţia. Şi nici nu era necesar. Acum, că avea un acoperiş deasupra capului după

cine ştie câtă vreme, faţa îi era traversată de umbre şi brăzdată de riduri pe care nu le avusese înainte. Alyssa avea părul negru şi creţ, maxilar proeminent şi mâini mari, vânjoase, în care Mouth se cuibărea confortabil ori de câte ori cele două împărţeau nişa de dormit. Alyssa dovedea o tinereţe inepuizabilă şi era plină de surprize – numai că acum arăta îmbătrânită.

— Vrei să renunţi, intui Mouth.

N-ar fi trebuit să-i pese. Grupul de Curieri Descurcăreţi îşi schimbase dintotdeauna membrii, numai Mouth şi Omar rămăseseră constanţi. Nu-ţi permiteai să te ataşezi.

— Nu-i neapărat vorba că vreau să renunţ, dar nu ştiu dacă mai rezist, rosti Alyssa.

Mouth râse.

— Dacă aveai de gând să renunţi, ţi-ar fi fost mai bine în Argelo. În urbea natală. Măcar acolo lumea ştie să se distreze.

— Am avut parte de prea multă distracţie ultima oară. De fapt, să ştii că-mi place în Xiosphant. E linişte. Se fac pateuri bune, fiindcă la fermele rotitoare se produce şi făină.

— Sper, sincer, să te răzgândeşti, spuse Mouth, golindu-şi cana cu votcă tulbure.

Târâseră lăzi întregi cu băutura asta după ei dintr-un iad într-altul şi nici măcar nu era grozavă.

— N-aş vrea să te pierd, continuă ea. Nici să fiu nevoită să împart nişa de dormit cu Reynold.

La câţiva metri de ele, Reynold o auzi şi-şi dădu ochii peste cap. Era un tip masiv şi urât, tatuat pe braţe, cu nasul spart şi mâini ciudat de

micuţe. Nimeni nu voia să doarmă lângă el, pentru că sforăia şi trăgea vânturi deodată.

— Nu asta te supără, remarcă Alyssa.

Mouth nu era supărată, însă Alyssa nu prea se înşela când venea vorba de asemenea lucruri.

— Atunci, ce?

— Te temi că, dacă eu sunt prea bătrână să continuu, poate că eşti şi tu.

— Cu mine-i altă poveste. O să fac asta până la moarte.

— De ce? întrebă râzând. Fiindcă ai fost crescută de nomazi? Ştii că nomazii sunt contrabandişti, nu? Contrabanda e pentru tineri cu reflexe bune. Crezi c-o să mai fii în stare să rupi capete după încă vreo două drumuri din astea?

— Şi nomazii sunt nevoiţi să rupă capete câteodată.

Mouth voia să încheie subiectul.

— Eşti pregătită să fii singura persoană bătrână dintr-o echipă de contrabandişti tineri? o întrebă Alyssa.

— Simt pregătită să beau până cad lată. Alte planuri, în afară de ăsta, nu mi-am făcut.

— Atunci, bea mai repede! Nu prea mai avem timp.

Aşa şi era. Nici nu-şi termină bine Alyssa vorba, că se şi auzi scrâşnetul acela strident, pe care Mouth şi-l amintea de la vizitele precedente în Xiosphant: jaluzelele coborâte în tot oraşul, ca să blocheze lumina. În speluncă, semiobscuritatea plăcută făcu loc unui întuneric atât de dens, că nu vedeai la doi paşi.

Mouth nu putea suferi bezna. Ideea că ai vrea să dormi în locuri unde oricând poţi fi prins la înghesuială, de parcă nu era destul de riscant că închideai ochii, părea de-a dreptul nebunească. Atavică. În camera din spate, ceilalţi Curieri Descurcăreţi bâjbâiau după un ungher în care să doarmă numai cu tovarăşul lor de drum sau claie peste grămadă. Doar Mouth rămase pe scaun, privind în gol. Nu mai stătuse pe întuneric de când vizitase Xiosphantul prima oară, în copilărie, prizonieră între jaluzelele coborâte. Descoperirea unei noi fobii îi trezea un sentiment opus îndrăgostirii.

Nu călătoritul te îmbătrânea. Stabilirea într-un loc, oamenii de care te ataşai, aşteptările tale şi asimilarea – astea te îmbătrâneau. Era o perspectivă copilărească asupra lucrurilor, dar aşa ştia Mouth să le privească.

Printre nomazii care o crescuseră fuseseră şi bătrâni, şi copii, dar îşi stabiliseră diverse cutume, graţie cărora membrii vulnerabili primeau îngrijirea necesară. Şi, bineînţeles, Cetăţenii nu încercaseră să transporte mărfuri fragile şi semiperisabile dintr-un oraş într-altul în ritm alert.

Mouth nu reuşi să adoarmă, în ciuda extenuării şi a alcoolului. Când, în cele din urmă, toate jaluzelele fuseseră trase şi lumina gri-albăstruie pătrunse în cameră, se simţi urâtă. Proprietarul cârciumii, un bătrânel jovial, cu păr cărunt şi creţ, pe nume Ray, le aduse platouri cu plăcinte calde. Lui Mouth îi venea să guste cel puţin zece.

Alyssa avea dreptate: chiar se pricepeau la

plăcinte cei din Xiosphant. Dar cafeaua era execrabilă.

Acum, că oraşul se aglomera în loc să se golească, Curierii Descurcăreţi porniră în explorare. Străzile erau mai înguste decât în Argelo, dar mai drepte şi dispuse într-o semireţea. Erau şi mai bine pavate, pentru că localnicii avuseseră acces la tehnologie superioară de pe nava-mamă când îşi construiseră oraşul. O clădire în jurul căreia zburau nişte creaturi delicate avea o marchiză mare, din piatră, care probabil că a fost prefabricată. O casă mai mult înaltă decât lată, cu ţevile mascate de ornamente din frunze aurii, stătea să se năruie, dar păstra ceva din grandoarea începuturilor.

Curierii se străduiseră să se spele şi să arate ca şi cum ar fi aparţinut locului, pentru că, în Xiosphant, simplul fapt că erai străin te scotea în afara legii. Mouth purta o pălărie mare, cu panglici, care să-i acopere creasta şi cicatricele, şi un poncho după moda locală, dar refuzase cu încăpăţânare bordura dantelată din jurul gleznelor. Ceilalţi se armonizau, cât de cât, cu mulţimea. Dar în acest oraş, hainele şi mâinile pătate îi trădau imediat pe instalatori, muncitorii necalificaţi, puştii angajaţi prin magazine şi pe birocraţi. Toţi păreau să-i arunce lui Mouth priviri furişe ori de câte ori se aventura pe o stradă mai aglomerată, plină de vânzători de alimente şi copii de şcoală. Câţiva prunci arătară cu degetul către ponchoul ei, care nu se potrivea cu pantalonii, remarcând absenţa volanelor din jurul gleznelor şi scoţând nişte sunete stupide.

După discuţia cu Alyssa, Mouth vedea în tot ce i se întâmpla noi prilejuri de a se simţi bătrână.

Îl lăsaseră pe Kendrick să le păzească lucrurile depozitate în cimitirul de vechituri şi le găsiră pe toate în bună regulă la întoarcere. Dar timpul nu era de partea lor. Poliţia avea ochi şi urechi pretutindeni şi lumea se arăta mult prea interesată de treburile lor în Xiosphant. Cum Justin nu mai era, curierii aveau nevoie de cineva care să le mute marfa şi să-i ajute să facă rost de o nouă încărcătură, pe care s-o ducă în Argelo.

— M-am tot gândit, rosti Kendrick, încruntându-se atât de tare, încât îi zornăiră piercingurile. N-o să găsim pe altcineva să ne vândă marfa, adică nu destul de repede. Piaţa neagră din Xiosphant e cam subţire şi dezorganizată, faţă de cea din Argelo. Dar îl ştiu pe unul George, care ne-ar putea ajuta. E trezorierul unei fabrici de acoperişuri, adică se ocupă cu toate tipurile de valută, nu doar chitanţe de infrastructură. Face şi trocuri, ca să se asigure că angajaţii fabricii au acces la servicii stomatologice şi jucării pentru copii. Ultima dată când am fost în oraş, am auzit că are şi o slujbă clandestină.

— Atunci, hai să mergem la George Trezorierul! spuse Omar şi scoase un chiot.

Ascunseră votca tulbure în camera din spate a speluncii, apoi pierdură o groază de vreme ca să acopere sania cu materiale din cimitirul de vechituri ca s-o facă să semene cu vehiculele de livrare ale depozitelor de piele din Xiosphant. Bătură din nou clopotele: nu mai aveau timp.

— Va trebui s-o luăm pe străduţe dosnice, spuse Kendrick. Ştiu eu un traseu sigur.

Kendrick era omul care ştia unde se găseşte mâncarea cea mai picantă şi băuturile cele mai bizare în orice loc ajungeau.

— Ce-o fi aia trezorier… murmură Yulya.

Yulya nu mai ieşise din Argelo înainte, aşa că îl convinsese pe Omar s-o ia cu el. Toţi crezuseră că se va speria şi va fugi înapoi, ca Jackie. Dar ea se obişnuise repede cu vicisitudinile drumului, cărându-şi povara fără să se plângă. Nici pe Marea Ucigaşă nu se pierduse cu firea. Spunea că-şi dorise dintotdeauna să fie actriţă călătoare – meserie care nu mai exista din… din copilăria lui Mouth.

— E din cauza economiei sucite din Xiosphant, o lămuri Kendrick. Au zece feluri de bani, fiecare pentru altceva. Dolari pentru hrană, credite pentru medicamente, chitanţe de infrastructură, raţii de energie şi aşa mai departe. Firma de acoperişuri e plătită în chitanţe de infrastructură, dar George Trezorierul trebuie să se asigure că angajaţii primesc şi altfel de bani, aşa că face tranzacţii pe sub mână cu furnizorii medicali, firmele de alimente şi uzina electrică. Şi aşa mai departe.

— Păi… e o adevărată aiureală, zise Yulya, vorbind tot în argelană, cu glas scăzut.

— Aşa evită ei penuria şi formarea de stocuri, spuse Mouth, scuturând din umeri.

— Aşa îi ţin pe toţi în priză, rosti Alyssa. Toată lumea e ocupată să aibă destui bani de toate tipurile şi nu mai are timp să şi gândească.

În clipa aceea, un fum roşu-albăstrui acoperi cerul, semnalând jumătatea intervalului dintre coborârea şi ridicarea jaluzelelor.

Firma de acoperişuri era taman în capătul luminos al oraşului. Soarele tot indirect bătea şi acolo, razele tot se târau peste un munte enervant de înalt, dar lumină era din plin. Mouth putu să-şi vadă firele de păr de pe dosul palmei. În jur, numai culori. Aerul avea un altfel de miros în acel moment al zilei: sulfuros, penetrant, oarecum sărat. Mouth începu să transpire sub guler.

— Bănuiesc că cine e blocat în partea asta de oraş se gândeşte că i-ar prinde bine un acoperiş sănătos deasupra capului.

Alyssa pufni.

Ajunseră în dreptul unei lespezi de calcar enorme, atât de înaltă, că nici nu-ţi dădeai seama dacă avea un acoperiş zdravăn. Pe firma ondulată scria PROFESIONIŞTII ACOPERIŞURILOR. Câţiva tipi în salopete cărau nişte cutii în clădire. Omar îi întrebă unde ar putea Curierii să-l găsească pe George. Jumătate din ei rămaseră să păzească sania, în timp ce Mouth, Omar, Alyssa şi Kendrick străbătură un labirint de rafturi şi pereţi de carton, în centrul căruia stătea un tânăr pe o minge mare de cauciuc, într-o cuşcă de sârmă.

— Şi chiar aţi bătut drumul din Argelo până aici? îi întrebă George, clipind des către ei.

Avea o lentilă autofocalizantă într-un ochi şi câte-o eşarfă legată pe fiecare braţ, ca unii profesionişti ai finanţelor pe care îi văzuse Mouth mişunând pe străzi. Dar el îşi purta părul împletit în

şase cozi. Pe peretele din spatele lui atârna unul din calendarele acelea înfiorător de complicate – milioane de linii întretăindu-se într-un cerc.

— N-am mai cunoscut pe nimeni care a fost în Argelo. Cândva, am întreţinut relaţii comerciale deschise cu ei, să ştiţi. Ştiu nişte oameni mai în vârstă care-şi aduc aminte de untul de pisică importat mai demult din Argelo şi…

— Untul de pisică sărat produs de Mason, îl întrerupse Omar. Avem cinci kilograme, în ambalaje speciale.

— A, zise George, s-ar putea să valoreze o groază de dolari pentru hrană sau ce vă interesează pe voi. Îi ştiu pe unii care lucrează în mine şi vă pot face rost de bauxită, cositor, cupru şi alte lucruşoare. Minele nu mai sunt ce-au fost, dar tot ne mai fac surprize.

Vorbea în varianta politicoasă a limbii xiosphante, cu care te adresai străinilor. Se prezentă drept director, iar pe curieri îi numi muncitori veniţi în schimb de experienţă.

Mouth abandonă discuţia şi începu să cerceteze locul. Era la fel de mare ca încăperea din faţă a speluncii *Calea Strâmbă,* dar părea mult mai mică din cauza fişetelor care ocupau toată partea din spate. Erau din material bun, cristal refractar, cu un catalog rotativ din aluminiu. George adunase nu numai informaţii despre afacerile lui, ci şi tone de materiale date de alţii la schimb, cumpărate sau vândute în Xiosphant. Un dentist din vecinătatea frontului rece colecţionase o sumedenie de insigne de pe uniformele din nava-

mamă (rămasă tot acolo, singuratică, pe orbita ei în declin). George mai avea liste de obiecte rare şi de colecţie, vândute la licitaţiile din oraş.

Pentru un loc care se mândrea că are bani potriviţi pentru nevoile oricui, Xiosphantul ascundea o grămadă de tranzacţii ilegale. Preţ de-o clipă, Mouth îşi imaginã cum ar fi să se stabilească aici cu Alyssa şi alţi câţiva. Te puteai îmbogăţi foarte uşor în locul ăsta. Sau puteai muri – întrebaţi-l pe Justin.

Mouth răsfoia întruna catalogul, din plictiseală, afişând pe ecranul de cristal diverse imagini, în timp ce George punea obişnuitele întrebări despre Argelo şi petrecerile celebre date acolo. E-adevărat că oamenii dansează fără oprire? Ai voie să circuli pe stradă pe jumătate dezbrăcat? E-adevărat că bărbaţii au voie să se ducă cu alţi bărbaţi? Oricine are voie să facă orice în Argelo – aşa i se răspunse la toate întrebările.

Între timp, un articol din lista de licitaţii a lui George îi atrase atenţia lui Mouth. I se tăie răsuflarea şi văzu în faţa ochilor numai alb, cum devenea drumul după o furtună cu grindină. Probabil că a citit greşit. Nu. Iato! Găsi chiar şi o imagine când afişă datele despre articol. Şi numele lui, scris cu litere cursive în xiosphantă. „Invenţia”.

Invenţia.

— Unde? întrebă Mouth, apoi tuşi.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Unde a ajuns articolul ăsta? „Invenţia”. Am un prieten care… ăăă… am un prieten care ar da orice să pună mâna pe ea.

George scoase un icnet. Mouth îl întrerupse tocmai când el şi Omar ajunseseră cu discuţia la cele mai mari tâmpenii care se făceau în Argelo, „oraşul care nu doarme niciodată”.

— Despre ce listă vorbeşti?

Mouth reveni la începutul listei şi o parcurse din priviri, căutând articolul în cauză.

— „Achiziţia McAllister”.

Apărea o sumă în monede de lux şi câteva detalii referitoare la timp, pe care numai un xiosphant le-ar fi înţeles.

George ţâţâi, apoi spuse:

— A, da! A fost o licitaţie specială. Nişte obiecte rare. Din câte-mi aduc aminte, toate au ajuns la Palat.

Într-adevăr, în partea de jos a listei era o notă urmată de sigiliul personal al prinţului.

Invenţia era aici. În Xiosphant. În Palatul ăla stupid, care-ţi lua ochii, dar nu era bun de nimic pe dinăuntru. Tot ce pierduse Mouth, tot ceea ce Curierii Descurcăreţi nu reuşiseră să înlocuiască. Mouth nu trebuia decât să meargă acolo şi să pună mâna pe ea. O clipă, gândindu-se cum ar fi s-o ţină în palme, s-o deschidă, să se uite înăuntru, inima i se opri în loc.

Era să leşine de fericire.

SOPHIE

Pe băiatul cel nou îl cheamă Jeremy şi nu ştie să facă nimic.

Trebuie să-i leg şireturile sandalelor de cinci

ori, iar tunica de piele fină tot ameninţă să-i alunece de pe un umăr. Nu-i în stare să ţină tava drept sau să aprindă lumânarea îndoind delicat din încheietură. Nici să respire corect nu-i capabil. Îmi pune întrebări întruna, cu accent studiat, care-mi aminteşte de Bianca. Eu dau din umeri şi îi leg iar şireturile, îi fixez cataramele şi refac aranjamentele florale, sperând că de data asta va înţelege.

— Te rog, îmi spune. Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, cum să înţeleg? Hernan mi-a zis că o să mă ajuţi.

Jeremy e palid, are păr castaniu-roşcat ondulat şi ochi alungiţi, căprui-închis. Își târăşte picioarele în anticamera dintre micul nostru dormitor comun şi zona de pregătire a sesiunilor cu clienţii, plină cu suporturi pentru samovare împodobite, farfurii delicate şi mici instrumente folosite la servit.

E-adevărat, Hernan mi-a cerut ajutorul, punându-mi mâna pe umăr şi mijindu-şi ochii cenuşii pe sub sprâncenele pale, stufoase:

— Sophie, ştiu că ţi-e greu! Dar încearcă să-ţi aminteşti că şi tu ai fost cândva începătoare şi aveai mereu impresia că o să spargi tot. Alţii, ca Walter şi Kate, s-au dat peste cap să te ajute. Acum e rândul tău. Te rog să-l ajuţi pe Jeremy!

De parcă aş putea să uit vremurile când eram atât de fragilă şi aveam pielea atât de subţire, încât mi se părea că-mi şuieră viscolul prin vene şi-mi îngheaţă măduva oaselor. Vremea când, imediat după ce venisem la Salonul Ilir, eram sigură că poliţiştii aveau să apară în orice clipă, ca să termine ce-au început. Locuiesc aici de suficient

timp ca să mă aventurez pe stradă, chiar să trec pe lângă duba poliţiei fără să tremur sau să-mi ascund obrazul. Nimeni nu m-ar recunoaşte acum, chiar dacă m-ar şti dinainte, pentru că am crescut câţiva centimetri şi m-am străduit să adopt o postură nouă, să-mi ţin altfel corpul. Merg chiar mai lent decât respir, fiecare inspiraţie şi expiraţie vine şi pleacă în ritmul în care înfloreşte şi se ofileşte o floare.

Dar nu pot să mă aventurez în zona temperată sau în apropierea colegiului fără să-mi răsune în cap uruitul motoarelor poliţiei şi huiduielile mulţimii. O parte din mine e convinsă că, dacă mă apropii de campus, bărbaţi în uniformă mă vor încătuşa imediat şi mă vor arunca în dubă.

Aşa că încerc să-l ajut pe Jeremy cât pot. Îi datorez mult lui Hernan şi angajaţilor săi, mai vechi sau mai noi. Nici înainte nu mi-a plăcut să stau de vorbă cu oamenii, dar acum îmi place şi mai puţin. O parte din mine aşteaptă şi acum să termin gluma începută în subsolul Barului Public, de parcă timpul s-ar fi oprit la jumătatea unei silabe şi nu a aflat cum să curgă din nou, indiferent ce spune calendarul.

Apropo de calendar, e deja 4 Azur înainte de Albastru. Asta înseamnă că Bianca e pe la jumătatea programului la colegiu, poate a terminat deja două treimi din el. Mă va fi uitat până acum. Va duce o viaţă incredibilă, va ajuta mulţi oameni, îşi va face mulţi prieteni. Eu îmi fac prieteni chiar mai greu decât merg, dar oricine o vede prima oară pe Bianca o iubeşte. Încerc să nu mă gândesc

prea mult la asta.

— Te rog! stăruie Jeremy, cu o voce care-mi aduce aminte atât de mult de ea. Trebuie să învăţ! Nu am unde să merg în altă parte.

Mă uit la el cu ochi care sper să fie blânzi şi-i şoptesc:

— Urmăreşte-mă cum lucrez.

*

Oamenii sosesc la uşa decorată a Salonului Ilir cu răsuflarea întretăiată. Au plecat în grabă de la serviciu şi trebuie să se întoarcă repede înapoi. Mecanismele instrumentelor de măsurat timpul înghit minut după minut şi ei nu mai suportă să circule sub cerul ăsta nemilos. Sună şi bat până li se deschide uşa aurită. Îi vedem cum stau pe treptele de la intrare, foindu-se şi chiar pălăvrăgind unii cu alţii. Umerii adunaţi, gâturile încordate suficient cât să li se vadă tendoanele.

Când, în sfârşit, deschid uşa, le fac semn să intre şi le întind o plasă roşu-auriu, ţesută, în care să-şi pună ceasurile. Apoi îi conduc în sala de aşteptare, unde văd un pendul aparent nemişcat. Pe peretele opus, cel din stânga lor, cuvinte de alinare se scurg atât de lent pe un ecran, că rişti să aţipeşti până apare cuvântul următor. Covorul argelan ţesut de mână absoarbe orice sunet, odată ce vizitatorii şi-au scos pantofii. Pe un scaun doarme Cyrus, o marmotă cu blană aurie unduioasă şi pseudopode albastre catifelate, retractile. Majoritatea oamenilor n-au mai văzut o

marmotă înainte, cu atât mai puţin una adultă, care cântăreşte cât un copilaş. Unii mai îndrăzneţi se apleacă şi o ating. La început, mârâitul ei mulţumit îi sperie, apoi îi relaxează.

Nu începem să preparăm amestecul de cafea cu efect calmant şi produsele de patiserie cu geometrie complexă decât la sosirea lor, iar procesul acesta implică trei persoane. De cele mai multe ori, clienţii îşi trag sufletul treptat şi nu mai scutură din cap în toate direcţiile. Unii se ridică şi pleacă, pur şi simplu.

Când ies din sala de aşteptare, merg în salonul principal şi se uită lung la pernele brodate de pe podea, mesele joase, tapiseriile de pe pereţi şi rafturile pline cu cărţi atât de vechi, că li s-au înceţoşat cristalele. Stau în picioare, încă respirând sacadat şi aduşi de spate, şi încearcă să se impună. Iar eu sunt singura persoană care le face faţă în camera aceea răcoroasă, cu mireasmă de kaki.

Întotdeauna le ofer un zâmbet şi le fac semn să se aşeze pe perne, apoi le torn în ceşti, în pârâiaşe delicate, cafea cu aromă de cuişoare. Încep să vorbească, să spargă liniştea, iar eu îi las în pace. Când, în cele din urmă, se opresc, le şoptesc ceva, un rând dintr-una din cărţile preferate de Hernan, iar ei trebuie să se concentreze ca să audă ce spun. Într-un sfârşit, în salon mai intră cineva, Kate sau Meg, şi pişcă discret coardele unei ţitere.

În spatele meu, o morişcă îşi încetineşte rotirea în ritm imperceptibil, iar muzica se stinge şi ea

treptat – acestea sunt trucuri menite să le anestezieze simţul timpului, măcar o vreme. Îmi număr respiraţiile şi respir tot mai rar de fiecare dată, aşa cum am exersat. Stau aşezată, cuprinsă de moleşeală, cu volanele din jurul gleznelor vârâte sub picioare.

Între timp, îi studiez pe rând. Hernan mă învaţă să-i citesc pe oameni, să fiu atentă la orice indiciu, cât de mic, care trădează ce se întâmplă cu ei, ca să le pot aduce mângâiere prin gesturi discrete. Mi-am descoperit o latură pe care înainte doar mi-o bănuiam şi am constatat că e mai uşor decât credeam să preiau controlul într-o situaţie care implică o altă persoană, câtă vreme joc un rol bine definit şi începem cu un moment de linişte. Îmi place să-i ajut pe aceşti oameni, care întreţin fermele rotitoare sau se ocupă ca fluxul de deşeuri să ajungă la uzina de reciclare, să creadă că pot supravieţui încă unui ciclu de coborâre şi ridicare a jaluzelelor.

Când s-au potolit suficient ca să mă audă, fac un lucru care, aparent, presupune un efort uriaş: iniţiez o conversaţie.

Salonul Ilir e astfel conceput încât să semene cu o cafenea din Zagreb, cel mai mare oraş de pe Pământ de la începutul Erei Strălucirii. Dar, la un moment dat, Hernan şi-a dat seama că ceea ce le trebuie locuitorilor din Xiosphant e un loc în care să piardă noţiunea timpului.

Cel mai nou client are pe faţă urme de arsuri care îi acoperă un ochi şi îi conturează o porţiune cheală dintr-o parte a capului. Poate a suferit un

accident de muncă sau s-a expus, fie şi scurt, la soare (mă gândesc la mama şi tresar, dar în sinea mea, ca să nu-l supăr).

— Mi se zice Bob Mustaţă, asta pentru că am mustaţă, îmi spune el.

Într-adevăr, are o mustaţă impresionantă: neagră, stufoasă, cu vârfuri ascuţite, răsucite înspre buzele pline.

Sunt tentată să cred că nu doreşte decât să fie într-un loc în care să nu-l întrebe nimeni de rănile sale, în care cineva să se uite la el fără să i se ghicească mila în priviri. Dar îl studiez mai atent: ochiul care priveşte în jos, felul în care strânge unealta de lucru, spasmul de anxietate când citez dintr-un poem despre *Firul de aur al obligaţiei şi îngrijirii.* Se simte vinovat de ceva, dar nu vrea să vorbească despre asta. Orice-ar fi la mijloc, se teme că lucrul acela va ieşi la suprafaţă şi îl va distruge – mă identific cu el şi îl înţeleg mai bine decât oricine altcineva.

Aşa că apelăm la ceea ce Hernan numeşte Dansul ocolit. Nu-i pun întrebări, conversăm superficial despre artă, muzică, filosofie, subiecte niciodată abordate în Xiosphant. În Zagreb, pe vremea când oraşul era la apogeu, cei înstăriţi veneau din alte oraşe-state – tocmai din Khartoum, New Shanghai şi Ulan Bator – pe calea ferată lentă, care şerpuia pe dedesubtul suprafeţei toxice, la mare adâncime, numai ca să stea în camere ca aceasta şi să vorbească despre nimicuri.

Bob refuză şi să sugereze ce păcat îl macină, dar vorbeşte cu înflăcărare despre un desen

animat din copilăria lui, difuzat la Grand Cinema înainte de a se coborî jaluzelele. Desenează cu mâinile prin aer, încercând să descrie povestea. La un moment dat, instinctul mă îndeamnă să menţionez alte forme de artă, ca sculptura, şi se blochează.

Chiar înainte de finalul sesiunii noastre, aflu păcatul lui Bob: trebuie să facă ceva cu mâinile cât supraveghează utilajele enorme de la lucru. Aşa că s-a apucat de cioplit figurine din lemn de banian şi vrea să le dăruiască altora. Dar cadourile îi fac pe xiosphanţi să se simtă stânjeniţi, să devină suspicioşi, chiar să se înfurie. Dacă o persoană îţi oferă ceva, îţi sugerează că ai nevoie de ajutor sau vrea să intre cu forţa în viaţa ta. „Un lucru gratis e de două ori blestemat”, aşa se zice pe-aici. Poate doar Bianca nu crede asta.

Nu mai am timp să-l asigur pe Bob că nu a făcut nimic rău, deşi la salon ne prefacem că avem tot timpul din lume. Aşa că mă mulţumesc să-i spun cu voce moale:

— Dacă mai vii pe-aici, adu-mi o figurină cioplită de tine! O voi ţine lângă patul meu.

În primă instanţă, dă înapoi, pentru că nu acceptă mila mea. Dar când vede că expresia feţei mele nu s-a schimbat, încuviinţează din cap, zâmbeşte uşor şi pleacă repede, fiindcă a întârziat la serviciu.

Revenită în zona de pregătire, Jeremy mă primeşte bâlbâind un şir de laude la adresa măiestriei mele, dar e mai speriat ca oricând că nu se va descurca în meseria asta. Îi spun să tacă şi

aşteaptă destul de mult să-i vorbesc:

— Poate ne ocupăm împreună de clientul următor.

Devine exagerat de recunoscător, aproape că îi dau lacrimile, iar eu îmi amintesc că, de fapt, nu are unde altundeva să se ducă.

*

Nu mă pot abţine să-l studiez pe Hernan aşa cum m-a învăţat el să-i studiez pe alţii. Stă într-un fotoliu care arată mai confortabil decât este, cu nişte aripi albe mari şi valuri şi bărci sculptate pe braţe. Cyrus i s-a cuibărit în poală şi mormăie de plăcere, în timp ce Hernan îi ciufuleşte urechile cu mâna dreaptă.

Hernan îşi asumă un risc mare, pentru că Cyrus s-a întors pe spate, afişându-şi glanda de pe burtă, care scuipă urgent jumătate de litru de acid dacă îl sperie ceva. Acidul nu omoară, dar ustură teribil şi lasă urme permanente. Totuşi, Hernan pare calm. Poartă tunica sa obişnuită, cu fir de aur, şi pantalonii de in, dar e desculţ. Însă degetul său mare de la mâna stângă e prins ca într-o menghină între celelalte, ca şi cum Hernan ar vrea să ţină o temere la distanţă.

M-am cocoţat pe un munte de perne gata să se dărâme, în biroul lui Hernan, strâmt, dar debordând de frumuseţe. Pereţii negri sunt acoperiţi cu statuete din pietre preţioase care trebuie să fi provenit dintr-un meteorit, tablouri în alb şi roşu, în acuarelă, cu Tânărul Tată, făcute de

cineva care a riscat să orbească pentru a le picta, şiraguri de pene de un albastru intens, de la păsări pe care nu le-am văzut niciodată.

Lucrez aici de foarte multă vreme, dar tot nu-l înţeleg pe Hernan. Nu-l înţeleg deloc. Tot ceea ce ţine de el şi Salonul Ilir respinge cu brutalitate valorile xiosphante. Nu doar prin felul în care încercăm să slăbim laţul timpului de la gâtul oamenilor, ci şi prin omagiul adus Zagrebului, unul dintre cele şapte oraşe-state care şi-au pus la bătaie resursele ca să construiască nava-mamă şi să vină pe planeta asta.

Când eram mică, în blocul meu locuia un bărbat care a pomenit odată, în public, că avusese, credea el, străMoşi în compartimentul Calgary al navei-mamă. Oamenii au început să şuşotească între ei că voia să se detaşeze de restul lumii. I-am auzit pe părinţi şoptind cuvintele grele la adresa lui, chiar înainte de ridicarea jaluzelelor. La scurtă vreme, şi-a pierdut slujba şi a fost nevoit să se mute. Nu ştiu ce s-a ales de el după aceea.

— Acum toţi suntem xiosphanţi, pretind oamenii, ca şi cum cele şapte oraşe s-ar fi topit într-un singur popor din clipa când am păşit pe planeta asta.

Nici măcar Bianca nu pomenea de originea ei când tăifăsuiam în şoaptă după stingere.

Hernan afirmă cu mândrie că familia lui se trage din Zagreb – o mărturisire şi mai şocantă, dacă te gândeşti la ce scrie în cărţile de istorie. Nu şovăie, nu critică, nu e stânjenit de propria sa impoliteţe. Pur şi simplu îşi proclamă originea,

deseori chiar înainte de a ne ţine, mie şi celorlalte ajutoare, un adevărat curs despre ce frumos era pe vremea când Zagrebul se afla pe culmile gloriei.

Despre ce s-a petrecut mai târziu nu vorbeşte prea mult.

Totuşi, Hernan se teme de ceva sau pur şi simplu aşteaptă să se producă o tragedie. Locul ăsta nu va exista la nesfârşit, o ştim cu toţii, dar el o ştie mai bine decât noi.

— Ştii de ce venea mama ta aici? mă întreabă el fără să-şi ia ochii de la Cyrus.

— Da, răspund, fără a sta pe gânduri.

— Serios? Vai de mine! Spune-mi şi mie, rogu-te! Întotdeauna am vrut să-i aflu motivul.

— Păi… ăăă… Era mai mereu obosită şi ţâfnoasă. Ştii, mama a fost trezorier la una din fermele rotative. Treaba ei era să dreagă ce stricau alţii. Pe urmă venea acasă, iar tata…

Fac o pauză şi deviez discuţia înainte să atingem subiecte dezagreabile.

— Aşa că a venit aici să-şi găsească liniştea. Cel puţin aşa am crezut eu.

— Mama ta era o artistă foarte talentată, care nu a avut ocazia să-şi expună creaţia în faţa altora. Ca mulţi dintre clienţii noştri, vei vedea. Dar a crezut în asimilare şi în a fi un bun xiosphant şi şi-a petrecut viaţa ungând roţile ca să meargă treaba. Cred că, într-o oarecare măsură, ne dezaproba salonul, cu stilul lui decadent, dar eram singurii care îi puteau oferi ceea ce îi trebuia. Indiferent ce anume. Cum am zis, nu ştiu ce-i trebuia.

— Ce fel de artă? întreb cu glas şoptit, care

sună altfel ca de obicei.

Nu vreau să stric momentul acesta, regizat fără voie de Cyrus şi de mine.

Hernan se rezumă să arate spre unul din tablourile înghesuite pe pereţi: o fetiţă în faţa unei grămezi de orz proaspăt de la fermă. Fetiţa e o pată maronie, scoasă în evidenţă de nuanţele verzi şi albe de pe cămaşă şi volanele de la glezne, iar tulpinile de orz sunt de un galben tomnatic.

Mama mea a pictat tabloul, dar eu nu am văzut-o niciodată lucrând la el.

Îl privesc îndelung, până când imaginea se pierde în tuşe, dar nu reuşesc să-l transform într-o scenă, oricât aş încerca. Nu-i decât o fetiţă lângă nişte orz, niciun context. Cu cât mă străduiesc mai mult să-mi închipui scena şi s-o plasez pe mama în ea, cu atât mai pregnant resimt senzaţia unei absenţe, până când absenţa devine însăşi esenţa tabloului. Îmi aud propria respiraţie bâlbâită, ca un ecou al torsului lui Cyrus şi îmi sug buza de jos. Când îmi recapăt vocea, rostesc:

— Nu cred că dezaproba prea mult locul ăsta. Doar m-a adus şi pe mine aici.

— Aşa-i, spune Hernan, legănându-l pe Cyrus. Sau poate s-a gândit că vei avea nevoie de el odată şi odată, chiar mai mult decât ea.

MOUTH

Alyssa şi Mouth se întâlniră la un pahar la *Calea Strâmbă,* imediat ce Mouth venise de la încă o întrunire politică, unde toată lumea cita din gânditorii antici, ca Mayhew şi Grantham. („Dormi când ţi-e somn, joacă-te când ai chef” şi „Oamenii sunt prizonierii zidurilor pe care le ridică singuri”.)

— Măcar ştii ce urmăreşti? întrebă Alyssa, simţind duhoare de subsol de fabrică pe hainele lui Mouth. De ce te laşi absorbită de politică? Nu ziceai tu că politica e pentru colonişti?

— Politica e o pierdere de timp, pufni Mouth. Acum nu e vorba de politică.

Problema era că Alyssa o cunoştea foarte bine pe Mouth. Ea era cea care se ţinea tare când Mouth visa urât, o îngrijea când făcea crize provocate de lumină şi plângea pe umărul ei când nu mai suporta să călătorească. Mouth o învăţase să prindă nevăstuici de sub scoarţa drumului, dacă nu avea ce mânca, iar Alyssa îi arătase cum să tragă cu puşca. Şi tot Alyssa o învăţase nişte cântece de la petrecerea ei de *bar mitzvah* şi poveştile din Tora, unele despre nomazi. Aşa că Alyssa ştia ori de câte ori Mouth ascundea ceva.

— E vorba despre ce ţi-am spus mai demult, că tu şi cu mine s-ar putea să fim prea bătrâne pentru contrabandă, spuse Alyssa, apoi sorbi din băutură şi scoase o grimasă. Acum te dai mare umblând cu adepţi de-ai lui Grantham, care nici să se masturbeze n-au învăţat încă. Nu trebuie să demonstrezi nimănui nimic, iubire. Nici măcar nu eşti mult mai bătrână decât mine. Şi, oricum, nu

m-am referit la îmbătrânirea fizică. Am vrut să zic că m-am cam săturat. Visez că merg pe drum şi-o sfârşesc într-o groapă. Chiar dacă am avea tunel şi furnizor, tot am fi blocaţi aici.

Mouth oftă şi trase un gât zdravăn de gin cu lapte. Băutura asta locală avea gust de unt de pisică stricat. Sincer, şi untul de pisică proaspăt avea tot gust de stricat. Cine-o să dea bauxită pe unt de pisică? Mouth înţelegea destul din „calendarul” ăla ca să-şi dea seama că George îi ducea cu zăhărelul de 30 de cicluri.

— Lucrez la ceva.

— Îhî, făcu Alyssa uitându-se lung la Mouth. Îi şmechereşti pe puştii ăştia? Sau ce?

Mouth privi în jur, de parcă spioni de-ai guvernului s-ar fi ascuns în spatele placardei urâte de afară, care comemora victimele panicii ce cuprinsese vitele foarte demult, în A Şaptea Eră a Norocului.

— Trebuie să intru în Palat, spuse Mouth, renunţând să păstreze secretul faţă de Alyssa. Am nevoie de ceva de acolo. Probabil ei nici nu ştiu că-l au. Pentru alţii nu valorează nimic, dar pentru mine e nepreţuit. Mai ţii minte că am dispărut după întâlnirea noastră cu George Trezorierul? Am cercetat intrările şi ieşirile şi am constatat că n-am cum să intru în Palat singură. Până şi paznicii au paznicii lor.

— Deci îţi trebuie un hoţ. Cineva care se pricepe să intre prin efracţie în clădiri ca aceea.

De când o cunoştea Mouth, Alyssei îi plăcuseră poveştile cu hoţi care fură din palate. O atrăgea

farmecul, deghizarea sau inevitabila seducere a unui conte frumuşel. Alyssa omorâse trei oameni cu un singur cuţit, sub ochii lui Mouth, dar se topea toată când asculta înregistrări vechi cu actori morţi de mult, jucând într-o piesă cu sex şi jafuri. Oraşul ei natal nu avea palat, nici prinţi, nici consilieri. Copiii argelani creşteau cu drame şi istorisiri despre casele frumoase din Xiosphant, transformate în basme cu frunze de aur, mahon şi catifea, cu trompete şi leşinuri de câte ori intra cineva într-o încăpere. Nu visezi la prinţi decât dacă n-ai cunoscut niciunul.

— Fără hoţi! mormăi Mouth. Nu prea se fură în zona bogătaşilor, după ce-a păţit ultima persoană care a furat. Oricum, n-am vreme să recrutez un maestru nonşalant al deghizării, numai ca să fur un obiect dintr-un seif uriaş.

— Dar ce anume vrei să furi?

Mouth ezită.

— E... tot ce-a mai rămas din cultura mea. Oamenii care m-au crescut.

— Nomazii?

Alyssa se lumină la faţă, pentru că dintotdeauna voise să afle mai multe despre copilăria ei.

Mouth avea să bea mult mai mult gin cu lapte dacă urma să discute despre asta. Trecuse mult timp de când îşi redusese copilăria la două-trei anecdote drăguţe despre „nomazii care m-au crescut”, concepute cu mare grijă, ca să nu devieze în zone dureroase. Dar Alyssa afişa mina aceea la care apela ori de câte ori Mouth suferea

de rău de lumină şi încerca să se ascundă. Şi poate că Mouth îi datora mai mult decât o simplă poveste învăţată pe de rost.

Ray veni la timp să le umple cănile.

— Ne spuneam Cetăţenii, începu Mouth, fără grabă. Aveam o cu totul altă relaţie cu drumul decât Curierii Descurcăreţi. Adică drumul era casa noastră, nu doar spaţiul pe care îl străbăteam dintr-un loc într-altul. Sună aiurea când povestesc aşa. Noi credeam că, dacă ne continuăm drumul, ne învăţăm cu ziua şi cu noaptea. Ne opream în orăşele şi în fiecare din ele ne transformam în altceva. Într-unul eram actori nomazi, trupe de teatru sau muzicanţi. În următorul, eram tâmplari sau angajaţi la deratizare. Ne pricepeam de minune să devenim orice voiau localnicii să devenim, aşa că ne câştigam traiul fără probleme. Până într-o zi.

Alyssa afişa acum aceeaşi expresie ca atunci când îşi asculta actorii de demult interpretând o poveste de iubire tristă – de parcă pierderea suferită de Mouth era cea mai frumoasă parte a unei istorisiri sfâşietoare. Mouth încercă să n-o condamne pentru asta.

— Odată, vorbi Mouth, am mers mai departe decât oricând altădată, probabil mai departe decât oricine. Am ajuns la celălalt capăt al lumii, unde era un canion. Destul de lat să încapă în el cinci oraşe ca Xiosphantul. Nu puteai să-l traversezi, nu puteai construi un pod aşa de lat nici dacă aveai la dispoziţie toate metalele grele din lume. Stăteam cu gura căscată şi ne uitam pe partea cealaltă, prin

ceaţă, încercând să vedem până în fundul canionului. Pe urmă am făcut stânga-mprejur şi ne-am întors de unde am plecat.

— Deci cum furăm obiectul ăla din Palat? se interesă Alyssa.

— Tu nu furi nimic. Te bucuri de vacanţă şi trăieşti de pe urma ultimei prăzi, asta dacă George nu ne trage clapa. Acum, şansa noastră e cincizeci la sută ţeapă.

— Chiar îţi închipui că am de gând să te las să faci asta singură? întrebă Alyssa, lovind masa cu palma, etalându-şi manichiura proaspătă. Cel fel de scorpie mă crezi?

— Una care ştie că nu-i treaba ei.

— Tacă-ţi fleanca! Eşti colega mea de somn. Întotdeauna ne-am apărat una pe alta. Asta n-o să-nceteze numai pentru că nu mai suntem pe drum.

Mouth se uită la Alyssa. Ochi mari, sclipitori. Nări care freamătă uşor, cap dat pe spate, dezvăluind gâtul şi clavicula delicată.

— Te rog ceva, numai de data asta. Nu te băga! Deja ştiu că se va împuţi treaba.

Alyssa nu se dădu bătută prea uşor, dar în cele din urmă cedă şi plecă să vadă ce fac ceilalţi curieri, care stăteau îngrămădiţi în spatele unui magazin de mobilă, aşteptând ca George să le dezlege afacerile încâlcite.

Mouth se întâlnea cu informatoarea ei întotdeauna în acelaşi loc, la o măsuţă din lemn de banian nelăcuita, în pivniţa cu miros de condimente şi drojdie a unui restaurant unde se servea terci de ovăz. Şi întotdeauna la trei bătăi

după fumul roşu-albastru. De obicei, Mouth ajungea prima şi stătea singură, nemişcată şi cocoşată ca banianii negri aliniaţi de-a lungul ravenelor secate din întinderile Nordice.

Fata întârzie ca de obicei, marcată de o suferinţă care-i întrista ochii şi lăsa riduri adânci pe un chip parcă destinat doar să zâmbească.

— Salut! mormăi, aşezându-se vizavi de Mouth. Mulţumesc că m-ai aşteptat.

Bianca avea pometi înalţi, urechi ca două picături de rouă şi o siguranţă de sine rafinată, tipică păturii conducătoare din Xiosphant – îţi dădeai seama imediat că unii dintre strămoşii ei călătoriseră în compartimentul New Shanghai, deşi în oraş nu puteai spune asta cu glas tare.

— În ultima vreme, îi văd faţa oriunde întorc capul şi îmi vine să urlu, zise ea.

— Am pierdut şi eu mulţi oameni dragi, ştiu ce înseamnă când trecutul devine iluzie optică.

Mouth rumega fiecare vorbă înainte de a o rosti.

— Şi cum faci? Cum faci să nu ţipi şi să spargi de câte ori vezi pe cineva despre care ştii că a murit?

Mouth nu avea un răspuns la întrebarea asta. Motivul pentru care se întâlnea cu Bianca era tocmai ca să-i împace pe morţi, dar asta nu o privea pe fată.

Idioţii dosiseră invenţia într-un seif din Palat, la numai doi kilometri de locul unde se aflau ele acum, şi poate că ăsta era, la urma urmei, motivul pentru care Mouth reuşise să înşele moartea de

atâtea ori. Aşa că se străduí să-i spună ceva potrivit Biancăi:

— Nu ştiu. Visele dau buzna în realitate tot timpul şi nu-ţi poţi permite să-ţi iroseşti energia enervându-te pe ele.

Banianii din care era făcută masa crescuseră din seminţe de pe Pământ, combinate cu ADN din flora locală. Rezultatul era o pulpă uleioasă, scoarţă tare şi ramuri crescute aiurea.

— Nu sunt nervoasă pe vise.

Bianca râse şi scutură din cap. Nu-şi duse ideea până la capăt, pentru că veni chelnerul şi îi comandă votcă tulbure pentru amândouă. Mouth sesiză că, faţă de prima lor întâlnire, limbajul ei devenise mai puţin formal, iar ea făcea mai puţine încercări stângace de a-i imprima lui Mouth un anumit statut social.

Mouth vizitase de trei ori Piaţa întemeietorilor din apropierea Palatului, ca să găsească posibile intrări şi ieşiri din Palat, dar nu descoperi nicio breşă în securitate. Însă observase altceva: un grup de tineri agitaţi, care făceau acelaşi lucru ca ea. Trăsese cu urechea la ei destul ca să-şi dea seama că erau implicaţi în revoltă şi puneau la cale ceva serios, poate o lovitură politică, şi ştiau un pasaj secret care ducea exact în Palat. În plus, ştiau cum să iasă din Palat fără să-i prindă gărzile. De atunci, Mouth participa la toate întrunirile politice de care afla.

Însă niciunul din liderii revoltei nu avea încredere în Mouth. Cu excepţia Biancăi, care înghiţea poveştile ei despre locuri în care lucrurile

decurgeau total diferit – inclusiv Argelo, „oraşul care nu doarme niciodată”.

Chelnerul le aduse băutura.

— Prietena ta şi-a dat viaţa pentru revoltă, nu? Aşa că îi cinsteşti memoria cât poţi.

Mouth se sili să bea, deşi mirosul îi făcea greaţă.

— Sophie nu făcea parte din mişcarea revoltei, spuse Bianca, scuturând din cap. Nici eu, pe vremea aceea. Eram nişte copile şi ne jucam de-a revoluţia. N-am fi răsturnat nici măcar o măsuţă de cafea. Apoi Sophie… a declarat că a furat câţiva dolari de hrană pe care, de fapt, îi împrumutasem eu.

Se înecă cu votca şi scoase un mic şuierat din gât, apoi adăugă:

— Ridicol e că, dacă ar fi găsit banii în buzunarul meu, şi nu al ei, probabil m-ar fi lăsat să plec cu un avertisment. Dar s-au uitat o singură dată la ea şi au hotărât că trebuie să moară.

— Încercau să transmită un mesaj, rosti Mouth.

— Erau manevraţi de maşinăria guvernului. Nu încercau să facă nimic, zău!

O singură lanternă lumina pivniţa deasupra capului Biancăi, aruncând umbre care-i colorau ochii în negru şi-i alungeau gura.

— Cei mai mulţi oameni mor dintr-o prostie. Singura speranţă e că te poţi face auzit înainte să-nchizi ochii definitiv.

Mouth se forţă să mai tragă o înghiţitură ca s-o încurajeze pe fată să bea şi ea.

— Nici măcar n-am apucat să-i spun lui Sophie

ce mult însemna pentru mine, zise Bianca. Mi-am dat seama de asta numai după ce n-a mai fost. Nimeni nu i-a cunoscut latura pe care am ajuns să i-o cunosc când stăteam doar noi două. Avea o intuiţie uimitoare. Abia aşteptam să văd cum evoluează. Lumea întreagă ar fi admirat-o. Of, dacă n-ar fi…

Își muşcă limba şi scuipă puţin sânge, dar se abţinu să verse lacrimi, de parcă nici să plângă n-ar fi meritat.

Mouth nu înţelegea de ce trebuise Bianca să se alăture rebelilor, din moment ce, dacă stătea la locul ei, probabil că o aştepta o funcţie de conducere în guvernul xiosphant, una care i-ar fi permis să facă schimbări din interior. Dar Bianca insista că nu vrea să fie cooptată, să devină o parte a problemei, şi nu mai putea da dovadă de prudenţă după ce păţise prietena ei.

— Nu ştiu ce puneţi la cale tu şi prietenii tăi, dar sună a treabă dificilă, şopti Mouth. Şi n-ar fi exclus să te poţi folosi de cunoştinţele mele ca să introduci şi să scoţi chestii periculoase din locuri sigure.

Mouth încerca să vorbească pe un ton obişnuit, ca şi cum se oferea să-i ajute pe prietenii ei din altruism, dar înţelegea că nu mai are timp. Aveau să acţioneze curând, iar ea trebuia să fie de faţă.

O afecta atât de mult ideea că n-aveau să mai fie Curierii Descurcăreţi, de parcă îşi pierdea familia a doua oară, de parcă trebuia să plângă aşa cum plânsese după moartea Cetăţenilor. Mouth se convinsese cumva că, dacă ar pune mâna pe

Invenţie şi ar reînvia o părticică din Cetăţeni, atunci ar accepta orice ar urma după aceea.

Se gândi ce anume să-i spună Biancăi ca s-o determine să lase garda jos.

— N-ai să găseşti pe nimeni în oraş cu experienţa mea la mutatul obiectelor de valoare.

— Dar de ce ai vrea tu să ne ajuţi, în primul rând? întrebă Bianca, privind-o lung şi încruntat. Am crezut că eşti doar în trecere prin oraş. De ce te-ai implica în politica locală?

Mouth se gândi să-i spună adevărul, dar se răzgândi. Se scărpină la urechi cu încheieturile degetelor şi zise:

— Nici măcar nu ştiu când voi putea pleca. Tunelul nostru s-a… surpat. Şi nu pot să suport felul în care oraşul ăsta exploatează oamenii. Nimeni nu face altceva decât să lucreze şi să doarmă, să lucreze şi să doarmă, până cade mort. Nu sunt genul de persoană care refuză să pună capăt nedreptăţilor cu propriile mâini când le vede cu ochii ei.

Mouth tăcu ca să verifice dacă nu exagerase cu lauda de sine. Când ridică ochii, Bianca o cerceta din priviri, de parcă ar fi vrut să se convingă că e adevărată şi o poate ajuta. Fata se pregătea să-şi sacrifice viaţa pentru că prietena ei murise inutil şi era suficient de inteligentă ca să-i fie frică de asta.

SOPHIE

Mă uit peste umăr de câte ori mă aventurez afară. Orice mansardă pătată de funingine, orice cărucior cu mâncare de pe trotuar se transformă în mulţime furioasă sau în pluton de poliţie. Mă crispez şi uit să respir de câte ori mă gândesc că sunt pe cale să fiu prinsă. Deşi nu mă caută nimeni, văd ameninţări peste tot. Ca şi cum amintirea execuţiei mele e cioplită în fiecare zid ros de vreme şi-n fiecare cărămidă căzută pe jos. Nu pot ieşi pe stradă fără să am impresia că sunt tot în mâinile poliţiştilor, aşteptând să mă arunce în braţele morţii.

Dar când întorc capul constat că viaţa decurge normal în oraş. Copiii se joacă de-a „găseşte umbra” în şantierul înconjurat de un gard înalt, se pitesc în spatele unor strunguri şi excavatoare. Demult, înainte de vremea mea, şantierul era teren de joacă, dar s-a decis că spaţiul era necesar pentru lucruri mai importante. Copiii însă tot acolo se joacă. Are loc schimbul de tură al instalatorilor, fiindcă bate Al Nouălea Clopot, iar ei se întâlnesc pe o anumită porţiune din trotuar, în salopete noroioase, ca să rostească vechi cuvinte de consolare ritualice în faţa instalatorilor care trebuie să lucreze până la stingere. Un bătrân frământă aluat de copt în faţa unui magazin, în acelaşi loc în care îl frământa şi în copilăria părinţilor mei. Calc pe pliante de la Grand Cinema şi reviste ieftine cu poveşti de dragoste, ambele tipărite pe lemn de banian reciclat.

În timp ce mă îndrept spre noapte, mă gândesc

la ce i-aş spune Biancăi dacă ar fi aici, dar nu mai am cum să ştiu ce mi-ar răspunde ea.

Unele clădiri din acest cartier dăinuie de la începuturile oraşului; le ghiceşti după blocurile de piatră albă perfecte, excavate de nava-mamă sau un excavator aerian, dar mai ales după detaliile clasice. După ele vin, cronologic, alte clădiri, printre care şi Salonul Ilir, care s-au construit pe vremea Lungii Insomnii, când jumătate din populaţia Xiosphantului a plecat să întemeieze un oraş nou, dincolo de mare, sau mai multe oraşe mici. Le poţi stabili vârsta după cărămida afumată, arsă într-un tip de furnal pe care nu mai ştim să-l facem. Urmează o aglomeraţie de clădiri în stiluri diferite, din cărămidă mai aspră şi piatră strunjită manual, extrasă de dincolo de întinderile Nordice, în încercarea rudimentară de a imita vechiul stil de ornamentare. Am avut şi o scurtă perioadă interbelică în care prospectorii găseau tot timpul meteoriţi preţioşi, iar comerţul cu Argelo ne aducea numeroase decoraţiuni lucrate manual. Vin apoi toate clădirile ultimelor opt generaţii, când am construit cu îndârjire, pe bani cât mai puţini, mari blocuri de ciment, ca acela în care am locuit şi eu. Poţi afla întreaga istorie a oraşului doar uitându-te la clădirile din orice cartier.

Ajung la crăpătura din zid prin care m-am strecurat de atâtea ori şi îmi desprind fusta de manşetele pantalonilor. Am o ezitare, mă uit la versantul Bătrânei Mame şi-mi amintesc de arme şi insulte, de loviturile primite în picioare. Vânătăile s-au vindecat de mult, dar eu le simt şi acum pe

dinăuntrul meu.

Apoi încep să urc, pentru că abia aştept să mă întâlnesc cu prietena mea.

Cunosc fiecare crăpătură şi ieşitură a Bătrânei Mame doar după atingere şi sunt convinsă că aş putea s-o escaladez şi legată la ochi. Urcuşul, care aproape că m-a omorât când m-am căţărat pe stâncă sub ameninţarea armelor, a devenit o relaxare, un recipient în care îmi golesc mintea de gânduri. Îmi las trupul să caute singur locuri în care să-mi fixez palmele şi tălpile, în timp ce dau afară din mine, cu fiecare răsuflare, toate grijile. Chiar dacă îmi pierd echilibrul sau ratez un ieşind, ştiu cum să mă redresez. Şi ştiu că trebuie să mă odihnesc dacă mă prinde un cârcel. Numai că, dacă mă uit înapoi şi văd peretele abrupt şi stâncile ascuţite din fundul prăpastiei sau dacă privesc înainte şi zăbovesc prea mult cu gândul la primul meu urcuş, mă cuprinde panica. Nu-mi mai pot controla respiraţia, mi se înmoaie degetele, mă copleşeşte frica, văd puşti în faţa ochilor şi sunt la un pas de a mă prăbuşi.

Acela e momentul când trebuie să mă opresc, să inspir adânc şi să-mi spun: *De data asta, urci pentru că vrei. Tu deţii controlul. Aşa dovedeşti că eşti mai puternică decât monştrii care te-au obligat să urci panta prima oară.*

Când ajung în vârf, mă aşteaptă Rose. Tentaculele ei formează bucle mari, de parcă îmi urmăreşte progresul cu ele. Lasă capul în jos şi-şi desface cleştele într-un gest de bun venit, care deja mi-e familiar. Își ţine picioarele din faţă

îndoite, ca să se poată ghemui şi să-mi primească îmbrăţişarea. Orificiile lăptoase de pe părţile laterale ale capului, deasupra cleştelui, se închid puţin, conferindu-i o expresie melancolică. Gura de crocodil, rotundă – redată întotdeauna lacomă şi devoratoare în imaginile prezentate elevilor la şcoală – pare să zâmbească, dar gâfâie uşor în aerul cald. Blana ei, asemănătoare cu lâna, luceşte discret, iridescentă. Rose se retrage din lumina de aici, de sus, dar îmi dă voie să mă apropii de ea.

— Nici nu ştii cât mă bucur că te văd, îi spun, trăgându-mi sufletul. N-am vrut să te fac să aştepţi. Am devenit expertă în a-i face pe alţii să aştepte după mine, dar tu n-ar trebui să fii printre ei.

Rose nu pare să înţeleagă nimic din spusele mele, de-asta pot să-i vorbesc cu atâta uşurinţă, dar dă semne că-mi ghiceşte stările emoţionale, ceea ce, pentru mine, e destul. Am botezat-o Rose după forma de trandafir a oraşului pe care mi l-a arătat când ne-am cunoscut.

Deschid rucsacul pe care l-am cărat în spate pe parcursul urcuşului interminabil şi scot din el mici atenţii pentru ea.

— Nu-i cine ştie ce, de data asta. Aş vrea să te răsplătesc după cum meriţi. Sau să-ţi fiu o prietenă mai bună.

I-am adus mure de la una din fermele cele mai mici (e aproape imposibil să le obţii, dar eu am un client cu relaţii) şi câteva mostre de tehnologie xiosphantă.

— Asta e pentru testarea calităţii apei, îi spun,

ţinând în mână o cutie dreptunghiulară gri cu roşu, cu o buclă mare la un capăt. Scufunzi partea curbată în apă şi te uiţi la culoarea de pe partea asta. Avem mari probleme cu contaminarea şi mi-am zis că poate aveţi şi voi.

Rose îmi mulţumeşte şi, cu un tentacul, îmi întinde cadoul adus pentru mine. E o sferă cu ţepi verde-închis şi albaştri la vârf, cu o prelungire lungă, alb-gălbuie. Ţepii sunt lungi cât inelarul meu şi freamătă în vânt. Prelungirea rece ca gheaţa îmi arde pielea degetelor. Iau o pânză din rucsac, ca s-o pot ţine în mână.

Mă uit la ea mult timp până să-mi dau seama ce este: o floare. O plantă rezistentă care creşte în întunericul de acolo, fără soare, poate chiar fără apă lichidă. Dacă nu se poate baza pe fotosinteză, atunci cum trăieşte? Ţepii surprind lumina amurgului şi par să licărească, verdele şi albastrul lor tot mai intens şi delicat sub privirea mea stăruitoare. Nu va supravieţui în niciun caz pe drumul de întoarcere în Xiosphant, aşa că mi-o întipăresc în memorie în timp ce Rose se odihneşte lângă mine.

— Să ştii că sunt fericită, îi spun, fără să-mi iau ochii de la petalele unduitoare, verzi-albăstrui. Nu ştiu dacă ar trebui să fiu. Nu mă pot abţine să mă întreb oare ce-o face Bianca acum. Între timp, am o familie nouă şi, împreună, îi ajutăm pe oameni. Fac ce-mi place şi se văd rezultatele. Simt că ceva nu e în regulă cu viaţa mea, dar mi-e bine. Poate că mai mult de-atât nu pot face.

Rose înclină din cap, parcă dorind să mă

înţeleagă. Floarea începe să se ofilească. Pânza pe care o strâng în jurul tulpinii s-a umezit. Ţepii se lasă, scoţând la iveală dunga de un portocaliu intens de la baza lor.

— Aş vrea să Ei putut vorbi cu mama despre tablourile ei.

Rose ţine cleştele deschis, gata să mă cuprindă în îmbrăţişarea ei. Încerc să nu scap floarea când mă aplec spre ea. Am descoperit că mi-e mai uşor dacă îngenunchez când Rose se ghemuieşte, decât să stau în picioare. Mă gândesc iar la Bianca, la mama, la floarea efemeră din mâna mea, când ating cu faţa şi gâtul cârceii lipicioşi şi…

… sunt în mijlocul gheţurilor. Acestea sunt momentele în care Rose îmi arată aspecte din societatea crocodililor, cum au construit oraşul imens forând gropi adânci, călind metalul în lava unui vulcan şi cultivând alte structuri organice. Câteodată îmi arată realizări inginereşti care i-ar face pe profesorii de la colegiu să pălească de invidie, dar sunt umbrite de o geană de tristeţe şi îngrijorare pe care nu o înţeleg.

De data asta însă nu văd alţi crocodili, furnale adânci sau grinzi plutitoare. Zăresc o tânără murind în zăpadă.

(E a doua oară când mă văd prin ochii altcuiva în ultima vreme şi de data asta nu mă recunosc. Pentru simţurile lui Rose, sunt o grămadă de carne caldă care emană chimicale periculoase şi face aerul rece să vibreze. O fiinţă umană care se zbuciumă şi se împiedică, mai fragilă decât celelalte, cu membrele superioare strânse în jurul

propriului trup. Cel mai neobişnuit lucru în privinţa mea e, pentru Rose, acela că nu se află niciun semen de-al meu alături de mine.)

Ezit, pentru că în asemenea situaţii cel mai înţelept lucru e să laşi creatura să moară. Dar ceva mă determină să mă opresc şi s-o examinez mai îndeaproape. Avem o experienţă bogată în ce priveşte comportamentul *lupta sau fugi,* inclusiv posturile obişnuite ale oamenilor şi chimicalele emanate de ei. Dar tânăra aceasta emană altceva în bătaia vântului: un amestec de sfidare şi fragilitate.

Aşa că nu plec, ci mă apropii de fiinţa care tremură şi scânceşte şi o iau în braţe. În prima clipă, am impresia că se va repezi să-mi atace cârceii şi o să mor ca o proastă. Dar ea se mişcă în îmbrăţişarea mea, iar eu îi ofer o scurtă amintire, însoţită de un mesaj simplu: *Avem propriul nostru oraş. Putem lucra împreuna…*

… cred că asta e tot, Rose mi-a arătat tot ce voia, însă amintirea se schimbă…

… stau cu un grup de crocodili şi ne uităm cum o prietenă de-a noastră sângerează din cauza unei lănci care-i iese de sub carapace. E înconjurată de oameni care transportă materiale explozive şi arme distrugătoare. Simt noduri în stomacuri şi toate inimile mi se zbat pentru că aş vrea s-o ajut, dar ceilalţi crocodili fac o barieră din tentacule şi nu-mi dau voie să trec. E prea târziu pentru ea. Cedez, eliminând un nor toxic de nenorocire şi durere, în timp ce oamenii o bat pe prietena mea cu coarde. O târăsc, lovind-o în continuare, sus pe

munte, spre locul de pedeapsă – strălucirea aceea orbitoare…

… Rose îmi dă drumul. Sunt deja în genunchi, dar mă las şi mai jos şi mă îndoi de la mijloc, pentru că mi-e greaţă. Sunt umedă pe faţă de la secreţiile cârceilor lui Rose, pe care îi văd cu ochii minţii când inspir adânc. Respir precipitat, iar amintirile lui Rose vin şi pleacă din mintea mea.

— De ce nu ne urâţi, pur şi simplu? mă bâlbâi. De ce nu vreţi să ne omorâţi?

Rose se retrage încet de lângă mine şi se ridică pe picioarele din spate.

— Ştiu că aţi putea. Am văzut destul din geoingineria voastră. Aţi putea azvârli stânci şi gheaţă peste oraşul nostru şi noi nici n-am şti ce ne-a lovit.

Inspir adânc, mă ridic într-un genunchi, clătinându-mă.

— Îmi… Îmi pare rău pentru prietena ta!

N-am mâncat niciodată carne de crocodil. Puţini au mâncat, e o delicatesă. Dar am văzut cete de vânători tineri părăsind oraşul, cântând cu glasuri puternice şi mergând ţanţoş, şi l-am urmărit pe Frank tranşând unul cu ţepuşe şi cuţite. Mi-e greaţă şi trebuie să-mi îmbrăţişez genunchii.

— A fost un lucru foarte rău. Aş vrea să pot face ceva.

Floarea gheţurilor e o pată neagră pe pământ.

Rose simte că sunt bulversată, ca mai devreme, şi poate înţelege că-mi exprim părerea de rău. Vine înapoi lângă mine şi-şi desface iar cleştele. Înalţ capul, îmi vâr faţa înăuntrul lui şi

primesc o singură impresie, a unui bloc de metal portocaliu lucios. *Cupru,* Îi simt greutatea rece pe mână. Rose se retrage a doua oară.

— Bine, îi spun, încă nesigură pe picioare, tot cu inima frântă. O să-ţi aduc cupru.

Rose se răsuceşte şi se îndreaptă greoi spre marginea nopţii, călcând cu grijă pe pietre cu picioarele din faţă, ca să nu se răstoarne. În clipa următoare nu o mai văd şi mă întorc cu faţa către oraşul mulţumit de sine, pe jumătate scăldat în lumină. Fermele rotitoare şi acoperişurile de smoală strălucesc ca noi.

Mă tot gândesc cum aş putea să fac rost de cupru. Soluţia vine pe neaşteptate: va trebui să mă întorc în zona temperată, casa groazei şi a regretului meu. În prima clipă, sunt sigură că voi muri, că, dacă mă apropii de colegiu, oamenii mă vor recunoaşte, vor începe să strige, va veni poliţia şi de data asta…

Apoi inspir adânc şi îmi repet: *tu deţii controlul. Eşti mai puternica decât monştrii aceia.* Mă ridic şi mă întorc repede în oraş înainte să sune şi ultimul clopot de stingere. Alerg în josul pantei cât mă ţin picioarele, mă lovesc cu stângul în dreptul şi mă împrăştii pe pământ.

MOUTH

Mouth şi Bianca se plimbau la marginea zonei abatoarelor, acolo unde animalele crescute în afara Xiosphantului, vite cu ochi mari şi capre bezmetice, erau aduse la tăiere cu camionul sau pe jos, în şiruri lungi. Clădirile erau grupate lângă zidul oraşului, în partea către întinderile Nordice, şi-şi proiectau contururile tăioase ale frontoanelor de cărămidă şi ale turlelor pe marginea zidului. Mouth mâncase carne doar ocazional în Xiosphant, dar îi plăcea să poarte pielea prelucrată acolo.

Fiindcă erau afară, plimbându-se pe un drum lat, pavat cu ardezie, dar plin de gropi lăsate de roţile camioanelor, vorbeau în şoaptă şi discutau politică numai în treacăt. Totuşi, lui Mouth îi plăcea că se întâlneau şi în altă parte, nu doar în restaurant.

— Când au luat-o pe Sophie, mi s-au risipit iluziile legate de mersul lucrurilor pe lume, mărturisi Bianca. Aveam tot felul de teorii măreţe despre cultură şi mecanisme de control înglobate, dar nu mi-am dat seama cât de mult se bazează lumea pe violenţă extremă şi inutilă până când nu m-am confruntat chiar eu cu ea.

— Violenţa nu le rezolvă pe toate, mormăi Mouth. Uneori, nu face decât să amâne o conversaţie care oricum urmează să aibă loc, mai devreme sau mai târziu. Dar şi asta le poate fi de folos unora.

Bianca nu dăduse o palmă nimănui în viaţa ei, iar Mouth era prima persoană pe care o cunoştea şi care omorâse oameni fiindcă aşa îi ceruse

meseria. Câteodată, fata părea că tânjeşte după garanţia că e capabilă de asta, că lupta şi poate chiar crima vin de la sine, că merită. Altă dată, parcă aştepta ca Mouth să-i spună: *nu eşti croita pentru treaba asta, las-o pe mâna profesioniştilor* – ca să-i justifice îndoielile sau să facă loc angoasei sale legate de întrebarea dacă suferinţa provocată de dispariţia lui Sophie avea să-i dea suficientă putere.

Câteodată, când se întâlneau la restaurant, Bianca o descosea pe Mouth ca să afle ce abilităţi are. Câţi oameni a omorât? Ştie să se bată corp la corp? Cu ce arme avea experienţă mai multă? Întrebările erau întotdeauna însoţite de o privire cercetătoare, ca şi cum Mouth era o marfă vândută la un preţ piperat.

Acum, pe şoseaua lată din vecinătatea şirului de abatoare, Mouth încerca să-şi aducă aminte ce spuneau Cetăţenii despre autoapărare când le puneau copiilor arma în mână. În cele din urmă, rosti:

— Parţial, eşti învăţată să te supui demonstrându-ţi-se că supunerea e calea paşnică, în timp ce nesupunerea e violentă. În realitate, amândouă au de-a face cu violenţa, într-un fel sau altul.

— Parcă e un citat din Mayhew.

Bianca râse, apoi îşi acoperi gura, pentru că erau într-un spaţiu public şi oricând le puteau pândi spioni guvernamentali din spatele zidurilor, acolo unde zbârnâiau utilajele de finisat.

*

Cu cât stătea mai mult în Xiosphant, cu atât mai neobişnuită se simţea. Existau mâncăruri pe care le puteai consuma numai după ridicarea jaluzelelor şi altele, pe care le mâncai chiar înainte de a fi lăsate. Oamenii ciocneau un pahar *înainte* ca fumul alb-roşu să umple cerul, pentru că îl aşteptau. Când Bianca vorbea despre rebeliunea muncitorilor de pe vremea străbunicilor ei, nu se putea abţine să spună că avusese loc în A Treia Eră a Bunăstării.

Acum, Mouth se îndrepta cu paşi grabnici spre firma de acoperişuri unde lucra George, întrucât claxoanele anunţau că oraşul se pregătea să coboare jaluzelele. Simţeai aroma de mâncare plină de amidon, pregătită de toată lumea înainte de culcare, şi mirosul de săpun al hainelor spălate în ultima clipă. Cerul rămânea palid şi calm, datorită munţilor care ţineau intemperiile la distanţă, dar oamenii se grăbeau de parcă urma să cadă grindină. O expresie de spaimă blândă se instala pe chipurile lor. Aproape că-i auzeai şoptind: „Vai de mine, e de rău, adică e bine, dar e foarte rău, trebuie să intru în casă, o, de-aş mai avea un pic de timp, vai de mine!

În Xiosphant, locuitorii afişau o politeţe bizară, câtă vreme te prefăceai că nu te îndoieşti de spusele lor.

George era binedispus, pentru că reuşise să descarce o parte din textilele aduse de Curieri din Argelo şi făcuse nişte mişmaşuri ca să le parvină

„un coş de valute” la schimb.

— Adică bani? pufni Reynold.

Mouth trebui să-i ajute să care lăzile cu mătase şi muselină prin oraş. Nu puteau folosi sania pentru că atrăgea prea mult atenţia, iar lăzile trebuiau mutate înainte de lăsarea jaluzelelor. Îi însoţi şi George, fiindcă ştia toate scurtăturile care făceau legătura între marile bulevarde şi străzile întretăiate. Principalele obstacole de pe aceste scurtături: munţii de gunoaie, care puţeau ca mlaştinile otrăvitoare de lângă Argelo, unde se făcea votcă din seva unei plante carnivore. (Votca tulbure avea gust mult mai bun dacă nu ştiai din ce e făcută.)

Şase dintre ei cărau lăzile pe umeri, împiedicându-se de gunoaie la tot pasul. Mouth şi Alyssa înjurau călcând prin băltoace. Traseul lor îi ducea din ce în ce mai aproape de zona întunericului.

Bătu şi ultimul clopot, însemnând că întârziaseră prea mult.

— Aici e!

George arătă cu degetul o scară de piatră la capătul unei alei înguste.

Până când urcară cu lăzile pe treptele ciobite în fabrica de confecţii, jaluzelele se lăsară peste tot, cu un huruit care te îndemna să crezi că oraşul scrâşneşte din dinţi.

— Va trebui să rămânem aici până se ridică din nou jaluzelele, spuse Omar.

Nici nu apucară să arunce un ochi prin fabrică. Războaie de ţesut, rânduri peste rânduri de maşini

de cusut cu pedale ruginite, căzi cu vopsele şi amoniac. Locul mirosea mai urât decât aleile sau subsolurile unde se ţineau întrunirile politice la care se strecurase şi Mouth. Nu era loc să te întinzi, doar nişte bănci pe care să te aşezi. Directorul fabricii mormăi nişte scuze când le întinse „coşul cu valute” într-o geantă din pânză ieftină, apoi se încuie în biroul său, cel cu singurul pat din clădire.

— Vă spun de pe acum că nu pot să dorm aici, anunţă Mouth.

— Eu zic să tragi, totuşi, un pui de somn spuse Alyssa, instalându-se pe o banchetă din faţa maşinilor de cusut. E ilegal să dormi cu jaluzelele ridicate.

— Nu se poate! exclamă Yulya într-o xiosphantă stricată, rămânând cu gura căscată. Chiar aşa?

— De fapt, pedepsele pentru dormitul cu jaluzelele coborâte sunt aproape la fel de grele ca acelea pentru ieşitul în stradă când sunt ridicate. Eşti obligat să prestezi servicii în folosul comunităţii când toată lumea e trează, ca să fim toţi la un loc. Unii au fost condamnaţi la moarte pentru recidivă: au dormit în perioade interzise de mai multe ori la rând.

— Dormi când ţi-e somn, joacă-te când ai chef! rosti Mouth, fără să se gândească ce spune.

George sări ca ars şi privi speriat în jur, de parcă ar fi fost gata să fie arestaţi.

— Unde-ai auzit asta?

Toţi o fixară cu privirea pe Mouth. Alyssa ridică

din sprânceană. Omar miji ochii. Curierii Descurcăreţi aveau o regulă neoficială: nu se implicau în politica locală, din motive evidente, dar Mouth se pare că uitase de ea.

— Habar n-am! spuse Mouth, lăsându-şi capul pe-o parte. Am băut undeva şi erau şi nişte studenţi pe-acolo. Mi s-a părut o zicere amuzantă.

— E o ideologie periculoasă, vorbi George, care urmăreşte să-mi taie gâtul. Să ni le taie tuturor. Să ne ruineze societatea. Oamenii nu-şi dau seama că atârnăm de-un fir de păr. Planeta asta chiar nu ne vrea.

— Nu ştiu, făcu Alyssa, hotărându-se s-o salveze pe Mouth din situaţia delicată. Poate că locuitorilor oraşului nu le-ar strica s-o lase mai moale, măcar un picuţ. Până şi sinagogile din Argelo sunt mai tolerante.

— Ştiu că voi sunteţi umblaţi prin locuri în care lumea tratează altfel mediul acesta ostil. Dar în Xiosphant trăiesc aproape un milion de locuitori şi mai toţi au ce mânca şi un adăpost deasupra capului. Fraza pe care ai citat-o e dintr-un manifest despre traiul în armonie cu natura, care pe planeta asta e incompatibil cu viaţa.

Mouth începea să înţeleagă la ce anume se referea bărbatul acela care spunea că oamenii sunt prizonierii zidurilor pe care le ridică singuri. Dar se rezumă să-l aprobe pe George cu o înclinare a capului şi apoi se prefăcu că doarme.

Odată ce jaluzelele se vor ridica din nou, avea să se prefacă a fi trează.

SOPHIE

Monumentul ridicat în amintirea celui de-Al Doilea Război Argelan arată şi mai urât de aproape: are lipituri în zona inferioară, bombată, de culoare neagră, şi nişte dungi ocru în părţile unde a început să-l roadă rugina.

Sculptorul a încercat să dea impresia de valuri înspumate dedesubtul bărcii, dar a lucrat cu un metal nemaleabil, care nu reţine detaliile fine. Am auzit că unele fragmente din sculptură provin din piese de artilerie topite, însă, indiferent cu ce material s-a lucrat, rezultatul e un obiect nefinisat, ca ieşit din mâinile unei persoane chinuite de un vis urât. În zona punţii, un bărbat fără faţă, într-o uniformă care atârnă greu pe el, stă cu arma pe umăr, gata să tragă.

Mă pitesc în spatele statuii până când îi aud vocea, apoi mă uit printre picioarele soldatului. Bianca traversează piaţa colegiului cu un rucsac peste cămaşa semitransparentă, iar râsul ei e la fel de cuceritor ca întotdeauna. Zâmbeşte şi le face cu mâna studenţilor care trec pe lângă ea în drum spre cursuri, pe urmă se opreşte să discute despre teme cu Cally, o roşcată cumsecade. Bănuiesc la ce curs merg şi cum Bianca îl va lua pe profesor peste picior.

Muchiile erodate ale statuii îmi zgârie braţele şi protestează când mă proptesc de ele. Soldatul scrutează orizontul, căutând ambarcaţiuni inamice. Mă ghemuiesc la picioarele lui şi studiez o găurică din volanele de la gleznă.

Îmi spun că asta mi-am dorit pentru Bianca: să mă lase pe mine, să-şi vadă de viaţă şi să fie fericită. Ştiam că avea să mă uite. Ar trebui să mă simt uşurată. Dar am impresia că sunt făcută din acelaşi material ca soldatul acesta care stă să cadă, fiindcă e mai greu în partea de sus. Nu văd decât rugină şi metal uzat, însă aud în continuare vocea Biancăi de la distanţă.

În buzunarul jachetei îmi atârnă bucăţele de cupru. Am luat toate chitanţele de infrastructură pe care le-am câştigat la Salonul Ilir şi am dat o tură prin oraş, prin pieţe şi depozite de vechituri, cumpărând cu ţârâita. N-aş putea cumpăra prea mult dintr-un singur loc, lumea ar începe să pună întrebări.

Mă pregătesc să mă retrag discret pe aleea cea mai apropiată, la vreo zece metri de mine. Dar mă întorc să arunc o ultimă privire. Să-mi întipăresc în minte o imagine pentru mai târziu. De data asta, văd o altă Biancă.

Stă singură în piaţă şi şi-a schimbat postura acum, când crede că nu o vede nimeni. Se apleacă înainte, i se strâmbă gura şi i se strecoară umbre în priviri. Încleştează scurt pumnul drept. Ceilalţi studenţi au plecat, pentru că imediat încep cursurile, dar ea rămâne cu privirea fixată pe caldarâm. Într-un sfârşit, pleacă şi ea cu paşi mici, unduindu-şi volanele din jurul gleznelor.

Îmi vine să fug la ea şi mi se accelerează bătăile inimii. Aş vrea s-o trag în braţele mele, să-i iau capul în mâini şi să-i spun că sunt aici. Trăiesc. M-am întors pentru ea. Ochii mei stăruie pe liniile

aspre din jurul gurii ei şi simt atâta dor, compasiune, bucurie, tristeţe şi mânie, că nu mă pot abţine şi ies de după statuie, în văzul lumii.

Dar imediat ce sunt în spaţiu deschis, panica amintirilor se instalează brusc. Îmi imaginez cum mă descoperă poliţiştii în mijlocul campusului şi cum mă încercuiesc. Nu văd nimic dincolo de vizierele lor negre, dar le simt mâinile pe braţele şi pe gambele mele. De data asta, nu mai scap. Toţi foştii mei colegi se vor îngrămădi să vadă spectacolul.

Mă încordez, rămân fără aer. Nu voi scăpa niciodată de amintirea aceea, orice-aş face. Lipsa de oxigen îmi dă senzaţia de leşin iminent. Mă dor vânătăile proaspete de sub braţ, dar restul corpului mi-e amorţit. Reuşesc să revin cu paşi împleticiţi în spatele statuii, rugându-mă să nu mă vadă nimeni, apoi mă scufund în umbra ei. Până să-mi circule din nou sângele prin cap, Bianca a intrat deja într-o clădire.

Sunt singură şi îmi trag sufletul lângă placa de piatră albă, care ne comemorează eroii.

*

Pe drum spre capătul întunecat al oraşului, mă fac cu ou şi cu oţet. Bianca era *acolo,* avea nevoie de mine, iar eu ce-am făcut? Am stat ascunsă, pentru că, văzând colegiul şi studenţii, mi-am retrăit execuţia de parcă abia s-ar fi petrecut. M-au luat de lângă ea, mă iau şi acum de lângă ea. Nu e vina mea. Ştiu că nu e vina mea. M-au arestat şi m-

au îndepărtat cu surle şi trâmbiţe numai ca să inducă teama în oameni.

Atunci de ce mă mir că nu m-a părăsit teama?

Mâinile acelea înmănuşate n-au slăbit încleştarea nici acum, după atâta vreme.

Trebuie să mă opresc şi să mă adun, pentru că am la mine metal valoros şi nu vreau să atrag atenţia asupra mea în acest cartier. Încerc să-mi limpezesc mintea şi mă prefac că mă joc de-a „găseşte umbra”.

În cartierul meu, fiecare copil învaţă de mic jocul acesta, chiar şi cei din clasa de mijloc, ca mine. Pentru a câştiga, trebuie să ştii unde sunt umbrele şi să sari de la una la alta fără pauză. Nu-şi schimbă niciodată forma şi poziţia, deci un copil deştept le poate memora. Iar dacă eşti foarte bun, îţi spune instinctul unde le găseşti.

Am rămas blocată pe momentul în care Bianca şi-a exteriorizat suferinţa şi a fost cât pe ce să mă duc la ea. Nu văd nimic în jur, pentru că, în minte, ies din nou de după statuia ruginită şi mă pregătesc să-mi consolez prietena cu o tandreţe de neuitat. Mă las copleşită de intensitatea momentului, poate data viitoare voi fi în stare să…

Gândul mă mistuie – nu observ mulţimea decât atunci când dă năvală spre mine.

Oamenii gâfâie şi pufăie, jachetele de culoarea cenuşii se rotesc prin aer odată cu membrele lor. Sunt câteva sute şi se năpustesc în direcţia mea. N-am unde să fug. Mă vor linşa cu siguranţă. Voi da din picioare, mă voi zbate, dar nu voi putea face faţă avântului lor. Mă vor aduce în faţa justiţiei. De

data asta, nu mai am scăpare.

Dar mulţimea furibundă trece pe lângă mine fără să se oprească. Aleargă în altă parte, iar eu i-am stat în drum. Nu mă opun, ci o iau în aceeaşi direcţie cu ea. În curând, mă înconjoară, mă îngroapă în hărmălaia ei. Ajungem în Piaţa întemeietorilor, cu faţa la clădirea Consiliului şi Turlă.

Împinsă din toate părţile, mă uit la pietrele din pavaj, dispuse într-un tipar asemănător cu hărţile corpurilor cereşti surprinse de lumină. Părinţii obişnuiau să mă aducă aici ca să-l ascult pe viceregent sau chiar pe prinţ, dar eu, în loc să admir costumele pestriţe, grandoarea Palatului şi Turla sau împrejurimile lor, îmi plimbam degetele peste dale, fascinată de bobiţele de mică şi agat.

Sună trompetele şi viceregentul îşi face apariţia pe soclu. E un bărbat înalt, cu bărbia lăsată şi priviri maliţioase. Poartă o tunică aurie lungă, prinsă cu o eşarfă de un roşu aprins. Vocea lui răsună în toată piaţa, datorită difuzoarelor, dar şi acusticii uluitoare puse la punct de strămoşii noştri.

Viceregentul trece în revistă realizările oraşului Xiosphant, obţinute încă de pe vremea străbunicilor noştri, când a început A Patra Eră a Frumuseţii. Decăzuserăm, societatea noastră era în pragul colapsului, resursele ni se împuţinau. Dar atunci am întrerupt legăturile cu Argelo, nu am mai tolerat elementele perturbatoare şi ne-am reînnoit scara de valori xiosphante, graţie Restaurării Circadiene. Acum suntem mai devotaţi idealurilor

noastre mai mult ca oricând. Cu toate acestea, am făcut sacrificii – asemenea tuturor celor ce au călătorit dincolo de întinderile Nordice, în căutare de teren arabil pentru fermele rotitoare, străbătând mii de kilometri cu camioanele şi neavând cu ei decât ceasurile care să le arate când să doarmă.

Viceregentul adoptă cel mai liniştitor ton de care e capabil:

— Mulţumită acestor suflete curajoase şi fermierilor noştri harnici, am bucuria să vă anunţ o creştere de doi la sută a fondului de dolari pentru hrană. Dar, vai… ne confruntăm cu… o criză a resurselor. De aceea, rezervele de vouchere pentru apă şi credite medicale vor fi reduse cu zece la sută. Sunt convins că vom face faţă şi acestei situaţii provocatoare, pentru că suntem xiosphanţi şi…

Se aude un răcnet generalizat. Nu aud finalul propoziţiei, pentru că mulţimea dă năvală înainte, de data asta direct spre soclul viceregentului din faţa clădirii Consiliului. Femeia de lângă mine ţine în mână o ridiche stricată, pe care probabil a adus-o special pentru momentul acesta, şi o aruncă în forţele de ordine din faţa noastră. Se strigă sloganuri, dar nu aud decât vocale disparate. Viceregentul încearcă să restabilească ordinea, însă poliţiştii stau cu bastoanele şi cu scuturile ridicate.

Nu am de ales, fug spre un cordon de poliţişti ascunşi în spatele aceloraşi viziere murdare ca aceia din amintirea mea cea mai urâtă. Ridică

armele şi bastoanele. Sunt la un pas de leşin când oamenii dinaintea mea se izbesc de zidul Consiliului. Ne izbim de el cu forţă crescândă. Trebuie să închid puţin ochii. Mă vor înhăţa, sunt blocată. Deschid ochii. Protestatarii cei mai apropiaţi de faţada clădirii sunt striviţi, prinşi între mulţime şi scuturi, şi îi aud ţipând. Poliţiştii îi lovesc cu bastoanele.

Partea mai liniştită a minţii mele, aceeaşi care a descoperit cum să comunice cu Rose, preia controlul. Mă detaşez şi urmăresc scena de sus. Nu mai privesc masa de oameni şi poliţiştii blindaţi, ci caut o cale de scăpare. Nu-mi dau voie să mă uit la căşti şi arme, nici să mă gândesc la cât de aproape sunt de mine.

Femeia de lângă mine bodogăneşte şi mai scoate o legumă. În aceeaşi clipă, aud un pocnet de armă şi n-o mai zăresc. A dispărut... pur şi simplu. Nici nu vreau să cobor privirea, dar o fac. În loc de cap, are un ghem însângerat, însă oamenii îi calcă trupul în picioare.

Evit în continuare să mă implic în evenimente. Mulţimea s-a risipit. Oamenii se îmbrâncesc în toate direcţiile. Cineva mă împinge, mai-mai să cad şi să fiu zdrobită sub tălpile altora. Dar mă redresez şi zăresc statuia de aur a lui Jonas. Mă feresc de membrele zbuciumate şi chipurile brăzdate de mânie ca să ajung la ea. Mă caţăr în scobitura din Costumul de Protecţie Universal şi mă ascund acolo. Aud ţipete, trupuri prăbuşindu-se şi alte focuri de armă.

Vacarmul se potoleşte treptat, dar nu-mi

părăsesc ascunzătoarea. În câteva rânduri, sunt gata să plec, dar aud poliţia făcând încă un raid prin piaţă şi, mai târziu, măturătorii chemaţi să cureţe dalele împroşcate cu sânge şi mizerie. În cele din urmă, toţi se hotărăsc s-o lase baltă şi să bea nişte gin cu lapte, aşa că risc să mă furişez şi eu afară.

*

Ajung la salon când mai trebuie să bată clopotul o singură dată înainte de ridicarea jaluzelelor. Răsucesc butonul de alamă de trei ori la stânga şi de patru ori la dreapta, cum mi s-a explicat. În holul de la intrare stau cinci oameni rău arşi de soare, îmbrăcaţi în haine după moda xiosphantă, care nu li se potrivesc deloc. Cyrus îşi arată colţii de jos, nemulţumit că i se violează intimitatea. O femeie are pe mijlocul capului brăzdat de cicatrice o creastă cu ţepi, altuia îi iese o bucată de metal din obraz. Îmi vine să mă întorc şi să plec, pentru că oamenii aceştia nu arată a clienţi. Nu-mi ies din minte scuturile şi căştile poliţiştilor, focurile de armă şi femeia fără cap şi ştiu de pe acum că îmi vor bântui visele.

Dar apare Hernan şi îmi face semn cu mâna.

— Sophie, vino-ncoace! Oamenii aceştia minunaţi sunt Curierii Descurcăreţi, sosiţi în vizită la noi din Argelo. Nu vor sta prea mult. Am mai făcut afaceri cu ei în trecut, iar de data asta au adus nişte delicatese nemaipomenite, inclusiv unt de pisică veritabil.

Mă holbez la ei cu gura căscată. N-am mai văzut străini până acum. Curierii Descurcăreţi mă salută înclinând din cap, iar un bărbat înalt, cu mustaţa neagră şi barba îngrijite, îmi face o plecăciune scurtă. Mă privesc şi ei lung. Dorinţa de a mă îndepărta de ei e copleşitoare. Dar şi curiozitatea.

— Mi-am făcut griji pentru tine, îmi spune Hernan. Am crezut că ai fost prinsă în… incidentele neplăcute din Piaţa întemeietorilor.

Vorbeşte rar, ca pentru a-mi aduce aminte că în salonul nostru nimeni nu se grăbeşte.

— Incidente, spune râzând şeful Curierilor Descurcăreţi, bărbatul cu mustaţă neagră. Ce să zic… Oamenii de aici nu sunt obişnuiţi să vadă dispute economice rezolvate cu arma, dar economie fără gloanţe nu există.

Omar are un accent unic, nu l-am mai auzit la nimeni, iar sintaxa lui deviază de la stilul politicos la cel familiar.

— Din experienţa mea, zice Hernan, oricine se poate pretinde pacifist, câtă vreme sunt destui bani pentru toată lumea.

Aş vrea să-i ascult în continuare, dar fără să-mi acorde nimeni atenţie. Aşa că aduc un vas cu cafea călduţă şi pun câteva ceşcuţe pe o tavă.

Cel mai tânăr curier e o femeie pe nume Yulya, cam de vârsta mea, cu părul lung şi negru şi pielea mai puţin arsă de soare. Yulya crede că strămoşii ei au călătorit în compartimentul Zagreb, ca ai lui Hernan, şi studiază atent fiecare obiect şi ornament din salon.

— Nu-mi vine să cred că aţi reuşit să construiţi toate astea. Mai ales în Xiosphant, spune ea, făcând şi mai multe greşeli de gramatică decât Omar. Păcat că nu-i şi tata aici!

Am auzit că Zagrebul a contribuit cu mai puţin decât alţii când s-au adunat resursele pentru construirea Navei-mame, intervine bărbatul cu bucata de metal în obraz – cred că îl cheamă Kendrick.

— Aşa zic cei care mai vorbesc despre asta, spune Hernan.

Am auzit de mai multe ori varianta lui Hernan. Când oraşele-state de pe Pământ au început construirea navei-mamă pentru a părăsi o planetă în ruine, Zagrebul era în cădere liberă, după ce deţinuse supremaţia mondială la începutul Erei Strălucirii. Dar tot nu te puteai numi cosmopolit dacă n-ai stat o vreme acolo, aşa că celelalte oraşe au făcut Zagrebului o concesie şi i-au permis să aibă un compartiment pe navă. În semn de recunoştinţă, contingentul Zagreb a adus de toate, instrumente muzicale, mirodenii, mobilier lucrat manual şi capodopere ale literaturii – tot ce trebuia pentru a recrea o civilizaţie adevărată.

Dar, după scurgerile radioactive, decompresia explozivă, Masacrul din Grădina Hidroponică şi seria de războaie, stocul Zagrebului s-a epuizat. La sosirea aici, oraşul nu mai avea nimic. Aşa că lumea nu mai ţinea minte decât că Zagrebul a contribuit cu mai puţin decât celelalte oraşe-state şi că am făcut un act de caritate îngăduindu-i să vină cu noi.

Hernan a crescut convins că se trage dintr-un neam vechi de cerşetori. El şi familia sa numeroasă au trăit la marginea luminată a oraşului, unde jaluzelele erau conducătoare de căldură şi aveai senzaţia că te coci de viu pe întuneric. Își ura toate rudele. Asta până când a descoperit o carte de mult uitată despre saloanele din Vechiul Zagreb. De aceea a deschis Salonul Ilir, deşi era nevoit să pretindă că nu e decât o cafenea frumoasă şi să minimalizeze orice legătură cu Zagrebul. Altfel nu i s-ar fi permis să accepte dolari pentru hrană în loc de monede de lux.

Alţi Curieri Descurcăreţi vin şi ei cu propriile poveşti şi teorii despre păţaniile strămoşilor lor îndepărtaţi pe nava-mamă, pe parcursul călătoriei sau după aterizare. Discuţia alunecă spre subiecte care ar putea duce la arestarea noastră, într-o perioadă în care oraşul e oricum decis să se autodevoreze. Atunci îmi dau seama că contrabandiştii se distrează, fiecare într-o anumită măsură, pe seama disconfortului meu. Aşa că sunt şi mai stânjenită.

Noroc că lumea îşi aminteşte că mai e puţin şi se coboară jaluzelele şi conversaţia ia sfârşit. Curierii Descurcăreţi părăsesc salonul în grabă, cam agitaţi, aproape ca nişte xiosphanţi adevăraţi.

*

Patru dintre noi dorm într-o cămăruţă chiar mai mică decât cea pe care o împărţeam cu Bianca, cu două şiruri de paturi suprapuse.

Al meu e deasupra lui Jeremy, care dă din mâini şi din picioare când visează cum a fost nevoit să renunţe la vechiul său trai confortabil. Nu mi-a spus altceva despre trecutul lui decât că făcuse un curs de geofizică prelungit, sperând să rezolve marea dilemă a planetei noastre: cum de avem o climă atât de stabilă, deşi focul e atât de aproape de gheaţă? Va rămâne aşa? Dar s-a iscat un scandal din cauza unei idile necuviincioase şi a trebuit să plece.

Vizavi de noi sunt Kate şi Walter, care locuiesc în salon de cel mai mult timp. Îndată ce am terminat joaca de-a lentoarea cu clienţii, cei doi au obiceiul să se îmbrâncească, să se fugărească şi să se bată cu perne.

Toţi dorm, doar eu zac şi mă strâng în braţe. Îmi aduc aminte de dispreţul de pe chipul femeii din piaţă, chiar înainte de a-i fi spulberat capul. Vechile mele temeri revin şi mai îndreptăţite decât altădată, iar mâinile înmănuşate mă strâng şi mai tare de subsuori. Ultimul lucru la care mă gândesc înainte de-a adormi e geana de surâs de pe buzele Biancăi, stingându-se uşor.

Când se ridică jaluzelele, mă trezesc buimacă. Am visat căşti pe panta unui munte. Între timp, Walter, Kate şi Jeremy îşi şoptesc că de-acum înainte vom avea numai clienţi dificili, fiindcă toată lumea cunoaşte pe cineva care a fost călcat în picioare sau împuşcat. Groaza se prelinge prin tablourile aurite manual şi reproducerile de mobilier clasic din lemn.

Hernan mă trage deoparte imediat ce m-am

îmbrăcat şi mi-am legat părul ondulat la spate cu o panglică curată.

— Sophie, ştiu că ai trecut printr-o experienţă traumatizantă. Te simţi în stare să lucrezi în schimbul ăsta? Poţi să-ţi iei liber, dacă vrei.

În colţul opus, Jeremy face nişte ochi cât cepele. Dacă îmi iau vacanţă pe neaşteptate, va trebui să se ocupe singur de clienţi, iar el încă nu e pregătit pentru asta.

Scutur din umeri.

— Mă descurc.

Hernan mă fixează. Ştie că mint.

— Adică mi-e bine. Aproape bine. Ştiu cum să ies dintr-o situaţie, dacă văd că nu-i mai fac faţă.

— Bănuiesc că va trebui să mă mulţumesc cu asta, spune Hernan.

Zâmbeşte şi vrea să mă ia în braţe. Şovăi, apoi mă las pe pieptul lui îndesat, suficient de tare pentru a observa un fir de argint pe jacheta lui de brocart.

— Aş vrea să ştiu de ce te tot furişezi afară, îmbrăcată cu vechea mea jachetă vătuită şi bocancii noi pe care-ţi arunci toate voucherele de îmbrăcăminte. Nu mi-ai explicat niciodată pe îndelete cum de-ai supravieţuit în vârful muntelui aceluia şi acum mă întreb… Sper că, indiferent ce faci, vei fi în siguranţă.

Aş vrea să-i spun că nimeni nu e în siguranţă, niciodată, dar prefer să zâmbesc.

— Bineînţeles, îi promit.

*

La multă vreme după ce am uitat cum arată Salonul Ilir pe dinăuntru, mirosurile tot îmi stăruie în nări: moscul care persistă în aer după ce am dormit în cămăruţa noastră cu Jeremy, Walter şi Kate, aroma floral penetrantă de cafea pregătită în chicineta cu dale crăpate, din spatele minunatei încăperi pentru clienţi, mireasma de santal şi lavandă proaspătă, alintarea săpunului. Când le simt, sunt acasă; iar dacă mă aflu în altă parte şi îmi gâdilă nările mirosul de santal sau cafea neagră, mai întâi se trezeşte în mine sentimentul familiar de „acasă”, şi numai după aceea îmi reacţionează şi mintea la el.

Mă pomenesc că încerc să reţin toate detaliile salonului, nu doar ca să-mi amintesc cum arată indiferent ce-ar urma să se întâmple, dar şi pentru că Hernan a creat un spaţiu în care lumea pare, în acelaşi timp, mai mare şi mai intimă decât în orice alt colţ din oraş. Aş vrea să ştiu cum de i-a reuşit. Mama îmi zâmbea şi-mi spunea lucruri caraghioase, pe care acum le recunosc drept citate din cărţile pe care m-a pus Hernan să le memorez. O *balta are mai multa demnitate decât un munte, pentru că nu ţine cont decât de propria ei climă.* Sau: *Ascultă-te pe tine însuţi, ascultă-ți pașii, răsuflarea, bătăile inimii, o, câte ritmuri îţi măsoară existenţa, eşti o adevărată orchestră!* Ţin minte că şi mama îmi zicea: „Eşti o orchestră”. Şi pe urmă râdea şi mă făcea şi pe mine să râd, deşi nu înţelegeam gluma.

Jeremy lucrează cu mine, în timp ce Kate şi

Walter ascultă muzică sau se foiesc prin spate. Băiatul mi-e atât de recunoscător că lucrez, încât îmi ţine locul când trebuie neapărat să închid ochii, ca să alung panica stârnită de amintiri. Într-un ungher al minţii mele, armele care m-au obligat să urc un munte se amestecă cu cele care i-au spulberat capul femeii, de parcă evenimentele s-ar fi petrecut deodată. Între timp, oamenii aşezaţi vizavi de noi se zbuciumă, bâjbâie disperaţi după nemişcare şi produc prea mult zgomot şi agitaţie, în ciuda eforturilor noastre de a-i calma. Jacek, un instalator care se jeneză întotdeauna de mirosul lui urât într-un spaţiu atât de curat şi parfumat ca al nostru, priveşte în toate direcţiile, îşi muşcă degetele pe rând, şopteşte „nu era nevoie să împuşte pe nimeni, chiar nu era nevoie” şi tresare spasmodic. Următorul nostru client, o femeie înaltă şi cu constituţie atletică, pare mai stăpână pe ea. Respiră calm şi uşor, ţinându-şi mâinile pe genunchi, până când îmi dau seama că e în stare de şoc.

Niciun client nu e în apele lui. Nimic din ceea ce facem nu-i ajută. Respir rar şi zgomotos, îi amăgesc cu frânturi din basme vechi, le presar petale în cafea. Client după client. Jaluzelele coboară, se ridică din nou şi o luăm de la început. Chiar şi după două cicluri.

E în regulă, vreau să spun, *ştiu cum e. Ca un dans lent printr-o avalanşă de bolovani.*

După încă un schimb interminabil, mă prăbuşesc de oboseală şi am cârpe în loc de braţe. Mă întorc către Jeremy şi-l întreb:

— Ţi s-a întâmplat vreodată ca un lucru să te sperie aşa de tare, încât să ai impresia că-l vei retrăi la infinit?

Jeremy se gândeşte puţin, încruntându-şi faţa rotundă, apoi îmi răspunde:

— Hernan spune întotdeauna că un moment de frumuseţe desăvârşită poate dura la infinit. Dar poate că unele momente sunt atât de urâte, că nici ele nu se termină. N-ai ce face altceva decât să ai răbdare cu tine însăţi.

MOUTH

Mouth petrecea exagerat de mult timp întrebându-se cum să intre în mintea Biancăi, atunci când nu stăteau împreună în restaurantul care vindea păsat de ovăz, mâncând terci prea condimentat şi bând băuturi proaste. Principala slăbiciune a Biancăi părea să fie fata aceea moartă, Sophie. De câte ori îi auzea numele, o apuca plânsul şi se boţea toată la faţă. Rezultatul era că nu mai vorbeau decât despre pierderea cuiva drag şi răzbunare şi Bianca nu-i mai dădea nicio informaţie concretă despre treaba de la Palat.

— De câte ori se trag jaluzelele şi-mi intră lumina în cameră, zac şi mă uit la cerut lăptos. Înjur şi mă holbez la raftul pe care dormea Sophie.

Bianca închise ochii şi inspiră pe nas.

— Speranţa nu-i suficientă ca să mă ridic din pat, continuă ea. Datoria, nici atât. Singurul lucru care mă determină s-o fac e să-i fac să plătească pe nemernicii ăia care mi-au luat-o.

Până în momentul acela, îi vorbise despre fata moartă de vreo şase ori. Totuşi, Sophie nu părea să fi fost adevărată. Dacă era să te iei după Bianca, Sophie nu avusese niciun defect, nici măcar o urmă de invidie sau negativism.

— Întotdeauna căuta să vadă partea bună a oamenilor, spuse Bianca, ţinând bolul cu terci la nas şi inhalând aburii amari. Trecea cu vederea peste ipocrizie şi dădea dovadă de bunătate, nu se enerva.

— Nu poţi înlocui pe cineva care avea atât de multe de oferit. Dar cred că poţi face astfel încât moartea ei să nu fi fost în zadar.

Mouth simţea mirosul greu de condimente şi roşii fierte în bucătăria de la etaj. Îi amintea de o plantă pe care Cetăţenii o culegeau de pe câmpiile îndepărtate întinse dincolo de Argelo şi despre care Yolanda spunea că face minuni pentru digestie, dar avea gust de ţărână săratră.

— Eşti singura persoană cu care pot vorbi despre ea, continuă Bianca. La colegiu, nici n-a murit bine, că toţi s-au prefăcut că nici n-a existat. Iar Derek şi ceilalţi organizatori ai revoltei nici nu vor să audă de motivele mele egoiste de a mă alătura luptei. Cică trebuie s-o faci numai de dragul dreptăţii şi al eliberării de ciclul nesfârşit al caznelor.

— Dacă vrei să faci ceva care contează, n-o faci pentru că aşa trebuie.

Lui Mouth nu-i ieşea din cap imaginea Invenţiei din catalog. Se vedea luând-o în mână şi lăsând lumina să pătrundă prin toate contururile ei,

simţind că, poate, viaţa ei avea un rost, până la urmă.

— Să nu mă înţelegi greşit, adăugă Bianca, cred în revoltă. Consider că Xiosphantul a fost cândva, înainte de războaie, izolaţionism şi Restaurarea Circadiană, un loc extraordinar. Dar a devenit elitist şi corupt. Bianca înălţă ochii spre tavanul pătat, din argilă. Singurul scop al oraşului e să se menţină. Trebuie să-l păstrăm la fel încă patru sau cinci generaţii. După aceea, se vor distruge toate şi nu vom mai fi capabili să le reparăm.

Mouth ar fi vrut să-i spună: „N-ar trebui să te laşi omorâtă inutil”. Dar se gândi la Invenţie, aşa că îi zise:

— Fac pariu că Sophie ar fi mândră de ce faci!

— Sper. Bianca zâmbi, dar umbrele din spatele ei îi transformară zâmbetul într-o grimasă. Nu mai pot s-o duc aşa. De când mi-au luat-o, mă urăsc şi fiindcă respir. Vreau să-mi iau durerea şi s-o dau altcuiva. Să vadă şi alţii cum e să trăieşti cu ea.

Mouth intui că nu mai are timp să afle cum aveau de gând revoluţionarii să pătrundă în Palat. Dacă ar reuşi să se strecoare printre ei, i-ar trebui doar câteva sute de bătăi de inimă să urce la etaj, să spargă seiful şi să ia Invenţia.

O *să sfârşiţi prin a-i omorî pe angajaţii Palatului, Paznicii, oamenii de serviciu, slugile. Pe cei aflaţi la putere nici măcar n-o să-i atingeţi* – asta ar fi vrut să-i spună Mouth. Îi mai turnă Biancăi votcă şi zise:

— Trebuie să-ţi păstrezi încrâncenarea şi să nu

uiţi pentru ce lupţi. Nu lăsa focul să se stingă, i-o datorezi prietenei tale. Crede-mă, nu poţi lăsa datoriile astea neplătite, pentru că o să te ruineze cu timpul.

În timp ce vorbea, Mouth se gândi la focul care mistuise rămăşiţele Cetăţenilor şi datoria pe care o purta cu ea de atunci încoace. Bianca o aproba, dând hotărâtă din cap. Mouth se sili să zâmbească.

SOPHIE

Dăţile trecute când m-am întâlnit cu Rose pe creasta Bătrânei Mame, m-am dus la ea cu mâna goală, pentru că mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama cum să fac rost de cupru. De data asta, abia mă târăsc. Pe lângă bucăţile cumpărate din zona temperată, am îndepărtat izolaţia de pe nişte sârme vechi, pe care le-am cerut cuiva pe o alee de lângă Salonul Ilir, şi am mai găsit nişte bucăţele într-un cimitir de vechituri. Pe lângă asta, am primit cadou de la un client un pandantiv care conţine cupru. La fiecare pas făcut pe stânca abruptă, mă dor braţele încordate sub povara greutăţii suplimentare. Inspir adânc şi mă gândesc întruna la expresia de pe chipul Biancăi, care mi-a frânt inima.

Ajunsă pe platou, mă aşez şi aştept, cu ochii în gol. Încerc să pricep ceva din situaţia mea încâlcită. Nicio fiinţă umană nu mi-a împărtăşit gândurile aşa cum o face Rose. Senzaţia pe care o ai când vezi cum vânătorii o târăsc pe prietena ta în amurgul torid mi-e mai familiară decât cele mai

multe trăiri omeneşti şi, de câte ori mă gândesc la imaginea aceea, mă apasă un sentiment mai umilitor decât ruşinea. În ciuda celorlalte spaime care-mi frământă gândurile, nu-mi iese din cap crocodilul legat, târât şi însângerat, ucis pentru a fi mâncat la un ospăţ deşănţat.

Aud un pârâit şi o siluetă masivă apare din întuneric. Mai am puţin şi-mi pierd echilibrul pe colţul de stâncă pe care m-am cocoţat, deşi ştiam că trebuie să sosească Rose. Vântul îi ciufuleşte blana, picioarele din faţă i se încreţesc când calcă cu labele late, terminate în gheare. Se apără de lumina zgârcită cu tentaculele şi se ghemuieşte lângă mine, salutându-mă în stilul crocodililor. Pare că-mi zâmbeşte cu gura ei rotundă.

— Bună, îi spun, în vântul tânguitor. Mă bucur să te văd! Sper că eşti în siguranţă acolo, la tine. Sper că toţi prietenii tăi se descurcă. La noi în Xiosphant, lucrurile… au luat amploare. Oamenii sunt atât de panicaţi, că nici nu mai gândesc cum trebuie.

Mi-e ruşine de cantitatea mică de cupru pe care i-am adus-o. O prinde cu un tentacul şi o vâră sub carapacea cu aspect de lână. Cândva, am avut tone de cupru, pentru că nava-mamă direcţionase spre noi foarte mulţi asteroizi bogaţi în minereuri. Oamenii decorau orice cu cupru, însă meteoriţii preţioşi au dispărut, iar minele sunt goale. Savanţii cred că metalele valoroase de pe planetă sunt concentrate în zona luminoasă, unde nu putem excava, nici face prospecţiuni.

Aşadar, ca să compensez cantitatea mică de

cupru, scot din rucsac un cesuleţ primit de la tata în copilărie, ca să mă ajute să fiu atentă. L-am avut în buzunarul de la blugi când am fost alungată în locul ăsta şi metalul, deşi mai fin, a rezistat. Se vede şi acum cât de migălos a fost lucrat fiecare înger, fiecare floare şi ce delicat se învârtesc rotiţele.

— Obiectul acesta e important pentru oameni, îi explic lui Rose. Cu ajutorul lui, ştim ce să facem sau ce fac ceilalţi în clipa de faţă. Dacă ai şti să-l interpretezi şi ai cunoaşte destule despre mine, l-ai putea folosi ca să ştii unde sunt tot timpul.

Îi arăt cum să-l tragă, care cadran arată ziua şi care noaptea, orele şi setările. Pare că e atentă sau cel puţin că înţelege câtă importanţă acord obiectului. Când i-l pun în tentacul, mi-l întinde înapoi. Îi strâng blând tentaculul în jurul lui şi îi dau drumul.

— Un cadou. Pentru tine.

Îl acceptă, punându-l lângă cupru. Pe urmă îmi face semn cu cleştele deschis. Ezit doar o secundă, apoi îmi fixez capul şi gâtul în punctul de sprijin. Cârcei calzi şi lucioşi se freacă de obrazul meu…

… locuim într-un oraş mare, departe de aici, sub crusta întunericului. Faleze de gheaţă, fisuri adânci, structuri impunătoare din piatră şi metal şi roţi mult dedesubtul nostru, învârtite de râuri subterane, şi furnale mai fierbinţi decât soarele. În inima oraşului nostru, creaturi mărunte care seamănă cu noi atârnă, neajutorate şi fragile, într-o plasă de fire negre şi calde. Plâng, tentaculele şi cleştii lor sunt încă prea mici ca să comunice, dar

le simţim tulburarea şi ni se subţiază sângele. Stau în plasa aceea pentru că trupurile lor firave încă nu s-au dezvoltat complet şi când un adult introduce nişte rădăcini lucioase prin ochii plasei, bebeluşii absorb hrana imediat. Rădăcinile se zbârcesc, plasa se umflă cu hrană. Dar bebeluşii tot plâng. Închid şi deschid cleştii, iar mesajul e clar: *Mi-e frig. Mă doare. Mi-e frică.* Orice am face, copiii nu se dezvoltă cum ar trebui. Trupurile lor moi, lipsite de carapace, atârnă tot mai slăbite, încercând să asimileze mâncarea.

Nu înţelegem cauza bolii multă vreme. Dar apoi o descoperim: o ploaie otrăvitoare cade pe platformele de gheaţă de la suprafaţă, împrăştie mirosuri care ne fac să ne pierdem cunoştinţa şi dacă încercăm să ne apropiem de ele. Un lichid caustic, blocat de mult în partea cea mai fierbinte a zilei, a fost eliberat sub forma unui nor, pentru că în cer nu mai există echilibru. Chiar şi cea mai mică atingere le arde copiilor cilii tentaculelor şi otrăveşte aerul, făcându-l irespirabil. Otrava se infiltrează în sol şi ajunge până la plasele protectoare din jurul copiilor noştri, îmbolnăvindu-i. Simţim durere în cele mai ascunse unghere ale trupurilor noastre, ca o amintire prea tristă ca s-o împărtăşeşti, când coborâm în adâncurile oraşului şi vedem cum li se închid şi se deschid guriţele fără dinţi, cum îşi întind zadarnic tentaculele abia mijite. Boala aceasta afectează o generaţie întreagă de copii şi nu vom avea cui să lăsăm moştenire amintirile cele mai dragi înainte de a muri…

... când îmi dă drumul Rose, mă clatin şi mă răstorn în direcţia nopţii. Îmi revin, sunt udă pe faţă, şi nu numai de la urmele cârceilor ei. Cad pe spate, cu ochii la norii negri.

Reuşesc să îngăim:

— Bieţii bebeluşi! Îmi pare rău! Aş vrea... Nu ştiu ce să fac. Cum să te ajut? Ce se întâmplă acolo? Îmi pare rău. Aş face orice...

Rose îşi apleacă din nou capul, parcă încurajându-mă să mă urc pe spinarea ei şi să călăresc. Stăm aşa, la graniţa dintre două lumi. În depărtare, de partea cealaltă a câmpiilor de gheaţă, tună, dar fulgere nu se văd. Mă întreb de când otrăveşte ploaia aceea toxică creşele crocodililor şi din ce cauză. Întrezăresc sâmburele unei idei în amintirea pe care mi-a împărtăşit-o Rose: atmosfera a fost în echilibru multă vreme, ziua urma nopţii în armonie perfectă, dar acum s-a îmbolnăvit chiar cerul.

Mi-e prea frig să mai stau aici sus multă vreme, deşi port jacheta vătuită a lui Hernan, şi aud clopotele anunţând Perioada de Reflecţie. Ating cu tandreţe vârful unui tentacul, apoi încep să cobor muntele.

*

Nu ştiu ce-aş putea să fac împotriva unei ploi toxice care cade peste un oraş la mii de kilometri distanţă, dincolo de o câmpie de gheaţă nemărginită, bătută de viscol. Nu pot alunga imaginea aceea, dar nici nu o pot cuprinde cu

mintea.

Aşa că mă trezesc că alunec în cealaltă obsesie a mea.

Trebuie să mă asigur că Bianca e bine, după ce am văzut atâţia oameni luându-și adio de la viaţă. Nici nu mai ştiu de câte ori s-au ridicat jaluzelele de la proteste, dar până la urmă îmi iau inima-n dinţi şi merg să văd ce face.

Când mă apropii de colegiu, îngheţ. De data asta, nu mai sunt luată pe nepregătite, aşa că urmez sfatul lui Jeremy: am răbdare cu mine însămi. Mă cuibăresc într-un intrând sigur, protejat de umbre, până-mi trece criza. După aceea, îmi găsesc altă ascunzătoare şi o urmăresc pe Bianca. Sporovăieşte cu ceilalţi studenţi, în timp ce pleacă din campus. Trece pe lângă Matthew şi doi membrii mai vechi ai Uniunii Studenţilor Progresişti şi abia dacă se salută. Foarte bine. Probabil că poliţia supraveghează şi acum grupul, inclusiv pe ea, şi e gata să împuşte pe oricine le dă emoţii, cât de puţine.

Iarăşi îmi vine să mă duc la ea şi să-i vorbesc, dar, ca de obicei, e înconjurată de prea multă lume. Aşa că merg în urma ei la o distanţă sigură. Merge în centru. Nu o interesează nici Piaţa Colegiului, nici piaţa cealaltă, de zarzavaturi, nici şirul de magazine de confecţii de pe Bulevardul Central. Merge cu capul în pământ şi nici măcar nu reacţionează când traversează frontul rece. Un fum colorat umple cerul, iar brutăria schimbă pateurile de trezire cu cele de după serviciu. Urmărind-o pe Bianca de la o distanţă sigură, mi se face atât ce

dor de casă, că mă străbate un fior din mijlocul pieptului până în spate.

Bianca ajunge în zona cea mai cenuşie a oraşului, pe lângă Mahala, şi bate la uşa simplă, din metal, a unei fabrici de vopsele părăsite. Găsesc o ferestruică pe partea cealaltă a clădirii şi o zăresc într-un subsol sordid, ridicând o puşcă veche cu ambele mâini. În jurul ei, câteva persoane studiază planuri şi hărţi ale Pieţei întemeietorilor.

Mă ia cu frig când o văd lângă o grămadă de puşti. Se pregăteşte să facă o prostie. Văd numai pete în faţa ochilor, ca într-o criză provocată de lumină, şi mă gândesc la căşti, arme, oameni omorâţi. De data asta, mâinile înmănuşate o înhaţă pe Bianca sau îi culeg cadavrul.

Trebuie să închid ochii şi să mă imaginez pe banchize, la kilometri întregi de cel mai apropiat strop de lumină, zgâriind tundra cu ghearele, pe întuneric.

Când mă conving să mă uit din nou în subsol, observ o persoană care ar sări în ochi chiar şi printre rebeli şi neadaptaţi, întoarce capul şi atunci o recunosc. A fost în grupul de străini care au venit la salon. Își ziceau Curierii Descurcăreţi. E femeia înaltă şi supărată, cu o creastă care taie aglomeraţia de cicatrice palide de pe pielea capului. Ţine în ambele mâini o puşcă mare, ca un toiag dintr-un joc obscur.

MOUTH

Aerul era bolnăvicios, de parcă substanţele chimice din vechea fabrică de vopsele se infiltraseră prin tavanul de ciment şi izolaţia groasă de un metru şi se scurgeau în capsula de întreţinere. Îi luaseră lui Mouth toate armele, cu excepţia a două, ascunse în locuri unde nu căuta nimeni, niciodată. Bianca o însoţi, alături de doi instalatori cu feţele mânjite şi trei studenţi îmbrăcaţi în haine rupte, după moda artiştilor, până ajunseră la un bărbat palid şi scund, cu barbă stufoasă.

— Derek, ea e Mouth, străina despre care ţi-am povestit.

— Bianca mi-a vorbit frumos despre tine, spuse Derek, după care arătă spre o hartă plină de însemnări, cu Palatul, Turla, Piaţa întemeietorilor şi zonele limitrofe. Suntem pregătiţi să acţionăm neîntârziat. Când au tras în protestatarii neînarmaţi, şi-au dat arama pe faţă şi au scos la iveală contradicţiile din centrul acestui sistem bolnav. Dacă atacăm acum, oamenii vor fi de partea noastră.

Derek lucra la o fabrică de pantofi şi întotdeauna muta lucruri sau desena pe hârtie cu degetele lui bătătorite. În Xiosphant, toţi aveau degete neastâmpărate.

Celelalte persoane de bază, în afara lui Derek, erau un student la fizică pe nume Jeff (înalt, cu mâini mari şi o coamă neagră, împletită în cozi), Vicki, o instalatoare deşirată şi roşie la faţă (care făcea sculpturi din rocile fărâmiţate rămase în

galeriile miniere abandonate), şi Brock, un zdrahon a cărui ţeastă roz, rasă, pierduse prea multe bătălii cu o ciupercă a pielii. Şi încă trei bărbaţi slăbănogi şi cărunţi, care lucrau la aceeaşi fabrică de pânzeturi şi pe care toţi îi strigau Jeleuri, pentru că erau plini de pete viu colorate pe faţă şi pe mâini.

— Te-am văzut la întrunirile noastre, stăteai în spate de tot, spuse Derek, mijind ochii. Întotdeauna ieşeai în evidenţă, chiar dacă îţi acopereai capul.

— Am vrut să văd dacă pot da o mână de ajutor, zâmbi Mouth. Cineva trebuie să facă ceva în oraşul ăsta, adăugă, apoi cită din Grantham: „Cea mai proastă metodă de a redresa o tehnologie precară e să transformi oamenii în maşinării”.

— Deci ai fost atentă.

Derek zâmbi larg, arătându-şi dinţii strâmbi, pe care nu-i putea repara fiindcă nu avea destule credite medicale. Acum, luă o decizie sub impusul momentului:

— Uite cu ce ne poţi fi de folos. Am asamblat şapte dispozitive incendiare, pe care le-am pus la loc sigur, în apropiere. Trebuie duse în Piaţa întemeietorilor când se trag jaluzelele data viitoare, înainte de Perioada Industriei.

— Asta-i când apare norul roşu cu albastru, nu? întrebă Mouth.

— Exact. Dacă ne poţi ajuta să le ducem în capătul îndepărtat al pieţei stradale de lângă Piaţa întemeietorilor, te vei întâlni cu echipa noastră acolo. Explozibilul va face mult zgomot şi fum, dar nu va omorî pe nimeni. Va fi diversiunea perfectă

ca să pătrund cu un grup mic în tunelurile de serviciu ale Palatului, îndepărtând transformatorul cu alimentare solară care asigură accesul la pasajul de întreţinere, prin care trebuie să te târăşti. Îl vom lua ostatic pe înaltul Magistrat când gărzile lui îl vor muta din Camera de Primire într-un loc sigur, după ce aud explozia.

— În regulă, spuse Mouth.

Nu-l ascultase pe Derek cu atenţie, pentru că încerca să memoreze hărţile şi planurile din faţa ei. Acum, că aflase cum aveau de gând să pătrundă în Palat, putea intra şi singură şi merge direct la seif, dar probabil că avea şanse mai mari în haosul care avea să se producă după explozie.

Proiectantul Palatului preferase un plan circular, aducând un omagiu principiilor circadiene originale ale lui Jonas, dar încăperile erau pătrate, deci se creau porţiuni gâtuite. Câteva coridoare intersectau la jumătate „spiţele”, însă majoritatea camerelor dădeau numai spre „butucul roţii”. Coridoarele de serviciu duceau în exteriorul cercului, având scări spre subsol, unde erau bucătăriile şi spaţiile de întreţinere, sau la etajul al doilea, unde, în capătul unui hol lateral, se afla seiful. Mouth se şi vedea cu Invenţia în mână, recuperând o parte din ea, de mult pierdută. De prea multă vreme tânjea să fie din nou întreagă.

— Palatul ăsta e plin de zone gâtuite, rosti ea, cu glas tare. Dacă ajungeţi să faceţi schimb de focuri cu gărzile, o să vă blocheze din ambele părţi.

— Găsim noi o soluţie, vorbi Derek. Ajut-o pe Bianca să ducă explozibilul unde trebuie! Tu ai

adus-o pe contrabandista asta, tu răspunzi de ea, i se adresă el Biancăi. N-o lăsa să plece de lângă tine!

— N-o las, promise Bianca, afişând o mină sobră.

— Bine. Vă prezentaţi amândouă aici data viitoare când se ridică jaluzelele! Ăsta e locul nostru de întâlnire.

Derek plecă să discute cu Jeleurile, care inspectau nişte puşti.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă, în sfârşit, şopti Bianca, însoţind-o pe Mouth înapoi la intrare. Încă un ciclu şi o facem. Dacă reuşim? Dacă îl capturăm pe înaltul Magistrat şi îi obligăm să negocieze cu noi? Nici nu-mi pot imagina cum e să fim trataţi ca nişte fiinţe umane în Xiosphant.

Mouth îşi simţea fiecare nerv din corp ca învelit într-un strat de gheaţă sfărâmicioasă, dar sângele îi fierbea. Se uită la Bianca şi observă aceleaşi senzaţii amestecate.

— Faci ce trebuie, îi spuse, apoi repetă cuvintele, ca o binecuvântare. Faci ce trebuie.

— Sunt foarte bucuroasă că ne-am cunoscut.

Bianca îi puse mâna pe braţ, tocmai când îşi fixa armele la loc în curele.

— Şi eu, zâmbi Mouth. O să daţi foc oraşului ăstuia vechi. Şi, după asta, toţi îşi vor aminti de Sophie.

Atunci nenorocitele de clopote răsunară din nou şi Mouth constată că întârzia la întâlnirea cu Curierii Descurcăreţi.

*

Mergând prin fierbinţeala năucitoare, Mouth o luă pe aleile pline de gunoaie şi încercă să se convingă că avea o şansă de reuşită cât de mică. Planul lui Derek avea suficiente găuri ca să ducă la moartea fiecărui membru al revoltei, inclusiv a Biancăi – dar ea nu trebuia decât s-o şteargă de lângă Bianca după ce căra bombele şi să ajungă la transformatorul solar la timp să intre în Palat odată cu echipa lui Derek. După aceea, nu mai avea de parcurs decât 20 de metri de la gura de întreţinere până la scara de serviciu spre etajul al doilea, unde era seiful, gărzile Palatului fiind deja ocupate cu altceva. Încercă să reia mintal operaţiunea de la cap la coadă, când îşi dădu seama că e urmărită.

În ciuda pălăriei şi a ponchoului caraghios, vedea suficient ca să surprindă mişcarea cu colţul ochiului. De câte ori se răsucea, persoana care o urmărea se pitea în spatele grămezilor de gunoi sau în cadrul unei uşi. Mouth se întoarse pe urmele propriilor paşi, până când o surprinse într-un intrând îngust dintre două clădiri industriale.

Coada ei era fata aceea tăcută de la Salonul Ilir, care le adusese cafea cu mirodenii cât descărcaseră ei untul de pisică. Brunetă, frumuşică, cu ochi mari, căprui, năsuc în vânt – trăsături tipice clasei de mijloc din Xiosphant –, buze pline, care nu zâmbeau şi nu se deschideau. Se trase îndărăt, dar nu se arătă speriată, deşi Mouth era mult mai bine făcută decât ea.

— Am uitat cumva să-mi plătesc cafeaua? o

întrebă Mouth zâmbind.

Fata o privi în tăcere, fără să tresară, fără să se retragă. Mouth îi lăsă gulerul din mână.

— De ce mă urmăreşti? Pentru cine lucrezi? Ce învârteşti?

Niciun răspuns. Mouth nu o auzise vorbind nici în salon. Oare să fie mută? Ar fi o calitate perfectă pentru un spion. Îi mai puse câteva întrebări, dar nu scoase nimic de la ea.

Erau singure în umbra palidă a fabricii de piele. În jurul lor se forma smog umed, roşiatic. Mouth nu voia s-o lovească, nu fără un motiv temeinic. Şi nici s-o ia prizonieră n-avea rost, pentru că s-ar fi trezit cu ea pe cap.

Situaţia era neobişnuită, de parcă ea ar fi urmărit-o pe fată, nu invers. În cele din urmă, renunţă:

— Nu mă mai urmări. Altfel, te sfâşii cu mâinile mele!

Se răsuci şi-şi văzu de drum, fără să verifice dacă fata venea după ea sau nu.

*

Când ajunse la fabrica de acoperişuri a lui George, Alyssa o aştepta afară.

— Nu intra! îi spuse. Pleacă imediat, până nu te vede cineva!

Mouth o luă în direcţia opusă, însoţită de prietena ei.

— Le-a ajuns la urechi că te-ai apucat de politică, şopti Alyssa. Omar e nervos rău. Mai are

foarte puţin şi încheie un târg, transportă piele din Xiosphant în Argelo. Dar vor să-ţi dea un ultimatum: ori te laşi tu de politică, ori te lasă ei aici când pleacă.

Alyssa îi puse mâna pe ceafă – primul indiciu că Mouth se îndoise de la mijloc şi vărsa. Voma se aduna pe trotuarul de ardezie. Corpul său îşi luase singur poziţia de criză – respira tot mai greu sub presiunea vomei iminente.

— Nu pot, rosti ea. Nu pot. Te rog, nu pot!

— Rahat! zise Alyssa. Nu mi-aş fi închipuit… Am crezut că nu te poate impresiona nimic. Ce dracu'! Asta-i ceva nou la tine şi nu…

— Îmi pare rău. Mouth îşi lăsă faţa pe genunchi, panicată. Îmi pare rău. O să-mi revin. O să-mi revin într-un minut. Numai că… Totul e… Vreau să zic, ultima bucăţică din copilăria mea, moştenirea mea, stă acolo, în Palatul ăla stupid. E singurul lucru care mai poate salva ce-a rămas din mine. Nu pot să plec aşa, pur şi simplu. Dar nici nu pot să rămân aici, captivă. În oraşul ăsta. Îl urăsc! Îl urăsc de moarte! Debordează de ură.

— Deci, rosti Alyssa pe tonul rezonabil pe care-l folosea când rezolva probleme – ceea ce, de obicei, însemna că e pe cale să găsească soluţii la problemele de logistică apărute pe drum –, lucrul ăsta pe care încerci să-l obţii, Invenţia, nu pleacă nicăieri. Aşa-i? Adică, e aici de ceva vreme. Şi tot aici va rămâne, multă vreme de-acum înainte. Putem s-o luăm data viitoare când venim în groapa asta de gunoi.

— Nu pot risca. Mouth se îndreptă de spate. S-

ar putea întâmpla orice. Aş putea muri. Mausoleul ăla hidos ar putea lua foc la următoarea lovitură politică. Sau se apucă cineva de curăţenie şi aruncă o grămadă de lucruri din el. Am o datorie. Nu ştiu cum să-ţi explic mai clar. Le datorez totul Cetăţenilor, nomazilor care m-au crescut. Şi asta e tot ce pot face pentru ei. Trebuie să-i mai duc puţin de nas pe revoluţionarii ăia.

— Dacă vrei să vii cu noi, trebuie să te grăbeşti.

— Te rog, mai întârzie-i puţin! Spune-le că sunt beată şi abia mă ţin pe picioare. O să te creadă.

— Păi, dacă n-ai auzit ultimatumul lui Omar, se cheamă că n-ai cum să dai de belea dacă nu ţii seama de el, zâmbi Alyssa. De-asta nu te-am lăsat să intri acolo.

Mouth nu scăpase de gustul oribil al vomei. Alyssa îi oferi un zâmbet larg, în ciuda înfăţişării ei dezagreabile şi a dârelor verzi de pe bărbie.

— Nu merit o prietenă ca tine, îi spuse Mouth.

Alyssa râse.

— Pe naiba! mai degrabă, aş fi o prietenă de toată jena dacă ţi-aş da ce meriţi.

Îi trase un pumn în braţ, apoi adăugă:

— Şi nu mai ştiu de câte ori ai venit după mine până la marginea nopţii.

Mouth nu ştia să se fi dus până acolo după ea vreodată, dar o lăsă baltă.

— Mulţumesc, îi zise. Eu… chiar ţin mult la tine şi nu ştiu ce m-aş face dacă ar trebui să-mi găsesc altă tovarăşă de dormit.

— Uf… Sunt singura care te suportă când dai

din picioare. Acum cară-te de-aici! Trebuie să mă întorc înapoi până nu se întreabă cineva de ce stau atâta la baie.

Alyssa o îmbrăţişă pe Mouth, care o strânse scurt la piept. Dispăru în clipa următoare, iar Mouth rămase să se înece mai departe cu propria vomă şi bioxid de carbon.

— Te rog, şopti Mouth către aerul încins de soare. Te rog să nu mă tragi în piept de data asta, te rog. Ştiu că un călător trebuie să lase totul drumului. Ştiu că impermanența şi pierderea nu sunt altceva decât borne pe drumul nostru. Ştiu. Dar te rog, nu pot s-o încasez, măcar de data asta! Nu ştiu ce mi s-ar întâmpla. Te rog!

Mouth se ridică, îşi îndreptă spatele şi adoptă ţinuta de luptă. Nu mai avea timp, iar a depinde de alţii era mai rău decât a simţi gustul propriului suc gastric.

SOPHIE

Mă chinui să găsesc prize bune pentru mâini, greoaie ca un urs bătrân. Încă puţin şi ajung pe creasta Bătrânei Mame. Mă împiedic şi mă clatin spre partea cealaltă, mă redresez, apoi mă aşez şi fixez din ochi bezna lipsită de substanţă, încercând să-mi imaginez oraşul de acolo, utilajele gigantice, plasele care susţin copiii bolnavi. Mă gândesc la contrabandista aceea – Mouth – care îi spune prietenei sale: „Trebuie să-i mai duc puţin de nas pe revoluţionarii ăia”. Asta după ce mi-a cerut să n-o mai urmăresc. Dar eu tot am urmărit-o. În mintea mea, poliţiştii sunt deja pe drum s-o aresteze pe Bianca, iar eu nu ştiu ce să fac.

Nicio mişcare. Nu apare nicio siluetă, nicio formă nu-şi schimbă poziţia. Bianca are nevoie de mine, iar eu pierd vremea căutând ajutor aici. Mă lovesc peste picioare ca să mi le dezmorţesc şi încerc să mă ridic.

Capul lui Rose se iţeşte deasupra stâncii abrupte, tentaculele şi picioarele din faţă se încordează şi apare, în sfârşit, în faţa mea.

Îi văd pielea moale, arămie de pe picioarele din faţă. Îi dau bruma de cupru şi cositor pe care le-am cerşit, de data asta. Le studiază cu cilii din vârful unui tentacul şi le ascunde la spate.

— Îmi pare rău. Am nevoie de ajutorul tău din nou. Prietena mea are necazuri. Ştiu că aveţi o tehnologie uimitoare. Mi-ai arătat-o. Dar nu aveţi şi arme? Arme? Ceva care să vă apere, ca să nu fiţi răniţi.

Rose lasă capul jos, indentaţiile mari din vârful

lui se îngustează, ca şi când s-ar încrunta ori s-ar întrista. Vrea să mă mângâie, iar eu las tentaculul să mă atingă pe faţă şi să-mi simtă pulsul la gât. Vrea să înţeleagă, şi nu doar pentru că i-am adus cupru.

Îmi aplec faţa spre cârceii ei.

— Mi-e frică! Te rog să înţelegi că mi-e frică. Mi-e frică din cauza felului în care era să mor, atunci când m-ai salvat, mi-e frică să nu păţească ceva rău Bianca. Ea e totul pentru mine. Îmi simţi teama? Oare măcar senzaţia o înţelegi, dacă altceva nu?

Încuviinţează din cap sau poate mi se pare. Caută sub carapacea ei lânoasă şi scoate un obiect, ţinându-l în tentaculele înnodate. Obiectul e de mărimea şi forma unui fruct-stea şi are cinci spini, fiecare îndreptat în altă direcţie. Sunt gata să muşc din el, dar mă uit mai bine şi văd că e făcut dintr-un aliaj metalic, cu grăunţe de cristal sau mineral, precum cuarţul. N-am mai văzut ceva asemănător, dar cineva trebuie să fi proiectat formele acestea ca de diamant şi modul complex în care se intersectează.

Totuşi, obiectul mă nedumereşte tot atât cât trebuie s-o fi nedumerit pe Rose ceasul. Îl ridic în lumina amurgului şi-l cercetez cu ochi mijiţi.

Rose mă lasă să bâjbâi puţin, apoi scoate altul, identic. Răsuceşte unul din segmentele în formă de diamant până face un unghi ciudat cu celelalte, iar obiectul din mâna mea vibrează şi scoate un huruit.

— Ce minunăţie! Cum ai…

Îmi trebuie un timp până reuşesc să răsucesc un segment şi din obiectul lui Rose se aude un zgomot similar. Deci e ca un telefon în stil vechi sau telexurile din Xiosphant. Oare le putem folosi ca să ne găsim una pe alta? Rose mă ajută să rearanjez segmentele până când obiectul formează un cerc. Mi-l fixez pe încheietura mâinii drepte: o brăţară cu spini.

Admir obiectul cuibărit sub degetul meu mare. Fiinţele acestea probabil că l-au inventat de-a lungul timpului, pe măsură ce au găsit materiale sub gheaţă, au excavat metal şi roci, le-au studiat proprietăţile şi le-au combinat. Nu e ca tehnologia noastră din Xiosphant, pe care au inventat-o oamenii pe Pământ, la milioane de kilometri distanţă, cu zeci de generaţii în urmă, şi pe care noi doar încercăm s-o menţinem.

Rose se apropie cu grijă şi-mi pune din nou gheara în jurul capului şi gâtului. De fiecare dată, fac un efort să nu mă feresc, fiindcă limbile acelea mi se lipesc de piele, dar încep să mă obişnuiesc…

… un crocodil a construit o maşină de zburat şi a plutit deasupra gheţarilor aprinşi, protejat împotriva soarelui, dar tot s-a ghemuit puţin de spaimă sub razele lui. Crocodilii stăteau pe vaste platforme plutitoare, studiind atmosfera. Cer învăpăiat, limbi de foc în gheaţă. O echipă de crocodili a mers până la capătul lumii şi a pătruns într-un munte din care ieşea fum. Cerul se răsucea şi se inversa, se răsucea şi se inversa, norii se mişcau într-un dans bizar. Nu înţeleg nimic din toate astea, până când alcătuiesc o poveste din

imaginile transmise de Rose: *cerul era aprins când lumea era tânără şi noi am riscat totul ca să găsim o soluţie.*

Apoi simt brăţara care tocmai s-a închis în jurul încheieturii mele, numai că atârnă de tentaculul unei femele de crocodil mai bătrâne, care străbate o zonă cu şisturi argiloase, presărată cu promoroacă, într-o căruţă jumătate rocă, jumătate carne. Poate că nu va mai ajunge înapoi acasă înainte de-a muri, o dor articulaţiile şi în miezul ei se insinuează sentimentul inutilităţii când se gândeşte că e departe de familia ei numeroasă. Dar brăţara murmură ca răspuns la singurătatea ei şi o conectează la toţi exploratorii şi savanţii – reparatorii – care au zburat deasupra unei câmpii de gheaţă pictate cu flăcări…

… Rose se retrage, eu ating brăţara care acum nu mai e doar un aparat, ci şi un simbol.

— Mulţumesc. O strâng în braţe cât de delicat pot. Aş vrea să-ţi pot spune… Nu mai am familie, dar, câtă vreme. port brăţara, o să mă simt ca şi cum ai fi cu mine oriunde merg. Indiferent cât de departe în lumină voi călători. Şi trebuie să încetez să vă mai spun crocodili, pentru că e un nume total aiurea şi prostesc, pe care vi l-au dat oamenii.

Mă uit la Rose şi, în sfârşit, nu mai văd în ea doar un simbol al unei forţe incredibile. Am fost învăţată că e nimicitoare şi frica m-a făcut să o văd într-adevăr aşa – ca să mă identific cu ea şi să mă simt puternică prin asociere. Picioarele ei din faţă se mişcă asemenea unor pistoane mari, dar sunt şi suple, ca să poată explora şi zone mai înşelătoare.

Tentaculele se răsucesc şi strâng ca un şarpe, dar cilii sunt extraordinari, sensibili şi delicaţi.

Mi-a venit în minte un cuvânt din ultima amintire împărtăşită: „reparatori”.

— Strămoşii mei ar fi trebuit să vă numească aşa cum vă numiţi voi înşivă, rostesc cu glas tare, iar Rose înclină uşor din cleşte, ca şi când m-ar asculta în felul ei. Vă consideraţi reparatori, constructori, exploratori. Nu există un cuvânt care să cuprindă toate aceste sensuri în xiosphantă, dar limba veche, noölang, are unul: *gelet*. Înseamnă arhitect, călător şi alte cinci lucruri. Aşa că… o să vă numesc geleţi.

Atunci îmi aduc aminte de Bianca şi mă grăbesc să mă întorc în oraş.

— Mulţumesc, îi spun lui Rose. Sper să fac ceva ca să merit cadoul tău!

Rose a coborât deja platoul, silueta ei masivă retrăgându-se înapoi în beznă.

*

Când mă strecor prin deschizătura din gard şi mă întorc în oraş, aud zgomotul făcut de oamenii care se grăbesc să-şi termine treburile înainte de ridicarea jaluzelelor. Părinţii îşi zoresc copiii sau încearcă să lucreze ceva în plus, ca să primească chitanţe de infrastructură, credite medicale sau vouchere pentru apă. Echipajele de intervenţie sigilează ultimele crăpături din trotuare. Nu mai am ceas de când i l-am dat lui Rose, dar ştiu în ce perioadă suntem după mirosul de mâncare,

curăţenie sau băuturi calde. Aburii rufelor, coada lungă de la brutărie, taţii care-şi duc copiii acasă de la şcoală. Nu te poţi opune circadianismului, ţi-a intrat în sânge.

Jeremy mă găseşte pe treptele din faţa uşii lăcuite a salonului, admirându-mi brăţara. Probabil că pe faţă mi se citeşte toată suferinţa, văd moartea Biancăi mai clar decât propriile mele picioare pe sub fustiţa din jurul gleznelor, aşa cum viziunile crocodililor – geleţi, nu crocodili! – par întotdeauna mai reale decât realitatea. Dacă mi-e ruşine că mi-e teamă nu înseamnă că mă tem mai puţin.

— Am încercat să mă desprind de viaţa mea anterioară, şoptesc. Dar am o prietenă din şcoală care se încrede în cine nu ar trebui. Are de gând să-şi rişte viaţa. Nu îndrăznesc să dau ochii cu ea, iar cei de la şcoală o vor lua razna dacă mă vor vedea.

Jeremy se aşază lângă mine şi respiră regulat, de parcă aş fi un client şi vrea să mă facă să uit că timpul se scurge. Dar expresia feţei lui nu e una relaxată.

— Nu te poţi ascunde de oamenii la care ţii. O dragoste ascunsă s-a transformat deja pe jumătate în regret.

Îl suspectez că citează din cărţile pe care trebuie să le memorăm, dar nu-mi pasă.

Nu-i răspund. Mă mulţumesc să inspir cât mai adânc aerul cu iz de ozon, îl ating uşor pe umăr şi pornesc spre lumină.

*

Toată lumea spune că, dacă mama ar fi trăit mai mult, m-ar fi putut pregăti: pentru schimbările din trupul meu, pentru căsătorie, pentru viaţa de adult. Ar fi aşteptat momentul potrivit să-mi explice ceea ce era de aşteptat. Dar câteodată mă întreb dacă mama m-ar fi aşezat pe scaun în faţa ei şi mi-ar fi spus să mă bucur de libertate cât pot, în loc să mă complac într-o căsnicie cu un bărbat care a botezat-o Cărămidă fiindcă doarme în poziţie fetală rigidă. Poate că mama căuta să se elibereze de tata. Nu voi şti asta niciodată.

Mama era cu un grup de directori, inspectând o fermă. Culturile din partea superioară a structurii gigantice au luat foc. Cineva venise cu ideea să se ridice puţin ferma rotitoare, ca să aibă culturile mai multă lumină şi să crească producţia. Treaba a ţinut o vreme, dar s-a ignorat un aspect: eroziunea. Câţiva bolovani s-au rostogolit de pe Tânărul Tată sau vârful muntelui s-a scurtat şi soarele a bătut direct pe culturi. Mama era printre cei aflaţi foarte aproape de dezastru. În timp ce oamenii ţipau şi aruncau vina unii pe alţii, ea a urcat şi nu a lăsat flăcările să se extindă. Însă razele soarelui i-au prăjit pielea şi i-au fiert ochii. Chiar dacă n-ar fi căzut, tot ar fi murit. Toţi au spus că a fost o eroină, dar eu m-am întrebat întotdeauna dacă nu cumva găsise o cale de a scăpa din fundătura în care o aruncase viaţa şi profitase de ea fără să se gândească la mine nicio clipă.

*

Ultimele clopote de avertizare. Se lasă jaluzelele, dar eu mă joc de-a „găseşte umbra” pe străzile pustii. Nu scap de gheara din piept. Cerul seamănă cu o tigaie cu apă murdară care se luminează în timp ce înaintez. Cu cât mă apropii mai mult de zona luminoasă, cu atât risc mai mult să fiu arestată că circul în perioada stingerii. Aud câteva patrule, dar reuşesc să mă ascund la timp de fiecare dată.

Colegiul nu şi-a schimbat cu nimic înfăţişarea. Monumentul Războiului înghite aceeaşi lumină în care se scaldă toate clădirile din piatră albă. Dar fără studenţi, profesori şi personal, toate arată ca părăsite în urma unei catastrofe. Las tribut angoasei familiare câteva bătăi de inimă, apoi ating brăţara şi îmi aduc aminte că nu sunt singură. Hipervigilenţa trebuie să lucreze în favoarea mea, scrutând fiecare cotlon. Doar am trecut prin iad şi am supravieţuit.

Îmi desprind volanele şi urc pe peretele fostului meu cămin – mă poate vedea oricine, spălată de lumina palidă – şi trec de pe un pervaz pe altul fără zgomot, până ajung la fereastra mea. Mă proptesc de jaluzele cu toată energia acumulată urcând muntele de atâtea ori şi le trag în jos cu un scârţâit ruginit.

A privi în camera în care am locuit şi a sta de poveşti după stingere e cea mai intensă experienţă a temporalităţii din câte am avut până acum. Îmi

reaminteşte că timpul nostru e real, trecutul e trecut, iar o parte din mine chiar a murit când am fost condamnată. Am crezut întotdeauna că a retrăi fragmente de timp e o experienţă fie practică, fie melancolică, dar eu simt gustul unei otrăvi foarte amare.

Bianca doarme pe micul ei raft, la fel ca întotdeauna. Aproape că mă văd şi pe mine dormind pe raftul de vizavi, dar acela e gol. Ea arată atât de fericită şi liniştită, încât nu-mi vine s-o trezesc. Atunci observ o formă ascunsă sub pături, lângă ea. Rigidă, umflată. Un pelvis? Nu, o puşcă veche. Bianca ţine o puşcă în pat, de parcă lupta ar putea începe în orice clipă. Deschide întruna un ochi, atentă la ceva.

Vede că pătrunde prea multă lumină prin fereastră şi deschide ambii ochi. Întinde mâna după armă, eu deschid fereastra şi sar înăuntru, împleticindu-mă. Până să scoată arma dintre pături, sunt deja deasupra ei şi îi pun mâna pe gură.

Ridică privirea şi cască ochii cât cepele. Își înfige dinţii în carnea moale a degetului meu mare. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi nu-i văd reacţia. Nările îi freamătă, patul solid al puştii se împinge între noi. Îngheţ, cutremurată de amintiri. Am atâtea lucruri să-i spun, dar nu sunt în stare să vorbesc. Îmi iau încet mâna de pe gura ei.

— Sophie, spune, iar răsuflarea ei e suficient de caldă ca să-mi înfierbânte pielea. Eşti… eşti… Îmi pierd minţile, în cele din urmă? Delirez? Sau doar visez? Spune ceva. La naiba, spune ceva

acum.

— Trăiesc, îi murmur. Eu sunt. Trăiesc! Sunt aici!

Camera miroase a detergent de rufe, prăjituri vechi, ceai şi confort.

— Cum? Cum ai…?

Bianca îşi muşcă limba, aşa cum făcea de câte ori rezolva o problemă de logică, de două ori mai rapid decât oricine altcineva.

— La dracu'! Te-au dus la închisoare. Nu-i aşa? Ai stat într-o celulă întunecoasă toată vremea asta. Am crezut că te-au omorât, că te-au împins în partea cealaltă, şi tu erai într-o văgăună, iar eu nici nu te-am căutat. Ai evadat chiar acum? Ce s-a întâmplat?

Respiră cu un şuierat discret. Eu scutur din cap.

— Nu… nu m-au închis. Au încercat… au încercat să mă execute, dar n-am… am scăpat.

Sunt încă deasupra ei, cu un picior lăsat peste ea. Simt cum i se strânge inima pe măsură ce înţelege ce s-a întâmplat: am fost în viaţă toată vremea asta, dar am preferat să creadă că am murit.

— Nu-i ce crezi tu.

Nu mi-am revenit din tremurat, nu sunt complet stăpână pe mine.

— Nu puteam să mă întorc la tine. N-am vrut să-ţi creez probleme, aşa că…

N-am cuvinte să-i descriu spaima care mă imobiliza de câte ori încercam să mă arăt în faţa ei.

În spatele lacrimilor cristaline, Bianca pare

nenorocită, de parcă tocmai m-a pierdut încă o dată, în alt fel. Sau, mai rău, de parcă tocmai şi-a dat seama că n-am fost niciodată a ei cu adevărat şi are senzaţia că-i lipseşte un membru.

Expresia i se schimbă, e brutală şi neiertătoare, ca puşca din patul ei.

— Futu-i… Aş fi distrus tot, aş fi omorât pe oricine, numai ca să te am din nou aici cu mine. Aş fi dărâmat lumea. Nici nu ştii ce-aş fi făcut. Iar în vremea asta tu, tu erai vie. Şi ce-ai făcut? Nu te-ai sinchisit să-mi dai un semn!

— Îmi pare rău, mă bâlbâi în şoaptă.

Gura mea e uscată ca deşertul, dar în rest sunt de gheaţă. Ştiu sigur că, şi dacă vom depăşi acest moment, ea nu-mi va mai zâmbi niciodată ca înainte.

Se ridică în capul oaselor, deşi nu se poate mişca de la talie în jos din cauza mea, şi ridică braţele ca şi când ar vrea să mă îmbrăţişeze, dar nu poate.

— Aş fi dărâmat lumea, repetă. Poate aş dărâma-o şi acum.

Strâng cearşaful în pumn.

— Am venit să te avertizez. Mouth se foloseşte de tine. Am auzit-o spunându-i asta unei prietene.

Alt moment al temporalităţii – pentru că totul s-a schimbat, lumea s-a înclinat şi nu se va mai îndrepta niciodată.

— Ar fi trebuit să ştiu. Ce bestie! Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar mi-am dorit prea mult să fac asta.

Mă dă la o parte şi sare din pat, deja

îmbrăcată. Poartă chiar şi bocancii şi o curea de care a agăţat de toate.

— Ne cunoaşte tot planul. Va trebui să-i avertizăm pe toţi.

Merge la fereastra deschisă, aruncând pe umăr arma cu mâner lung şi ţeavă canelată.

— Aşteaptă! o rog, dar ea îşi ia elan şi sare pe fereastră, coborând pe unde am urcat eu.

O ajung din urmă când e deja la mijlocul cartierului rezidenţial.

— Să ştii că eu chiar am trăit într-un tunel întunecat de când te-au luat! şuieră către mine. Nici nu ştiu cum e. Unde dracu' ai stat ascunsă?

Merge prea repede şi nu pot ţine pasul cu ea. Vorbeşte prea tare pentru perioada stingerii. Nu aşteaptă un răspuns, chiar dacă aş putea să i-l dau.

— De când te învârteşti pe-aici fără să-mi zici şi mie? De când? Scuipă pe jos. Şi te-ai hotărât să-ţi faci apariţia tocmai când sunt gata să te răzbun. De ce n-ai putut să te întorci la mine, pur şi simplu?

Nu ştiu ce să-i răspund. Merge prea repede şi cerul e mult prea senin aici, suntem în loc deschis, ne-ar putea vedea oricine. Trebuie să închid puţin ochii fără să încetinesc, să ţin amintirea la distanţă. Sunt sigură că acesta e momentul nostru final, că mai am o singură şansă să repar prietenia noastră, dacă găsesc cuvintele potrivite. Trotuarul bătut de soare îmi arde ochii, pentru că nu mai sunt oameni pe stradă care să facă umbră.

O prind de braţ şi se întoarce cu faţa spre

mine, aşa că văd cum durerea abia începe să se răspândească în sufletul ei.

— M-am gândit la tine în fiecare clipă, îi spun, când mă trage după ea. Dar nu m-am putut întoarce în locul în care…

Dăm colţul şi ne trezim nas în nas cu o patrulă. Doi bărbaţi şi o femeie, cu puşti mult mai noi decât a Biancăi, căşti opace şi veste ca ale poliţiştilor care m-au plimbat pe străzi ca la paradă, îmi împietresc plămânii, inima.

Bianca mă înşfacă şi mă trage înapoi după colţ, apoi o rupem la fugă exact când şeful patrulei trage un foc de avertizare. Văd în dreapta una din aleile diagonale înguste ale oraşului şi o trag pe Bianca după mine când primele gloanţe spintecă aerul. Nu ne oprim din fugă – ne aplecăm pe sub un umbrar jos, sărim peste lăzi putrede, cotim şi ajungem într-un pasaj lung şi îngust dintre două şiruri de clădiri –, sună alarma şi bocancii tropăie pe străzile din jurul nostru.

MOUTH

Mouth mai ieşise în oraş după stingere, aşa că era învăţată cu atmosfera stranie de pe străzile pustii. Totuşi, de data asta, ieşind din *Calea Strâmbă,* constată că e plin de oameni în costume negre cu mâneci ondulate, care aveau puşti şi bastoane, de parcă tot oraşul se hotărâse să se joace de-a carnavalul în loc să doarmă.

Se îndreptă spre partea întunecată a oraşului, mai întâi pe aceeaşi alee pe care duseseră Curierii

Descurcăreţi sania în oraş, apoi urcă pe nişte schele acoperite cu pânză de cânepă, montate de-a lungul unei clădiri de apartamente cu magazine la parter. La cinci metri de sol, Mouth se târa pe scândurile săltăreţe, în timp ce Patrulele Somnului, poliţiştii şi chiar soldaţii mărşăluiau pe dedesubt. Îi trebuise mult prea mult să străbată câteva cvartale şi mai avea un kilometru şi jumătate până la locul de întâlnire, vechea fabrică de vopsele.

Pe un pervaz, nişte statui de granit cioplite de mână simbolizau etapele vieţii: naşterea, ucenicia, căsătoria, profesiunea şi moartea. Feţele lor, nişte bulbi uriaşi, rânjeau la ea batjocoritor. Pe panourile din spatele lor, scheme complicate marcau corespondenţa dintre fiecare stadiu al vieţii şi ciclul somnului şi al muncii, de la coborârea la ridicarea jaluzelelor. Mouth îşi aminti ce crezuse odată Bianca: în Xiosphant, opresiunea avea rădăcini în cultură şi ideologie – asta până când îi fusese luată prietena şi hotărâse că motivul adevărat al opresiunii era violenţa.

Captivă între garguiele cu rânjet moralizator de deasupra şi poliţia de dedesubt, lui Mouth nu-i veni în minte nicio cale paşnică de a separa ideologia de violenţă.

Probabil că unul dintre oamenii lui Derek fusese prins sau îi turnase, aşa că nemernicii ăştia aveau de gând să răscolească oraşul o dată, de două ori, de mai multe ori, până găseau pe oricine a avut vreodată şi cel mai fugar gând subversiv. Mouth spera că Descurcăreţii avuseseră unde să se ascundă. De acolo, de sus, felul în care forţele de

ordine îşi ţineau armele le făcea să semene cu nişte balamale. Încercă să-şi imagineze un scenariu în care putea răsturna situaţia în favoarea ei.

Trebuia s-o găsească pe Bianca, în care investise foarte mult timp, şi să-i ceară s-o ajute să intre în Palat. Acum, că totul se ducea de râpă, era posibil ca Bianca să conteze pe ea mai mult ca oricând.

Dar când ajunse la fabrica de vopsele, înecându-se într-o ceaţă de formaldehidă[3], nu văzu nici urmă de Bianca. Singura persoană de la care te aşteptai să fie acolo indiferent ce s-ar fi întâmplat, să facă scandal oricui ar fi întârziat chiar şi o clipită nu catadicsise să apară. În schimb, îl văzu pe Derek în mijlocul cabinei de întreţinere, înconjurat de nouă oameni, printre care Vicki, Jeff şi Jeleurile, cărora le ţinea un discurs menit să le ridice moralul:

— Nu putem renunţa acum. Nu e nimic pierdut. Încă nu se aşteaptă nimeni să dăm lovitura la Palat.

Dacă Mouth reuşea să pună mâna pe bombe şi să le ducă în Palat, se putea folosi de ele ca să intre. S-ar furişa pe lângă patrule şi ar ajunge la seif, cât timp autorităţile s-ar ocupa de ultimele zbateri ale revoltei aici, în fabrica de vopsele. Scrută încăperea şi scotoci în spaţiul îngust şi în dulapurile din spatele ei, dar nu găsi nimic. Probabil că Derek nu fusese atât de prost încât să

3 Produs gazos întrebuințat la fabricarea rășinilor industriale, a unor colo- ranți etc. (n red.).

depoziteze explozibilul în clădirea în care se ţineau şedinţele de strategie.

Derek o zări cotrobăind într-o macara, la jumătate de nivel deasupra cabinei de întreţinere, şi strigă:

— Mouth, vino-aici! Trebuie să refacem planul de bătaie.

Ea încuviinţă, apoi se răsuci şi părăsi clădirea fără o vorbă. Pierdea vremea pe-acolo, dacă nu era Bianca să garanteze pentru ea. În plus, oamenii ăştia erau ca morţi. Îl auzi pe Derek strigându-i să vină înapoi când se strecură într-unul din pasajele înguste dintre clădiri, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ea şi Revoluţionari.

— La dracu’! auzi vocea lui Vicki. Ne-a lăsat baltă! Fără să zică nimic.

Clădirea de vizavi avea o uşă cu încuietoarea spartă. Mouth urcă scările şi o luă pe un coridor murdar şi neluminat. Printr-o fereastră fără jaluzele care dădea în stradă, văzu forţele de ordine adunate ca un nor de tăuni. Înconjuraseră fabrica şi parcau două camioane blindate.

Chiar şi de la distanţa aceea, Mouth auzi vocea poruncitoare a lui Derek răsunând în fabrică, deşi nu înţelegea ce spune. Urmă un schimb de focuri. Dar dacă ar fi fugit la Palat şi s-ar fi furişat înăuntru acum, când forţele de ordine erau ocupate cu altceva? Autorităţile din Xiosphant aveau să facă greşeală după greşeală, pe măsură ce criza scăpa de sub control. Nu era târziu să încerce.

În niciun caz n-avea de gând să plece fără Invenţie. Se şi vedea luând-o de pe un raft din seif

şi vârând-o sub braţ. Odată cu ea, toate şi-ar căpăta un rost.

Tocmai când îşi făcea curaj s-o ia la fugă în zona temperată, auzi o bubuitură, însă nu înţelese ce anume o provocase. Îşi pierdu echilibrul şi fu cât pe ce să cadă de la fereastră. Un fuior de fum se înălţă la câteva străzi distanţă. Bombele lui Derek explodaseră prea devreme.

În vreme ce poliţia răscolea fabrica după revoluţionari, focurile de armă se înteţiră şi acoperiră orice alt zgomot. Cineva se răsuci şi o văzu pe Mouth privindu-i de sus. Un glonţ ricoşă din zid foarte aproape de ea, aşa că fugi înapoi pe unde venise.

Vălătuci de fum cenuşiu se ridicau spre cerul întunecat. Mouth mai auzi o dată vocea lui Derek, un strigăt dispreţuitor întrerupt de rafalele trase în cei aflaţi în apropiere.

N-avea să reuşească.

Auzi voci pe scară. Poliţiştii veneau să cerceteze clădirea. Se lăsă să alunece pe perete, ghemuindu-se, până ajunseră la ea. Îl înjunghie pe unul în picior cu cel mai lung cuţit al ei şi-l pocni pe altul cu cotul în gât. Amândoi se prăbuşiră. Luă bastonul celui pe care-l înjunghiase şi vru să plece, lăsându-i inconştienţi, dar în viaţă, când în capul scărilor apăru o poliţistă. Mouth învârti bastonul şi poliţista se feri, vulnerabilă în faţa cuţitului pe care Mouth îl ţinea în cealaltă mână. Mouth o înjunghie rapid în coapsă, apoi în braţ, atentă să nu taie vreo arteră, apoi o izbi cu capul de perete.

Mirosul acru de sânge îi întoarse pe dos

stomacul deja agresat de emanaţiile de vopsea. Ratã o treaptă. Scara era în spirală, dispusă în jurul unui stâlp, pentru că în oraşul ăsta nenorocit totul trebuia să aibă formă circulară. Mouth trecu de curba următoare alunecând într-un picior şi îi zări pe cei doi poliţişti care urcau înainte s-o observe ei pe ea. Îi lăsă grămadă unul peste altul pe trepte.

Când ajunse în stradă, Mouth era plină de sângele altora. O durea tot corpul din cauza efortului, dar suferea şi pentru că nu-şi mai putea atinge scopul. Își spunea întruna că o dăduse în bară, că atacul Palatului se încheiase înainte de a începe, că nu reuşise să-şi smulgă moştenirea din mâinile nemernicilor ălora aroganţi. Ar trebui să se predea, oricum n-avea unde să meargă. Dar trase adânc aer în piept şi vru să iasă pe uşa din faţă a clădirii, hotărâtă să meargă mai departe.

Auzi nişte bubuituri şi crezu că se trage din nou. Scoase capul pe uşă şi văzu tocurile de metal căzând de la ferestre. Mulţumi scurt Elementelor, apoi îşi pierdu urma în roiul de muncitori în salopete şi oameni în costume elegante care năvăliseră pe străzi în drum spre locurile lor de muncă.

Nimic nu-i putea împiedica pe locuitorii de rând ai Xiosphantului să învârtească roţile societăţii, nici măcar o urgenţă maximă. Mouth îşi aminti de sculpturile de pe clădire, cu ochi roşii bulbucaţi şi rânjete strâmbe. Îşi scoase pălăria aia stupidă, şi-o îndesă pe cap şi se făcu mică într-un grup de birocraţi de la fermele rotitoare care treceau pe lângă cordoanele de poliţie.

*

Calea Strâmba era goală. Numai ceşti, farfurii şi praful luminat de razele care băteau prin geamul mare din faţă. Nici urmă de Curierii Descurcăreţi. Începu să caute indicii, când apăru Alyssa din pivniţă cu rucsacul ei şi al lui Mouth.

— Aici erai! Ceilalţi au plecat deja. Prea s-au încins spiritele.

— Ar fi trebuit să te duci şi tu cu ei, mormăi Mouth şi îşi recuperă rucsacul.

— Dacă m-aş fi dus, am fi plecat din oraş fără tine. Şi nu puteam să te las. Doar ţi-am făcut o promisiune. Se uită mai atent la prietena ei. La naiba, eşti plină de sânge!

— Nu-i al meu.

Mouth îşi lăsă rucsacul să cadă cât s-o poată îmbrăţişa pe Alyssa, care se lipi de pieptul ei înroşit. Era caldă, şi obrazul ei moale se propti de umărul lui Mouth. Dar pe dinăuntru era tensionată.

— Ar fi trebuit să-l las pe Omar să te oprească! Am fost convinsă că ai murit. La dracu', am crezut că murim toţi, de mai multe ori. Scoteau oamenii cu forţa pe stradă şi dacă numai li se părea că arată ciudat, darămite dacă erau străini.

— Oraşul ăsta ştie să petreacă, nu glumă!

Alyssa nu râse. Când Mouth se retrase din îmbrăţişare, afişă aceeaşi mină ştearsă ca atunci când îi spusese că vrea să renunţe la contrabandă.

— L-ai luat? Artefactul din seiful Palatului.

— Nu. Nici măcar nu m-am apropiat de el.

Simplul fapt că rostise vorbele cu glas tare îi făcu lui Mouth stomacul ghem.

— Probabil că au sute de obiecte furate de la alte culturi şi nu se oboseşte nimeni să le şterpelească.

— Îmi pare rău, spuse Alyssa, privind peste umăr. Dar hai să-i ajungem din urmă pe ceilalţi!

Xiosphant părea cu totul alt oraş. Oriunde se uita, Mouth vedea camioane de poliţie care blocau intersecţiile principale. Unii răcneau instrucţiuni în megafoane, într-un cor piţigăiat. Aerul se schimbase: cordită[4], electricitate statică, miros strident de spray paralizant în locul izului de terebentină.

Cerul se lumina deja albastru şi roşu şi răsunaseră deja clopotele când ele ajunseră la Salonul Ilir, unde ceilalţi Curieri Descurcăreţi mişunau nervoşi.

Cyrus, marmota, se făcuse colac pe o pernă, într-un colţ, şi mijea ochii la intruşi, strâmbând din bot.

— Uite-o! zise Omar, venind spre ele. A venit vremea explicaţiilor. Mai întâi te-apuci să strigi sloganuri politice, pe urmă tot oraşul îşi pierde şi bruma de minte pe care o mai avea. Era să fim jupuiţi de vii! În ce naiba te-ai vârât? Îmi vine să te las aici.

Mouth nu reuşise să născocească o minciună credibilă.

— Păi... Nu m-am băgat în politică. Jur! Nu asta a fost. Numai că... Ţi-am spus că am fost crescută

4 Exploziv obținut din nitroglicerină și nitroceluloză (n. red.).

de nomazi?

— Doar de fiecare dată când am stat de vorbă.

— Ei bine, sunt morţi cu toţii! N-a mai rămas nimic de pe urma lor. Nimic care să demonstreze că am trecut pe-aici, în afară de mine. Şi poate-ai observat că nici eu nu par croită să rezist prea mult. Dar mi-a ajuns la urechi că există… un artefact închis în seiful Palatului. Ultima rămăşiţă a Cetăţenilor. Am vrut să-l fur. Şi am dat de dracu'.

Omar îşi dădu peste cap ochii mari şi căprui, de parcă ar fi vrut să spună că n-are timp de prostii. Era un semn bun.

— Bine. Dar promite-mi că nu se va mai repeta.

— Promit. A trebuit să încerc. Am dat greş. Dacă nu mor prea repede, vreau să uit de tărăşenia asta.

Omar scutură din umeri şi vru să-i mai spună ceva, să-i dea de înţeles că de-acum înainte stă cu ochii pe ea, să nu mai facă ce-a făcut. Dar, în clipa respectivă, proprietarul salonului apăru dintr-o încăpere din spate cu cafea cu mirodenii şi frunze plutind în ceşti. Hernan nu mai purta jacheta de brocart, ci un costum negru, simplu.

— Deci ne-am înţeles, spuse Hernan, împărţind cafelele cu un zâmbet uşor. Eu vă arăt pe unde să ieşiţi din oraş, un drum minier destul de lat pentru voi şi vehiculul vostru, iar voi o luaţi cu voi pe una dintre angajatele mele, care a intrat, pe nedrept, în vizorul forţelor de ordine locale. Şi pe prietena ei.

— Bineînţeles! spuse Omar. Dacă pun şi ele umărul la treabă.

Hernan făcu un gest şi două fete ieşiră din camera din spate. Una din ele, Bianca, îi aruncă lui Mouth o privire ucigătoare, de parcă ea ar fi fost de vină că planul lor se dusese de râpă. Ochii ca două arme rămase fără gloanţe, umerii cocoşaţi sub greutatea rucsacului voluminos. Mouth îi spuse ceva, dar nu primi răspuns.

Cealaltă fată adusă de Hernan era muta, cea care o urmărise. Se uita la Mouth de parcă ar fi fost răul întruchipat şi atunci îl vedea pentru prima oară.

Mouth întoarse capul spre Alyssa, care scutură din umeri, vrând poate să-i aducă aminte că avea mare noroc să fie acolo, cu ei.

Prezentându-le pe cele două fete, care păreau să fie de vârsta Yulyei, Hernan rosti şi numele Sophie. Mouth se uită la mută şi se lumină: era prietena moartă a Biancăi, numai că nu era moartă. Bianca o considera un fel de sfântă cu suflet de aur şi minte sclipitoare. Dar fata aceea, perfectă şi moartă, stătea în faţa ei. Nimeni nu-i aruncase vreodată lui Mouth căutături mai ameninţătoare.

Un huruit prea familiar, ca un mesager al morţii, le aminti că se coboară jaluzelele.

— Asta e şansa noastră! spuse Omar. Haideţi să plecăm, înainte ca oraşul ăsta s-o ia razna şi mai rău. Arată-ne pe unde să ieşim din grămada asta de rahat, pe urmă ne luăm sania şi duşi suntem!

Sorbiră cafeaua şi-şi îndesară în bagaje toate proviziile de care se putea lipsi Hernan. Mouth

încerca să nu se uite prea lung la Bianca şi la prietena ei, Sophie. Între cele două se lăsase o linişte greu de descifrat.

Dacă Mouth avea noroc, poate că fetele aveau să se pricopsească cu un virus de la insectele gigantice din ţinuturile pustiite sau să cadă peste bord, în Marea Ucigaşă. Nu doreai moartea nimănui, dar o neliniştea gândul că urma să călătorească până la Argelo sub privirile acuzatoare ale amândurora.

Mouth îşi luă în spate rucsacul voluminos şi se pregăti să înfrunte străzile pe care nu mai circula nimeni, dar se formaseră puncte de control şi nu lipseau elementele hiperactive. Omar veni şi o prinse de umăr cu degetele sale lungi.

— Te cred când spui că nu te-ai băgat în politică şi n-ai vrut decât să recuperezi un flecuşteţ, dar trebuie să ştiu. Ce anume ai vrut să furi din Palat?

Bianca era chiar în spatele lor şi auzea tot. La fel, Sophie, sfânta nemoartă.

Mouth înghiţi în sec. Ea şi Omar se cunoşteau de mult. Pe lângă asta, îi datora o grămadă, aşa că nu putea să-l mintă în faţă. Şi tocmai suferise şi ea o dezamăgire şi nu putea s-o transforme într-o poveste drăgălaşă prea curând.

— Îi spuneam Invenţia. E… ăăă… un volum de cristal? Conţine toate cântecele şi scrierile noastre lirice. Şi versuri.

— *O* carte de poezie! exclamă Omar, iar hohotul său zgudui străduţa laterală pe care mergeau, iar Curierilor li se făcu pielea de găină. Ai

încercat să intri prin efracţie în Palat ca să furi o amărâtă de carte de poezii?

Mouth începea să se enerveze, dar se înfrână la timp. Descleştă pumnii şi găsi puterea să râdă.

— Da. Era singurul exemplar.

— Acum ştiu că eşti o maniacă. O carte de poezie. Va trebui să ne ţii un recital când ajungem în ţinuturile pustiite.

Râzând în continuare, încovoiat de rucsac, Omar o luă către cimitirul de vechituri, unde-şi ascunseseră sania plină de marfă.

În depărtare, huruiau motoare de camion şi ieşea fum din toate părţile. Mouth se răsuci în loc şi se izbi de ura din ochii Biancăi. Curierii ceilalţi se ciocniră de ele, grăbiţi să plece odată din oraş.

Când traversară una din arterele principale, Mouth remarcă bucăţi de hârtie ieftină călcate în picioare: un afiş care anunţa că liderii revoltei urmau să fie executaţi în Piaţa întemeietorilor, după două cicluri de coborât-ridicat jaluzele. Din respect, încercă să nu calce pe faţa osoasă a lui Derek.

În cele din urmă, ajunseră la cimitirul de vechituri. Aici, la marginea nopţii, strada amplă îi întâmpină mohorâtă. Şipcile de metal ale jaluzelelor îi goneau, aerul era mai rece ca de obicei. Cu fiecare pas pe care îl făcea, Mouth îşi călca pe inima roasă de amărăciune. Cetăţenii fuseseră oameni buni, străbătuseră lumea încercând să se facă utili şi străduindu-se să-şi păstreze cultura. Lumea călcase pe amintirea lor ca pe noroi, iar Mouth ratase singura ocazie de a

salva ceva din ea.

Alyssa veni lângă ea şi-i şopti:

— Adună-te!

Mouth înclină din cap a încuviinţare şi încercă să-şi golească mintea de gânduri, cum o mai făcuse de atâtea ori.

PARTEA A TREIA

SOPHIE

Nu-i văd faţa lui Hernan, dar îşi ţine cumva gâtul strâmb şi din cauza asta un umăr e mai sus, celălalt mai jos. În voce i se strecoară tristeţea, deşi dă indicaţii pe un ton vesel. Înainte de a pune talpa jos, se uită atent la crăpăturile şi la gropile cu margini zimţate din galerie. Minele acestea vechi au nenumărate fundături şi crevase. Hernan ştie o rută sigură pentru că un client vechi al salonului a moştenit o hartă. În unele locuri, proptelele pentru pereţi încep să cedeze.

Îi pun mâna pe braţ şi îi şoptesc:

— Îţi mulţumesc că ne ajuţi pe Bianca şi pe mine să fugim din oraş.

— Aveţi grijă de voi! îmi spune, tot în şoaptă. S-ar putea să dispar şi eu o vreme, după ce mă conving că Jeremy, Walter şi Kate sunt în siguranţă. În oraşul ăsta, suntem toleraţi cu greu şi când e linişte, dar într-o situaţie de criză…

— Nu suport gândul că ar dispărea Salonul Ilir.

Era cât pe ce să dau cu fluierul piciorului într-un pinten, dar îl evit în ultima clipă.

— Am ştiut că nu va rezista la nesfârşit! spune Hernan oftând. Vom păstra cât mai mult din el şi-l vom redeschide când se va putea.

Lumina din capătul galeriei e atât de strălucitoare, încât trebuie să-mi acopăr ochii până mă obişnuiesc cu lumina.

— De aici, vă las singure, rosteşte Hernan. Să nu uitaţi nimic din ce v-am învăţat!

Mă las pe jacheta lui de culoarea ardeziei şi îl strâng în braţe. Simt, probabil pentru ultima oară, parfumul său reconfortant. Miroase a levănţică şi santal, ca întreg salonul. Încerc să încetinesc scurgerea timpului, cum m-a învăţat el, să nu las momentul acesta să se sfârşească, pentru că nu-mi vine să mă despart de omul care mi-a oferit o familie şi s-a îngrijit de mama mea, chiar dacă ea nu a vrut întotdeauna. De omul care mi-a dovedit că răbdarea poate genera tot atâta schimbare cât milioane de guri geotermale.

— Mulţumesc, îi repet, pentru tot.

— Mai mult n-am putut face, murmură el. Aş vrea să fi văzut şi mama ta ce tânără curajoasă ai devenit. Ar fi la fel de mândră ca mine. La revedere, Sophie!

Hernan dispare în bezna galeriei străvechi, în timp ce noi coborâm spre albia secată care marchează hotarul exterior al ţinuturilor pustiite.

Bătrâna Mamă şi Tânărul Tată se întind până dincolo de zidurile oraşului, dar mai departe, în faţa noastră, se prefac în nişte dealuri pitice. Dincolo de ele e doar teren stâncos, cenuşiu-roşiatic, care trece de linia orizontului, o jumătate

înghiţită de întuneric, cealaltă, pârjolită de lumina zilei.

Odată ce am lăsat zidurile în urmă, Curierii Descurcăreţi încep să cânte. Niciunul nu cântă aceeaşi melodie, nici în acelaşi ritm, dar cacofonia pare să-i înveselească în timp ce înaintăm cu greu şi direcţionăm sania săltăreaţă pe o porţiune mai puţin denivelată.

Bianca n-a scos o vorbă de când am plecat din Salonul Ilir, dar acum îi aud vocea răzbătând mai puternică decât cele şase glasuri discordante:

— Nu mi-am încheiat socotelile cu oraşul ăsta, spune ea, fără a privi înapoi, la zidurile de piatră abrupte. Mă voi asigura că Derek şi ceilalţi nu s-au sacrificat degeaba! Chiar dacă îmi va trebui o viaţă întreagă. Voi da foc Palatului ăluia blestemat şi va arde până la temelii.

Prinde rucsacul cu o mână, ca pe-un ciomag.

*

Sub cerul necruţător, încerc să-mi acopăr ochii şi să privesc regolitul[5]. Fără margini, mai întins decât visele, alunecă de la stacojiul cărbunilor aprinşi la un alb penetrant, nestingherit de clădiri sau munţi. Oricât întorc capul, nu-l pot cuprinde pe tot. „Drumul” e lipsit de viaţă, secătuit de nevoia constantă de apă a oraşului Xiosphant. Totuşi, din când în când, zăresc capul câte unei creaturi care-şi sapă vizuina. Praful gri-roşiatic, presărat cu

5 Scoarță de dezagregare care se formează pe versanții slab înclinați (n. red.).

nuanţe de ocru şi purpuriu, e când o broderie migăloasă, când un giulgiu însângerat, depinde în ce parte întorc privirea.

Oraşul care m-a exilat de două ori se vede şi acum în spatele nostru. Oricât ne îndepărtăm, spira lui aurie ne urmăreşte îndârjită cum urcăm istoviţi un deal acoperit cu smocuri de iarbă şi tufişuri pitice şi tremurăm în vântul rece al nopţii.

Când visam că mă voi plimba din nou cu Bianca, îmi închipuiam că va fi după ce revoluţia va fi abolit legile vechi sau noi două vom fi îmbătrânit şi ne vom fi regăsit. Dar acum călătorim împreună spre „oraşul care nu doarme niciodată”, unde putem fi cine dorim. Nici nu-mi vine să cred că a dat norocul peste noi.

Numai că Bianca nici nu vrea să se uite la mine.

Poate că am murit de mult pentru ea şi nu acceptă faptul că sunt vie. Lucrurile nerostite se adună între noi ca un munte înalt cât Bătrâna Mamă. Iar ea o fixează întruna pe Mouth, contrabandista cu ţeasta brăzdată de cicatrice care a dus-o de nas. Bianca n-a mai scos un cuvânt de când a spus că nu şi-a încheiat socotelile în Xiosphant, şi nici nu s-a uitat înapoi. Merge demonstrativ, cu paşi mari, şi scrâşneşte din dinţi, ca şi cum s-ar apropia de ţinta ei, nu s-ar depărta de ea.

Nu mai aud clopotele din oraş. Nu ştiu cât e ceasul şi am impresia că sunt aici de jumătate de viaţă. Doar schimbările de peisaj îmi arată că timpul se scurge în continuare. Îmi vine să mă las

jos, să mă bat cu pumnii pe genunchi, să refuz să merg mai departe pe câmpia asta fără margini.

*

O parte din mine aşteaptă şi acum ca lucrurile să revină cum au fost între mine şi Bianca. Ea e cea care, de obicei, mă scotea din muţenie. Ea ar trebui să-mi aducă aminte că suntem tinere şi că putem lua în râs limitele care-i îngrădesc pe ceilalţi.

Oricât mă ignoră, nu mă pot abţine şi tot încerc să intru în raza ei vizuală ca să-i atrag atenţia, ca un copil neglijat.

În faţa noastră, un vânt neaşteptat începe să bată din noapte spre zi, adunând praful şi pietrele într-un ghem sclipitor.

Brăţara cea nouă îmi irită pielea şi mi se pare că o simt vibrând. Când o ating, cu ochii închişi, am impresia că înaintez prin noapte, nu prin amurg, pe patru picioare vânjoase. Mă întreb dacă Rose sau unul din prietenii ei e acolo, dincolo de marginea drumului, urmărindu-ne înaintarea. Brăţara îmi aminteşte că am şi alţi prieteni, în afară de cei pe care i-am lăsat în Xiosphant şi de Bianca. Dar şi pe mine mă revendică cineva. Am o datorie pe care nu mi-am plătit-o încă.

Praf sulfuros îmi intră în ochi, în nas şi în gură. În absenţa unui munte, noaptea e la un pas de mine, lângă mine, strigându-mă. Iar în dreapta, flămândul foc etern e gata să mă facă scrum, ca pe mama mea.

*

Sania hurducăie şi se opreşte, deşi Kendrick, uriaşul cu piercinguri în obraji, susţine sus şi tare că a adus îmbunătăţiri motorului în Xiosphant. Pe lângă mormane de piele, minereu, fructe uscate şi prăjituri, sania mai cară un sac matlasat din doc, mare cât să încapă doi oameni în el. Aceea e nişa pentru dormit. Dormim în ea cu rândul, doi câte doi. În faţa săniei stau doi: Omar şi Mouth. Patru mergem pe lângă sanie, doi în faţă şi doi în spate, şi cărăm bagaje şi puşti. Bianca a luat lecţii de tras cu arma, dar eu nici s-o car pe a mea nu ştiu prea bine. Contrabandista cea mai tânără, Yulya, tot promite că mă învaţă s-o folosesc şi să vorbesc argelana. A încercat deja să-mi explice o expresie, „supapă-ancoră”, care e un concept esenţial în cultura argelană.

Mouth îi trage întruna ghionturi lui Omar şi-i arată milioane de pericole ivite pe drum, de la doline şi furtuni la animale sălbatice înfricoşătoare ivite din noapte. Cei doi se înţeleg într-un limbaj prescurtat, care numai a limbă nu sună. Mă feresc tot timpul de tăuni, care te pot devora complet sau infecta cu o boală care îţi macină carnea. Yulya spune că aici eşti în siguranţă într-o clipă, iar în următoarea poţi fi mort.

Imediat ce ne-am îndepărtat de Xiosphant, Omar îşi aranjează hainele de pe el, îşi desface coama neagră şi-şi leagă la gât o eşarfă lungă, cu model complicat. După un timp, îl aud spunându-i

lui Reynold:

— Ştii, cei din Khartoum au construit computerele de pe nava-mamă şi pe urmă au fost traşi pe sfoară, spune el, apoi se uită peste umăr la Bianca şi la mine, pentru că, bineînţeles, în Xiosphant nu e permis să vorbeşti despre asemenea lucruri şi vede că suntem cam stânjenite. Obişnuiţi-vă cu ideea! ne spune şi râde. În alte părţi vorbim liber despre chestii de-astea.

După spusele lui, înainte de a părăsi Pământul, New Shanghai a construit sistemul de menţinere a vieţii, rezerva de alimente şi grădinile, în timp ce Calgary a construit sistemul de reciclare a apei şi canalizarea. Odată nava-mamă lansată, cele două compartimente au ajuns în poziţia de a cere orice voiau, iar urmaşii lor conduc oraşul Xiosphant şi în prezent, după atâta vreme. Noi nu aşa am învăţat la şcoală şi mă întreb ce alte lucruri pe care nu le crede nimeni ni s-au mai spus.

*

Nu ştiu cât e ceasul şi asta mă face să mă simt tânără şi bătrână în acelaşi timp. Nu ştiu dacă acasă jaluzelele sunt coborâte sau ridicate, dacă oamenii mănâncă pateuri dulci sau plăcinte sărate, dacă copiii se joacă în şantierul abandonat. Mi-ar fi mai uşor să mă obişnuiesc cu orizontul negru şi o linie stacojie pe cer, decât să nu ştiu cât e ceasul. Nici măcar nu ştiu cât de obosită sunt. Curelele rucsacului îmi rod umerii şi aţipesc mergând.

Clienţii lui Hernan, care l-au plătit ca să piardă

noţiunea timpului, ar fi putut la fel de bine să vină aici, în ţinuturile pustiite.

De câteva ori, drumul se înclină şi noaptea se ridică, prefigurând o colină sau o faleză. Poate desluşesc o siluetă la marginea falezei, o umbră uriaşă la hotarul nopţii, flexându-şi tentaculele şi cleştele imens, sau poate dorm în picioare. Chiar dacă aş supravieţui mergând prin beznă, contrabandiştii m-ar crede nebună dacă aş încerca s-o fac.

Mi-am adus perie de dinţi, dar nu am apă şi trebuie să mă mulţumesc cu săpunul ciudat pe care l-am primit. Şi nu mă voi obişnui niciodată să mă las pe vine în spatele unei stânci ca să mă uşurez şi pe urmă să alerg după sanie.

De câte ori o văd pe Bianca – ochii ei sunt tot trişti, umerii tot gârboviţi sub rucsacul imens – mi se taie respiraţia. E singura la care merită să mă uit, deşi depozitele de minerale şi formaţiunile stâncoase mă ispitesc cu scânteieri. Dar ea nu priveşte decât în jos, fără să vadă altceva în jur.

Atunci îl aud pe bărbatul tatuat, pe nume Reynold, murmurând în xiosphantă:

— Risipim mâncarea. Nu ştiu de ce le mai ţinem în viaţă pe fetele astea două. În niciun caz n-o să reziste până la Argelo. Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să…

Sar în faţa săniei, roşie de furie şi cu pumnul deja ridicat. Îi trag una în falcă şi aud un pocnet ca de uşă trântită. Zdrahonul cel hidos cade şi se rostogoleşte din faţa roţilor chiar înainte să treacă peste el. Ridică ochii şi-mi citeşte furia din priviri.

— Îmi pare rău, scapă printre buze.

Se ridică împleticindu-se şi fuge după sanie. Omar râde pe înfundate.

— I-a făcut o vânătaie de toată frumuseţea, spune Alyssa, care merge şi ea în frunte. Îmi place fata asta. Nu e nevoie să vorbească, se exprimă foarte bine altfel.

La orizont, ameninţă o furtună puternică, dar se disipează până ajunge la noi.

Desluşesc siluete la marginea nopţii, dar nimic nu sare din întuneric să-şi încerce norocul – şi nu zăresc niciun gelet, deşi brăţara mea pulsează întruna, mai ales când virăm spre lumină.

Îmi zvâcneşte trupul de la atâta mers pe pământ tare. Povara mi se rearanjează pe umeri la fiecare pas. Am încălţat cea mai bună pereche de bocanci de căţărat, dar deja s-au ros. Cerul mă zdrobeşte sub greutatea lui cenuşie.

Poate că am murit deja şi sunt condamnată să merg la nesfârşit, cu stafia mohorâtă a Biancăi alături.

*

La multă vreme după ce sunt sigură că mă voi prăbuşi la pământ şi că mă vor lăsa acolo, în praf, Omar anunţă că e timpul să se schimbe tura de somn. Kendrik şi Yulya ies din nişa pentru dormit cu gesturi calme, exersate. Dar când Bianca şi cu mine încercăm să ne urcăm în sanie, nu socotim bine saltul şi cădem, stârnind hohotele celorlalţi. Reuşim abia la a treia încercare.

Stăm culcate faţă în faţă, în căldura oarbă a unui tub matlasat aşezat pe un morman de piele preţioasă, în care încăpem amândouă înghesuite. Inspir parfumul săpunului floral cu care se spală Bianca de obicei, amestecat cu mirosul de transpiraţie şi piele neargăsită. Genunchii mei îi ating coapsele.

— Îmi pare rău pentru prietenii tăi! îi şoptesc la ureche. Ştiu că tu crezi că i-ai fi putut salva, dar ai fi murit împreună cu ei. Şi, dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva, nu ştiu ce-aş...

— Hai să dormim! murmură ea. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Sunt sigură că nu voi putea dormi, dar adorm imediat. Măcar o dată, mintea mea adormită nu reia scene cu poliţişti care mă trag de subsuori sau vânători care târăsc un gelet rănit. În schimb, îmi amintesc de o perioadă care nu a existat, când Bianca şi cu mine trăiam într-o cavitate scobită în mijlocul unei suprafeţe stâncoase, perfect rotundă, ca un glob. Am adus sute de varietăţi de ierburi aromate şi am pregătit băuturi fierbinţi cărora le-a trebuit o veşnicie să fiarbă.

*

Mă trezesc în ţipete:

— Omar! La naiba, l-a luat pe Omar! Rahat, l-a mâncat pe Omar. L-a omorât! Fuge!

Bianca şi cu mine ieşim din nişa de dormit la fel de greu cum am intrat şi ne împleticim pe solul tare. Vedem cum picioarele lui Omar dispar în

noapte, în fălcile unui bizon. Muşchii animalului se umflă sub plăci acoperite cu blană de culoarea argilei şi o coadă despicată loveşte atât de tare, încât pare să lase urme în aer. Sania se înclină, e gata să se răstoarne şi nu are cine s-o conducă. Din scaunul pasagerului, Mouth plonjează şi apucă manetele.

Kendrick trage în bizon, dar ratează. Pe chipul lui Omar se citeşte disperare, nu durere, de parcă firele ascuțite ca lama din gura animalului i-ar fi secţionat jumătatea de jos fără ca el să simtă nimic.

Sania se opreşte. Ne holbăm la capul şi torsul lui Omar, apoi unii la alţii. Mouth stă tot aplecată pe manete şi îi tremură mâinile. Murmură în şoaptă şi îmi dau seama că spune o rugăciune în limba originală, noölang: ceva despre Elemente şi urme de paşi pe nisip. Lângă locul şoferului, Alyssa stă cu degetele răsfirate, înţepenite ca nişte gheare.

MOUTH

Mouth şi-l va aminti întotdeauna pe Omar râzând.

Avusese noroc că stătuse pe scaunul pasagerului, de pază, luând parte la o conversaţie în trei: ea, Omar şi peisajul. Rememorau episodul când sania li se defectase într-o mlaştină. Omar se amuza amintindu-şi cât de supăraţi fuseseră atunci. Şi-şi arătau cu degetul brazdele dintre smocurile de bărboasă din apropierea zonei de lumină, probabil urme de animal, ori resimţeau

scăderea presiunii, ceea ce însemna că venea furtuna. Sau identificau plante de pe Pământ, naturalizate de la ultima lor călătorie – soia, de exemplu, care fusese modificată genetic ca să crească în solul local, dar devenise necomestibilă din cauza mutaţiilor. Mouth îşi zicea că, dintre toţi Curierii Descurcăreţi, numai Omar s-ar fi simţit în largul lui printre Cetăţeni. Gândul acela frumos îi mai atenuase gustul amar al eşecului; avea încă prieteni şi nu-şi pierduse locul printre ei.

Şi atunci bizonul îl tăiase pe Omar în două.

Mouth coborî clătinându-se din scaunul pasagerului şi căzu pe solul argilos, încercând să scape de ochii lui Omar, care priveau fără să mai vadă nimic. Amorţi, i se înceţoşă văzul, îi şuierau urechile. În afară de miros, celelalte simţuri îi adormiseră.

— La naiba, nu! rosti Kendrick. Mi-a fost ca un frate, a… Nu-i cinstit!

— Nici nu mai ştiu de câte ori m-a ajutat să n-o iau razna, spuse Alyssa.

— Omar… Omar a fost sufletul grupului nostru, zise şi Yulya. Niciodată nu m-a făcut să mă simt în plus. Nici după ce-au păţit Jackie şi Franz.

— Trebuie să ne continuăm drumul! decise Kendrick. Dacă ar trăi, Omar ne-ar spune că nu ne putem opri aici, unde suntem ţinte uşoare pentru bizoni.

Alyssa oftă.

— O să-i facem înmormântarea pe mare. Mouth, ai mai condus sania, nu-i aşa?

Mouth scutură din cap în stil argelan,

însemnând „da”.

— Dar nu vreau să fiu eu şefa.

— Mi se pare corect, din moment ce era să te dăm afară fiindcă ai încălcat regula cea mai importantă, pufni Kendrick.

Mouth îi ajută pe Alyssa şi Kendrick să scoată torsul lui Omar cu blândeţe din scaunul şoferului. Îl înveliră în nişte pânză de la suprafaţa încărcăturii. De câte ori îi cădeau ochii pe chipul său, o lua cu fiori.

Nu avură timp să cureţe măruntaiele lui Omar de pe scaun, aşa că Mouth se aşeză şi porni sania. Alyssa se strecură pe scaunul de lângă ea, înjurând în argelană. Ziua şi noaptea se ameninţau una pe alta din stânga şi din dreapta, ca doi duşmani vechi care-şi permiteau să aştepte oricât prilejul să te răpună.

Înaintau în linişte. Nu se auzeau decât scârţâitul bocancilor şi al săniei. La un moment dat, Reynold scuipă pe jos şi vorbi:

— Suntem morţi fără Omar! Era singurul care ştia cum să ajungem la destinaţie teferi şi nevătămaţi. Credeţi că o să găsim barca fără el? Ştie cineva cum să-l contactăm pe omul nostru de legătură din Argelo?

— Ne descurcăm noi, răspunse Alyssa cu voce slabă, lipsită de inflexiuni.

— Are dreptate Reynold, vorbi Kendrick. Acum ce rost mai are să cărăm toate astea după noi? Singurul om care-i ţinea în priză pe Curierii Descurcăreţi a murit.

— Da, gemu Yulya, s-a zis cu noi. S-a zis cu

noi!

— Mergem mai departe numai pentru că suntem prea proşti ca să ne dăm seama că suntem ca şi morţi, spuse Reynold.

Continuară să se descurajeze unul pe altul, până când panica îi făcu să strige şi să plângă deodată.

— Gata! ţipă Bianca, din spatele săniei. Fugi în faţă şi vru să tragă un glonţ în aer, dar uitase să tragă piedica. Gata, gata, gata! Încetaţi!

Se făcu linişte şi toţi ochii se îndreptară spre ea.

— Parcă trebuia să fiţi nişte contrabandişti daţi dracului! li se adresă Bianca. V-aţi tot lăudat că aţi scăpat din ghearele morţii de atâtea ori, că puteţi să i le tăiaţi oricând. Ştiu că-i nasol, v-aţi pierdut şeful, dar mie mi s-a părut un tip grozav de scrupulos. Trebuie să fi avut un plan de rezervă, nu? Fac pariu că ticăloasa asta ştie ce trebuie să faceţi!

Arătă cu degetul spre Mouth, care încă nu-şi revenise din amorţeală.

— Poate că ştiu câte ceva, replică Mouth, scuturând din umeri.

— Vedeţi? Scârnăvia poate că s-a folosit de mine şi ne-a trădat pe toţi, mi-au murit toţi prietenii din cauza cărţii ăleia de căcat, dar tot ne putem folosi de ea.

Mouth nu fu în stare să se uite la Bianca, şi nu numai pentru că trebuia să fie atentă la drum.

— N-a murit nimeni din cauza mea! Poliţaii erau deja în alertă maximă când am plecat să mă

întâlnesc cu voi. Altcineva trebuie să vă fi turnat ori a fost prins după ce s-a dat stingerea.

— Nu-i momentul potrivit să discutăm problema asta, interveni Alyssa. Dar Bianca are dreptate. Nu ne dăm bătuţi pentru că ne-a murit conducătorul. Suntem prea deştepţi pentru asta. Am trecut prin atâtea şi am supravieţuit.

— Curierii Descurcăreţi îşi duc întotdeauna treaba la capăt, remarcă Reynold.

— Vedeţi? Haideţi să ne-o ducem la capăt, atunci! zise Bianca.

Își reluară toţi poziţiile, flancând sania, şi încercară, fără să le reuşească prea bine, să înainteze ţanţoş, ca de obicei. Mărşăluiră în linişte, scrutând întunericul cu mai multă precauţie.

*

Lumina îi provoca întruna crize lui Mouth: simţea o durere ascuţită în cap şi vedea halouri albe de câte ori stătea prea mult afară, din cauza soarelui şi a umbrei. Încercă să se concentreze ca să conducă drept, dar o durea tot corpul. Observă atunci că Alyssa se uita la ea, în loc să fie atentă la bizoni, la gropi, care le puteau rupe osia, sau la crabii care sapă în pământ.

— Ce-i? o întrebă, când mlaştinile începură să pâlpâie slab în depărtare, şi mulţumi Elementelor că o mai lăsase durerea de cap. De ce te uiţi aşa la mine?

— Nimic, mă gândeam doar. Nu mi-am dat seama că Bianca a fost printre revoluţionarii de

care te-ai folosit ca să-ţi recuperezi cartea. Şi acum toţi prietenii ei sunt morţi. Cu toate astea, tocmai ne-a salvat pe toţi de la autodistrugere.

*

— Şi mie îmi pare rău pentru ea! Aş vrea să fi stat altfel lucrurile. Dar loialitatea nu-i o prăjitură pe care o împărţi cu restul lumii. Şi să ştii că a fost alegerea ei să se implice în politică.

Apa spăla roţile săniei şi bocancii plescăiau la fiecare pas. Imediat veneau şi tăunii.

— Dar ce-ai făcut tu n-a fost tot politică? Să recuperezi o carte care aparţinea tribului tău mort?

— Se numeşte supravieţuire culturală, spuse Mouth evitând o dolină. Politica e în continuă schimbare, nu contează cine e la conducere acum, cine a fost cu o generaţie în urmă sau va fi peste încă o generaţie. Dar cultura ar trebui să dureze o veşnicie, dacă o protejăm cum se cuvine.

— Înseamnă că eu pun preţ mai mare pe oamenii care trăiesc acum, decât pe scrierile celor care au murit.

— Tu ai vrut să mă ajuţi să fur Invenţia – acum nu mai contează. Am ratat. N-o să mai am ocazia să încerc o dată. Şi nici pe prietenii Biancăi nu i-aş fi putut salva. Erau condamnaţi dinainte de a-i cunoaşte eu.

— Poate pe mine mă îngrijorează mai degrabă faptul că îţi pasă mai mult de stafii decât de oamenii de lângă tine, spuse Alyssa, care stătea destul de aproape, încât mirosul de transpiraţie şi

ulei de păr să ajungă şi la nările lui Mouth. Ştii, acum, că Omar nu mai e, depindem una de alta mai mult ca oricând ca să supravieţuim.

— Eu sunt aici, mormăi Mouth. Nu car nicio stafie cu mine. Şi, de când am plecat din oraşul ăla, mă simt mai vie decât oricând. Zidurile şi regulile altora mă dau peste cap.

Mouth trebuia să se concentreze nu numai la condus, ci şi să nu se lase cuprinsă de disperare. Își spunea mereu că, dacă ar fi avut Invenţia, ar fi rostit cuvintele potrivite lângă cadavrul lui Omar, şi-ar fi luat rămas-bun cum se cuvine de la unul dintre puţinii oameni cumsecade pe care îi cunoscuse. Invenţia ar fi ajutat-o să iasă la liman, să înţeleagă ce pierduse în copilărie şi de atunci încoace. În schimb, pierderea Cetăţenilor o durea ca o rană veche infectată.

Totuşi, încercă să afişeze o mină optimistă pentru Alyssa, care îşi riscase pielea când o aşteptase la *Calea Strâmbă,* după plecarea celorlalţi. Împărțeau acelaşi culcuş de cinci călătorii şi jumătate şi, când tiparele somnului tău se sincronizează cu ale altei persoane, e vorba deja de intimitate. Mouth nu ştia cum să spună toate astea cu glas tare.

*

— Mai ţii minte ceva din ele? o întrebă Alyssa, după un timp.

În faţa lor, mlaştinile se lăţeau ca nişte panouri de sticlă colorată. Mouth se chinuia să controleze

apărătoarele.

— Din ce?

— Din poeziile alea pe care erai atât de disperată să le recuperezi.

— Cred că da. Mai degrabă ritmul decât cuvintele. Nişte frânturi.

Mouth încercă să-şi amintească versuri şi inima porni să-i bată cu putere, mai-mai să-i spargă pieptul. Își aminti cum Yolanda îi învăţase un cântec de recunoştinţă şi trebui să respire pe gură, cu zgomot, ca să nu se înece de emoţie. În piept simţi iarăşi un ghem de sârmă ghimpată.

— Poţi să reciţi ceva acum? Pentru mine.

Mouth se uită în jur. N-ar fi putut-o auzi niciun Curier. Sophie şi Bianca erau departe, în spatele săniei, cufundate în drama lor studenţească.

Mlaştina le înghiţea roţile. Apărătoarele nu mai făceau faţă. Cine mergea pe jos era în noroi până la genunchi. Aerul mirosea a canal şi a peşte stricat, apa scânteia în lumina zilei, iar tăunii roiau, gata să-şi ia zborul cu o bucăţică de carne proaspătă în mandibule.

— Da. Chiar aici. De ce nu?

Poate că Alyssa o supunea pe Mouth unui test, să verifice dacă are încredere în ea sau dacă poeziile chiar meritau atâtea uneltiri.

Mouth nu mai putea trage de timp.

Poeziile Cetăţenilor fuseseră scrise în limba veche, noölang. Cea pe care şi-o amintea cel mai bine era despre un piersic bătrân care creştea miraculos, pe o pajişte sălbatică dintre oraşele Untaz şi Wurtaz. De câte ori treceau pe lângă el,

călătorii culegeau piersici proaspete, mari şi roşii ca sângele, cu miez zemos. Până când în jurul piersicului s-a ridicat un orăşel. Locuitorii au încercat să planteze pomi fructiferi, o livadă întreagă, să recolteze poamele după propriul lor program, să facă pâine cu piersici şi s-o vândă în alte oraşe.

Când au venit iarăşi călători în zonă, solul era arid, nu se vedea nici urmă de fructe, iar oraşul dispăruse.

Mouth se gândi la Yolanda, la Priori, la toţi – şi i se făcu rău de dorul lor.

— Hai, o îndemnă Alyssa, dă-i drumul! Vreau să aud o poezie. Te rog!

Mouth începu să recite, tare şi cu intonaţie, ca atunci când se jucaseră de-a trupa de teatru, cu multă vreme în urmă:

Cântă cântecul tartei, gustă pâinea dulce cu piersici
Dar nu spune niciodată că pomul e al tău
Vântul fierbinte alunecă din zi
Domolit de un gard viu, dincolo de apele răcoroase
Un colţ de stâncă fereşte piersicul de viscol
Legănat de haos
Cântă cântecul tartei, gustă pâinea dulce cu piersici
Laudă îngemănarea zilei cu noaptea
Printre garduri şi stânci, şi dărnicia fructelor
Nu se poate să-ţi rânduieşti norocul, să bată vântul când vrei

Să faci din ignoranţa ta o punte între zi şi noapte
Nu vei mai gusta niciodată atâta frumuseţe
Legănată de haos,

Alyssa dădea aprobator din cap.

— E minunată! Ai o voce frumoasă când nu ameninţi să-i omori pe toţi din jurul tău.

— Atunci ar trebui să renunţ la ameninţări şi să-i omor pe loc. Nu mi-aş mai irosi vocea.

Alyssa râse la gluma ei.

— Cetăţenii, spuse Mouth, apoi şovăi câteva clipe… trebuiau să-mi dea un nume. Ajunsesem… Împlinisem vârsta aceea. Trebuia respectat un adevărat ritual de trecere. Primeai un nume adevărat şi aflai cine eşti când trupul începea să ţi se schimbe. „Mouth” e un nume temporar, purtat de persoanele care nu şi l-au câştigat încă pe cel adevărat.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce te cheamă aşa. Alyssa scutură din cap şi alungă nişte tăuni. Şi ce s-a întâmplat? Au murit toţi înainte să-ţi dea un nume?

— Nu. Mouth răsucea volanul când la stânga, când la dreapta. Au tot amânat, până când aproape că eram prea bătrână. Spuneau întruna că nu sunt pregătită. Că n-am trecut de un test, nu ştiu ce fel de test. Şi pe urmă, da, au murit toţi.

Mouth nu mai vorbise cu nimeni despre lucrurile acestea. Iar faptul că le rememora îi făcea mai mult rău – se simţea vinovată că le împărtăşeşte unei intruse, dar avea şi inima frântă.

Nimic din ce-ar spune nu le-ar face dreptate Cetăţenilor, nici n-ar compensa faptul că îi dezamăgise, atunci, dar şi acum. Era pe drum, într-o parte, orizontul lua foc, în cealaltă, neantul sorbea totul, şi avea impresia că Elementele stau cu ochii pe ea. Şi îi numără eşecurile.

Un tăun o muşcă de mână. Veneau în roiuri, îţi sfâşiau pielea până-ţi dădea sângele. Afurisiţii! În apropiere, Reynold învârtea o bâtă care scotea câte-un „trosc” de câte ori izbea doi sau trei dintr-o lovitură.

— Ptiu! făcu Mouth şi acceleră când trecură prin ultima mlaştină, aşa că tăunii se striviră de parbrizul frontal al săniei, mânjindu-l cu trupurile lor cleioase.

Ajunseră la fâşia stâncoasă, acoperită de pietricele, care delimita regiunea bălţilor de Marea Ucigaşă. Mouth coborî din sanie şi căută schiful ascuns. Ar fi trebuit să regăsească o mulţime de repere – un golfuleţ şi o stâncă de forma unui deget mare –, dar ciulinii (o altă specie invazivă) îşi unduiau capetele de culoarea ciocolatei şi camuflau linia ţărmului. Puteai să-ţi întipăreşti în minte câte peisaje voiai, totul dispărea într-o clipă, asemenea piersicului.

Bianca se uita fix la Marea Ucigaşă.

— E extraordinară! spuse. Am văzut-o în poze, dar pe viu… îţi taie respiraţia.

Mouth îi urmări privirea şi trebui să admită că are dreptate. Când erai pe mare, îţi petreceai toată vremea încercând să nu ajungi pe fundul ei, ca atâtea cadavre mâncate de caracatiţe imense care

pândeau din epavele vechilor nave de război. Dar apa mirosea a proaspăt şi sărat, mai ales după duhoarea de gaze din mlaştină. Luna arginta valurile – încă un lucru uimitor, vedeai luna. Şi stelele. Curenţii de convecţie alungau norii care menţineau o ceaţă albicioasă în orice altă parte. Cerul căpăta o nuanţă de cafea cu lapte şi reuşeai să distingi craterele de forma urmelor de paşi de pe suprafaţa lunii. Probabil că Bianca vedea stele adevărate pentru prima oară.

— Ştiu un tip care a jurat că a văzut nava-mamă zburând când eram pe mare.

— Asta-i incredibil! spuse Bianca. Chiar a văzut-o? Întotdeauna mi-am zis că, dacă o voi vedea vreodată, îmi voi pune o dorinţă. El şi-a pus una?

— Nu ştiu. A murit în clipa următoare. Pentru că se holba la cer în mijlocul Mării Ucigaşe, în loc să caşte ochii la pericole.

Bianca râse. Lui Mouth îi fu simpatică din nou.

Mouth căută mult timp până găsi barca. Mai întâi trebuiră să scoată din ea un cuib de lebădă, după aceea, s-o cureţe. Între timp, Mouth urcă încet sania pe punte. În cele din urmă, se lansară pe Marea Ucigaşă. Alyssa îi purtă printre curenţi periculoşi, între două extreme mortale.

Mouth îi ajută pe Yulya, Kendrick şi Reynold să ia rămăşiţele pământeşti ale lui Omar de pe sanie şi să le arunce peste bord. Apa rece se tulbură prea puţin când le înghiţi.

— Vom bea în amintirea lui în Argelo! spuse Kendrick, care acum pare-se că era şeful lor.

Deocamdată, stăm cu ochii în patru.

Erau mai aproape de noapte decât de zi, aşa că desluşeau cu greutate bariera de gheaţă. Dar, dacă scrutai orizontul spre dreapta, vedeai cum marea se întâlneşte cu lumina şi fierbe, ridicând un zid de aburi atât de înalt, că nu i se vedea marginea de sus.

SOPHIE

Nu mă pot opri din vomitat. Barca asta nu-i altceva decât o platformă pe un cadru metalic ruginit, căptuşită pe dinafară cu un sac vechi din polimer umflat de nişte pompe cu baterii, care bolborosesc din ce în ce mai slab. Am asigurat sania pe punte în vreo zece locuri. „Echipajul” stă pe o platformă albastră murdară de noroi, iar Alyssa e la cârmă, răsucind nişte butoane de pe un panou. Puntea se înclină când într-o parte, când în alta, până când sunt sigură că ne-a prins în tentaculele ei o caracatiţă gigantică. Apa ne stropeşte, mă ustură tare rănile provocate de tăuni şi dau afară tot ce am în stomac. Mă aplec peste balustrada nesigură şi vomit în apă. Mâna Yulyey e singura care mă împiedică să cad peste bord.

Voi muri înainte de a traversa marea. Nu mi-a fost niciodată atât de rău, iar hohotele Curierilor Descurcăreţi nu mă ajută cu nimic.

— Gheaţă! Atenţie! Gheaţă! strigă Reynold.

O beznă cruntă înghite apa şi cerul drept în faţa noastră. Pe lângă noi plutesc bucăţi de gheaţă. Când le văd în ce ritm saltă pe valuri,

vomit din nou.

— Încerc! Încerc! Alyssa se luptă cu butoanele. Una e să mă uit la Omar cum conduce barca şi alta e să o conduc eu. Ţineţi-vă bine!

În clipa aceea, ne clătinăm atât de tare, încât mă prăbuşesc peste Yulya, iar Bianca alunecă pe punte şi e cât pe ce să cadă în apă, dar o prind la timp. Barca se freacă de o lamă de gheaţă cu un scârţâit prelung, pe care îl simţi până în creier. O porţiune din cocă se blochează, dar reuşim să trecem, până la urmă. Ating brăţara şi mă gândesc la Rose.

— Ţine-o dreaptă! strigă cineva.

— Ce naiba crezi că încerc să fac? mârâie Alyssa.

Am scăpat de gheaţă, iar cerul se luminează suficient să vedem deasupra capului. Orizontul celălalt străluceşte din nou, aruncând peste întinderea de apă fulgere care îmi ard ochii. Din zona în care marea clocoteşte fără întrerupere ţâşnesc jeturi de aburi lucitori.

Bianca şi cu mine scrutăm orizontul ca să depistăm pericolele, dar oriunde ne uităm, primejdia e la fel de înspăimântătoare. Stomacul mi s-a potolit şi am un moment de uimire amestecată cu teamă în faţa mării acesteia tumultuoase, care scuipă valuri în calea noastră şi încearcă să ne arunce în ea. Nu mă pot abţine s-o compar cu o fiară uriaşă semeaţă, care nu are nevoie de nimeni şi nu ascultă de nimeni.

Bianca nu vorbeşte cu mine nici acum, iar eu încerc să nu mă uit la ea. Dar probabil că mi-a

văzut dorinţa fierbinte din priviri, pentru că vine lângă mine şi se propteşte de balustradă. Marea se potoleşte.

— Nu ştiu cum te aştepţi să reacţionez la ideea că eşti în viaţă, murmură ea şi ceaţa palidă îi conferă o aură spectrală. După ce am dat totul la o parte ca să te răzbun. Tu ai locuit într-o cafenea elegantă, pe când eu m-am stins puţin câte puţin.

Puntea se înclină pe neaşteptate şi ne agăţăm amândouă de balustradă.

Inspir stropi de apă şi clipesc ca să scap de sarea din ochi. Pe Bianca o văd ca prin ceaţă, una mai densă ca oricând. Dorul de ea e intens, un fel de panică răscolitoare. Acesta ar putea fi ultimul moment al nostru înainte de moarte, iar mie mi-e greaţă şi nu ştiu ce să-i spun.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! Am vrut să te scutesc de griji, nu să te rănesc.

Din cauza vântului, trebuie să vorbesc mult prea tare ca să mă fac auzită.

— Mi-am zis, adaug apoi, nu ştiu ce mi-am zis… că meriţi să fii liberă, să-ţi trăieşti viaţa, ai atâţia alţi prieteni care ţin la tine şi, până la urmă, mă vei uita.

Marea erupe cu spumă cenuşie. Disting nişte siluete întunecate în adâncuri, însă ele dispar înainte de a fi sigură că nu mi s-a părut.

Vântul se înteţeşte, dar glasul Biancăi răzbate printre scârţâiturile terifiante al bărcii:

— Cum ţi-ai putut închipui că aş fi în stare să-mi văd de viaţă şi să-mi găsesc prieteni noi, după ce-ai păţit? Cum ai putut să gândeşti aşa? Când te-

au luat, mi-au sfredelit…

Un val ne izbeşte cu o forţă incredibilă, mai-mai să ne răstoarne barca, şi ne stropeşte cu apă rece ca gheaţa. Suntem ude din cap până-n picioare şi strângem balustrada până ni se albesc încheieturile degetelor. Bianca mă fixează în continuare, printre lacrimi amestecate cu stropi de mare. Sunt leoarcă şi convinsă că valul următor ne va smulge şi ne vor înhăţa adâncurile.

Vântul se domoleşte din nou, ca printr-o minune. Preţ de-o clipă, se văd foarte clar aisbergurile umbrite într-o parte, gheizerele în cealaltă, iar luna şi stelele deasupra noastră.

— Eşti persoana cea mai plină de viaţă din câte cunosc, îi spun Biancăi.

Ochii îmi ard, pieptul mi se contractă.

— Am fost sigură că vei găsi o cale să mergi mai departe, adaug. Ştiam că vei uimi pe toată lumea, cu sau fără mine alături.

Barca stă nemişcată o frântură de clipă, dar Bianca strânge balustrada şi se clatină în continuare, ca un ecou al mării învolburate.

— Poate, dacă ai fi avut încredere în mine, n-aş fi fost aşa de proastă. Dar m-am încrezut în cine nu trebuia.

Se uită la Mouth, care e prea departe de noi ca să ne audă.

— Şi au murit mulţi oameni buni, iar inima mea e o bucată de carne putredă. De ce n-ai venit la mine mai repede? De ce n-ai venit la mine mai…

Izbucneşte în lacrimi, lasă balustrada şi se îmbrăţişează, fiindcă umerii i se scutură de plâns.

Curierii Descurcăreţi sunt ocupaţi să scruteze marea, aşa că nu vede nimeni când o iau în braţe. Ea se uită lung la mine, ca şi când nici acum nu e capabilă să mă privească fără să retrăiască momentul arestării mele şi evenimentele care i-au urmat.

Apoi îşi lipeşte obrazul de gâtul meu şi suspină atât de tare, încât am senzaţia că se va sparge în bucăţi. O strâng la piept ca să nu alunece şi ca să-i domolesc criza de plâns.

*

— Furtună! strigă Kendrick. Vine furtuna!

Aud taifunul, fără să-l văd. Răgetul e mai întâi grav şi răguşit, apoi tot mai intens şi penetrant. Am impresia că vuieşte în capul meu.

Curierii Descurcăreţi se grăbesc să acopere sania şi încărcătura ei preţioasă cu ultimele prelate disponibile. Toţi se leagă de punte cu funii şi lanţuri. Bianca şi cu mine ne luăm după ei. Încerc să-mi protejez brăţara cu o funie mai moale, deşi nu ştiu dacă e antiacvatică sau nu. Alyssa stă cu ochii în patru, încercând să menţină cursul.

Bianca s-a legat de talie cu o funie groasă, însă funia plesneşte şi ea se înclină spre plăcile ude, în direcţia balustradei. Îmi spune ceva, dar n-o aud.

O parte din mine îşi aminteşte cum am alunecat pe panta Bătrânei Mame, dar altă parte, întotdeauna vigilentă în momentele de criză, preia controlul. O prind pe Bianca la timp şi o ţin lângă mine cu toată puterea. Sunt legată de unul din

punctele de sprijin ale punţii cu un lanţ prins la curea.

— Nu-ţi dau drumul! îi spun, deşi probabil că nu mă aude.

E palidă, cu ochii larg deschişi, şi îi freamătă nările. Nu-ţi mai dau drumul niciodată! îi strig în ureche, ca să acopăr vuietele.

Barca se lasă pe-o parte periculos de mult şi Bianca e cât pe ce să alunece, dar eu o strâng şi mai tare.

— Sunt aici, îi spun. Eşti în siguranţă. Te ţin bine. O să te ţin aşa până când îmi cad braţele. Dragostea mea e cuibul siguranţei tale.

Îi spun vorbele acestea în timp ce vântul împinge barca ba într-o direcţie, ba în alta. Milioane de jeturi ne lipesc de punte şi încearcă să ne arunce în apă.

— Nu te mai las să-mi scapi din ochi niciodată! spun, când partea din faţă a schifului se ridică deasupra apei, ca un picior pregătit să dea în minge. Te voi păzi şi în somn.

Coca pârâie, motoarele scuipă.

— Te ţin bine, spun din nou. Dragostea mea e cuibul siguranţei tale.

Furtuna se potoleşte. Auzim şi vedem din nou. Marea şi cerul scânteiază – nuanţe de albastru, verde şi roşu care persistă şi dacă închid ochii –, pentru că ne-am apropiat prea mult de lumină. Zidul de aburi pluteşte în faţa noastră, mai înalt decât muntele, mai întins decât oraşele. Nu mă pot uita la trâmbele acelea fără să mijesc ochii, iar faţa îmi arde. Alyssa nu e sigură că poate stăpâni

cârma din cauza carenei greu încercate, dar răsuceşte butoanele până când reuşeşte să ne distanţeze de vâltoare. Motorul scoate un bolborosit. Mă mir că am supravieţuit. Am fost convinsă că „dragostea” e printre ultimele cuvinte pe care le-am rostit.

Nu ştiu dacă Bianca a auzit ceva din ce i-am spus şi mi-e frică să mă uit la ea. O aud eliberându-se de funia cu care se legase de balustradă, în timp ce eu nu-mi iau ochii de la marea clocotitoare şi norii negri comasaţi deasupra valurilor, în zare. Bianca se apropie şi-şi pune mâna pe a mea. Întorc capul spre ea.

Lumina de un alb pur a zilei, infiltrată printre aburi, îi scaldă chipul: irisurile mărite, înceţoşate de lacrimi, părul ca electrizat, îmi zâmbeşte, încă suspinând uşor, şi inspiră pe gură aerul marin, cald. Mâna ei rămâne peste a mea, în timp ce barca virează spre mijlocul mării şi aerul devine rece şi umed încă o dată.

MOUTH

Piraţii sunară din corn chiar când schiful nostru îşi relua cursul. Sunetul spintecă aerul ca răcnetul de atac al unui bizon. Fir-ar ai dracului de piraţi! S-au apropiat în trei bărci mici de pescuit, cu cârlige tăioase din fier ruginit, fixate de provele murdare. Erau şapte-opt indivizi costelivi într-o barcă, unii cu puşti, alţii cu harpoane. Bărcile lor iuţi s-ar fi dovedit mai dibace în mişcări decât schiful nostru, chiar dacă n-ar fi fost afectat de furtună, şi înaintau în formaţie de dublă învăluire, îndelung exersată.

— Vor să ne înconjoare, spuse Reynold. Vedeţi şi voi?

— Vedem, mârâi Kendrick.

— Cârligele alea de la prova sunt destul de ascuţite ca să ne spintece coca, spuse Alyssa. Dacă ne agaţă cu ele, o să ajungem în apă.

Mouth îşi luă puşca şi trase în barca principală, cea din mijloc, însă rată în stil mare din cauza valurilor furioase. O obseda acuzaţia Alyssei că ţinea mai mult la stafii decât la oamenii din jur.

Trebuia să existe o cale să demonstreze că le păzea spatele tuturor, ca de obicei.

Piraţii nu erau decât nişte pescari cretini, care secătuiseră marea de peşte şi acum căutau alte metode de supravieţuire. Probabil că schiful Curierilor era prima ambarcaţiune care le ieşise în cale de cine ştie când, iar Mouth şi-i imagină dând năvală să agaţe ruginiturile alea abominabile de traulerele lor cele mai solide.

— Ce facem? Poate că, dacă ne predăm, ne iau

o parte din încărcătură şi ne lasă să plecăm, spuse Reynold.

Alyssa clătină din cap.

— O vor lua pe toată. Vasele trec prea rar pe-aici ca să se mulţumească doar cu o bucăţică. Se uită la cele trei bărci care ţopăiau pe valuri şi luă o hotărâre. Ţineţi bine de lucrurile voastre şi, dacă vă vine să urlaţi, faceţi-o în gând.

Alyssa zâmbi uşor, de parcă se pregătea de o farsă, şi răsuci butoanele, întorcând schiful în direcţia gheţurilor. Schiful se înclină periculos, cât pe ce să se răstoarne, iar balustrada ameninţa să cedeze sub greutatea lui Mouth. Apoi se redresă şi navigă prin semiîntuneric, călăuzit numai de o licărire sfioasă.

*

O ceaţă deasă se ridică de pe apa rece şi îi transforma pe toţi în contururi, ca o reflexie într-o vitrină. În lumina slabă a schifului, nu vedeai colţurile de gheaţă decât dacă erau drept înainte. Alyssa smucea cârma înainte şi înapoi şi barca se cutremura.

De dedesubt se auzi un râcâit, ca şi când o mie de oameni ar fi scrâşnit din dinţi în acelaşi timp.

— Coca va rezista, spuse Kendrick. Mai ţineţi minte cât de bine întreţinea Omar chila? O vom scoate la capăt.

— Dacă reuşim să ne menţinem pe linia de plutire, putem să ne furişăm pe lângă ei, murmură Alyssa.

Colţurile de gheaţă zgâriară coca şi cineva gemu pe punte. Auzite simultan, pârâitul şi geamătul fură mai tulburătoare decât separat. Mouth observă că Sophie duce mâna la încheietură şi strânge cu degetele un fel de talisman.

O siluetă apăru ameninţătoare în faţa schifului şi Mouth strigă, înainte de a recunoaşte unul din vasele piraţilor. În afară de cârligul fixat la provă, mai aduseseră o modificare impresionantă bărcii: un craniu cu orbitele inegale, vopsit cu verde fosforescent se afla pe cocă. Şapte piraţi stăteau pe punte, doi înarmaţi cu puşti cu bătaie lungă, şi păreau la fel de surprinşi că dăduseră peste prada lor tocmai acolo.

Alyssa viră ca să evite vasul piraţilor, când bărbatul aflat cel mai aproape de provă ridică arma. Mouth îşi scosese deja puşca şi-l doborî la fix. Piratul se prăbuşi în apă. Un altul trase şi el, dar rată.

Vasul piraţilor se îndrepta în continuare spre Curierii Descurcăreţi, ţintind cu cangea porţiunea cea mai sensibilă a cocăi.

— De data asta chiar am băgat-o pe mânecă! spuse Yulya.

— A fost o idee cât se poate de proastă! şuieră Reynold.

Craniul cu orbite strâmbe se apropie suficient de mult ca să-i poţi număra dinţii. Apoi se opri şi se înclină într-o parte, de parcă proprietarul lui luase hotărârea să tragă un pui de somn. Probabil că piraţii loviseră un aisberg. Craniul rânjea straniu, filosofic, acceptându-şi soarta cu un chicotit.

— Le-am tras-o! şopti Alyssa. Nu pot să cred.

— La dracu', ne ia apa! Ne scufundăm! E prea frig să înotăm! Nu-mi simt... ajutaţi-mă! Vă rog, ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă!

Toţi se uitară la Kendrick, care scutură din umeri.

— Nici dacă am vrea, nu cred că am putea să-i ajutăm pe nemernicii ăia, rosti Alyssa.

Ţipetele piraţilor care se înecau se stinseră. Se mai auziră doar gheaţa râcâind coca şi Kendrick înjurând în barbă schiful tot mai rablagit.

— Nu-mi vine să cred că scăpăm, vorbi Reynold. Încă puţin şi putem să-i ocolim şi să ne îndreptăm spre ţărmul argelan. Fără agitaţie.

Mouth nu văzu a doua barcă a piraţilor decât prea târziu şi strigă exact când simţi că ceva se rupe iremediabil sub picioarele ei.

De pe cealaltă navă răsunară ţipete şi urale când echipajul lui se năpusti în faţă cu puştile şi cuţitele gata de atac.

În vreme ce se bătea corp la corp cu opt piraţi pe jumătate morţi de inaniţie, Mouth se gândea întruna la discuţia cu Alyssa. *Îţi pasă mai mult de stafii decât de oamenii de lângă tine.* Poate că Mouth chiar se simţea vinovată că o amăgise pe Bianca sau că planul ei îi blocase pe Curieri în mijlocul unui oraş cuprins de panică. Sau poate că vina aceea era doar o compresă pusă peste rana mult mai gravă provocată de nerecuperarea Invenţiei şi regretul că Cetăţenii aveau să fie uitaţi după moartea ei (care nu avea să întârzie prea mult).

Piraţii îşi abandonaseră puştile ruginite pentru că îi înconjuraseră pe Curierii Descurcăreţi. Altfel, ar fi avut mari şanse să se împuşte între ei. Mouth reuşi să tragă de trei ori şi chiar o răni pe o tânără cu frunte înaltă şi plete castaniu-roşcat care cădeau în valuri. Superba femeie înjură şi îi zbură puşca lui Mouth cu braţul sănătos. Mouth îi trase un cap de-i pârâi nasul şi un cot în gât. Aerul rece al mării o înăbuşea ca fumul de lemn ars şi gâtul îi ardea de câte ori respira.

— Mă cheamă Jenny şi sunt şefa! strigă o tipă înaltă, cu o chică brunetă impresionantă şi un amestec de trăsături care aminteau de vechii locuitori din Zagreb şi Ulan Bator. Asta e marea noastră, iar voi, rataţilor, ne încălcaţi proprietatea! Oricum o să vă confiscăm încărcătura, dar îi lăsăm în viaţă pe cei care se predau acum! Altă ofertă nu mai primiţi de la noi.

Nimeni nu se sinchisi să răspundă.

De obicei, Mouth gândea cel mai limpede în toiul unei bătălii, când lucrurile erau mai simple. Dar de data asta, gândurile i se învălmăşeau şi faptul că era prinsă într-o capcană de ceaţă nu făcea decât s-o debusoleze şi mai mult.

Lupta se mută de pe schiful Curierilor Descurcăreţi pe vasul piraţilor care îi izbise. Apa rece se aduna şi le creştea în jurul gleznelor. Mouth îi trase un picior unui bărbat îndesat, cu faţa îngropată în barbă şi pielea decojită din cauza carenţei de vitamine. Îl lovi în stomac şi-l azvârli pe punte, cu membrele deşirate, apoi călcă peste el ca să-l pocnească cu amândoi pumnii pe un tip

bine clădit, cu noduri în chică.

— Sunteţi morţi! urla întruna Căpitanul Jenny, cu glas răguşit de atâta ţipat în vânt. O să vă mănânce caracatiţele! O să vă iau gâtul la toţi, orăşeni îngâmfaţi ce sunteţi!

Avea o sabie mare, în formă de tirbuşon, cu gardă, iar Kendrick scoase un răcnet când i-o înfipse în picior.

Aerul mirosea a peşte putred şi măruntaie de om.

Mouth văzuse prea multă moarte şi prea puţină viaţă şi poate că asta era la fel de rău ca faptul că nu se putea bucura şi de noapte, şi de zi. Îi trase un genunchi în mutră piratului cu chica plină de noduri, care se îndoise deja de mijloc şi se prăbuşi peste bord, în valurile reci. Tinerii aceia radicali, Derek şi ceilalţi, fuseseră condamnaţi de la bun început. Dar Mouth se trezi că nu poate depăşi momentul în care o încurajase pe Bianca să sară în prăpastie, în ciuda tuturor îndoielilor ei. Sau poate că o rodeau remuşcările pentru că, în pofida eforturilor, nu salvase memoria Cetăţenilor.

Kendrick pierdea mult sânge din rana de la picior. Mouth se aplecă deasupra lui, imobilizând cu braţul gâtul lui Jenny. Sabia-tirbuşon era mânjită de sânge.

Ce rost avea să te simţi vinovat, dacă oamenii se omorau între ei tot timpul?

Mouth înteţi strânsoarea.

— Ai mei trăiesc din ce le dă marea, spuse Jenny râzând. Mâncăm şi dormim şi ne regulăm printre vânturi şi curenţi. Nu m-am aşteptat

niciodată să mor în alt fel.

Reuşi să se răsucească şi o muşcă pe Mouth de ureche atât de tare, că simţi sângele şi în gură, şi în nări. Mouth o călcă pe picior, dezechilibrând-o chiar în timp ce-şi rotea sabia în aer, şi o azvârli în apă peste marginea bărcii.

Dar Mouth se aplecase prea mult, nu-şi mai putu controla mişcările şi căzu şi ea peste bord.

Se prinse de marginea alunecoasă a bărcii, agăţată deasupra pumnalelor de gheaţă care se mişcau mai iute decât le putea urmări. Degetele i se agăţară de lemnul putred, însă nu reuşi decât să se zgârie cu aşchiile. Simţi un val de groază pe dinăuntru şi un gust de fiere amestecată cu spumă sărată. Regretele pe care le răsucise în minte pe toate părţile îi slăbiseră voinţa. Nu se putu abţine să nu ţipe.

Reuşi să se agaţe cumva de buza schifului, dar metalul ruginit cedă. Atunci se prinse de cârligul fixat de barca piraţilor, dând din picioare deasupra colţilor de gheaţă. Când avea să moară ultimul Cetăţean, murea şi tradiţia lor, toate cântecele acelea pe care o siliseră să le memoreze. Poate că ar fi trebuit să le scrie pe hârtie, dar nu se descurca deloc cu alfabetul acela învechit. Toată ştiinţa Cetăţenilor, tot ce învăţaseră generaţii întregi avea să dispară pentru totdeauna.

Nu o auzea nimeni. Lacrimile îi spălau cicatricele.

O mână porni să se întindă către ea de sus, dar se opri. Bianca se aplecă peste bord.

— Ar trebui să te las să cazi pe colţii ăia de

gheaţă şi să te faci bucăţi, îi spuse. Ar trebui să mă uit cum mori.

— Te rog, te rog, ajută-mă să mă ridic! Te implor! Nu vreau să mor.

Mouth s-ar fi aşteptat de la ea însăşi să facă faţă situaţiei cu demnitate. Curierii Descurcăreţi înfruntau moartea zicând „asta e, ce dracu' să mai fac", de parcă era ceva normal, fiindcă atunci le sunase ceasul. Mouth mai fusese la un pas de moarte şi altădată şi o sfidase fără să clipească. Dar de data asta frica puse stăpânire pe ea – sau, mai degrabă, frica îşi clădea înăuntrul său o casă cu prea multe ferestre. Mouth ar fi vrut să-şi recupereze demnitatea, dar nu se putea opri din scâncit.

— Nu pot să cred că m-am încrezut în tine! se răsti Bianca la ea. Toată vrăjeala aia despre oamenii pe care i-ai pierdut şi nevoia de a riposta… Am crezut că eşti sinceră. De fapt, nu făceai decât să-ţi râzi de mine pentru că îndrăzneam să cred în ceva.

Degetele lui Mouth îngheţară şi nu mai aveau priză. Degeaba lovea cu picioarele în barcă. Ura de pe chipul Biancăi îi amintea, cu o intensitate mult mai mare, de expresia pe care fata o avusese în semiîntunericul din restaurantul în care se întâlneau, când Mouth o îndoctrinase în favoarea ei. Se auzi vorbind cu ea în xiosphantă şi spunându-i să-şi păstreze încrâncenarea, iar vertijul şi fiorii de groază se înteţiră, de parcă se prăbuşea la nesfârşit spre un pat din lame de gheaţă.

— N-am râs de tine, se bâlbâi Mouth, simţind cum îi alunecă degetele. Niciodată n-am râs de tine. Îmi pare rău! Ai dreptate, e vina mea! Eu sunt de vină pentru tot. Sunt un om de nimic. Nu merit să trăiesc, dar nu pot să mor aşa. Te rog.

— Eşti o creatură oribilă! Nu suport nici să te ating!

Totuşi, Bianca se întinse şi o apucă de încheietură cu ambele mâini. Se aplecă atât de mult, încât riscă să cadă şi ea.

Sophie apăru lângă prietena ei, o prinse pe Mouth de cealaltă mână şi o traseră pe puntea piraţilor. Mouth tuşi, gata să-şi scuipe plămânii. Barca se scufunda, nivelul apei ajunsese deja la patru-cinci centimetri pe punte.

Mouth încercă să se adune fără să-şi mute privirea de la Bianca.

— Aş face orice pentru neamul meu, aşa cum ai face şi tu pentru al tău. Nu ştiu de ce ţi-ai închipuit că aveam de gând să-mi risc viaţa pentru cauza ta. Nu poţi controla pe cineva, dacă nu ştii ce vrea.

Bianca făcu un gest de retrage. Își mască sentimentele cu aceeaşi expresie imperturbabilă pe care Mouth o văzuse pe faţa criminalilor înrăiţi.

— Mulţumesc pentru sfat! îi spuse Bianca. Voi încerca să-l ţin minte.

La câţiva metri distanţă, pe schiful Curierilor Descurcăreţi, Alyssa se lupta cu ultimul pirat.

— Îmi daţi şi mie o mână de ajutor?

Dar piratul se predase până când Mouth, Sophie şi Bianca ajunseră la ea.

— N-are rost, zise el. Era un tip cu alură de zagrebian, barbă lungă şi fără sprâncene. Își aruncă armele pe puntea înecată. N-are rost să ne mai batem. Mă cheamă Gerry. Mă predau. Oricum o să murim cu toţii. Sper ca încărcătura aia a voastră să fi meritat.

Supravieţuiseră Mouth, Alyssa, Bianca, Sophie, Yulya, Gerry, Reynold şi Kendrick, ultimii doi, grav răniţi. Rana lui Reynold nu se vedea, însă el era plin de sânge şi se proptea de sanie fără vlagă.

— Am avut cândva mult mai mult sânge în vine. Aşa păţeşti când te crezi imbatabil!

— Idioţilor, voi aţi ales să ne batem! spuse Gerry. Noi ne-am luptat pentru o întreagă comunitate. Habar n-aveţi ce înseamnă să creşti ascultând plescăitul vaselor de pescuit care se întorc acasă goale, să vezi sfârşeala de pe feţele oamenilor doborâţi de neputinţa de a trăi de pe urma apelor ăstora.

— Tacă-ţi fleanca! se răţoi Yulya la el. Voi ne-aţi atacat, nemernicilor!

Schiful şi barca lui Jenny Roşcata mai aveau puţin şi se scufundau.

— Trebuie să ducem cât mai mult din încărcătura noastră pe barca aia, rosti Alyssa, arătând spre singurul vas al piraţilor rămas pe linia de plutire, care părea vechi, dar încă rezistent.

Sophie, fata cea mută cu cosiţe negre lungi, o prinse de braţ şi-i arătă ceva. La început, Mouth nu văzu ce anume, dar apoi înţelese: îi arăta neantul.

— E noapte adâncă, vorbi Alyssa, înjurând. E prea târziu!

*

Cum se presupune că ar trebui să te pregăteşti pentru moarte? Cetăţenii aveau ceea ce se cheamă un spital pentru muribunzi, unde te împăcai cu tine însuţi şi plecai din lumea asta aşa cum plecai şi din tabără, curat şi sărac, lăsând în urmă doar cunoştinţele care ar putea fi de folos celor veniţi după tine.

Ceilalţi discutau dacă să urce toţi pe barca piraţilor, în speranţa că e mai trainică decât schiful. Dar nicio barcă nu rezista dacă se lovea de un bloc de gheaţă.

— Ia staţi puţin! spuse Mouth. Sania! Sania are cauciucurile alea mari pe care le-am luat de pe un tot-teren vechi.

— Ajută-mă s-o desfac! îi ceru Alyssa.

Lucrară repede, Mouth, Alyssa şi Sophie, tăind sforile care fixau sania de schif. După aceea, îi ajutară pe Reynold şi Kendrick să se înghesuie pe scaunul şoferului. Ceilalţi se căţărară deasupra încărcăturii, târându-se pe sub prelate.

Când metalul de pe fundul schifului zgârie podeaua groasă de gheaţă de dedesubt, Mouth fu cât pe ce să cadă din sanie.

— Ţineţi-vă bine! strigă Alyssa.

Sania alunecă de pe schiful distrus şi lovi gheaţa cu atâta forţă, că Mouth resimţi şocul din şira spinării până în maxilar. Pe urmă, sania îşi continuă alunecarea.

— Nu văd în ce direcţie ne îndreptăm, zise

Kendrick.

— Ne putem opri? îl întrebă Alyssa. Încearcă să opreşti sania.

— Asta fac!

Plutiră mai departe pe gheaţă, deşi farurile nu le erau de niciun folos. Mouth ar fi vrut să iasă de sub prelată şi să dea o mână de ajutor, dar nu putea. Într-un sfârşit, sania se izbi de un morman de zăpadă şi le zgudui creierii.

SOPHIE

O iau pe Bianca în braţe, încercând să o feresc de vântul şfichiuitor şi să nu mă gândesc la expresia ei când a fost gata s-o lase pe Mouth să moară. Noaptea e şi mai rece aici decât pe Bătrâna Mamă, din cauza aerului de mare. De câte ori inspir, parcă înghit foc. Mi se întăresc genele, parcă sunt nişte ace, şi îmi îngheaţă buzele. Mouth şi Alyssa flutură lanternele, dar ne pierdem în ceaţă.

Cineva mă trage de mână, destul de tare, încât tresar. La început, nu-mi dau seama că brăţara s-a activat şi încearcă să mă atragă mai adânc în noapte. Cât pe ce să cad de lângă Bianca şi ceilalţi, dar mă redresez.

Rose mi-a dat brăţara ca să nu fiu singură, indiferent unde mă duc. Deci trebuie să găsesc o cale de a-i cere ajutor. Brăţara mă strânge mai tare, încearcă să mă ademenească în beznă, iar eu mă chinui să-i descifrez interfaţa.

Alyssa ne acoperă pe toţi cu prelata de

deasupra săniei, chiar şi pe Gerry, piratul. Ne înghesuim unii într-alţii ca să ne fie cât mai cald.

Brăţara nu mă mai trage de încheietură, ci scoate un sunet piţigăiat, purtat de şuierul vântului, ca şi când mesajul meu ar fi fost recepţionat.

— Ce naiba se aude? întrebă Alyssa.

— Am reuşit s-o contactez pe o prietenă de-a mea, îi şoptesc Biancăi. Ne trimite ajutoare. O să scăpăm de-aici. Dar când vin, toată lumea trebuie să rămână calmă.

— Despre ce vorbeşti? întreabă ea cu glas tare. Îi tremura bărbia la fiecare silabă. Ce prietenă? Cum poţi să ai prieteni acolo?

Îi spun să tacă, pentru că nu mă ţin puterile să-i explic, chiar dacă aş şti cum. Aşa că Bianca repetă mesajul meu pentru ceilalţi şi adaugă:

— Să nu faceţi vreo prostie, deştepţilor! Ţineţi-vă firea!

*

Ne e prea frig ca să vorbim. Doar Mouth murmură cuvinte pe care nu le înţeleg. Într-un târziu, îmi dau seama că vorbeşte în noölang, limbă pe care am învăţat-o la colegiu: „Păstraţi taina chipului meu până când sunteţi pregătite să-mi oferiţi un adăpost, o, Elementelor, păstraţi-mă neştiută chiar de mine însămi, până când învăţ să-mi cunosc prietenii după paşi. Ţineţi-mă goală, în frig, dacă nu mă poate învălui mila. Ţineţi-mi drumul drept. Ţineţi-mă la adăpostul ochilor voştri

între zi şi noapte”.

— Am ştiut că sunteţi maniaci, dar asta-i prea de tot. Tăceţi odată din gură! mormăie Gerry, piratul.

— Ba taci tu din gură! îl apostrofează Alyssa. N-ai dreptul la păreri. Brăţara mea vibrează încă o dată, mai puternic şi mai insistent.

Ridic capul şi constat că suntem înconjuraţi de nişte mormane plutitoare: e un grup întreg de geleţi, însă numai eu îi pot recunoaşte în lumina slabă a lanternelor. Bianca scoate un ţipăt de surpriză, ceilalţi înmărmuresc. Grupul de geleţi se apleacă în faţă şi ne înveleşte pe fiecare în aceeaşi pătură de muşchi care m-a încălzit şi pe mine după ce am fost exilată în noapte.

O înghiontesc pe Bianca până când înţelege ce vreau.

— Aceştia sunt… ăăă… prietenii lui Sophie. Au venit să ne ajute.

Toţi încep să pună întrebări, dar îi ignor. Prietenii mei ne împing uşor în faţă şi împingem şi noi sania pe gheaţă. Lângă mine, Mouth cade cu faţa în jos, se ridică şi merge mai departe.

Nu reuşesc să disting detalii, lanternele luminează prea slab ca să-mi dau seama dacă e şi Rose printre cei din grup. Probabil n-aş recunoaşte-o nici dacă aş vedea mai bine. Le percep îngrijorarea şi emoţia în timp ce mă împing metru cu metru, pe zăpada interminabilă. I-aş putea număra pe degetele de la o mână pe oamenii cărora le-a păsat de mine atât cât le pasă acestor locuitori ai nopţii. Sunt conştientă, în ciuda ameţelii

induse de ger, că îi sunt şi mai datoare lui Rose şi alor săi.

Tocmai când am impresia că mergem de-o viaţă întreagă şi orice amintire anterioară acestei întâmplări pare a fi irealã, văd orizontul sclipind. Lumea se trezeşte la viaţă şi capătă substanţă. Ajungem în zona amurgului de pe ţărmul îndepărtat al Mării Ucigaşe, totuşi destul de aproape de apă ca să vedem dansul turbat al valurilor şi rămăşiţele ultimei corăbii a piraţilor.

— Deci până la urmă am scăpat, rosteşte Mouth pe un ton voit dezinvolt, de parcă am fi fost eroii unei farse reuşite.

— Marea Ucigaşă. O plăcere să navighezi pe ea, mormăie Kendrick.

Piciorul îi sângerează în continuare, în ciuda bandajului improvizat.

Grupul de geleţi se retrage înapoi în noapte, răsucind din tentacule şi flexând din cleşti, dar Bianca apucă să-i vadă şi mă strânge de braţ, şocată.

Acum, că ne putem vedea din nou chipurile, mă întorc spre ea şi-i zâmbesc. Încă nu ştiu dacă a auzit ceva din vorbele pe care i le-am spus atunci, pe furtună şi, cu cât trece mai mult timp, cu atât aş vrea să nu le fi rostit. Citesc pe faţa ei aceeaşi expresie impenetrabilă pe care o avea când era s-o lase pe Mouth să cadă în pumnalele de gheaţă.

PARTEA A PATRA

SOPHIE

Argelo ne înconjoară pe furiş. Nu-mi dau seama că am intrat în oraş decât atunci când constat că nu ştiu pe unde să ies din el. Pe stânci sunt căţărate bordeie de pământ şi cărămidă, iar poteca noroioasă din apropierea ţărmului se transformă în ardezie. Când ridic iarăşi privirea, văd structuri de ciment şi cărămidă, tot mai înalte şi mai late. Cărarea de ardezie devine una de bitum, apoi de ciment, clădirile se înghesuie în blocuri. Argelo nu are piele, iar oasele îi ies din corp la întâmplare. În comparaţie cu Xiosphantul, nu mi se pare un oraş adevărat.

Argelo nu are un lanţ de munţi care să-l apere de lumina zilei şi de întunericul nopţii, nici văi spectaculoase, nicio reţea de străzi, cu atât mai puţin una care să fi fost parţial trasată din spaţiu. Întemeietorii acestui oraş au fugit din Xiosphant numai cu ce-au apucat să care în spate, îmi explică Alyssa, dar tot au reuşit să sape Groapa şi alte câteva structuri subterane. Vremea e mult mai aspră aici şi câteodată vin furtuni cu ploaie multă şi chiar ploi cu gheaţă. Gerry, piratul, povesteşte că mai demult a căzut o ploaie care îţi ardea pielea.

Merg îndoită de spate, pentru că duc o cutie mare cu piele, pe lângă rucsacul meu, şi mai ţin şi un colţ al tărgii improvizate pentru Reynold. Suntem toţi încărcaţi cu ce-am putut lua din sanie. Alyssa spune întruna că, dacă Reynold moare, nici Gerry nu va mai trăi – până când Reynold face un efort să-şi ridice capul şi zice:

— Termină cu prostiile, Aly! Dacă mor, nu e vina lui Gerry, cel puţin nu direct.

În vremea asta, Yulya şi Mouth îl ajută pe Kendrick. Bianca se împiedică şi se apleacă sub povara bagajului.

După libertatea pustiului nemăsurat pe care l-am străbătut, am impresia că lumea cade peste mine – zidurile mă apasă, oamenii mă împresoară.

Brăţara mea tremură fără oprire de când grupul de geleţi ne-a părăsit pe mal. Parcă vor să vină la mine din întuneric, cerându-mi să-mi plătesc datoria dublă faţă de ei. În ciuda blocurilor de piatră şi a luminii, sunt alături de mine.

Înalţ privirea şi constat că Bianca mă fixează.

— Nu pot să cred că ai învăţat să-i controlezi pe crocodilii aceia şi mie nu mi-ai spus.

Maxilarul i se încordează, apoi se relaxează.

— Toată vremea asta, continuă ea. Ne-ar fi putut ajuta cu revolta. Ar fi putut arunca bucăţi de gheaţă peste Palat şi atunci am fi câştigat fără să se verse sânge!

Nu-mi vine a crede urechilor.

— Dar nu-i controlez! Cum aş putea s-o fac?

— Tocmai te-am văzut făcând-o. Le-ai spus ce să facă şi te-au ascultat. I-ai îmblânzit. I-ai domesticit. E mai bine aşa?

Mă pironeşte din priviri în continuare.

— Nu sunt animale de companie. Sunt prietenii mei. Fiinţe înzestrate cu simţuri, exact ca noi. Au propria lor civilizaţie, un oraş imens. Îi numesc geleţi pentru că e denumirea cea mai apropiată de ceea ce consideră ei înşişi că sunt.

Bianca pufneşte.

— Sunt *animale.* Mai ţii minte cursurile de biologie de la colegiu. Mai erai cu noi când am învăţat despre ele. Crocodilii nu au un sistem nervos complex.

— Nu unul pe care să-l recunoaştem noi. Care să fie la fel cu al nostru. Dar au altceva.

Nu pot să cred că tocmai ea, care îmi spunea tot timpul să pun la îndoială ce ni se predă, îmi trânteşte argumentul manualelor.

— Diferit. Bine. Dar ai influenţă asupra lor. Nu-i aşa? Fac ce le spui. Am ştiut că eşti nemaipomenită, dar asta… Ce altceva le mai poţi cere să facă?

Întorc privirea de la ea cât pot, fiindcă îl cărăm amândouă pe acelaşi bărbat muribund.

— Habar n-ai ce spui şi ar trebui să nu mai vorbeşti despre asta.

*

Pretutindeni miroase a mâncare condimentată stricată. După razele reflectate de apa mării, care ne-au împuns ca nişte cuţite, după bezna care le-a luat locul, ochii mei încă învaţă să se readapteze la lumina amurgului. Aşadar, cele dintâi impresii ale mele despre Argelo sunt create de mirosuri şi de sunete. Muzica urlă în jurul nostru, oamenii strigă în argelană, o limbă care sună de parcă eşti răguşit şi te forţezi să vorbeşti. N-am mai trăit experienţa de a fi înconjurată de indivizi care vorbesc o limbă necunoscută şi am impresia că ţipă la mine sau

strigă ceva despre mine. Fumul ba mă ispiteşte cu arome de cărbune şi mirodenii, ba mă îngreţoşează cu miasme înţepătoare. Atâtea focuri, atâtea lucruri arse, totuşi, n-am auzit un singur clopot de când suntem aici. Când mă obişnuiesc cu lumina, văd prea multe feţe îngrămădite aproape de obrazul meu şi trebuie să închid ochii, ca să mă conving că nu urmează să fiu târâtă de o mulţime furibundă. Măcar aici nu e poliţie – doar forţe speciale care acţionează când e ameninţat întreg oraşul, mă lămureşte Alyssa.

Deschid ochii şi iarăşi sunt dezorientată. Străzile se întreţes şi cotesc spre acelaşi punct de unde au plecat, se lărgesc şi se îngustează, devin brusc tuneluri sau poduri. Camioane şi căruţe blochează drumul în faţa noastră, vânzătorii de haine şi mâncare strigă să ne atragă atenţia. Mă tot uit după un ceas sau fuioare de fum colorat sau orice indiciu care să-mi spună dacă oamenii tocmai s-au sculat ori se duc la culcare. Văd un milion de amănunte, dar niciunul nu mă lămureşte.

Peste tot, numai îmbrăcăminte stranie. Fără volane sau cămăşi largi, ca acasă, fără salopete sau pânze de in. Oamenii poartă costume colorate dintr-o bucată, rochii cu mai multe straturi, dintr-un material lucios, sau jachete şi pantaloni groşi, de doc. Sau haine care amintesc de compartimentul în care au călătorit strămoşii lor pe nava-mamă. Pe lângă noi trec fete cu imitaţii sclipitoare ale coroanelor din carbon-fibră-polimeri, pentru care fusese cândva renumit Ulan Bator-ul, jachete aspre, ţesute şi fuste lungi, din bumbac.

Câţiva oameni, oarecum asemănători mie, au cămăşi lungi şi largi şi pantaloni uşori, cu talie înaltă, ţinută care aduce cu costumele de răcire purtate în vechiul Nagpur. Văd şi jachete şi eşarfe în stil Zagreb, care i-ar plăcea lui Hernan. N-am văzut asemenea stiluri de îmbrăcăminte decât în pozele mici din cărţile de istorie. Alyssa observă că mă holbez şi-mi spune că majoritatea oamenilor veniţi în Argelo după Marea Insomnie au fost cei care s-au simţit umiliţi din cauza compartimentului în care călătoriseră familiile lor cu câteva generaţii înainte, adică în oraş nu sunt prea mulţi cetăţeni din New Shanghai sau Calgary.

Bianca îmi aruncă o privire. O ignor.

Mă dor toate încheieturile şi respir ca un motor stricat, iar când mă gândesc cum s-a exprimat ea despre geleţi îmi vine să urlu. Mă simt tot nesigură pe picioare, mi-e greaţă cum mi-a fost pe mare când mă gândesc la ce i-am spus atunci, dar amintirea aceea e acum alungată de supărare. Totuşi, poate sunt supărată pentru că, parţial, Bianca are dreptate. N-a văzut decât că am cerut ajutor de la geleţi, fiindcă numai asta am făcut până acum, le-am cerut ajutor pentru mine. De două ori mi-au salvat viaţa, iar eu ce-am făcut pentru ei? Le-am dus câteva bucăţele de cupru. Am vărsat câteva lacrimi pentru copiii lor bolnavi şi prietenii lor măcelăriţi.

Alyssa îmi tot arată lucruri cu degetul şi râde.

— Uite curticica unde fumam şi plănuiam să punem mâna pe oraş, eu şi ceilalţi Oportunişti.

Ţopăie, deşi cară o ladă mare de stejar şi ţine

şi de un capăt al târgii.

— Aici venea bătrânul care vindea cea mai gustoasă pâine cu peşte. La birtul de pe aleea aia se făcea vin. Ăsta e un oraş adevărat!

— Am crezut că eşti sătulă de el până peste cap, murmură Mouth.

Alyssa vrea să-i dea o replică, dar de pe aleea pe care tocmai ne-a arătat-o apare un bărbat. Ne ia la ţintă cu un harpon mânjit de ulei şi spune ceva în argelană. Mouth e cea mai aproape de el. Până să mă dumiresc, apucă harponul cu o mână şi cu cealaltă îl înşfacă de gât. Bărbatul apasă aiurea pe declanşator şi se trezeşte că se împuşcă singur.

După aceea, Mouth e şi mai morocănoasă ca de obicei, de parcă faptul că a mai omorât pe cineva ar avea vreo importanţă.

*

În curând, toţi vorbesc în argelană, în afară de Bianca şi de mine, deci nu vom mai atrage atenţia asupra noastră chiar atât de des. Înţeleg cuvinte disparate, pentru că unele sunt la fel ca în xiosphantă, şi m-a mai învăţat şi Yulya câteva expresii, inclusiv sintagma aceea confuză, „supapă-ancoră”.

Trecem printr-un cartier numit Mica Merida. Din fiecare casă răzbate miros de carne condimentată şi un soi de ciorbă de peşte cu lămâie şi se aud ritmuri ciudate prin pereţi. Yulya îmi spune că în acest cartier şi-a avut sediul central Marea Companie Argelană a Prosperităţii,

înainte de a fi dărâmat. De-acum sunt convinsă că nimeni dintre noi nu ştie unde mergem. Cu cât ascult mai mult limba asta gâlgâită, cu atât mai mult îmi vine să-mi astup urechile. Mi se face greaţă de la lumină, adică îmi plesneşte capul şi văd fulgere în faţa ochilor.

Tocmai când îmi vine să arunc cât colo cutia din braţe, cotim pe o alee şi intrăm într-o tavernă strâmtă, sau un bar, unde consumatorii stau aplecaţi asupra unor castronaşe care miros a tocană fierbinte de şobolan, dar şi a băutură. Îl culcăm pe Reynold pe o masă mare de strejar. În sfârşit, las jos cutia şi rucsacul şi sângele îmi circulă din nou prin umeri şi prin mâini. De atâta uşurare, mă ia cu ameţeală. Lângă mine, Yulya şi Alyssa îl aşază pe Kendrick pe un scaun. Mă uit la masa unde l-am culcat pe Reynold. Un bărbat îi curăţă deja rănile şi a pregătit un cicatrizant. Gerry s-a făcut nevăzut.

Într-un colţ al tavernei, sau cum s-o fi numind acest loc, patru muzicanţi zdrăngănesc la mandoline, tobe şi un pian de bronz, în timp ce joacă un joc pe tablă, cu piese în formă de peşte, foarte frumos lucrate din cositor. Cred că toboşarul câştigă.

Alyssa, Yulya şi Mouth îl salută pe un bărbat. Îmi dau seama în clipa următoare de ce mi-e atât de familiară înfăţişarea lui: seamănă leit cu Omar, şeful nostru mort. Aceiaşi cârlionţi lungi peste un şal de bumbac, aceiaşi perciuni. Îl aud spunând „Omar” în mijlocul unei fraze şi le văd pe Alyssa şi Mouth scuturând din cap şi bâlbâind nişte scuze.

Bărbatul, Ahmad pe nume, îşi şterge lacrimile cu mâneca şi respinge orice tentativă de alinare.

O vreme, stăm cu toţii aşezaţi. Ahmad priveşte în gol şi câteodată tremură.

Cineva îmi oferă un bol cu tocană dreasă bine cu alcool şi mă forţez să iau câteva înghiţituri, pentru că am uitat când am mâncat ultima oară. Cu greu o conving să-mi rămână în stomac. Mă doare tot corpul, dar nu ştiu dacă e vremea să-mi fie somn sau nu.

Într-un sfârşit, Ahmad vine la Bianca şi la mine.

— Aţi bătut cale lungă, ni se adresează el într-o xiosphantă perfectă. Bine aţi venit în Argelo!

— Omar a fost un om foarte cumsecade, îi spune Bianca. Ne-a salvat dintr-o situaţie foarte periculoasă în Xiosphant şi ne-a apărat pe drum, când am fost suficient de proaste să rămânem în viaţă.

Îmi zâmbeşte. Îi ofer şi eu un zâmbet forţat. Încep s-o iert pentru ce-a spus despre geleţi.

— Mulţumesc, rosteşte Ahmad. (Observ că nu mănâncă tocană.) Cândva am călătorit cu fratele meu mai tânăr şi nu-l scăpăm din ochi. Acum aş vrea să nu-l fi lăsat singur.

Bianca dă aprobator din cap şi ia o înghiţitură de mâncare.

— Şi-a păstrat simţul umorului în momente în care alţii ar fi urlat de disperare. Nu mi-am dat seama cât de mult a însemnat pentru noi decât după ce s-a stins.

Mai vorbesc o vreme despre Omar, cât îşi strâng muzicanţii instrumentele. Sunt atât de

obosită şi de amorţită, că abia îmi ţin capul drept şi sunt deja beată, după numai câteva linguri de tocană. Dar suferinţa lui Ahmad îmi aduce aminte că Omar a murit de curând şi noi n-am avut timp să-l jelim.

În cele din urmă, Ahmad spune:

— Alyssa speră că veţi sta la mine şi la soţia mea. Nu avem prea mult loc, dar vă putem găzdui într-o cămăruţă. Bunurile pe care le-aţi adus din Xiosphant vă acoperă chiria o vreme.

— Mulţumesc, rosteşte Bianca. Întotdeauna am visat să vin în Argelo şi să simt gustul libertăţii adevărate, dar acum, că sunt aici… Nu ştiu. Cum se trăieşte aici?

Ahmad face un gest care spune „nu-ţi face probleme”.

— Ne vom gândi la asta după ce vă odihniţi. Acum haideţi să vă arăt apartamentul vostru de lux.

Ne ridicăm rucsacurile pe umăr, ne luăm la revedere de la Curierii Descurcăreţi şi îl urmăm pe Ahmad, care ne conduce cu mers legănat pe nişte alei murdare de vomă. La un moment dat, începe să vorbească:

— Ţin minte cum a fost prima oară când ne-am întors acasă în Argelo după ce-am călătorit împreună cu Omar. Mi-a luat ceva timp să mă reobişnuiesc cu gălăgia şi învălmăşeala.

Încearcă să ne înţeleagă dezorientarea, dar suferinţa lui e prea nouă şi orice lucru îi aduce aminte de Omar. Ajungem în partea însorită a oraşului, la un bloc simplu, de ciment.

Apartamentul de la etaj are o singură încăpere dispusă pe lungime, cu o masă, o chicinetă şi o baie, pereţi albi, curaţi şi tapiserii cu modele geometrice foarte frumoase. Ahmad şi soţia lui dorm în spate, fiul lor, în apropiere, însă Ahmad ne conduce într-o cămară cu doi saci de dormit. Măcar e puţin mai mare decât nişa de pe sanie. Bianca se trânteşte pe un sac fără să se spele sau să se dezbrace. Îi urmez exemplul, rămânând cu bocancii în picioare.

Preţ de-o clipă, ţin ochii larg deschişi şi mă cuprinde o teamă aproape delirantă, pentru că tot nu ştiu dacă acasă jaluzelele sunt coborâte sau ridicate. În plus, spaţiul e prea luminos. Acum, că sunt iar între patru pereţi şi înconjurată de oameni, creierul meu aşteaptă să-i comande cineva când să doarmă şi când să se trezească.

Mă încolăcesc ca un şarpe, cu spatele la Bianca. O aud şoptindu-mi:

— Am auzit ce mi-ai spus pe corabie, când era furtună.

M-am trezit de-a binelea şi îmi sare inima din piept.

— Vreau să ştii că nu voi mai lăsa pe nimeni să mi te mai ia. Aş da foc lumii întregi, la ambele oraşe, ca să te ţin lângă mine. Îmi aparţii, eşti a mea. Orice obstacole ne aşteaptă, le vom învinge împreună.

Îmi regăsesc răsuflarea, apoi o pierd din nou. Stau culcată lângă ea cu inima bătând din ce în mai repede, până când cad pradă oboselii. În somn, aud întruna cuvintele ei, iar când mă

trezesc, nu sunt sigură dacă nu cumva le-am visat.

MOUTH

Lumina din Argelo nu era ca aceea din Xiosphant sau din orice altă parte. Xiosphantul avea doi munţi care blocau şi reflectau razele soarelui, acoperind oraşul cu o strălucire palidă, care scădea pe măsură ce te apropiai de noapte. Pe drum, nu existau obstacole în calea luminii şi învăţai să nu întorci capul prea mult în nicio parte, însă umbra avea altă textură, mai densă şi mai vie, mulţumită furtunilor care te loveau în plin. În Argelo, în schimb, totul era mai estompat, pentru că cea mai mare parte a oraşului era retrasă în pământ şi câteodată aveai impresia că întunericul venea din Groapă şi de acolo se răspândea pretutindeni. Un poet a spus odată că „Xiosphantul e oraşul zorilor, pe când Argelo e oraşul amurgului”.

Mouth şi Alyssa îşi cheltuiră raţia din încărcătura adusă de Curieri şi o parte din economii pe un apartament mic, care dădea spre capătul luminos din cartierul cluburilor de noapte, botezat Cuţitul. Avea şi balcon, aşa că-i vedeai pe puştii beţi cum se stropesc unii pe alţii cu vomă. Cumpărară mobilier artizanal din ratan şi decorară apartamentul cu flori uscate şi tablouri caraghioase, cu copii călare pe pisici pe care le mânau ţinându-le de ţepii de la ceafă, (în realitate, dacă un copil încerca aşa ceva, părinţii lui aveau o gură mai puţin de hrănit.)

Mouth nu se putea apleca prea mult peste balcon, pentru că retrăia imediat senzaţia de deasupra ţurţurilor de gheaţă, implorând să fie salvată de la moarte. Își amintea treptat cu cât efort îşi clădise un refugiu lăuntric, o structură stabilă care o menţinea intransigentă şi oricând gata de luptă, o proteja de asalturile emoţionale, o scutea de frica de moarte. Dar toate astea te lasă baltă când ai mai mare nevoie de ele.

Alyssa vorbi de pe un scaun mare din ratan:

— Ia spune, mai ţii minte discuţia noastră din Xiosphant? În care ziceam că renunţăm la contrabandă? E timpul să o declarăm oficial.

Se ridică şi turnă în pahare un vin foarte bun, din mure care creşteau pe dealurile luminoase de dincolo de stepă şi rodeau numai rareori, atunci când vântul bătea dinspre lumină exact cât trebuia. Îi întinse un pahar lui Mouth şi îi examină buchetul: mirosul era chiar mai plăcut decât gustul, ca aerul dintr-o livadă ocrotită, unde nu se putea întâmpla nimic rău.

— Şi dacă n-aş fi lefteră după ultima călătorie, continuă Alyssa, din Curieri am rămas numai noi două. Kendrick nici nu vrea să mai audă de drum, chiar dacă se însănătoşeşte. Yulya zice că o călătorie i-a fost îndeajuns. Despre Reynold nu ştim dacă se va mai trezi vreodată. Ar trebui să recrutăm un echipaj nou şi nici tu, nici eu nu suntem Omar. Părerea mea? Nimeni nu mai călătoreşte. A devenit prea periculos.

Mouth simţi că vinul îi alunecase pe unde nu trebuia, dar se sili să zâmbească.

— Deci, ce facem?

— Hai să-ţi spun mai întâi ce n-am de gând să fac, spuse Alyssa râzând. N-am de gând să-mi irosesc banii rămaşi pe chefuri, jocuri de noroc şi băuturi fine – deşi vinul ăsta e excelent –, aşa cum eşti tentat să faci în Argelo. Oraşul ăsta e menit să-i lase pe proşti fără bani, iar preţurile cresc întruna. Aşa că am să strâng cureaua. Poate investesc în ceva. Încep o afacere, deschid un magazin, ştii tu.

— Te faci vânzătoare. Mouth nu-şi putu reţine râsul. Tu? Să stai în mijlocul unui magazin, încercând să-i convingi pe oameni să cumpere cămăşi de la tine? Mi te imaginez jefuind un magazin, nu deschizându-l pe-al tău.

— Vai, mersi! spuse Alyssa, privind scurt spre tavan. Mersi pentru încredere. Mă bucur că mă crezi deja falită.

— Nu asta am vrut să zic. Dar... La fel de bine ai putea să te razi pe cap şi să te faci profesoară de muzică.

Alyssa tăcu o clipă şi se întunecă la faţă.

— Întâlnirea cu Ahmad mi-a dat de gândit. Părea fericit, cu excepţia faptului că fratele lui a murit pentru că nu a vrut să se lase de contrabandă.

Luă o înghiţitură de vin, apoi adăugă:

— Şi ştii ceva? Cândva, Ahmad arăta mult mai bătrân decât tine sau decât mine. Pe lângă el, eram nişte puştoaice. Acum nu mai e aşa. E chiar invers, el arată mai tânăr decât noi.

Mouth îşi muşcă buzele, dar tot voia să spună ceva ce urma să regrete mai târziu, o remarcă prin

care să distrugă singurul lucru bun pe care-l mai avea. Oftă.

— Poate că ai nevoie de o pauză. Lupta cu piraţii a fost... intensă. Avem nevoie de timp să ne revenim, pe urmă strângem un echipaj nou. Nu cred că m-aş descurca fără tine.

— Probabil că nu te-ai descurca nici cu mine, replică Alyssa. În orice caz, tu nu vrei decât să te ajute cineva să te întorci în Xiosphant, ca să mai încerci o dată să furi cartea aia de poezie.

Mouth tresări.

— Nu cred că voi mai avea ocazia. După ce s-a întâmplat, paza e şi mai strictă. Oraşul întreg e o închisoare.

De la revenirea în Argelo, Mouth şi Alyssa dormiseră în continuare una lângă alta, într-un cubicul cât un vârf de ac. Apartamentul avea o zonă de dormit confortabilă, dar ele tot nişa o foloseau, din acelaşi motiv pentru care dormeau îmbrăţişate: aşa erau obişnuite. Însă până la urmă, dacă nu ai grijă, te înveţi şi cu altceva.

— Ascultă, spuse Mouth, întinzând o mână spre scaunul de ratan în care Alyssa stătea picior peste picior. Eşti singura mea prietenă apropiată, ceilalţi au murit toţi.

— Cât de apropiată? Alyssa privi strada de sub balcon, unde nişte beţivi se cafteau zdravăn. Cât de strânsă e prietenia noastră?

— Mă pricep la apreciat distanţele după unghiul şi lungimea umbrelor pe pământ, răspunse Mouth. Dar nu mă pricep la a aprecia cât de aproape sau departe sunt de o relaţie abstractă.

— Pentru mine, ori e albă, ori e neagră: ori eşti prieten cu cineva, ori nu eşti. Repeţi întruna că eşti o călătoare înnăscută, că te-ai născut pe drum, nu ca noi, ceilalţi Curieri. Întotdeauna ai avut grijă să ne arăţi că eşti mai bună decât noi, iar eu întotdeauna am trecut cu vederea peste asta. Dar acum? Acum trebuie să te decizi dacă ai loc în suflet şi pentru altcineva, în afară de nomazii tăi morţi.

Lui Mouth îi veni să se ridice şi să plece ca fulgerul, poate să facă zob şi canapeaua de ratan pe deasupra. Dar atunci asta ar fi fost ultima conversaţie cu Alyssa. Ele două s-ar fi înstrăinat şi Mouth s-ar fi simţit şi mai rătăcită.

— Am crezut că mi-ai înţeles durerea de a pierde o familie mare şi numeroasă. Când ne-am cunoscut, mi-ai povestit despre evrei, mi-ai spus că şi ei au fost nomazi şi că strămoşii tăi au fost raşi de pe faţa pământului nu o dată. Erai singura persoană care ar fi trebuit să mă înţeleagă.

Tot îi venea să spargă ceva, dar voia şi să-şi acopere mutra stupidă.

— Păi, tocmai asta e, replică Alyssa pe un ton mai blând, întinzându-se ca s-o ia de mână. Nu eşti singura care a pierdut totul. Nici măcar singura care aparţine unei culturi distruse aproape complet. Mai există urmaşi ai celor care au supravieţuit Masacrului din Grădina Hidroponică. Înţeleg, ai pierdut un întreg univers când erai mică, nici nu-mi pot închipui cât de greu trebuie să-ţi fi fost. Dar asta nu înseamnă că ai voie să te porţi aşa toată viaţa. Înţelegi?

Cetăţenii aveau multe idei despre moarte, dar cea mai importantă era că, dacă mureai pe drum, ceilalţi te duceau cu ei. Metaforic, nu fizic. Până şi grupul de nomazi era sortit să dispară, numai drumul era etern şi nu mureai cu adevărat decât dacă te abăteai de la el.

Dar Alyssa nu era vinovată de toate astea, dimpotrivă, îi salvase pielea în nenumărate rânduri. Aşa că Mouth făcu un efort să vorbească pe un ton moale, îşi împreună mâinile şi spuse:

— Înţeleg. Îmi dau seama de realitate, jur că îmi dau. Însă am mari probleme cu schimbarea, ceea ce probabil pare ciudat pentru cineva care a crescut pe drum. Dar te înţeleg. Nu mai insist să rămâi contrabandistă. Bine?

— Bine. Alyssa le mai turnă vin. Şi poate că ai dreptate, nu suntem făcute să fim vânzătoare. Găsim noi o cale să facem bani, din moment ce vom rămâne aici tot restul vieţii.

Mouth încercă să-şi înăbuşe un fior.

*

O tot întreba unde merg, dar Alyssa râdea.

— La noul nostru loc de muncă, îi răspunse până la urmă.

Începu să cânte o melodie veche de-a Curierilor, despre un câine, un om şi un struţ care locuiau sub pământ. Cântecul nu făcu decât să-i înnoade lui Mouth şi mai tare stomacul, care promitea să facă un ulcer de toată frumuseţea. Alyssa coti spre marginea oraşului, atât de aproape

de zona diurnă, încât Mouth simţi primele semne ale unui nou atac.

Tocmai când ajunse la strofa în care câinele trăgea de un gât al struţului şi omul de celălalt, Alyssa se opri şi bătu la uşa de piatră a unei clădiri din lemn atât de alb, că începuse să crape. Se aflau pe o alee îngustă, la o răscruce de patru străzi, şi trebuia să fii vrăjitor ca să ghiceşti pe unde se continuă strada pe care ai venit.

— Am ajuns.

Mouth o urmă într-un depozit cu un singur etaj, cu tavan înalt, plin cu lăzi care – Mouth ghici imediat – conţineau arme.

— Mai bine aşa, decât să deschid un magazin, zise Alyssa. Mouth se asigură că afişează o mină neutră.

— Tu trebuie să fii Mouth, spuse un bărbat cu păr negru, pieptănat pe spate, ochi mici şi barbă ascuţită.

În spatele lui, o femeie scundă îşi purta părul negru corb în două cozi groase, împletite. Amândoi arătau de parcă se identificau cu sectorul Merida de pe nava-mamă.

— Eu sunt Carlos, se prezentă bărbatul, iar ea e Maria.

Își strânseră mâinile.

— Alyssa mi-a spus că eşti o persoană de nădejde în situaţii de criză.

Mouth înclină scurt din cap – mişcarea ar fi putut însemna „da”, „depinde” sau „nu te cunosc şi n-am chef să-ţi dau niciun fel de informaţii”.

— Suntem pe cale să ajungem în situaţia că

mai rău de-aşa nu se poate, rosti Maria, cu ochii la Alyssa. Cele Nouă Familii nu şi-au drămuit proviziile şi e timpul să treacă la operaţiuni mai mici şi mai subtile, ca să-şi revină.

— Poate să se implice oricine e interesat, interveni Carlos. Marea a rămas fără peşte, carierele de meteoriţi sunt epuizate, fabricile de textile lucrează la jumătate din capacitate. Ploile toxice ne-au distrus culturile, iar straturile acvifere sunt poluate ori au secat. Penuria înseamnă un singur lucru: oportunitate.

Pentru Mouth, penuria mai însemna un lucru, dar se rezumă să clatine uşor din cap. Între timp, Alyssa zise „da, da”.

— Aşa că vom lovi în Perfecţionişti cât sunt la pământ, vorbi iarăşi Maria. Am înţeles că voi două vă pricepeţi să puneţi lucrurile pe roate la nevoie.

— Am făcut parte dintre Curierii Descurcăreţi, aşa cum v-am spus, rosti Alyssa şi-i trase un pumn în braţ lui Mouth.

— Minunat! Excelent! Nu vrem să transportaţi nimic la Xiosphant sau Moorestown şi în niciun la Untaz sau Wurtaz, vorbi Carlos. Primejdii sunt la tot pasul şi pe la noi, e destul să traversezi oraşul de la un capăt la altul.

În sfârşit, deschide gura şi Mouth:

— Cât de mari sunt lucrurile pe care le vom transporta?

— Nu foarte, răspunse Maria, ghicindu-i gândul şi arătând spre lăzile cu puşti. Nu te teme, nu pe acelea trebuie să le transportaţi.

Restul discuţiei se purtă pe marginea

chestiunilor de logistică: semnal, ridicare, livrare şi, cel mai important, plata. În Argelo, nu se putea cădea de acord asupra orei exacte, aşa că echipajul lui Carlos şi Maria, superşefii, foloseau mici aparate fără fir care puteau primi maximum 12 semnale preprogramate. Era tot mai complicat să găseşti aparatură electronică complexă, pentru că marfa se epuiza, dar cineva descoperise cum să fabrice asemenea gadgeturi cu nemiluita.

După întâlnire, Mouth aşteptă să se îndepărteze câteva străzi de depozit, apoi o întrebă pe Alyssa:

— Mă iei la mişto? *Asta-i* noua noastră slujbă?

— E o ocazie promiţătoare.

— După câte am îndurat împreună, o să lucrăm pentru nişte gangsteri care fac trafic cu arme şi profită de pe urma afacerilor necurate.

— Îmi eşti datoare, o avertiză Alyssa. Mi-am pus fundul la bătaie pentru tine de atâtea ori, că mă mir că mai trăiesc.

Tot certându-se, se rătăciră. Acolo, la marginea dimineţii, toate străzile arătau la fel de urâte şi se înghiţeau unele pe altele. Nici măcar umbrele nu te ajutau s-o găseşti pe cea bună.

— Uite ce e, spuse Mouth, când făcură cale-ntoarsă. Acum nu mai e vorba de contrabandă, ca pe drum. Nu sunt spaţii deschise, în care să te temi numai de furtuni sau de fauna locală, dacă nu cumva eşti pe mare. Aici eşti îngrădit, se trage cu arma în spaţii strâmte. Oraşul ăsta e o arenă uriaşă de ucis.

— Vezi, de-asta te iubeşte toată lumea. Pentru

personalitatea ta senină.

— Termină! Soarele mi-a omorât prea mulţi prieteni.

Intrară într-un bar din vârful Dealului Arcaşului. De acolo, de sus, Cuţitul părea întotdeauna pregătit să înjunghie miezul întunecat al Gropii. Încă se vedea locul unde mai demult, într-una din epocile Congresului Popular, nenumărate alei fuseseră distruse şi transformate într-o magistrală imensă; iar mai recent, Cele Nouă Familii dărâmaseră un cartier întreg numai ca să-şi clădească propriile conace, lăsând în urmă un vălmăşag de străzi care nu duceau nicăieri.

— Ştii că o să mă înham la treaba asta dacă mă rogi, spuse Mouth, după al treilea pahar de votcă tulbure, scumpă foc. Chiar dacă nu ţi-aş fi datoare, tu eşti familia mea. Dar să ştii că e o idee proastă.

— Trebuie să facem ceva! ripostă Alyssa. Începi să mă sperii. Devii o ciudată când ai prea mult timp liber şi nu eşti făcută pentru muncă cinstită.

Tăcu o clipă şi trase câteva gâturi zdravene, destul să-i ardă gâtlejul. Printre înghiţituri, clipi ameţită către Mouth şi adăugă:

— Chiar mă consideri familia ta?

Mouth se aplecă peste masă, cât pe ce să dărâme sticla pe jumătate goală, şi o îmbrăţişă cu gesturi largi, ca o stradă care se închide singură la ambele capete.

— Eşti singura mea familie, îi şopti, bucurându-se de îmbrăţişare.

*

Mouth refuză să doarmă cât aşteptară semnalul superşefilor, iar când, în sfârşit, gadgetul mic şi negru scuipă un singur simbol, Alyssa trebui neapărat să facă o „pauză de alimentare” în drum spre locul de unde ridicau marfa.

Acum Mouth îşi dori să fi dormit când avusese ocazia, pentru că avea halucinaţii. Vedea ceva cu colţul ochiului. La colţul străzii, cineva vindea friptură de fazan. Fumul se infiltra în carnea solzoasă şi membrana de la picioarele păsării. Alyssa cumpără câte unul pentru fiecare. Zeama fierbinte semăna cu un lichid de înviat cadavre.

„Pauza de alimentare” le îndepărta de destinaţia lor, aceeaşi clădire de la marginea zonei diurne. Mouth era din ce în mai confuză, urmând-o pe Alyssa în măruntaiele oraşului şi mai departe, până la un şir de depozite de muselină şi de mătase. Alyssa ciocăni într-un perete de piatră spuse: „Eu sunt”, iar peretele culisă complet într-o parte.

Înăuntrul clădirii de piatră, un grup de bărbaţi şi femei stăteau cocoţaţi pe bucăţi de mobilier scump, de mahon, ţinând în mâini puşti nou-nouţe, care trăgeau foc cu foc. Mouth observă calul înaripat, emblema Perfecţioniştilor, una dintre cele nouă „familii” conducătoare din Argelo.

— Am primit semnalul, îi spuse Alyssa bărbatului celui mai apropiat de uşă, un tip numai muşchi, cu plete negre, barbă şi mustaţă îngrijite şi

un costum negru, dintr-o singură bucată. Trebuie să ducem marfa pe poziţie.

— O luaţi de unde ne-aţi spus? întrebă tipul.

Alyssa dădu afirmativ din cap.

— Perfect! exclamă un alt individ masiv, fără barbă, aşezat aproape de bar, pe un taburet cu cinci picioare, şi nimeni nu se deranjă să se prezinte lui Mouth. Faceţi exact cum am stabilit. Când ajungeţi pe traseul primit de la ei, urmaţi-l cât de mult puteţi, pe urmă vă abateţi pe aleea rechinului. Vă opriţi la fântâna fecioarei şi de-acolo preluăm noi încărcătura. Între timp, noi ne ocupăm de parveniţi.

Alyssa aprobă iar din cap, apoi ea şi Mouth plecară.

De data asta, Mouth nici nu mai aşteptă să se îndepărteze prea mult.

— Ţi-ai pierdut minţile! Serios îţi spun.

— E prea târziu să mai discutăm acum. Ai de gând să-mi ţii spatele sau nu?

Mouth nu răspunse.

— Suntem în Argelo. Aici, numai aşa te ridici. Eu am crescut în oraşul ăsta, tu, nu.

Alyssa crescuse într-o zonă fierbinte, Cartierul Şarpelui, cu mama şi unchii ei, şi ajunsese şefa propriei bande de puşti. Furtişaguri şi incendieri la comandă, câteodată şi escrocherii. Alyssa crezuse că vor rămâne împreună pentru totdeauna, dar ceilalţi Oportunişti se hotărâseră să treacă la liga mare. După ce îi muriseră toate rudele de cancer de piele, luase hotărârea să se apuce de contrabandă.

— Uite cum trebuie să priveşti lucrurile, îi spuse ea lui Mouth. Îţi faci datoria de a menţine intactă pânza societăţii. Şi cu oamenii ăia merită să fii în relaţii bune.

— Aşa cum ştii, coeziunea socială şi legatul prieteniilor sunt preocupările mele de bază, o ironiză Mouth.

Când ajunseră la clădirea din lemn crăpat, Carlos le dădu o ladă din lemn de banian, mai mică decât cele pline cu puşti, dar care măsura totuşi cel puţin un metru pătrat şi era destul de grea ca s-o ducă numai ele două.

— Bănuiesc că nu trebuie să ştim ce-i înăuntru, îi zise Alyssa, dar trebuie să ştim ce se va întâmpla dacă o scăpăm sau o apropiem prea mult de foc deschis.

— Hai să zicem că are un conţinut delicat, rosti Carlos. Eu aş umbla cu mare grijă cu ea.

Îi dădu Alyssei o hartă plină de linii şi însemnări, apoi le ură noroc.

— Ne vedem curând, îi zise Alyssa.

— Te rog, spune-mi că putem face cumva ca lada asta să nu sară în ochi, se plânse Mouth, care simţea că lada îi tăia deja umerii. Nu că mi-ar păsa, dar le-am spus că suntem profesioniste.

— Ţi-am luat-o cu mult înainte.

Alyssa direcţionă lada pe o pantă abruptă şi o scară exterioară, până la o fundătură care cobora sub nivelul străzii. Acolo, smulse nişte plante din ghiveci şi scoase la iveală două uniforme albastre şi etichete autocolante, luate de la băcănia din apropiere. Se îmbrăcară în uniforme şi lipiră

etichete pe toată suprafaţa lăzii. În scurt timp, erau două vânzătoare care cărau o ladă cu cartofi şi morcovi.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat excelent! spuse Mouth.

— Normal că m-am descurcat.

Acum nu mai trebuia decât să facă în aşa fel încât să pară că transportă rădăcinoase în lada aceea „cu conţinut delicat”. Mouth încercă să şi-o proptească pe piept, dar Alyssa trebui s-o ridice pe umăr ca să fie la acelaşi nivel cu ea. După ce străbătură câteva străzi care ba urcau, ba coborau, deja gâfâiau.

— Mi s-a făcut poftă de nişte morcovi fripţi, spuse Mouth.

— Gura, mârâi Alyssa.

Focurile de armă răsunară din toate direcţiile, graţie acusticii de cuşetă. Mouth era sigură că se apropiau de locul în care se trăgea. Ezită, dar, înainte ca Alyssa să spună ceva, ştiură amândouă că nu aveau de ales şi trebuia să meargă mai departe.

— Stai puţin, trebuie să mă uit pe hartă.

— Serios?

Lăsară jos lada, încordându-se să n-o scape, iar Alyssa scoase harta de la Carlos.

— Aoleu, cred că am luat-o pe unde nu trebuia!

În faţa lor căzu de pe fereastră un bărbat gol. Sângele începu să-i ţâşnească din rană înainte să se izbească de pavaj.

— Futu-i! mai apucă el să zică înainte să moară.

Mouth nu voia să ştie ce s-ar fi întâmplat dacă un glonţ ar fi lovit lada. Își aminti cum atârnase deasupra gheţurilor, implorând să fie ajutată. Încercă să-şi păstreze atitudinea de profesionistă cu voinţă de fier.

— Cred că ar trebui să ne mişcăm.

Alyssa încuviinţă, ridicară lada şi o luară din loc.

— Cartofi! spuse Mouth. Veniţi la cartofi proaspeţi!

— Gura!

Drumul era blocat de zdrahonul bărbos pe care îl văzuseră în clădirea Perfecţionişti lor.

— Aţi reuşit, le spuse, iar Mouth bănui că sfera hidoasă din spatele lui era fântâna fecioarei. Nai va afla de serviciul vostru şi veţi fi…

Bărbosul se prăbuşi pe pavaj, cu o gaură în cap.

În spatele lui, cu arma ridicată, stătea Maria, îmbrăcată într-o rochie cu flori, care fusese probabil frumoasă înainte de a fi pătată cu sângele a patru sau cinci victime, judecând după cât de mânjită era.

— Contrabandistele dracului! zise ea.

— Doar n-ai de gând să ne împuşti cât avem lada asta în mână, rosti Alyssa.

— Cu toţii facem lucruri care nu ne plac, replică Maria şi o împuşcă.

*

Locuitorii din Argelo habar n-aveau cum trece

timpul, în schimb, erau foarte pricepuţi la a vorbi despre regrete. O mulţime de expresii descriau ce s-ar fi putut întâmpla sau ce-ar fi trebuit să faci. Câteva construcţii sintactice principale din argelană ofereau date care fuseseră disponibile în trecut: informaţii duse de o persoană cu ea în mormânt, observaţii care ar fi putut fi culese, texte care nu mai puteau fi citite. Argelanii transformaseră insistenţa pe ocazii ratate într-o formă de artă, dar nu erau capabili să spună cu exactitate când anume li se închisese uşa în nas.

Alyssa nu-şi revenise încă şi, cu cât întârzia să se trezească, cu atât mai sumbru era prognosticul ei. Glonţul nu-i atinsese niciun organ important, dar pierduse mult sânge şi se lovise la cap în cădere. Mouth refăcea întruna scena în minte, încercând să descopere ce anume s-ar fi putut întâmpla altfel. Când Maria o împuşcase pe Alyssa, Mouth aruncase lada, care se dovedise a conţine baterii. Perfecţioniştii îi găsiseră prietenei sale un pat în camera din spate al unui spital de-al lor şi acum ieşeau din ea tot feluri de tuburi.

Acum, că Mouth îi ajutase să-i elimine pe ultimii superşefi, Perfecţionistul numărul doi, Sasha, îi întinse o insignă cu un cal cu patru aripi.

— Ţine-o la vedere! o sfătui. Nu se va lua nimeni de tine. Vei primi ce-i mai bun. Dacă ai copii, pot merge la una din şcolile noastre. Sunt cele mai serioase din oraş.

Sasha era haidamacul ras pe cap care stătuse în spate când Alyssa trecuse pe la Perfecţionişti să le spună că primise semnalul. De aproape, se

vedea că are, totuşi, un început de chelie şi riduri care sugerau cât de repede îşi putea schimba zâmbetul amabil cu unul malefic.

Mouth luă insigna şi se prefăcu deosebit de încântată, pentru că vedea bine că Sasha era înconjurat de lingăi de prea multă vreme.

Iată ce află Mouth despre el, trăgând cu urechea: avea o colecţie de pietre de pavaj din diferite oraşe de pe Ianuarie, dar şi câteva care cică proveneau de pe Pământ. Îi plăcea să asculte muzică şi să joace jocuri în acelaşi timp şi toată lumea îl lăsa să câştige. Nu consuma decât carne de animale crescute în condiţii omeneşti şi se lăuda peste tot că nu omorâse pe nimeni cu mâna lui.

— După înfăţişare, s-ar zice că ai avut strămoşi în compartimentul Ulan Bator, îi spuse el lui Mouth.

— Mi s-a mai spus. Dar eu nu ştiu nici măcar cine mi-au fost părinţii biologici.

— E un lucru bun. Majoritatea Perfecţioniştilor îşi pot identifica originile în vechiul Ulan Bator, cea mai mare civilizaţie care a existat vreodată pe Pământ. Au construit un turn în care încăpea de două ori populaţia din Argelo, plus fermele. Am văzut fotografii. În Ulan Bator s-a construit fuzelajul exterior al navei-mamă.

Mouth făcu un gest amplu.

— Mie mi s-a părut întotdeauna o poveste tristă. Erau călători inveteraţi. Aveau herghelii. Locuiau în corturi şi găseau tot ce le trebuia. Apoi au prins rădăcini şi au devenit orăşeni.

— Ce-au construit ei se vede din spaţiu. Sasha

nu era obişnuit să fie contrazis. Au ridicat clădiri durabile, oamenii din oraşul ăsta ar avea ce învăţa de la ei.

— Da, sigur, spuse Mouth, gândindu-se că Alyssa ar fi ştiut cum să-l ia pe un tip ca el. Au fost grozavi. Ai dreptate.

Mouth nu pleca de la patul prietenei sale decât ca să meargă la baie. Oricât încerca s-o spele sau îi implora pe alţii s-o ajute, Alyssa se marina în propria urină şi transpiraţie. Ochii ei, care de obicei râdeau, se încruntau, te săgetau sau se dădeau peste cap ca reacţie la prostia din jur, erau acum închişi, nemişcaţi. Mouth nu suporta s-o vadă aşa, dar nici nu voia să-şi ia privirea de la ea.

Își şterse lacrimile cu mâneca şi rosti o rugăciune către Elemente.

Tocmai visase că lângă patul ei veniseră nişte crocodili sau că se fărâmiţau pereţii, când Alyssa deschise ochii.

— Ce căcat! fură primele ei cuvinte la trezirea din comă. M-ai aruncat într-un şanţ? Sunt într-un şanţ? În ce şanţ sunt?

— Nu eşti în niciun şanţ, spuse Mouth, răsuflând uşurată. Eşti într-un pat, în siguranţă, aici, cu mine. Am aranjat eu. Primeşti îngrijiri medicale.

Apoi Mouth strigă după doctori atât de tare, încât Alyssa încercă să ridice o mână fleşcăită ca să-şi astupe o ureche.

După un timp, apăru o doctoriţă, îi vârî Alyssei o lampă în ochi şi o examină. Comoţie, dădu ea verdictul. Nimic grav, nu rămân sechele. Ar trebui

să se recupereze complet, dar s-o lase mai moale la început. Multe lichide, calmante şi terapie fizică moderată.

Mouth îi mulţumi. Avea ochii atât de umezi, că lumina desena în ei curcubeie ca acelea din bulele de săpun.

— De când stai lângă patul meu? o întrebă Alyssa, dar ea nu-i răspunse.

— Culcă-te! Arăţi ca naiba!

— Tu arăţi ca dracu'! Arăţi ca un căcat care tocmai s-a căcat pe el.

— Tu arăţi ca un monument de căcat ridicat de un căcat în cinstea zeului căcatului.

— Tu arăţi ca un oraş de căcat construit de un căcat care s-a făcut de tot căcatul.

O ţinură aşa o vreme, până când Mouth adormi la mijlocul unei propoziţii. De data asta, Alyssa fu cea care o păzi pe ea, sau cel puţin privirea ei fu primul lucru pe care îl văzu Mouth când se trezi.

SOPHIE

Brăţara semnalizează încontinuu în direcţia nopţii. Am impresia că mă prinde cineva de încheietură şi mă trage spre ei. Vreau să sar de pe scaunul de banian din faţa apartamentului lui Ahmad şi s-o iau la fugă spre întuneric, ca să stau de vorbă cu un gelet care ne-a salvat de pe Marea Ucigaşă. N-am apucat să vorbim după aceea şi pot doar intui ce e în mintea lor. Sunt primii geleţi pe care îi cunosc, în afară de Rose, şi nu ştiu nimic despre ei. Îmi spun că acesta poate fi un moment de răscruce, le-am cerut ajutorul şi acum le aparţin mai mult decât înainte.

Bianca vorbeşte întruna despre ce-o să facem acum, că suntem în „oraşul care nu doarme niciodată „:

— Vreau să merg în cartierul Cuţit. Vreau să merg la cele mai reuşite petreceri şi să-i cunosc pe absolut toţi. Avem ocazia să facem senzaţie.

Pare cu capul în nori – Argelo e un cadou uriaş pe care abia aşteaptă să-l deschidă –, dar eu o surprind cu privirea în gol şi cu pumnii încleştaţi.

De câte ori o văd cuprinsă de o furie mută, cu trăsăturile înăsprite şi strângând o armă invizibilă, încerc să-i distrag atenţia vorbind despre distracţiile de care vom avea parte.

— Ne putem îmbrăca în haine colorate, ca doamnele de aici. Putem porni în explorare, doar noi două, ca o echipă.

Ea zâmbeşte, dă aprobator din cap şi îşi relaxează postura.

Înainte de toate, trebuie să învăţăm limba.

Studiez argelana de foarte mult timp, dar tot nu sunt în stare să rostesc toate sunetele şi urăsc sintaxa ei butucănoasă: în funcţie de topică, un substantiv e ba complement, ba subiect, iar aceeaşi formă verbală e când la prezent, când la trecut. Şi aşa mai departe. Nu există timpuri, modificatoare sau distincţii. Iar în locul părţilor de vorbire pe care le-a eliminat complet, argelana foloseşte un milion de termeni diferiţi pentru relaţii: iubiţi, părinte/ copil, profesor/ elev, prieteni, o combinaţie a acestora. Multe dintre cuvintele care denumesc aceste relaţii nu au echivalente în xiosphantă. Nu mai spun de expresia aceea ciudată pe care mi-a explicat-o Yulya pe drum, „supapă-ancoră”. Poţi fi tată/ fiică, creditor/ debitor, criminal/ victimă, dar „supapă-ancoră” le înlocuieşte şi le transcende pe toate – ce-o mai fi însemnând şi asta.

Până şi limbajul trupului e altul aici: oamenii îşi lasă capul într-o parte ca să spună „da” şi îl răsucesc cumva ca să spună „nu”, dar eu nu reuşesc să deosebesc cele două mişcări.

Ahmad vrea să memorăm blazoanele Celor Nouă Familii din Argelo ca să ne ţinem deoparte de cei care le poartă.

— Dacă te legi de unul cu blazon, eşti mort, zice Ahmad, imitând un pistol cu degetele.

Bianca întreabă dacă Cele Nouă Familii sunt guvernul, iar el râde.

Timpul trece. Câteodată dormim, respirând amândouă ca nişte înotătoare. Uneori mă scol şi mă duc la baia de pe hol, pe urmă îmi dau seama

că toată casa doarme şi mă simt brusc vinovată, ca şi cum aş fi trează când nu e voie. Sau văd ferestre fără jaluzele şi simt un fior de panică, de parcă ar exista şi aici Patrulele Stingerii şi, văzând pervazurile neacoperite, ar intra peste noi să ne aresteze. La un moment dat, Ahmad îi face o înmormântare lui Omar şi ne invită şi pe noi. Îmi dau seama că o face din politeţe, pentru că e o întrunire de familie, aşa că stăm acasă.

Soţia lui Ahmad, Katrina, e o femeie scundă şi rotofeie, cu părul castaniu, cu freză cu ţepi şi piele albă. Râde încontinuu şi pare încântată că sunt mai mulţi oameni în casă, deşi nu înţeleg o boabă din xiosphantă. Ne oferă boluri cu peşte condimentat şi rădăcinoase şi căni cu ceai amar. Fiul lor, Ali, care e puţin mai tânăr decât eram eu când m-am dus la colegiu, vine şi pleacă fără să vorbească cu noi.

Bianca tot pune întrebări: când ştiu oamenii să meargă la serviciu aici? Când ştie Ahmad să se roage sau să meargă la moschee? Cum ştiu femeile când au menstruaţie? Ahmad răspunde la toate la fel: îţi faci propriul program.

Ieşim în oraş de câte ori putem, cu Ahmad şi Katrina, dar eu tot nu înţeleg destule ca să disting între aglomeraţia obişnuită şi mulţimea care vine spre mine ca să mă linşeze. Oamenii se apropie prea mult de mine şi vorbesc prea repede, iar eu mă crispez şi-mi arunc ochii în toate părţile, căutând o cale de scăpare. Nimic nu e bine, trec brusc de la foame la greaţă, străzile sunt circulare şi arată toate la fel.

Încep să-l ajut pe Ahmed la bucătărie, învăţând să tai morcovi şi să dau la o parte carapacea crabilor de mlaştină. Aproape că m-am obişnuit să mănânc mai multe lactate, peşte, rădăcinoase, soia şi alge. Argelo nu are ferme rotitoare, ci livezi şi mlaştini, pe lângă alte materiale care nu există în Xiosphant: muselină, mătase, doc şi polimeri.

Bianca şi cu mine purtăm haine de lucru argelane la mâna a doua: pantaloni largi, cămăşi de doc cu mânecă lungă, curele groase, din pânză. Trag de manşetă ca să-mi acopere brăţara ţepoasă. Învăţ să merg ca argelancele, clătinând din mâini şi târşâindu-mi picioarele, dar amintirile de pe Bătrâna Mamă şi Marea Ucigaşă s-au întipărit în trupul meu şi mă fac să-mi pierd echilibrul. Mă întreb cum ar fi să mă îmbrac ca strămoşii mei. De exemplu, cu un pulover Calgary, ca poporul tatălui meu, cu sari, într-un *coolsuit* sau o jachetă de mătase brodată, cu mâneci lungi, conice, ca poporul mamei mele. În ultima vreme, mă gândesc mai des la mama şi mă întreb ce-ar zice ea despre locurile şi sunetele acestea bizare, despre toată învălmăşeala asta.

Uneori o văd pe Bianca lângă mine şi mi se umple inima de recunoştinţă, dar parcă tot nu-mi vine a crede cât de norocoasă sunt. Mă îngrijorează că ar exista o distanţă între noi. Mă întreb dacă argelana are un cuvânt care să definească starea de a fi obţinut tot ce ţi-ai dorit, fără să fii însă liniştită.

În curând, visez în argelană (întotdeauna acelaşi lucru: bărbaţi cu feţe de sticlă, care mă

forţează să urc un munte îngheţat). Am început să vorbesc cu Bianca în argelană. Din cauza asta, purtăm conversaţii formale, dar ciudat de directe, pentru că pur şi simplu alăturăm substantive şi verbe în propoziţii de felul „mănânc mâncare”. Când revin la xiosphantă şi încerc s-o determin să vorbească despre ce s-a întâmplat în Xiosphant şi ce mi-a spus când am dormit împreună prima dată aici, ea îmi răspunde tot în argelană:

— Hai să exersăm argelana! Vreau să profit la maximum de timpul petrecut aici.

De câte ori ieşim din casă, brăţara mă trage tot mai tare în direcţia nopţii. Îmi pierd vremea pe-aici, în loc să-i urmez îndemnul. Dar, dacă mă aventurez prea departe pe străzile acestea, nu mai găsesc drumul înapoi la apartamentul lui Ahmad.

*

Stau în faţa restaurantului lui Ahmad, citind a noua oară o pagină dintr-un manual vechi de-al lui Ali. Când ridic capul, o văd pe Mouth în faţa mea, dominându-mă cu statura ei.

— Salut, Sophie! îmi zice, tărăgănând uşor silabele. Nu vrei să faci o plimbare? Îţi fac cinste cu o limonadă. Din cea bună. Vreau să vorbim despre… Ştii tu, *prietenii noştri din zona nocturna.*

Mă holbez la faţa ei latră.

— N-ai voie să spui nimănui ce-am făcut, nici că îi înţeleg. E complicat!

Cred că acestea sunt primele cuvinte pe care le-am rostit în faţa ei.

— Nu spun! Jur că nu spun! Vreau doar să vorbim despre asta. Te rog.

Dau din umeri şi mă ridic. Trebuie să vorbesc cu cineva despre geleţi. Nu cu Bianca, pentru că spune numai prostii despre ei. În plus, mi-ar prinde bine o pauză de la învăţatul limbii ăsteia caraghioase.

Mouth mă duce la un bar pretenţios din Groapă – un complex subteran imens, săpat de nava-mamă pentru Argelo înainte de a pierde contactul cu ea. Pe drum, îmi spune că Alyssa a fost împuşcată, dar e bine.

— Mai trebuie să încaseze doar un glonţ şi primeşte o marmotă împăiată.

Face glume pe seama Alyssei, dar i se încreţeşte pielea de pe gât şi îi tremură buza.

— Ar trebui s-o vizitezi. S-ar bucura foarte mult să te vadă!

În timp ce mă conduce pe o stradă gălăgioasă, îmi dă o adresă cu prea multe numere şi prea puţine cuvinte.

În scurt timp, stau aşezată pe un scaun împletit, privind în Groapă, la balustradele perfect rotunde care coboară până în fundul ei. Oamenii se agaţă de ele, vânzând marfă de toată jena sau cerşind. Printre ei îşi fac loc muncitori şi vânzători. Mouth spune că, dacă te uiţi mai mult timp, vezi pe câte unul cum cade în adâncurile sumbre.

— Limonada asta costă de două ori mai mult decât ultima oară când am ieşit în oraş.

Mouth aşază pe masă o carafă cu lichid verde, plin de buruieni sălcii. Nu mă pot obişnui cu ideea

că aici circulă un singur fel de bani. Cum ştiu oamenii pe ce să-i cheltuiască?

Beau o înghiţitură de limonadă. La început, e amară şi mă înec cu ea, dar gustul dulce nu întârzie să apară.

— Ar trebui să fim prietene, rosteşte Mouth în xiosphantă. Te pot ajuta să înveţi argelana. E înşelător de simplă. Dacă te iei numai după sensul cuvintelor, nu înţelegi decât jumătate din ce ţi se spune.

— Atunci e o limbă numai bună pentru mincinoşi, murmur eu.

Mouth pufneşte.

— Se poate minţi în orice limbă. Chiar şi limbajul trupului minte. Dacă n-am minţi, n-am putea comunica. Aici, în Argelo, lumea adoră conceptul de „zgârcenie generoasă”, adică eşti generos dacă eşti zgârcit. Se scriu cântece despre el. Dacă nu oferi decât o bucăţică – de adevăr, din timpul tău, din banii tăi –, atunci eşti sincer. Dacă oferi prea mult, atunci probabil că eşti neglijent şi ceea ce oferi nu mai înseamnă nimic.

Simt cum mi se ridică zidurile de apărare, cum mă îndeamnă să mă închid în mine, dar ceva din felul în care apără Mouth minciuna mă provoacă să vorbesc:

— Bianca şi-a deschis sufletul în faţa ta, aşa cum şi l-a deschis şi în faţa mea când eram o studentă înfricoşată. Tu te-ai folosit de ea şi ai tratat-o ca pe un pion foarte uşor de înlocuit, iar acum mă tem că nu şi-l va mai deschide niciodată în felul acela. Aşa că, nu, nu putem fi prietene.

Latura de „zdrahon” a lui Mouth se retrage o clipă şi ea pare tulburată, ca atunci când a încercat să facă glume pe seama Alyssei.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Cândva, etica nu mi-era deloc străină, rosteşte ea. Poate că, dacă aş avea acces la Invenţie şi aş citi toate învăţăturile din ea, atunci aş fi din nou un om bun. Când eram cu Cetăţenii, orice situaţie avea un principiu călăuzitor, dar acum trebuie să mă descurc singură de fiecare dată. Dacă aş fi recuperat Invenţia, ar fi fost ca şi cum aş fi vorbit cu ei din nou.

— Nu ţi-ar fi fost de ajutor. Dacă ai citi poeziile acelea singură, ar fi mai degrabă nişte cuvinte rostite de tine. Un exemplu de „zgârcenie generoasă”. Nu poţi înlocui oameni cu cuvinte, mai ales dacă eşti o persoană mincinoasă.

În Groapă, o femeie umblă cu pălăria întinsă, cerşind mărunţiş sau ceva de mâncare, dar toată lumea o ignoră.

Mouth schimbă subiectul:

— Nu-mi vine să cred că ai fost în zona nopţii şi ai învăţat să vorbeşti cu crocodilii! Cetăţenii vorbeau foarte mult despre ei şi unii credeau că noaptea e tărâmul morţii, iar ei sunt acolo ca să ne călăuzească prin întuneric. Sau poate că sunt doar nişte spirite înţelepte. În orice caz, Cetăţenii te-ar fi considerat mistică, dacă nu chiar sfântă.

Simt o apăsare, ca şi când Mouth vrea să-mi aşeze pe cap o coroană care îmi va rupe gâtul treptat. Cuvântul „sfântă” mă deranjează mai mult decât m-a deranjat părerea Biancăi despre geleţi.

Mouth vede că mă fac mică în scaun şi spune:

— Îţi datorez viaţa! Mai mult, te respect şi simt un fel de teamă amestecată cu uimire în faţa ta. Poate că există o cale să-ţi foloseşti harul pentru a-i ajuta şi pe alţii. În Argelo sunt oameni care scotocesc prin gunoaie şi merg în zona nopţii să caute resturi de costume şi vehicule lăsate acolo de strămoşii noştri. Au mare nevoie de cineva care să-i ajute să ajungă la o înţelegere cu crocodilii.

În clipa asta, pun capăt conversaţiei, pentru că ideea de a profita de pe urma relaţiei mele cu geleţii e cea mai gravă insultă. Mă ridic şi mă întorc la restaurantul lui Ahmad, fără să mă uit dacă Mouth vine după mine sau nu. Nu mă rătăcesc decât de trei-patru ori.

*

Oriunde mergem, oamenii se holbează la Bianca, pentru că trăsăturile ei New Shanghai sunt unice în oraş şi nu se poate abţine să vorbească tare şi cu însufleţire, cu accentul ei evident străin. La început, se uita urât la oameni şi îi stăteau pe limbă aluzii răutăcioase. Dar acum s-a hotărât că, dacă tot e să se dea în spectacol, măcar să se distreze. Poartă o rochie argintie subţire, care-i dezveleşte umerii şi picioarele, o eşarfă din fire argintii şi sandale de aceeaşi culoare. Şi s-a machiat cu dungi albastre şi albe în jurul ochilor. Eu am îmbrăcat o rochie aurie, dintr-un material pe care nu l-am mai văzut niciodată şi care mi se mulează pe corp în vălurele sclipitoare.

— Toate lumea o să se holbeze la mine,

mormăi în barbă.

— Perfect! spune Bianca. bătând din palme. Aşa şi trebuie. Arăţi magnific!

Mi se face pielea de găină. Ea îmi zâmbeşte şi îmi aduc aminte ce mi-a spus în prima noapte când am dormit aici, în cămara lui Ahmad: „Orice obstacole ne aşteaptă, le vom învinge împreună”. Îi zâmbesc şi eu. Pe stradă, mă ia de mână şi le arată tuturor că suntem împreună. Aproape că nu-mi mai pasă că n-am stat de vorbă, cum plănuiam eu.

S-a dat cu ulei parfumat şi ameţesc de bucurie de câte ori îl simt, dar şi pentru că îmi pierd controlul. Ne ţinem de mână! Pe stradă! îmi ciripeşte despre locul în care mă duce, undeva în cartierul cluburilor de noapte – Cuţitul. Vom dansa împreună, doar noi două, într-un club cu pereţi făcuţi din difuzoare şi aer sclipitor. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că trăiesc o fantezie, de parcă am adormit ascultând o operă şi visez că şi eu cânt în ea.

Mâna Biancăi şi brăţara geletă trag de mine în direcţii diferite, îmi promit în gând că mă voi duce în zona nopţii cât de curând.

— Orice om care e cineva în oraşul ăsta va fi acolo. E şansa noastră să fim prezentate persoanelor potrivite, îmi spune Bianca în argelană.

— Nu mă interesează persoanele potrivite, şoptesc. Sunt foarte fericită că sunt aici cu tine.

Îmi tot amintesc cum mi-a zis că ar da foc lumii întregi pentru mine, aşa că sunt gata să aprind şi

eu cel puţin câteva focuri micuţe – împreună cu ea. Observ întruna lucruri noi, clădiri mai vechi care par influenţate de arhitectura xiosphantă, dar cu ornamente mai primitive şi un alt fel de piatră vopsită să semene cu piatra albă. Şoptesc şi arăt cu degetul, iar ea încuviinţează din cap.

Îmi dau seama că ne apropiem de Cuţit, pentru că în fiecare clădire văd lumini puternice şi aud bubuituri şi fluierături. Muzica de dans argelană e ca *ragtime* în Xiosphant, dar mult mai ritmată şi se bate mai mult la tobe.

— Poate găsim nişte studenţi de care să ne lipim, îi şoptesc la ureche Biancăi. Tineri de vârsta noastră, care studiază aceleaşi lucruri pe care le-am studiat şi noi, care discută ce discutăm şi noi. Fac pariu că există şi aici grupări ca Studenţii Progresişti.

Ea ridică din umeri.

— Nu vreau să-mi petrec timpul cu o gaşcă de studenţi naivi. Vom avea nevoie de prieteni influenţi ca să supravieţuim în oraşul ăsta şi să ne atingem scopurile. L-ai auzit pe Ahmad: aşa merg lucrurile aici.

Brăţara mă trage în continuare în direcţia opusă celei în care mergem noi, dar nu mă deranjează decât dacă îi acord atenţie.

— În sfârşit, suntem aici, în locul despre care am vorbit atâta acasă, oraşul în care se poate întâmpla orice. Suntem tinere, suntem libere, iar oraşul nostru a încercat să ne omoare. Hai să facem senzaţie!

„Aş da foc lumii întregi pentru tine”.

— Da, hai să facem senzaţie!

O strâng mai tare de mână.

Cotim pe o stradă plină de gropi şi ajungem la „mânerul” Cuţitului. N-am mai văzut niciodată atâtea culori la un loc. Fiecare club şi bar de noapte are firmă sclipitoare roz sau roşie sau o culoare între albastru şi verde, nici măcar nu ştiu cum se numeşte. Lama tăioasă a Cuţitului se curbează, îndepărtându-se de noi pe o stradă pavată cu pietre reflectorizante, asemănătoare cu bomboanele. Fiecare clădire are alt stil şi altă structură, de la bare de oţel lustruite şi coloane de piatră albă la un cub transparent uriaş, iar în faţa noastră o mare de oameni se clatină şi se deplasează dintr-un loc într-altul, ţinând în mână pahare sau pipe noduroase. Cei mai mulţi sunt doar puţin mai în vârstă ca noi şi poartă haine transparente, prin care li se văd rotunjimile. Cerul pare la fel de cenuşiu ca de obicei, dar feţele lor se scaldă în sute de nuanţe de portocaliu şi verde. Mi-e imposibil să nu rămân cu gura căscată la strălucirea aceasta, la decadenţa aceasta, la eliberarea aceasta.

Nu mă mai opun şi o las pe Bianca să mă tragă în mulţime. De câte ori sunt în pericol să mă copleşească mirosul de transpiraţie parfumată şi rotunjimile unduitoare, mă uit la Bianca. Se luminează la faţă de câte ori descoperă ceva nou şi toate strălucesc mai frumos, pentru că mi le arată ea.

MOUTH

Mouth nu ştia de cât timp se aflau în Argelo. Dar se scursese destul ca să li se împuţineze banii şi să înceapă să crească preţurile. Era sătulă până peste cap de conversaţii argelane pretenţioase despre traiul în armonie cu natura sau pe tema acoperământului neschimbat de deasupra capului: garanta el libertatea de constrângeri sau doar solicita şi mai mult voinţa individului de a dormi, a lucra, a mânca şi a se juca la intervale regulate? Şi aşa mai departe. Oamenii vorbeau întruna pe-aici.

În Xiosphant, măcar ştia ce vedeau oamenii când priveau dincolo de camuflajul ei: o străină. În Argelo, vedeau în ea un executant în slujba Celor Nouă Familii, un mercenar sau un evadat din zonele subterane. Toată lumea se uita cruciş la ea şi voia să ştie ce compartiment ocupaseră strămoşii ei pe nava-mamă (părerea cea mai apropiată de realitate era, de obicei, Ulan Bator) sau, mai rău, se făceau speculaţii pe seama cicatricelor ei. Oamenii făceau propuneri, afaceri sau sex, iar ea se uita urât la ei până plecau. Puteai să faci ce vrei în Argelo, dar la fel putea oricine.

*

Mouth vizită fiecare brutărie din oraş, căutând felii crocante de porc-cactus care îi plăceau Alyssei. Faptul că fusese atât de aproape s-o piardă îi aminti de morţile celelalte pe care le văzuse şi aşa se duse cu gândul la Cetăţeni, iar de

la ei la regretul că nu avea să ştie niciodată cum să jelească un mort, pentru că ritualurile erau într-o carte închisă într-un prăpădit de palat. Dar măcar avea o prietenă în viaţă căreia să-i facă cinste cu mâncare prăjită.

Feliile crocante de porc-cactus erau încă fierbinţi, mai răspândeau aroma acrişoară a micii brutării din fundul Gropii, când Mouth ajunse la apartament. Alyssa nu mai avea nevoie de baston ca să se deplaseze şi îşi recăpătase şi forţele. Mouth voi s-o trimită la odihnă, apoi văzu că nu sunt singure. Un bărbat scund şi în vârstă stătea într-unul din scaunele mari de ratan şi ţinea într-o mână palidă, cu vene vizibile, o ceaşcă ciobită cu cafea, iar în cealaltă un teanc de cărţi şi notesuri.

— Ai venit? întrebă Alyssa. Am o surpriză pentru tine. Am făcu săpături peste săpături, mi-a luat o veşnicie, dar a meritat.

Mouth se uita lung la bătrânul care avea o mustaţă subţire, ochelari şi un costum uzat, de muselină.

— Şi eu am o surpriză pentru tine, rosti şi ridică punga unsuroasă.

— Mmm! Le împărţim.

Alyssa merse repede la bucătărie şi aduse farfurii, refuzând încercările lui Mouth de a o ajuta cu vasele.

— Mouth, domnul e profesorul Martindale de la Universitatea pentru Perfecţionare din zona de dimineaţă a oraşului. Predă studii religioase.

— Am avut o discuţie foarte agreabilă cu Alyssa, vorbi Martindale, luând o farfurie cu felii de

cactus-porc, şi zâmbi. N-am întâlnit un evreu de multă vreme. Nu mai există decât un singur templu în Argelo, din câte ştiu eu. Fără supărare.

— Nu m-am supărat, zise Alyssa. Dar lăsaţi-mă pe mine. Spuneţi-i, domnule profesor!

— Aşa… Alyssa mi-a spus că ai făcut parte dintr-un grup itinerant numit Cetăţenii. I-am studiat toată cariera mea, şi înainte, şi după ce au dispărut. I-am luat un interviu liderei lor – o chema Yolanda, nu? – şi la alţi câţiva membri. O secţiune din arhiva mea am dedicat-o lor.

Podeaua deveni instabilă, ca şi cum clădirea ar fi plutit pe Marea Ucigaşă.

— Ce-aţi spus?

— I-am studiat pe…

— Alyssa, putem vorbi puţin în bucătărie?

— Ăăă, da. Sigur! revenim imediat.

Se înghesuiră în bucătăria mică, despărţită de restul apartamentului printr-un ecran subţire.

— Ce-i? întrebă Alyssa, turnându-şi cafea.

— Nu vreau să stau de vorbă cu individul ăsta.

— Ce-ai…

— Nu vreau să aud un străin vorbindu-mi despre Cetăţeni, nici ce-a reuşit să descopere vreun „expert”. Au fost familia mea, comunitatea mea. Nu mă interesează ce are de spus un profesoraş sârguincios.

— Dar a stat de vorbă cu ei. I-a luat interviu Yolandei de nu ştiu câte ori. Ţi-ar putea spune…

— Nu vreau să ştiu!

Mouth tremura, cuprinsă de ameţeală. Vedea dâre de văpăi. Simţea din nou gust de sare.

— Nu vreau să aud opinii bombastice, stupide… Nu vreau ca oamenii mei să fie specimenele pe care le disecă el. Probabil doreşte să afle mai multe secrete de la mine. Nu-i treaba lui! Nu-i treaba ta!

— Aşa, deci, spuse Alyssa, apoi îşi bău apa neagră şi-şi mai turnă o porţie. Ai fost gata să ne sacrifici pe toţi ca să pui mâna pe cartea aia de rahat, pentru că aveai nevoie de răspunsuri şi de un deznodământ. Ei, bine, omul ăsta poate să-ţi dea şi răspunsuri, şi un deznodământ. E aici, în livingul nostru, pentru că am răscolit tot oraşul ca să-l găsesc.

— Îmi pare rău, spuse Mouth, iar fiecare cuvânt rostit de ea era udat de lacrimi. Iartă-mă! Ştiu că sunt egoistă. Încerc să nu fiu. Ţi-am adus felii crocante.

— Dă-le dracului! Lasă-i pe oameni să facă lucruri pentru tine, să te ajute. Lasă-mă pe mine să fac lucruri pentru tine. L-am găsit pe profesorul ăsta ca să te ajute. Nomazii au murit înainte să ajungi la pubertate, da? Nu i-ai cunoscut ca adultă. Ştiu că ţi-e frică să nu le pătezi amintirea, dar ascultă-mă pe mine, n-o să le-o pătezi. O să-i înţelegi mai bine. Atât.

— Bine, şopti Mouth şi o strânse în braţe. Bine.

Poate că nu alegi tu să faci pace, nici cum să faci pace. Te consideri norocoasă dacă pacea nu fuge de tine.

— Lasă-mă să fac lucruri pentru tine! repetă Alyssa.

Mouth încuviinţă din cap, apoi prietena ei

reveni în living.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, îi spuse Alyssa profesorului. Mouth a vrut să-mi aducă aminte că avem farfurii mai bune pe care le ţinem pentru musafiri, iar când vin musafirii, uităm de ele.

Auzind-o, Mouth se întinse la raftul de sus din bucătărie şi luă trei dintre farfuriile mai bune.

Se aşeză pe scaunul de ratan şi îl ascultă pe profesor vorbind despre nomazi. Fuseseră printre puţinele exemple de comunitate intenţională de tip trei din istoria înregistrată, chiar şi pe Pământ.

— Ceea ce e foarte interesant la Cetăţeni este învăţătura că fiecare trebuie să aibă propria mitologie personală, de parcă nu eşti Cetăţean cu acte în regulă dacă nu construieşti o cosmologie care explică în ce fel te-au făcut Elementele nomad.

Acesta era lucrul pe care nu îl obţinuse Mouth, conform Yolandei şi altor Priori.

— N-am aflat niciodată cum trebuia procedat, zise Mouth, ca să alunge liniştea lăsată.

— Când vorbeam cu Yolanda, îmi spunea întotdeauna că Priorii lucrau de dimineaţa până seara şi până dimineaţa următoare, ca să se consulte şi cu Elementele zilei, şi cu ale nopţii, şi aşa aflau care e mitul personal al cuiva, explică profesorul.

Mouth se mulţumi să scoată un mormăit.

Atunci, Martindale scoase o cutie a gândurilor.

— Ai mai văzut aşa ceva?

Mouth era să cadă de pe scaun. Nimeni nu trebuia să deţină aşa o cutie, iar profesoraşul ăsta

o ţinea de parcă ar fi fost un simplu cub de lemn. Lemnul fusese tăiat dintr-o poiană anume, dincolo de ultimul oraş de frontieră, mult mai departe decât călătorise cineva vreodată. După aceea, Priorii îl dăduseră cu lac făcut din răşină adunată din altă dumbravă, de la capătul celălalt al lumii, şi îl înnegriseră în foc. Mouth nu ţinuse în mână o cutie a gândurilor decât o singură dată, când i se spusese: „Încă nu eşti gata pentru un nume”.

— De unde-o ai?

Mouth se lăsă pe spătar, încercând să nu arate cât e de zguduită.

— De la o tarabă din piaţă, şapte niveluri sub pantofar, în Groapă, răspunse profesorul, cu un zâmbet slab. Probabil că poţi cumpăra şi tu una. Cetăţenii veneau în oraş şi le vindeau. Le construiau ca să dureze.

Mouth nu-şi mai lua ochii de la cutie. Purta toate însemnele pe care nu aveai voie să le explici străinilor, plus altele, pe care nici ea nu le înţelesese. Oamenii cumpărau cutiile în Groapă, ca şi când erau scrumiere sau felii crocante de porc cactus. Cetăţenii încurajau practica asta.

— Le vindeau… spuse Mouth, înghiţind în sec. Le vindeau ca artefacte religioase? Sau cutii simple în care să pui lucruri?

— Ambele. Ar trebui să vorbeşti cu Jerome. Ţine taraba cu obiecte din lemn şi a făcut comerţ cu Cetăţenii de câte ori veneau în oraş. S-ar bucura foarte mult să te cunoască, sunt convins. Cetăţenii erau foarte pragmatici – ştiau că unor oameni le-ar plăcea la nebunie să aibă un obiect religios

autentic de la o comunitate primitivă, dar alţii nu voiau decât o cutie frumoasă în care să-şi ţină bijuteriile.

— Le foloseam ca să ne depozităm în ele gândurile negative, dăunătoare. Era un adevărat ritual de purificare.

Mouth ar fi dat orice să aibă acces la o cutie a gândurilor atunci când muriseră ceilalţi şi nu avea cum altfel să scape de vină.

— Aş fi încântat să aflu mai multe despre cum e să creşti printre Cetăţeni, spuse Martindale, punând cutia înapoi în rucsacul lui ponosit. Am adunat deja câteva informaţii de la Yolanda şi de la ceilalţi când au venit în oraş. Şi, bineînţeles, după moartea lor, de la Barney.

— Barney?

— Iertare! rosti Martindale.

Se uită la Alyssa, care scutura din cap cu o privire agitată, vrând parcă să spună că e prea repede şi prea mult. Mouth încercă să zâmbească.

— Probabil tu îl ştii drept Barnabas, continuă profesorul. A fost membru al Cetăţenilor aproape toată viaţa. I-a părăsit în timpul ultimei lor vizite în Argelo. Stă la un kilometru şi jumătate de aici. Am crezut că ai luat deja legătura cu el.

Mouth uitase complet de Barnabas, bucătarul grupului, care cânta şi râdea în acelaşi timp la sărbători, dar acum îi reveniră câteva amintiri disparate. Nimeni nu mai vorbise de Barnabas după ce dispăruse, când fuseseră ultima oară în Argelo, iar Mouth îl crezuse mort.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule

profesor! spuse Alyssa, sugerându-i că, pentru moment, era destul, şi nu voia să-i explodeze capul nimănui. Ţinem legătura! Sunt sigură că Mouth abia aşteaptă să vorbească despre Cetăţeni şi cultura lor unică.

— Grozav, grozav! zise Martindale şi le trase de mânecă pe cele două, apoi plecă.

Mouth rămase lipită de scaunul de ratan, cu ochii la scaunul de vizavi, unde stătuse profesorul şi-i arătase cutia gândurilor şi vorbise despre taine străvechi ca despre o istorioară amuzantă. Ziua şi noaptea ar fi putut la fel de bine să facă schimb între ele.

— Nu are un exemplar din cartea pe care ai încercat s-o furi, spuse Alyssa. L-am întrebat deja.

Când văzu faţa lui Mouth, se aşează în scaunul unde stătuse Martindale şi îi întinse mâinile.

— Uite ce e, spuse, ştiu că ţi s-a părut ciudat şi poate n-ar fi trebuit să-ţi fac surpriza asta. Dar trebuie să afli mai multe despre nomazi, altfel vor rămâne întotdeauna oamenii care te-au judecat când erai mică şi pe urmă au murit şi n-ai mai apucat să-i confrunţi ca adultă. Nici nu-mi dau seama prea bine cum e.

— Ai dreptate!

Erau cele mai grele cuvinte pe care le rostise Mouth vreodată.

— Am?

Alyssa fu atât de uşurată, încât râse şi apoi începu să plângă.

— Am crezut că vrei să mă omori.

— Nu, ai dreptate! Şi îţi mulţumesc.

Mouth suferea cumplit, până în ultima celulă a corpului, unde se cuibărise vina cu atâta vreme în urmă. Dar poate că suferinţa asta era una vindecătoare. Prinzând mâinile Alyssei într-ale sale, eliberă din străfundurile sufletului o gură de aer care până la urmă se prefăcu într-un oftat prelung.

SOPHIE

— Am găsit un loc unde se prepară o băutură excelentă. Nici n-ai să mai vrei să auzi de gin cu lapte. De parcă ar fi cine ştie ce realizare să mă facă să urăsc ginul cu lapte.

Şi acum merg doar pe străzile principale, pentru că altfel m-aş rătăci şi Argelo mă va înghiţi întreagă. Nu mă pot obişnui cu un loc unde oamenii se îmbrâncesc unii pe alţii şi nu pot spune care dintre ei tocmai s-au trezit şi care se pregătesc de culcare. Nici măcar nu ştiu dacă ar trebui să fiu obosită, iar faptul acesta în sine mă face şi mai obosită. Diverse persoane vor să-mi vorbească despre Nagpur, un loc despre care nu ştiu mai nimic.

Bianca, în schimb, ştie deja toate locurile interesante din fiecare cartier.

— La cafeneaua asta se fac nişte gogoşi nemaipomenite! Abraham e expert în măcinat tulpini şi dă aluatului exact consistenţa care trebuie.

Mă târăşte de braţ într-o tavernă de lemn care-mi aminteşte de Salonul Ilir, numai că aici se bea cafea la lumina unor lumânărele. Îmi dă să gust

dintr-o gogoaşă incredibilă: dulce şi fărâmicioasă, pură încântare. Abraham, un tip masiv cu chelie şi urechi clăpăuge, se opreşte din a rade nişte beţe negre la culoare într-un bol şi îi face cu mâna.

Mă holbez la oamenii înghesuiţi pe scaune, taburete şi pervazuri în atmosfera sufocantă. Două fete împart un singur scaun de stejar, se ţin de mână şi şuşotesc. La masa de lângă noi, îmbrăcaţi în haine largi, un grup de studenţi se ceartă pe marginea naturii actului conştientizării într-o argelană atât de precipitată, încât nu înţeleg decât jumătate din ce spun. Conştientizăm datorită faptului că percepem lumea exterioară sau propriile gânduri? Un tânăr cu frunte înaltă şi umeri osoşi afirmă că, prin definiţie, a conştientiza este capacitatea de a acţiona asupra mediului înconjurător cu intenţie, pentru că, altfel, şi somnul ar fi o formă de conştientizare. Dar crocodilii? întreabă cineva. Au un fel de comportament insectoid, de stup, dar asta înseamnă că sunt capabili de conştientizare sau este doar o manifestare complexă a instinctului? Renunţ să-i mai ascult, pentru că sunt idioţi. Între timp, cele două fete se sărută în faţa noastră fără să le pese de noi. Nu mă pot opri să nu mă uit la ele. O voce xiosphantă îmi urlă în creier că e *împotriva naturii,* apoi fetele mă surprind privindu-le şi întorc capul, roşie ca sfecla. Bianca e deja în picioare, gata să plece.

— Uite ce-am aflat despre Argelo, spune Bianca oprindu-se să facă semn cu mâna celor care trec pe stradă, iar ei îi răspund. Oamenii îşi

consumă timpul şi energia încercând să găsească locul perfect în care să trăiască, unul cu destulă lumină ca să poţi distinge culorile. Apoi, odată ce au găsit casa cu lumina potrivită, îşi cheltuiesc banii rămaşi în baruri şi cafenele, unde e întuneric beznă.

Bianca se îmbracă şic, asemenea unei doamne argelane, cu panglici, mătase şi dantelă, dar lumea tot se holbează la ea, mai ales de când şi-a prins părul mai scurt într-o parte cu o fâşie de un roşu aprins şi poartă machiaj luminescent.

În cele din urmă, Bianca mă duce la locul cu băutura aceea fantastică, numit Moaca Spartă (seamănă foarte bine cu expresia „funcţionarea defectuoasă a jaluzelelor" din argelană). E unul din cele mai grozave baruri din Cuţit. E atâta fum şi atât de întuneric înăuntru, încât era cât pe ce s-o calc pe Marilynne, o renumită cântăreaţă de balade sentimentale.

Dar Bianca vede mai bine ca mine şi cunoaşte locul ca-n palmă, îmi şopteşte în argelană şi xiosphantă:

— Bărbatul pe care era să-l loveşti cu piciorul e Gabriel. Se îmbogăţeşte făcând speculă cu vişine. Sunt la mare căutare datorită băuturii uimitoare pe care-o vei încerca acum pentru prima oară.

Băutura se cheamă *amanuensis.* Prima înghiţitură îmi amărăşte gura, dar gustul se schimbă într-unul dulce-pişcător.

— Vezi? Poţi să uiţi de gin cu lapte. Ai putea să-l jefuieşti pe Gabriel chiar în clipa asta, că nu i-ar păsa nimănui. Dar nu aici, că nu vreau să fiu data

afară din clubul meu preferat.

Moaca Spartă nu e, după părerea mea, mai mare decât Barul Public de acasă, fără să văd pereţii. Centrul sălii e ocupat de un foc negru care, în loc să emită lumină, o devorează – a fost recuperat de pe una din vechile navete spaţiale şi are o explicaţie complicată, pe care nu o aud din cauza zgomotului. Într-un colţ, nişte muzicanţi pălmuiesc două tobe şi scrâşnesc o melodie ritmată la chitară şi pian, iar un cântăreţ sâsâie: „Poţi să ai încredere în mine, vreau să te muşc”. Oamenii dansează în haine largi, care se umflă ca valurile Mării Ucigaşe. Aerul are un iz dulce-înţepător, de parcă transpiraţia tuturor miroase a băutura pe care o beau.

Ritmul muzicii se intensifică. Ne înghesuim toţi în mijlocul sălii, claie peste grămadă. Torsurile ne alunecă lateral, unele peste altele, şi sunt gata să fac implozie de fericire. Nu ştiu cum se cheamă dansul ăsta şi nici nu mă interesează. Ţin ritmul şi copiez mişcările altora, trupurile noastre îşi vorbesc prin căldură şi apăsare. Mi se dinamizează toate terminaţiile nervoase. O aud pe Bianca râzând, simt cum mă cuprinde de talie cu ambele mâini şi mă ridică în aer. Lângă noi e un bărbat fără cămaşă, cu sudoarea şiroindu-i pe crestele muşchilor. Râde şi el când corpul său se interpune între noi două. Mi-a pierit orice nelinişte. Totul e extraordinar. Bianca şi cu mine suntem împreună, în viaţă, aici, în capătul celălalt al lumii, într-o sală întunecoasă şi caldă, plină de dansatori minunaţi. Vreau să prelungesc momentul acesta la nesfârşit.

Bianca mă tot trage spre altă tarabă cu mâncare sau un bar mai snob.

— Hai, te rog, stăruie ea, sunt atâtea lucruri pe care nu le-ai văzut!

Dar eu îmi urmez brăţara în direcţia nopţii, pentru că am amânat-o prea mult.

— Ar trebui să vii cu mine! îi spun. Poţi învăţa să-i înţelegi pe geleţi ca mine, ca să vezi că nu sunt animale. Îţi pot arăta oraşul lor şi toate lucrurile incredibile la care au fost martori înainte de sosirea strămoşilor noştri.

Bianca stă pe gânduri.

— Dacă vorbesc cu ei acum, ar veni când i-aş chema, aşa cum au venit când i-ai chemat tu? M-ar ajuta dacă aş fi nevoită să străbat întunericul?

Mă opresc şi mă uit la ea. Suntem pe o stradelă şerpuitoare şi mă loveşte o căruţă încărcată cu pânzeturi, la care pedalează un bărbat.

— Nu ştiu, îi răspund. Am petrecut mult timp ca să le câştig încrederea şi să obţin lucruri de la ei. Poate că vor aştepta acelaşi lucru şi de la tine.

— Mi se pare un angajament foarte serios. Din ce-mi spui tu, înseamnă că ar trebui să fiu servitoarea lor.

Bianca îşi ţuguie buzele, apoi adaugă:

— Nu te supăra, dar mie treaba asta îmi cam dă fiori. Măcar ştii ce-ţi fac creaturile astea? De exemplu, îţi controlează mintea?

Mă întorc şi merg în jos, pe străzile din ce în ce mai întunecate. Nu ştiu ce să-i răspund.

— Pe lângă asta, nu poţi să mergi în noapte de

aici, rosteşte Bianca din spatele meu. Ai auzit ce-a spus Ahmad. Nu sunt ziduri sau munţi între noi şi hotarul spre noapte. O mulţime de oameni locuiesc chiar la marginea serii, cea mai urâtă parte a oraşului. Fac pariu că crocodilii nici nu se vor apropia de locul acela.

Mă uit la ea urât şi se corectează:

— Adică geleţii. Am vrut să zic geleţii.

Mă opresc, pentru că deja simt că e noapte. În jurul meu sunt grupuri de clădiri urâte din cărămidă şi argilă, dar aproape că nu-mi mai văd mâna la câţiva centimetri de ochi, deşi am şi o lanternă mică. Mi-e frig tare, chiar cu trei rânduri de haine pe mine. Mai departe, în faţă, parcă întrezăresc alte clădiri şi oameni în mişcare, dar s-ar putea să fie doar imaginaţia mea. Dacă-ţi înfometezi ochii, încep să halucineze.

— Dacă păţeşti ceva, îmi pierd minţile!

— Voi avea grijă.

— Mult noroc! Am citit undeva despre un efect, tot la o sută de metri în noapte, temperatura scade exponenţial. Plus că nu ştii în ce direcţie e ziua. Serios, mai bine te întorci cu mine acum. Îţi cumpăr gogoşi. Te rog!

Mă întorc spre ea şi văd câteva linii cenuşii.

— Nu-ţi face griji! Ştiu ce fac.

Cel puţin de data asta am o lanternă şi am îmbrăcat jacheta şi pantalonii vătuiţi cei mai groşi pe care i-am găsit în dulapul Katrinei.

— Eu mă întorc, zice Bianca. Ar trebui să te întorci şi tu. Sunt sigură că crocodilii – geleţii – nu vor să pieri.

Orizontul sclipeşte vag, în culoarea tăciunilor. Bianca dispare în oraş.

Cât pe ce să mă izbesc de o casă, dar o sesizez la timp. Structura se zguduie la atingerea mea şi dacă aş fi lovit-o cu tot corpul ar fi rămas din ea doar o grămadă de scânduri. Cineva a legat rămăşiţele unui fost refugiu temporar de nişte stâlpi putrezi, sub un acoperiş de noroi şi ardezie. Aş putea să-mi vâr mâna printre ei fără niciun efort. Nu-mi pot imagina ce fac locatarii când vine furtuna de gheaţă.

— Ai adus? întreabă o voce din căscioară. Te rog, spune-mi că ai adus ceva. Nu mai rezist mult. Îmi trebuie doar puţin.

Dau să mă întorc şi să plec, dar mă răzgândesc şi bâjbâi până găsesc uşa, care se deschide în interior.

Înăuntru, o siluetă stă întinsă sub o grămadă de haine groase şi vechi benzi de izolaţie rupte. O lămpiţă luminează de pe nişte lăzi, lângă „patul” acesta. Locatarul tot întreabă, cu voce de om bătrân, dacă am adus ceva. Mă apropii şi constat că e o fată puţin mai tânără decât mine, fără păr şi cu obrajii supţi. Ridică o mână fără degete.

— Ai găsit? Ai adus?

Ridică ochii şi-i mijeşte spre mine, îşi dă seama că sunt o străină şi i se taie respiraţia.

Scot din geantă toată mâncarea pe care o am – resturi de plăcintă cu peşte de la localul unde m-a dis Bianca – şi o pun lângă pat. După aceea, mă răsucesc şi o iau la fugă fără să privesc înapoi.

Înapoi în Argelo, străzile se învârtesc din nou în

jurul meu. Muzica urlă din toate părţile şi de sub picioarele mele. Miroase a tocană dreasă cu whisky. Printr-o uşă semideschisă se aud râsete, chiar în dreapta mea, la etaj. Mie însă nu-mi iese din cap fata din patul făcut din vechiul echipament de supravieţuire. Mi-e rău, simt un fel de greaţă, dar mai surdă şi mai adâncă. Chiar şi atunci când ajung în zona temperată, sunt nevoită să calc peste cerşetori tot la câţiva metri. Aşa ceva nu am văzut niciodată în Xiosphant.

Mă bântuie o expresie dezgustătoare: „zgârcenie generoasă”.

*

Până când ajung la Ahmad, groaza mi s-a transformat în furie. Ce fel de oraş e acesta? Au resurse pentru spectacole de lumină şi băuturi de vişine, dar nu şi pentru a-i salva pe oamenii care locuiesc în cocioabe nenorocite la marginea serii. Îmi vine să urlu în faţa fiecărei feţe vesele şi mulţumite de sine pe care o văd.

Dar Bianca e binedispusă.

— Slavă Cerului că te-ai întors teafără! îmi spune în argelană. M-am dat de ceasul morţii. Ai reuşit să te întâlneşti cu prietenii tăi?

— Nu, îi răspund. Ai avut dreptate, e îngrozitor! Tocmai am văzut cea mai urâtă parte a oraşului şi acum nu-mi iese din minte.

— Lasă, înveseleşte-te, fiindcă acum urmează să vezi cu totul altceva.

Ia un card auriu ştanţat cu numele noastre şi

instrucţiuni în argelană, pe care nu le înţeleg.

— Perseverenţa mea a dat roade! Dansam odată la Moaca Spartă şi l-am cunoscut pe unul dintre locotenenţii de frunte ai Unificatorilor. Îi mai ţii minte, nu?

Îmi las capul pe-o parte în stil argelan. Bineînţeles că mi-i amintesc, doar Ahmad ne-a obligat să memorăm însemnele Unificatorilor şi ale celorlalte opt familii conducătoare din Argelo.

— Organizează un bal formal cu încă două familii şi am făcut rost de două invitaţii pentru noi. Absolut toate persoanele importante din oraş vor fi prezente.

Bate din palme, apoi continuă:

— Va trebui să ne facem rochii de bal, să împrumutăm bijuterii şi să dansăm până cădem late, şi pe urmă iar să dansăm şi-o să fie fantastic!

Văd şi acum fata fără degete şi scutur din cap.

— Nu pot! Pur şi simplu nu pot! Ar trebui să mergi fără mine.

— Sophie!

Bianca mă prinde de umeri şi mă priveşte în ochi. E din nou rebela neînfricată care mi-a furat gândurile în colegiu.

— Vreau să împart balul ăsta cu tine. Vreau să te îmbrac în cea mai frumoasă ţinută pe care ai purtat-o vreodată şi să mă laud cu frumuseţea ta la toată lumea bună din Argelo. Va fi experienţa vieţii noastre. Ţi-o garantez, ştiu ce fac şi e pentru o cauză nobilă. Deocamdată, însă, ai încredere în mine şi vino la bal!

Sunt atât de şocată că m-a făcut frumoasă

încât mă trezesc zâmbind şi aprobând din cap.

— Bine, îi spun. Hai să mergem la bal împreună!

MOUTH

Localul micuţ avea trei mese, şapte scaune şi o tejghea lată în spate. Era la poalele unui deluşor unde convergeau două străzi cu dale de piatră. Numele *La Barney* era gravat pe fereastra frontală cu litere de aur, alături de un meniu decolorat. Mouth stătea afară şi studia faţa rotundă şi bărboasă a proprietarului. Nu-l recunoştea. Dar pentru ea Barnabas era mai degrabă o voce puternică şi un miros de tocană pusă la fiert.

Barney avea restaurantul de-o viaţă, nu departe de universitatea la care preda Martindale, în zona luminoasă a oraşului. Profesorul îşi dăduse seama abia recent că un Cetăţean supravieţuitor vindea mâncare ieftină studenţilor la poalele unui deal apropiat de biroul lui.

Mouth ar fi vrut să mai stea afară şi să-l studieze pe bătrânul cu şorţ murdar, însă Martindale deschise uşa localului. Barney îl văzu şi scoase un strigăt de bun venit din spatele tejghelei, apoi aduse farfurii curate şi argintărie ieftină pe masa cea mai din spate, cu un zâmbet care-i arăta toţi dinţii din faţă. Nu-i mai tăcea gura.

— Mă bucur să vă văd, domnule profesor! Avem ruladă de carne care vă place dumneavoastră şi cred că şi câteva sticle cu suc de struguri. E o plăcere când veniţi la noi! În ultima

vreme, am avut noroc că au venit mulţi studenţi. Întotdeauna îi tratez cum se cade. Studenţii fac cele mai interesante conversaţii, ştiţi? Îmi aduc aminte de vremurile când trăiam pe drum şi purtam tot felul de conversaţii introspective când eram la mijloc de nicăieri şi nu vedeam decât cerul, oriunde ne uitam. Omul îşi cunoaşte adevărata măsură când se compară cu universul nemărginit. Ştiţi? Cu ce să le servesc pe prietenele dumneavoastră?

— De fapt, am o surpriză pentru tine, Barney.

Profesorul se distra mult prea mult.

— Da? întrebă Barney, punând pe tavă rulada care arăta sau poate mirosea mai familiar decât chipul său.

Martindale îi făcu semn lui Mouth, care se foi şi se dădu înapoi, spre uşă.

— Barney, ţi-o prezint pe Mouth, o altă membră supravieţuitoare dintre Cetăţeni.

Barney se duse în grabă la Mouth şi se uită la faţa ei, căutând să vadă ceva anume. Făcu ochii mari.

— Mouth! Sigur că da. Micuţa Mouth, îmi amintesc de tine. Erai o afurisită… Odată era să-mi dai foc la cortul de bucătărie, întotdeauna m-am întrebat ce nume ţi-au dat până la urmă.

— Niciunul, zise Mouth. N-au mai apucat.

— Ooo, ce păcat! Dar sunt sigur că ar fi mândri, dacă ar putea… Barney se opri şi privi în jos, la felia de ruladă. Am vrut să zic, dacă ar fi aici. Dacă ar mai trăi. Ca să vadă că ai crescut mare şi eşti independentă. Nu că ei ar fi apreciat

independenţa. Mai degrabă susţineau interdependenţa. Mă scoteau din minţi... Nu puteai nici să te ştergi la cur fără să...

Barney lăsă iarăşi fraza neterminată.

Urmă o linişte lungă. Alyssa o luă de braţ pe Mouth, ca şi când una dintre ele avea nevoie de confort psihic în momentul acela.

— N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat, rosti Barney. Tot ce ştiu e că, pe vremea când eram şi eu membru al Cetăţenilor, veneam în oraş destul de regulat. Apoi am părăsit grupul, iar ei nu s-au mai întors. Am întrebat în stânga şi-n dreapta, dar nu i-a mai văzut nimeni.

— N-a fost frumos. Ai avut noroc.

Barney vru să se aşeze, dar se răzgândi. Merse împleticit până la uşa localului de delicatese, mişcându-se dintr-odată ca un om mult mai bătrân şi mai firav, şi răsuci placa, pentru a arăta că a închis. Pe urmă se duse în spatele tejghelei şi luă o sticlă de votcă tulbure atât de murdară, de ziceai că tocmai a scos-o din mlaştină.

— Deci ai fost de faţă? şopti el. Ai văzut cu ochii tăi?

Profesorul Martindale alese momentul respectiv pentru a prelua din nou controlul asupra întrunirii pe care o facilitase:

— Ce spuneţi voi e fascinant şi cred că e important ca această primă întâlnire dintre doi foşti Cetăţeni să fie înregistrată pentru posteritate. Mă interesează să vă comparaţi notiţele, ca să zic aşa.

Scoase un stenotip mare, la care puteai bate

repede cu o singură mână.

Barney şi Mouth se uitară unul la altul, apoi la profesor, dar nu mai spuseră nimic.

Profesorul încercă de mai multe ori să reia discuţia, făcând afirmaţii ca: „Da, sigur, e lucru ştiut că Cetăţenii puneau mare accent pe revelaţia directă, provocată de experienţele spirituale care aveau loc, de exemplu, în urma vizitării anumitor vulcani inactivi sau alte formaţiuni naturale.” Ceilalţi mişcau aprobator din cap, dar nu vorbeau nimic.

În cele din urmă, Alyssa îşi turnă votcă tulbure şi-şi distruse gâtlejul dintr-o singură înghiţitură.

— Ce vreau eu să ştiu este – gâfâi ea scurt – ce naiba le trecea prin cap? Adică, nu te supăra, Mouth, dar am fost pe drum mai mult timp decât majoritatea oamenilor şi singurul lucru care făcea călătoria tolerabilă era gândul că scăpăm de ea vreme lungă, odată ce ajungeam din nou la civilizaţie. Ce fel de oameni se hotărăsc să plece şi să-şi care boarfele dintr-un oraş într-altul, fără oprire?

Mouth îi trase un picior pe sub masă atât de tare, că o făcu să ţipe. Barney însă râse şi-şi mai turnă votcă.

— Bună întrebare! Eu mi-am pus-o tot timpul. Ca şi Mouth, m-am născut printre Cetăţeni şi am trăit alături de ei aproape toată viaţa. Am auzit multe poveşti despre originea lor, dar erau pline de contradicţii şi de lipsuri. Uitaţi ce cred eu.

Mouth voia acum să-i tragă lui un picior ca să nu spună ceva ce nu s-ar cuveni, dar el era un

bătrânel agil şi se tot depărta de bocancul ei.

— Cuvântul de bază pe care l-ai rostit a fost „civilizaţie”, zise Barney, sorbind din votcă şi turnându-i şi profesorului, care ezită, dar până la urmă luă o înghiţitură. Ceea ce numesc oamenii civilizaţie presupune, de fapt, ignorare. Majoritatea oamenilor de pe această planetă trăiesc în cele două mari oraşe, pentru că acolo există infrastructură, nu? Avem ferme şi fabrici, centrale electrice şi canalizare, deşi sistemul de canalizare argelan e pe ducă, fiindcă niciuna dintre Cele Nouă Familii nu răspunde de el, iar penuria e tot mai mare şi preţurile tot cresc. În orice caz, cu atâţia oameni unii peste alţii, nu ştii cine sunt cei din jurul tău. Ai putea interacţiona cu o sută de oameni la rând, fără să ştii prea multe despre ei. Altfel stau lucrurile într-o comunitate mai mică, unde eşti înconjurat de oameni pe care îi cunoşti de-o viaţă.

Când vorbeam cu Yolanda şi Daniel, liderii Cetăţenilor, îmi spuneau că mersul în aer liber pe perioade lungi era ca o formă de meditaţie.

Martindale bău puţină votcă, de politeţe, şi se înecă. Barney îl încurajă s-o spele cu încă o înghiţitură.

— Dacă ai categorisi activităţile religioase pe o hartă tridimensională, având rugăciunea ca origine fixă şi meditaţia ca alt punct, ai putea clasifica, în mod util, călătoriile Cetăţenilor drept o activitate hibridă religios-transcendentală.

— Da… spuse Barney şi mai turnă votcă tuturor, asigurându-se că Martindale bea suficient. Deci ai călătorit dintr-un oraş într-altul cu echipajul

tău de contrabandişti, da?

Alyssa încuviinţează lăsându-şi capul pe-o parte.

— Aşadar, făceaţi o călătorie o dată. Probabil vi se părea că nu se mai termină, până când ajungeaţi în alt oraş, iar drumul va părea doar un vis. Dar e cu totul altceva să locuieşti pe drum. Te-ai născut pe drum, ţi-ai pierdut dinţii de lapte pe drum, ai îmbătrânit pe drum. Şi tot mergând înainte, cu lumea întinzându-se cât vezi cu ochii, mintea începe să ţi se golească. Te armonizezi cu schimbarea discretă a direcţiei vântului, cu modificările de peisaj, cu ziua şi noaptea, care par şi departe, şi aproape, în funcţie de teren. Oamenilor chiar li se părea că peisajul le vorbeşte. Ca şi cum ar fi fost aproape de ceva real.

— Îmi pare rău că te contrazic, interveni Alyssa, care dădu votca pe gât şi-şi mai turnă o porţie, dar schimbările de direcţie a vântului nu sunt deloc discrete. Vremea se poate strica într-o clipă.

— Clima a devenit mai violentă, spuse Mouth, după o tăcere lungă, lungă. Faţă de vremea când eram cu Cetăţenii, furtunile sunt mai aspre şi mai dese. Era mai uşor de călătorit atunci, nici piraţi nu existau.

Barney scutură din umeri şi spuse:

— Avem şi noi furtuni. Chiar şi ploi toxice. Când vin, ne vârâm sub pământ.

— Sunt mai puternice în apropiere de mare şi de ţinuturile pustiite.

Profesorul Martindale se clătina ca un

caftangiu care ia bătaie.

— Hopa, mi se pare că ai băut cam multişor, prietene! Mai bine întinde-te puţin, îi spuse Barney, ridicându-l de pe scaun şi ajutându-l să se culce pe un pătuţ din spatele tejghelei, lângă soba de gătit.

În scurt timp, Martindale căzu în braţele somnului.

— Unii nu ştiu ce-i marfa de calitate, comentă Alyssa.

Văzând că rămăsese votcă în ceaşca profesorului, o bău şi pe aceea.

— E un tip cumsecade, zise Barney şi arătă spre profesorul adormit. Uneori te simţi ca un gândac în borcan în preajma lui. Dar am impresia că el şi Yolanda s-au apreciat reciproc. Amândurora le plăcea să se audă vorbind despre chestiuni teoretice şi să despice firul în patru. Mă rog. Totuşi, sunt lucruri despre care nu vorbeşti în prezenţa străinilor, adăugă el, uitându-se la Alyssa.

Ea se ridică cu emfază şi vru să plece, dar Mouth o opri:

— E familia mea. Poate să rămână.

— Bine, acceptă Barney.

Scoase o bucată de şuncă friptă dintr-o nişă din spatele tejghelei şi tăie câteva felii.

— Deci nu ţi-au dat un nume? Asta-i rău!

— Ce te-a determinat să pleci? îl întrebă Mouth. De ce ne-ai părăsit aşa, pe nepusă masă?

Mouth nu voia să pară supărată sau jignită, pentru că, la urma urmei, vorbeau despre trecut şi n-ar fi contat dacă Barney ar fi rămas sau nu cu Cetăţenii.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă la rândul lui.

— Mai întâi tu, insistă Mouth.

— Am plecat pentru că m-am îmbolnăvit de artrită, iar ei au insistat că mă pot vindeca de asta, dacă ascult şi mai atent drumul. Am plecat pentru că încercau să vândă valorile noastre sacre bogătaşilor din Argelo, ca să le folosească drept subiecte de conversaţie în casele lor luxoase, iar pe măsură ce îmbătrânea, Yolanda era tot mai convinsă că avea dreptate în orice privinţă şi nu mai asculta de nimeni. Pe lângă asta, am simţit că am ajuns la capăt.

— Ai ajuns… la capăt? se miră Mouth.

— Îmi atinsesem scopul. Aveam capul foarte limpede, vocile Elementelor într-un ungher al minţii, întreg conceptul de a putea privi în noapte fără să-ţi tremure voinţa, lucrul acela lăuntric despre care erai învăţat că încorporează seara şi dimineaţa, ca să poţi împăca extremele în tine însuţi. Aveam toate astea. Simţeam că aşa mi-e bine. La fel simt şi acum.

Mouth se aşteptase ca Barney să spună că plecase fiindcă îşi pierduse credinţa sau îşi dăduse seama că totul era o prefăcătorie, ceva profanator şi murdar. Dar răspunsul lui era imposibil de acceptat. O clipă, Mouth se simţi mai beată decât profesorul.

— Dar dacă aveai mintea limpede şi erai împăcat şi toate celelalte, nu era decât un motiv în plus să rămâi. Ca să ne înveţi pe noi. Adică, la naiba! Dacă ar fi fost printre noi un înţelept, un adevărat integrator al zilei şi nopţii, poate că altfel

m-aş fi format. Poate aş fi devenit cineva.

— Ai devenit cineva, replică Barney. Uită-te la tine! Te-ai format excelent!

— Sunt un nimeni. Asta-i lecţia pe care mi-au predat-o. Nu am nume, nu am un mit, nu am identitate. Nu le-am primit niciodată. Iar acum e prea târziu.

— Ascultă, zise Barney, care părea s-o compătimească pe Mouth, ceea ce părea o insultă teribilă. N-am putut învăţa pe nimeni nimic. Ceea ce am învăţat eu – nici nu ştiu dacă a fost adevărat, aşa mi s-a părut mie, dar cine ştie? – deci ceea ce am învăţat nu putea fi predat altcuiva, de asta eram convins. Şi Yolanda nu m-a mai vrut prin preajmă după ce i-am spus. Pentru ea, religia însemna să încerci mereu să ajungi într-un loc anume şi ultimul lucru pe care îl vrei e ca unul dintre ai tăi să simtă că a ajuns acolo. N-am putut rămâne. Dar îmi pare rău pentru felul în care te-au tratat.

Mouth îşi închipuise de mai multe ori că avea să audă de la Yolanda, Cynthia sau alt Prior, o scuză că nu avea nume, că nu avea un sine al ei. Dar o scuză mai bună decât explicaţia lui Barney nu avea să audă şi se simţea ca şi când i-ar fi intrat praf fierbinte în ochi.

— Nu contează, spuse ea. Eram o copilă. Acum sunt adultă. Mi-am îndeplinit raţia de greşeli de când au murit Cetăţenii. Mi-am dorit să am un nume şi un statut ca să fie cineva care să-i jelească. Dacă aş fi ştiut cum anume…

— Tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat.

Barney o mângâie pe mână şi turnă de băut tuturor. Alyssa se uita la Mouth nerăbdătoare, pentru că nici ea nu auzise povestea. De fapt, n-o auzise nimeni.

Mouth înghiţi în sec, bău votcă, ezită şi se hotărî să le ofere o versiune „curată „:

— Ne-am oprit pe câmp, lângă Valea Penitenţei. M-am dus la o lagună să aduc apă pentru noul nostru bucătar, care nu era la fel de priceput ca tine. (Barney zâmbi.) Mă întorceam cu apa în ciubărul ăla mare decorat cu feţe stranii şi am auzit voci strigând în tabără.

Până şi faptul că îşi amintea nenorocirea o storcea de vlagă. Ca lipsa de somn sau oboseala muşchilor, dar mult mai intens.

Alyssa îşi lipi o clipă obrazul de pieptul ei, apoi mai turnă votcă.

— La început am crezut că au început să cânte, că am ratat un ritual sau o sărbătoare. Pe urmă, am crezut că se ceartă. Nici nu mi-a trecut prin cap că urlă de spaimă, că sunt ţipete de moarte. Când am ajuns pe creastă, am văzut că un ocean ne înghiţise tabăra.

— Un ocean? întrebă Barney atât de tare, încât profesorul se mişcă în somn.

Mouth nu voia să continue povestea. Veni rândul Alyssei să-i dea picioare pe sub masă. Unele cuvinte ardeau. Coşul pieptului se închidea, ochii nu se mai concentrau.

— Un ocean, dar mai albastru, zise Mouth, după o tăcere prelungită, fiecare cuvânt împiedicându-se de celălalt. La început n-am văzut

aripile. Atâtea aripi. Era… era un roi de gândaci albaştri. Făceau valuri cu aripile. Am fugit în tabără cu ciubărul în mâini. Roiul s-a spart înainte să ajung acolo. Gândacii s-au adunat într-un nor şi s-au risipit pe cer. N-au lăsat în urmă decât oase. Oase şi metal.

— Au mâncat totul? Vocea lui Barney abia se auzi. Cărţile de cristal? Veşmintele ceremoniale? Corturile? Căruţele? Tot?

Mouth confirmă înclinând din cap.

Acum, Barney plângea la rândul său. Şi la fel făcea şi Alyssa. Probabil erau toţi beţi. Mouth scoase un fel de şuierat, ca o scuză că le-a povestit o întâmplare teribilă sau că a supravieţuit. Stăteau aduşi de spate, cu sticla între ei. Frunţile li se întâlniră şi poate că spatele nu li se va mai îndrepta niciodată. Mouth se simţea mai singură şi mai neconsolată decât înainte, când ştia povestea doar ea. Alyssa o strânse uşor de ceafă. Şoptea ceva, poate „Îmi pare rău, o să fie bine”, iar Mouth îşi ascunse răsuflarea în părul ei.

Cei trei stătură aşa multă vreme, până când îi trezi un zgomot neaşteptat şi îi făcu să se dea cap în cap. Profesorul Martindale se trezea, gemând din cauza durerii de cap.

SOPHIE

Nici nu pot să mă mişc în rochia asta de bal. Dacă ridic mâinile mai sus de umeri, mă tem să nu crape cusăturile. Deşi taftaua, tulul, dantela şi panglicile nu au nicio legătură cu mâinile înmănuşate ale poliţiştilor din Xiosphant, tot mă simt ameninţată de strânsoarea lor. Dar închid ochii şi am răbdare, cum mi-a explicat Jeremy. Apoi inspir adânc şi zâmbesc, pentru că Bianca mă priveşte radioasă şi bate din palme.

— Oamenii îşi vor pierde minţile când te vor vedea.

Bianca chicoteşte şi se răsuceşte în rochia ei, făcând fusta să se umfle. S-a dat cu un alt ulei parfumat, cu iz de scorţişoară şi crăiţă, iar faţa îi luceşte datorită dungilor din jurul ochilor şi al contururilor vagi care îi accentuează pomeţii perfecţi.

Brăţara mea de forma fructului-stea nu se potriveşte cu luciul gâtului şi al braţelor mele, dar am ascuns-o sub o bentiţă înflorată. Îi simt apăsarea discretă pe piele tot timpul, chiar şi când dorm – îmi aminteşte că le datorez prietenilor mei geleţi mai mult decât viaţa. Trebuie să încerc din nou, curând, să trec de oraşul cocioabelor şi să ajung în noapte.

— Ştim măcar când începe această petrecere? o întreb pe Bianca, văzând că studiază invitaţia aurită obţinută la Moaca Spartă.

— Este o fântână cu înger la marginea zonei rezidenţiale bogate. Petrecerea începe data viitoare când apa începe să curgă şi poţi prevedea

când va fi asta, dacă ştii nivelul apei din pompele de rezervă ale oraşului. E un fel joc.

Bianca mă conduce pe lângă Groapă şi ne urcăm într-un tren, în interiorul unui tub pneumatic, care goneşte spre partea cea mai sudică a oraşului, în direcţia opusă Xiosphantului. În scurt timp ajungem într-o curte mare, de granit, înconjurată de un gard de fier cu ţepuşe, în faţa unui conac cu zece mansarde, din cărămidă atât de albă, încât mă ustură ochii. Ne prezentăm unui bărbat în costum violet-închis, care ne caută numele pe o listă.

Nu mă pot abţine să nu admir straturile de satin purpuriu de pe umerii Biancăi şi graţia mişcărilor ei. Pe vremea când eram colege de cameră la colegiu, începea să se mişte ca apa curgătoare şi vocea îi suna mai educată şi mai precisă, până înainte de a merge la câte-o gală sau vreun banchet. Eu stăteam întotdeauna pe raftul-pat, urmărind petalele rochiei sale refractând lumina când se unduia, şi îmi imaginam că sunt escorta ei, numai ca să admir cealaltă versiune a sa în mediul care i se potrivea, printre lumini, lumânări parfumate şi valsuri plutitoare. Şi acum, iată-ne.

Dar gândul acela mă face să doresc să ne putem întoarce la cămin după petrecere, să ne încălzim cu cănile de ceai şi să vorbim despre cărţile pe care le-am citit, ideile nou-nouţe pe care le-am aflat, lucrurile despre care numai noi ştim că sunt greşite.

Bărbatul în mov ne conduce într-un spaţiu

imens, cu podele de marmură ce reflectă lumina venită de sus în dungi intense, pereţi dintr-un lemn închis la culoare, care nu ştiu cum se numeşte, şi draperii văluroase, de catifea. Toţi bărbaţii poartă haine din fâşii de pânză colorate, care au efectul a milioane de cioburi de sticlă cu nuanţe diferite, în vreme ce femeile poartă costume în comparaţie cu care rochia mea roşie e fadă: pene, fire sclipitoare, corsete strâmte, şiraguri de mărgele scânteietoare. Cineva îmi oferă o băutură care are acelaşi efect asupra papilelor mele ca toate culorile asupra ochilor mei. Observ că încăperea e împărţită în trei părţi şi fiecare grup poartă acelaşi blazon, fie sub formă de bijuterii, fie o insignă, ca să se ştie de care familie aparţine.

Îngheţ sub privirile care ne studiază. Aş prefera să fiu la marginea nopţii, să primesc viziuni cu geleţi şi să învăţ lucruri despre spaţiile aflate dincolo de drumul îngust, decât să fiu aici, încercând să impresionez lumea venită la bal.

Nici nu mă dezmeticesc bine, că Bianca e deja în centrul unui mic grup şi le spune cum a ajuns aici în stil melodramatic, ca şi cum ar povesti un roman. În Argelo, toată lumea a crescut citind romane despre intrigile de la Palatul din Xiosphant, aşa ne-a spus Ahmad, iar Bianca insistă pe ideea asta:

— Mi-au omorât toţi prietenii şi m-au vânat pe stradă. Am fugit de acasă numai cu ce aveam pe mine şi am trecut pe lângă moarte de mai multe ori navigând pe Marea Ucigaşă.

Nimeni nu-şi poate lua ochii de la ea. Rochia ei

purpurie lasă vederii o bucată de piele în formă de lacrimă, la spate, şi, de câte ori se mişcă, toată încăperea uită să respire.

Ca să-mi liniştesc emoţia, studiez o frează gigantică în relief, de-a lungul unui perete, care descrie marile poveşti despre „supapa-ancoră”, cu oameni călare pe maşini târâtoare demodate şi luptând cu vergele care se luminează. Iar în mijlocul scenelor de turnir şi aventuri în stepă, se împletesc două fiinţe argintii, pe jumătate goale, ca doi iubiţi sau poate ca doi luptători. Nu-mi dau seama dacă sunt de acelaşi sex sau de sexe diferite.

Trec pe lângă noi bărbaţi şi femei în costume mov, oferindu-ne mâncare şi pocaluri cu băuturi scumpe, iar eu nu mă pot abţine să gust din ele. Cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată păşeşte prin dreptul meu tocmai când am gura plină cu mâncare şi mestec cât de repede pot când mă întreabă cum mă cheamă şi îmi spune că Xiosphantul trebuie să fiu un pustiu dezolant, dacă cele două lumini ale sale au plecat din el.

N-am terminat de mestecat, nici el de pus întrebări. Mâncarea e delicioasă, dar îţi trebuie o eternitate s-o fărâmi în bucăţele uşor de înghiţit. După ce reuşesc să înghit, nu sunt în stare decât să mă holbez ca toanta la bărbatul extraordinar din faţa mea, la chipul lui deschis, ochii căprui, limpezi şi maxilarul puternic.

— Iartă-mi impoliteţea! Mă numesc Dash.

Face un gest amplu, apoi adaugă:

— Aceasta e casa mea.

Bianca observă că m-am blocat şi vine lângă mine.

— Eu sunt Bianca. Mulţumim pentru ospitalitate. E cea mai grozavă petrecere la care am fost până acum!

— Iar voi sunteţi cel mai bun lucru care se putea întâmpla la petrecea mea.

Dash îi sărută mâna ca un prinţ din romanele argelane.

— Va trebui s-o ierţi pe Sophie, spune Bianca, făcând un gest teatral. A trecut prin multe. O poveste foarte tristă! A fost acuzată de o infracţiune pe nedrept şi smulsă de lângă noi de poliţiştii xiosphanţi, care au plimbat-o pe străzi ca la paradă şi au umilit-o în faţa întregului oraş. Iar apoi au dus-o pe munte şi au obligat-o să urce panta abruptă în noapte. Era să moară! A fost alungată din societate şi a trebuit să se ascundă de toată lumea. A fost ceva nemaipomenit!

O privesc pe Bianca şi, deşi am terminat de mâncat, înghit în sec.

*

Mai târziu, când coborâm din tren în apropiere de Groapă, Bianca râde întruna şi-şi răsuceşte rochia.

— A fost cea mai grozavă petrecere din viaţa mea! Am uitat ce bine te simţi când intri într-o sală uriaşă, plină de oameni impecabili şi atragi toate privirile. Pentru asta am fost făcută. N-am mai fost aşa de fericită din…

Se opreşte, pentru că observă pe faţa mea o expresie pe care n-a mai văzută niciodată, nici măcar când i-a făcut pe geleţi animale de companie. Zidul de vapori fierbinţi de pe Marea Ucigaşă, stropii aceia orbitori şi înecăcioşi mă ard pe dinăuntru.

— Ce s-a întâmplat? Eşti supărată pe mine? Ce-am…

— Să nu mai faci asta niciodată! mă răstesc la ea.

Vrea să mă întrebe ceva, dar îi retez elanul:

— Nu face din… din suferinţa mea o poveste frumoasă cu care să-i distrezi pe oamenii aceia.

Încearcă să se explice, să se justifice, dar îi arunc o privire care o amuţeşte.

— Te rog. Nu mai face aşa ceva! Niciodată! Nici măcar nu înţeleg de ce îţi pasă atât de mult de părerea bogătanilor ălora idioţi despre noi. Poţi să le spui ce vrei despre tine, dar nu face din execuţia mea o anecdotă de povestit la chefuri.

Respir ca o uriaşă maşinărie ruginită.

— Prin ce-am trecut după ce m-au arestat… mă doare şi acum. Trebuie să depun mari eforturi să… Tu habar n-ai! Chiar şi eu uit câteodată cât de greu îmi e să mă împac cu ce mi s-a întâmplat.

— Bine. Îmi pare rău. Îşi roteşte braţele cărnoase, gata-gata să lovească zidul de cărămidă cenuşie. Dar, ştii… am suferit şi eu. Te-au luat de sub ochii mei şi m-am învinovăţit pe mine. Pentru că a fost vina mea. Am furat trei dolari pentru mâncare. Mi-am închipuit că pot să-i pun înapoi înainte să constate cineva lipsa lor.

Nu m-am gândit niciodată cât de vinovată trebuie să se fi simţit Bianca. Am scăpat din toate nevătămată, spunându-mi că am salvat-o şi îi va fi bine. Dar sigur că s-a simţit ca un gunoi.

— Înţeleg, spun cu glas tare. Ştiu că nu ţi-a fost uşor nici ţie. Dar… nu e acelaşi lucru. Nu ştii cum e. N-ai cum. N-ai fost acolo. N-ai cum să înţelegi prin ce-am trecut după ce m-au luat.

— Dar ţi s-au întâmplat şi lucruri bune, cum a fost faptul că ai lucrat pentru Hernan. Şi eu am fost cea care a trebuit să trăiască cu…

Probabil că îşi dă seama că sunt gata să urlu, pentru că în loc să-şi termine propoziţia, îmi spune:

— Ai dreptate. Bine. Nici nu-mi pot închipui prin ce-ai trecut şi tot nu înţeleg legătura ta cu creaturile acelea.

Mă ia în braţe, acoperindu-mi faţa cu umerii pufoşi ai rochiei. Apoi spune:

— Mă tot gândesc cât de curajoasă eşti că ai supravieţuit şi ne-ai mai şi salvat pe noi acolo, pe gheaţă.

Privesc într-o baltă de culoarea neonului.

— Nu ştiu dacă am supravieţuit sau nu. Am impresia că o parte din mine nu s-a mai întors de pe Bătrâna Mamă. Sunt aici, dar sunt şi acolo.

— E ca şi cum te bântuie amintirea. E ca şi cum trecutul devine o iluzie optică.

Bianca inspiră adânc, fără să-mi dea drumul din braţe.

— Cred că tot ce poţi face e să nu te învinovăţeşti pentru ceea ce simţi şi să fii atentă la lucrurile care îţi amintesc de momentele alea. Ai

grijă de tine. Bine? Şi îţi promit că nu voi mai pomeni în faţa altora despre trauma pe care ai îndurat-o. De acum înainte, subiectul e tabu.

Îmi dă drumul din braţe şi o privesc îndelung cum e îmbrăcată în satinul acela purpuriu, în care firma unui club de noapte se reflectă în nuanţe stranii. Înclin din cap aprobator şi o iau de mână, parcă spunându-i că suntem făcute una pentru alta, şi nu doar pentru trecutul nostru comun.

*

Când ne întoarcem la apartamentul lui Ahmad şi Katrina, eu mă clatin pe picioare, dar Bianca e tot în al nouălea cer. Nu se poate să fi fost la cea mai mare petrecere din oraş şi apoi să se culce imediat. Mă tot întreb dacă acasă jaluzelele sunt ridicate sau coborâte. Aproape că îmi doresc să nu-i fi dat lui Rose ceasul de la tata. Confuzia, faptul că nu dorm după program, e la fel de rea ca lipsa de somn şi cred că sufăr de boala luminii, chiar şi între patru pereţi.

Ali moţăie într-un colţ. Ahmad şi Katrina se duc la culcare obosiţi şi trag perdeaua, dar Bianca nu stă locului.

— Hai să mergem în Cuţit! Am avut petrecerea de ieşit în lume, acum trebuie să fim văzute în mediile cele mai selecte. Hai să mergem la dans!

Eu tac şi mă holbez la ea. Probabil că glumeşte.

— Ştiu, zice ea într-un sfârşit. Nu te poţi detaşa de mentalitatea xiosphantă. Îţi asumi şi acum

aiurelile pe care le-am învăţat acasă şi rotiţele din cap ţi se învârtesc permanent. Dar nu încerca să mă limitezi şi pe mine la asta.

Până la urmă, Bianca e de acord să urcăm în cămară şi să ne dezbrăcăm de ţinuta sofisticată. Ne întindem, ea strâns lipită de pieptul meu, ca în nişa de dormit a Curierilor. Visez forţe de ordine şi gheaţă, ca de obicei, însă ea mă trezeşte dând din mâini şi ţipând întruna: „Trebuie să-i avertizez, trebuie să ştie!” Asta mi-a spus şi în Xiosphant, înainte de a se sfârşi totul acolo.

Când mă trezesc a doua oară, ea e deja plecată, iar eu sunt tot obosită. Dar brăţara atârnă din ce în ce mai greu la încheietura mea şi braţele îmi cad în direcţia înserării. M-am săturat să fiu prinsă în capcana propriului meu trup şi tânjesc să ies din mine, să-mi las deoparte amintirile şi să mă scufund într-ale altuia. Parcă simt moliciunea tentaculelor şi mirosul dârelor vagi lăsate de ele. În rarele ocazii când visez frumos, mă închipui aventurându-mă în Oraşul de la miezul nopţii. Aşa că mă scol şi mă îmbrac cu cele mai groase haine pe care le am.

*

Când mă furişez pe lângă cocioabele dărăpănate de la marginea nopţii, nu desluşesc decât conturul unor nămeţi, iar gerul încearcă din nou să soarbă viaţa din mine. Nu-mi folosesc la nimic straturile suplimentare de haine groase şi nu văd în ce direcţie e ziua. Nu am mai ajuns

niciodată atât de departe în noapte şi deja mi-e foarte frig.

În timp ce înaintez, îmi aduc aminte de petrecere şi mă gândesc că în sfârşit am participat şi eu la ceea ce făcea Bianca singură în Xiosphant. Şi m-a rănit, dar apoi şi-a deschis sufletul în faţa mea. Sper că de acum înainte nu vom mai avea secrete una faţă de cealaltă.

Tocmai când sunt gata să mă întorc şi s-o iau în direcţia opusă celei în care mă trage brăţara, zăresc un licărit în lumina lanternei. Un gelet îşi înclină corpul până când văd cleştele flexându-se chiar în faţa mea. Încerc să vorbesc, deşi îmi îngheaţă şi buzele:

— Am venit îndată ce am putut. E o poveste complicată. Îmi pare rău că nu ţi-am adus nimic de data asta. Dar îţi aduc data viitoare, promit!

Aud un zgomot în spatele meu, dar încetează imediat.

Cleştele se închide în jurul gurii şi nasului meu, ca de obicei, şi…

… sunt în oraşul gelet: bolţi şi galerii gigantice, traverse de gheaţă, fier şi metal, utilaje aflate sub platforma noastră continentală. Văd mai clar decât oricând că oraşul gelet e viu, are o inimă de foc în măruntaiele munţilor noştri şi o minte alcătuită din amintirile comune ale fiecărui gelet care a trăit în el.

Dar de data asta nu sunt un gelet care se târăşte prin oraşul lui. Sunt acolo ca om. Ca eu însămi. Prietenii mei mă conduc pe aleile lor şi vin să mă întâmpine. Nu e o amintire, e o viziune a

ceea ce speră că se va întâmpla; ca atunci când Rose mi-a cerut cupru, dar mult mai detaliată, de parcă geleţii s-ar fi gândit multă vreme la ea. Îmi sărbătoresc sosirea ca şi când aş fi un prieten care a lipsit mult dintre ei, şi mă bucur şi eu că sunt într-un loc sigur…

— Vrei… mă bâlbâi, când prietenul meu se retrage.

Viziunea prezenţei mele în Oraşul de la miezul nopţii stăruie, reală ca simţurile mele.

— Vrei… să vin să locuiesc cu voi. Mă invitaţi la voi. Aş vrea, dar… Bianca. E prietena mea. Aţi cunoscut-o, cel puţin câţiva dintre voi, şi are nevoie de mine…

Aerul îngheţat vibrează. Geletul cade pe spate şi în lumina lanternei văd ceva ieşind din el. Aud oameni strigând în argelană ca şi când ar avea cioburi de sticlă în gât.

Întind mâna şi ating un harpon. Geletul se scutură şi săgeata cade din el. Simt cerneală fierbinte pe mână. Nu e cerneală. E sânge.

— Nu, nu! Te rog, Nu, te rog! Îmi pare aşa de rău…

Vocile se apropie. Strigăte de bărbaţi şi de femei. Mă orbeşte lumina unei lămpi mari.

Oamenii îmi fac semn. Înţeleg aproape tot ce spun. Au văzut geletul ţinându-mă de gât cu cleştele şi şi-au închipuit că mă sugrumă. Când mă apropii de ei, văd trei bărbaţi şi o femeie cu feţe ca de stafii în potopul de lumină, păşind pe zăpada care le trosneşte sub tălpi. Cel mai masiv dintre ei cară arma cu harpon, echipată şi ea cu o luminiţă.

Ocheşte geletul care e prea rănit ca să fugă într-un loc sigur.

Mă arunc asupra bărbatului cu harponul, strigând „nu trage!” în argelană. (în clipa următoare, îmi dau seama că am greşit ordinea cuvintelor şi am strigat „aş vrea să nu fi tras”.) Il trântesc pe spate şi săgeata se lansează aiurea. În cădere, dă din mâini şi o doboară la pământ pe femeie, în ţipetele celorlalţi doi bărbaţi. Ne rostogolim pe solul îngheţat bocnă, până când îl muşc de mână şi îl izbesc cu capul în frunte.

Mă ridic şi o iau la fugă spre oraş, sperând cu fiecare răsuflare gâfâită să nu fi provocat moartea unui prieten.

MOUTH

Budkhi era un târguşor aflat la patru sute de kilometri de Argelo, în direcţia opusă Xiosphantului. Într-o mlaştină foarte întinsă creştea un fel de muşchi care avea un gust acceptabil dacă îl prăjeai, pe lângă peştii buni de mâncat, dacă le scoteai mai întâi sacul cu otravă. O mulţime de oameni au murit după ce s-au stabilit acolo, dar asta se întâmpla în fiecare loc nou. Cetăţenii trecuseră prin Budkhi din când în când, dar de cele mai multe ori fuseseră goniţi cu topoare şi praştii. Ce le trebuia locuitorilor mlaştinii gazoase de la o ceată de străini ciudaţi? Cetăţenii încercaseră să facă comerţ cu ei, aducând produse din Argelo sau alt oraş mai mare pe care să le dea pe hrană şi iarbă de mlaştină ţesută, dar localnicii aveau un

tabu: nu se atingeau de obiecte pe care nu le făceau ei. Atunci, să fi fost Cetăţenii o trupă de actori? Sau doar se ofereau să-i ajute la treburile la care nu se descurcau singuri? Să fi fost profesori? Doctori? Preoţi? De câte ori veneau, se prezentau altfel, iar budkhienii se îndoiau şi mai mult de ei.

Yolanda spunea mereu că „fiecare comunitate are o nevoie pe care nu şi-o poate îndeplini singură. Cu cât spun că nu au nevoie de noi, cu atât trebuie să încercăm să devenim ceea ce le trebuie mai mult”.

De fapt, Cetăţenii aveau mai multă nevoie de budkhieni, şi nu invers, pentru că Budkhi era singurul oraş pe o rază de o sută de kilometri, iar resursele de hrană din mlaştină şi din jurul ei nu erau uşor de recoltat de către străini. La ultima vizită a Cetăţenilor, localnicii îi văzuseră venind şi aprinseseră focuri pe drum, iar un bărbat fără cămaşă învârtea câte o torţă aprinsă în fiecare mână, avertizându-i să nu se apropie de ei.

Totuşi, Budkhi era întotdeauna ultima oprire pe drumul spre un vulcan – unul din locurile sacre ale Cetăţenilor. Aşa că ocoliseră orăşelul, apropiindu-se periculos de mult de întuneric, şi culeseseră din mlaştină ouă de broască presupus comestibile.

Mouth începea să înţeleagă că era ciudat ca un ordin religios să fie dispus să joace orice rol i se cerea, în orice situaţie. Nu petrecuse prea mult timp printre persoane de altă religie – Alyssa îi povestise câte ceva despre educaţia evreiască, iar în Argelo erau două-trei moschei, două biserici şi alte case de rugăciune. Dar, din câte ştia Mouth,

majoritatea oamenilor care îşi dedicau viaţa unui crez voiau ca lumea să ştie despre el. Îţi asumai identităţi diferite, dacă nu te interesa să-ţi răspândeşti învăţăturile.

Aşa că Mouth încerca să renunţe la vechile obiceiuri şi să fie aceeaşi persoană pentru toată lumea. Era mai dificil decât părea pentru că, observa ea, fiecare om voia să fii altcineva, în funcţie de nevoile lui: soldat, prieten, duşman, cineva care aminteşte de trecut. A-i trata pe alţii în mod cinstit era mai greu decât se aşteptase ea.

*

Apropo de asta, Barney era cu totul altul când servea studenţii. Se prostea ca un clovn, ţopăia, dansa şi se plesnea peste şorţul murdar. Mouth îl privea lucrând, întrebându-se dacă era cu adevărat un înţelept în viaţă, până când el o observă şi veni la ea.

— Mouth, mă bucur să te văd!

Îi zâmbi atât de larg că sprâncenele lui îşi schimbară forma, dar îşi îndreptă ţinuta, părând mai bătrân.

— N-am ştiut că vii. Ce-ai vrea să mănânci? Am o friptură vegetariană care seamănă cu ce găteam când eram pe drum.

Mouth luă nişte ceai de la masa de lângă peretele opus, înecându-se puţin cu gustul neplăcut. Mâncă friptura vegetariană – care chiar îi stârni simţurile cu aromele trecutului – şi mai bău două ceşti din ceaiul amar. Aroma de amidon făcea

ca toate amintirile Cetăţenilor să fie mai vii, iar Mouth îl prinsese pe Barney binedispus.

El o privea cum mănâncă şi îi surâdea uşor, presărându-i amintiri printre înghiţituri:

— Mai ţii minte pătura aia veche cu care se învelea Yolanda, aşa de zdrenţuită că arăta ca făcută din buruieni? Şi papucii aceia urâţi de pânză, pe care îi făcea Cynthia pentru toată lumea, cu tălpi spongioase, foarte confortabile la început, dar care se rupeau după prima sută de kilometri? Le mai ştii?

Mouth mânca şi dădea din cap, confirmând.

Acum venea la localul lui Barney regulat, de câte ori nu făcea comisioane pentru Perfecţionişti sau nu se ocupa de recuperarea Alyssei. Uneori, localul era plin de studenţi, care se aşezau pe unde apucau şi chiar unii peste alţii, de abia mai puteai intra de ei. Alteori, era închis şi pe uşă scria că se va redeschise când universitatea avea să ridice din nou steagul pentru studiu. Treaba asta nu era ceva neobişnuit în Argelo. Magazinul tău de dulciuri preferat se deschidea de câte ori circula trenul care traversa oraşul, trenul circula când sistemele hidraulice erau curăţate, iar sistemele hidraulice depindeau de nivelul apei din rezervor, care fluctua mai mult sau mai puţin previzibil. Dacă ştiai toate astea pe de rost, puteai merge la magazinul de dulciuri exact când se deschidea, ca să-ţi cumperi bomboanele de mentă care-ţi plăceau.

Dar când putea Mouth să meargă la local, Barney era prea ocupat să stea de vorbă cu ea. Iar dacă reuşea să vină când localul era şi deschis, şi

mai gol, Barney avea chef de spălat vase, nu să-i răspundă la întrebări.

— Le-ai aflat deja pe toate, îi spunea el de fiecare dată. Ştii cât ştii şi mai multe nu trebuie să ştii. Cetăţenii s-au stins de mult.

Deşi câteodată mă trezesc din somn şi am impresia că sunt în mijlocul taberei şi lumea îşi strânge lucrurile. Trebuie să clipesc de mai multe ori ca să-mi aduc aminte unde mă aflu.

Se întâmpla uneori să-l prindă în toane bune, când medita la toate prin câte trecuseră şi câte încercaseră să ducă la capăt.

— Ne-am văzut de ale noastre, dar ne-am străduit să-i ajutăm pe oameni să se integreze de câte ori am putut. Mergeam prin orăşele ca tâmplari sau instalatori, dar, după ce ne terminam treaba, lumea ne punea întrebări. Şi am încercat să le împărtăşim din gândurile noastre despre cum să fie atenţi să nu se mai lase distraşi de fleacuri. Stai puţin, trebuie să verific cuptorul! Unde-am rămas? A, da. Noi vorbeam, dar şi ascultam. Locuitorii oraşelor de la frontieră văd cele mai trăsnite lucruri.

— Înainte să te descopere Alyssa, am crezut că nu mai am nicio şansă să înţeleg ceva, îi zise Mouth când îşi termină friptura. Am găsit un exemplar din Invenţie într-un seif din Xiosphant. Singurul exemplar, cred. Nu voiam decât să rostesc versurile pentru cei morţi. Au murit degeaba o grămadă de oameni, iar eu nici măcar n-am pus mâna pe cartea aia.

— Ce-mi aduc eu aminte cel mai bine e că era

plină de poezii sforăitoare. Le recitau ca să ne împiedice să ne plângem în timpul călătoriilor lungi. Acum, să nu mă înţelegi greşit, dacă le-aş citi din nou, poate mi-ar spune ceva. Chiar îmi amintesc unele pasaje impresionante.

Ar fi putut la fel de bine să-i tragă lui Mouth două palme peste faţă.

— Serios? se miră ea. Invenţia? Păi, era cartea noastră cea mai sacră, eu aşa am crezut. Aş fi fost în stare să ucid pentru ea.

— A trecut ceva timp de atunci şi eram deja sătul de toate când am plecat, zise Barney. Tu erai la o vârstă delicată când i-ai pierdut, aşa că la tine a fost altceva.

— Dar eşti înţelept! Cel puţin aşa ai pretins. Ai spus că ţi-ai atins scopul, protestă Mouth.

— Nu lua de bun tot ce zic. Eu n-aş face-o, în locul tău. N-ai de unde să ştii dacă spun adevărul. Sau dacă există vreun adevăr.

Mouth încercă să-şi amintească un singur vers din Invenţie, un singur pasaj frumos sau emoţionant. I se amestecau toate în cap, iar acum, când Barney le categorisise drept slabe, aşa i se păreau şi ei.

SOPHIE

Zac pe jumătate adormită în cămară, retrăind senzaţia de a sta într-o cetate de gheaţă şi piatră, de a fi întâmpinată de o întreagă comunitate, apoi simt sfârşitul. Aveam pe mână sângele geletului, închis la culoare şi vâscos, când m-am întors la Ahmad şi Katrina. Îi simt mirosul şi acum. Brăţara nu încetează să mă cheme în noapte, dar nu ştiu cum să ajung acolo. De la vecini se aud ţipete şi urlă muzica.

Bianca deschide uşa cu storuri şi se uită la mine de sus. Arată de parcă n-a dormit de la întemeierea Planetei Ianuarie: are cearcăne la ochi, care sunt injectaţi şi incapabili să se concentreze. Face întruna gesturi mici, prea repede ca să înţeleg ceva din ele. Sper că a venit să doarmă lângă mine, dar ea îmi trage un ghiont în umăr, probabil mai tare decât intenţionează, şi mă întreabă:

— Sophie, ai încredere în mine?

Sunt gata să zic da, însă ceva mă opreşte şi mă uit mai bine la ea.

— Trebuie să ştiu, îmi spune. Pentru că am un plan, dar nu va merge, dacă nu ai încredere totală în mine. Am reuşit, am găsit o cale să ne întoarcem acasă. Ne putem întoarce şi repara tot ce-am lăsat în urmă în Xiosphant. Putem distruge maşinăria care a hotărât că eşti inutilă. Am învăţat ceva de la Mouth: să-i loveşti când nu se uită. Dar trebuie să ştiu. În clipa asta. Ai încredere în mine?

Nu ştiu din ce motiv, dar încă nu m-am trezit de-a binelea, deşi vocea şi ţinuta ei mă alarmează.

Ar trebui să fiu trează de-a binelea şi în priză, dar sunt numai pe jumătate prezentă lângă ea.

— Ce plan? şoptesc. Despre ce vorbeşti? Nu ne mai putem întoarce...

Bianca clatină din cap ca argelanii şi îmi cere să tac.

— Nu mă poţi întreba aşa ceva. De-asta am spus că trebuie să ai încredere în mine. Risc totul chiar discutând acum cu tine. Aici oamenii sunt paranoici, îşi pierd minţile, dacă află ce fac.

Lumea se micşorează în jurul meu, de parcă umbrele se deformează şi sunt pe cale să mă zdrobească.

Bianca se apleacă spre mine. Îi simt răsuflarea pe obraji.

— Mai ţii minte când ţi-am spus că nu mi-am încheiat socotelile în Xiosphant? Nici tu, nici eu nu ni le-am încheiat. Nu demult, mi-ai mărturisit că şi acum te bântuie ce ţi-au făcut şi poate că singura ta cale de a trece peste ce-ai îndurat e să-i înfrunţi pe monştrii ăia şi să-i vezi la pământ. Ascultă-mă pe mine, nu poţi întoarce spatele locului care te-a nenorocit!

Îmi dau seama că se aştepta la altă reacţie din partea mea. Credea că voi fi entuziasmată, dar mă sperie până şi tonul ei.

Între timp, nu-mi iese din minte cum a venit geletul să mă invite în oraşul lor, apoi sângele. Şi iar sângele. Oamenii aceia au crezut că mă salvează.

— Am propriul meu fel de a face faţă trecutului, îi spun. Aici avem ocazia s-o luăm de la

început. Ne găsim o slujbă. Aş putea lucra din nou într-o cafenea. Am crezut că te distrezi aici, dansezi, mergi la petreceri. Spui întruna că suntem faimoase şi că totul e fantastic.

— Da, sigur, ne distrăm nemaipomenit. Dar le-am făcut pe toate cu un scop şi în sfârşit începe să merite.

Bianca îşi pune mâinile pe umerii mei, iar eu simt imediat cum mă scaldă un val de alinare, chiar în toiul unei conversaţii încinse.

— Şi în Argelo, adaugă ea, n-o să mai fie distractiv multă vreme, din câte am auzit.

Priveşte peste umăr.

— Trebuie să plec! Spune-mi acum: ai încredere în mine sau nu? Ai vorbit serios atunci, pe Marea Ucigaşă, când ai spus că mă vei susţine întotdeauna?

Ezit timp de câteva bătăi de inimă, apoi înclin capul într-o parte, în stil argelan.

— Da, sigur. Ştii că am. Dar ar trebui să-mi spui…

A plecat. Aud cum îi foşneşte rochia în camera de alături şi cum se închide uşa.

*

Imposibil să mai dorm după discuţia asta. Mă îmbrac în fire argintii şi merg în locul unde e cel mai probabil s-o găsesc pe Bianca. Pe drum, mă gândesc la cei trei dolari pentru mâncare. În colegiu, mă îndrăgostisem de ideea de nou şi crezusem că niciuna din micile noastre revolte nu

avea să ducă la vreun rezultat. Bianca mă convinsese că lumea putea avea un nou început, detaşată complet de greutatea evenimentelor petrecute înainte de a ne naşte noi. Acum însă suntem mai în vârstă şi ea refuză în continuare să accepte că există poveri de care nu poţi scăpa, că s-au lipit de tine, oricât ai vrea tu să le consideri socoteli neîncheiate. Şi mă tem că ne va distruge pe amândouă.

Cartierul Cuţit e şi mai înţesat ca de obicei de persoane în haine-curcubeu, cu minţile plutind în alcool sau cine ştie ce altă substanţă. Doi bărbaţi fără cămaşă se îmbrăţişează. Unul îl sărută pe gât pe celălalt. Întorc privirea, roşie la faţă, iar când privesc din nou, au dispărut. Îndată ce mă înghite mulţimea, mă simt prizonieră, ţeapănă, prinsă de subsuori de amintirea mănuşilor de poliţişti. Dar inspir adânc şi mă las în voia sentimentelor. Îmi ating brăţara şi îmi aduce aminte de fuga pe gheaţă, cu picioare puternice. Îmi imaginez comunitatea geletă, intimitatea care se naşte alergând împreună în jurul dolinelor şi prădătorilor, pe distanţe incredibile, fără secrete. Încerc să nu mă gândesc la sângele negru de pe mâna mea.

Bianca stă la o masă pentru VIP-uri, la etajul al doilea al Sesiunii de Urgenţă, un club de noapte decorat asemenea solilor de audienţă din vechiul Congres Popular Argelan. Lambriuri austere, covoare şi tapiserii purpurii, tablouri cu bărbaţi şi femei cu părul în dezordine, gulere ţepene şi ochelari cu rame groase. Am auzit câte ceva despre Congresul Popular, un fel de regim anarhist

care a guvernat după prăbuşirea Marii Companii Argelane a Prosperităţii. Bianca mă observă şi îmi face semn din spatele unei gărzi de corp să urc.

— Sophie! Iată-te! Am sperat că vei veni. Îl mai ştii pe Dash, nu?

Bianca mi-o arată pe singura persoană care stă în separeul etanşeizat pentru VIP-uri: tânărul acela minunat de la balul cu pretenţii, care îmi spusese că ne era gazdă.

— Tocmai îmi povestea despre reluarea unei opere clasice zagrebiene la care a fost recent. Sună fascinant!

— E o încântare să te revăd!

Mă uit lung la el, până când îmi dau seama ce anume îl face unic pe Dash, în afară de trăsăturile sale uimitoare, pe care nu le identific drept ereditare. Spre deosebire de toţi ceilalţi din club, nu poartă niciun însemn care să-mi arate din ce familie face parte. Vede că mă uit în toate locurile unde ar putea purta blazonul şi râde.

— Nu, nu port niciun blazon. N-am nevoie de el. Cine mă vede şi nu ştie cărei familii îi aparţin a dat deja de belea.

Nu pricep, aşa că adaugă:

— Sunt capul familiei Halva. Fără falsă modestie, probabil că sunt cea mai cunoscută persoană din Argelo.

— Merg să aduc ceva de băut, spune Bianca, atingându-mă pe mână şi făcându-mi cu ochiul. Vă las să vorbiţi.

Coboară scările în grabă şi mă lasă singură cu Dash. Mă fac mică pe canapeaua din faţa lui.

— E bine să cunosc pe cineva care nu ştie cine sunt. Măcar de data asta să fac impresie bună. Numai că întotdeauna spun ce nu trebuie şi nu mă pricep deloc să cunosc oameni noi, aşa că tare mă tem că o să-ţi las o impresie groaznică.

Încerc să-l citesc aşa cum îi citeam pe clienţii de la salon, dar postura lui nu-mi transmite nimic. E atât de frumos că te răscoleşte înfăţişarea lui.

— Sunt obsedat de istoria xiosphantă, îmi spune el. Întemeietorii acelui oraş aveau o teorie corectă despre natura umană, dar au dus-o până la extrem. Asta e problema cu ideile sociale măreţe în general, se împrăştie, dacă pui prea mare accent pe ele.

Îmi dau seama cu o tresărire că vorbeşte xiosphanta formală. Precizează inclusiv timpul (imediat după coborârea jaluzelelor) şi identifică statutul său social (străin) şi pe al meu (studentă).

— Bianca e cea mai neobişnuită persoană pe care am cunoscut-o, spune, fără să fie deranjat că vorbeşte doar el. Toată lumea discută numai despre ea. Dar cred că tu eşti şi mai neobişnuită, în felul tău. Bianca a spus că poliţia a încercat să te trimită în noapte, dar ai scăpat. Dar n-ai scăpat, nu? Adică ai rezistat dincolo de seară şi ai supravieţuit. Asta mi se pare fascinant de-a dreptul. Nici nu ştii cât de importantă eşti!

Mă dau în spate, strecurându-mă între pernele de pe canapea, de parcă aş putea dispărea între ele. Atunci Bianca se întoarce cu o tavă cu cocktailuri.

— Ia spuneţi, ce-am pierdut?

— M-am făcut de râs, atât, rosteşte Dash. Tocmai asta spuneam, că nu mă pricep deloc să-mi fac cunoştinţe noi. Orice spun, par un prostănac linguşitor.

Bianca se aşază lângă el şi se iau de mână.

— Sunt sigură că ai fost perfect, ca de obicei.

Dash o cuprinde cu braţul liber pe după umeri.

— Mi-e dor de mâncarea din Xiosphant, zice el, de parcă despre asta am fi vorbit până acum. A fost cândva un restaurant xiosphant aici, în Argelo, care servea terci de ovăz cu mirodenii şi turtele alea care se desfac dacă nu le mănânci cum trebuie. Era exagerat de scump, dar merita.

Ridică amândoi paharele şi, după ce ezit o clipă, îl ridic şi eu pe al meu. Cocktailul e amar la început, dar îţi lasă un gust dulceag după primele înghiţituri.

— Aş putea să-ţi gătesc, spune Bianca, stând cu faţa la numai câţiva centimetri de a lui.

Arată perfect împreună, cele două chipuri desăvârşite ale lumii, cu trăsături impecabile, copiii lor vor fi angelici, gustul dulceag mi se opreşte în gât. Întorc privirea la dansatorii de sub un candelabru făcut din cartuşe folosite, înainte ca Bianca şi Dash să se sărute.

Puţin mai târziu, el trebuie să plece la şedinţa liderilor Celor Nouă Familii să discute despre penurie, hiperinflaţie, tensiunile recente dintre familii şi alte chestiuni. Când Bianca şi eu rămânem din nou singure, ea vine repede lângă mine şi se încruntă puţin, cât poate de delicat.

— Îmi dau seama că nu-ţi place Dash, dar e un

băiat bun. E singurul argelan care înţelege condiţiile de rahat din Xiosphant, presiunea la care am fost supusă ca să mă ridic la un ideal impus. Şi e destul de conştient de propriile limite ca să se ia pe el însuşi în râs.

— Asta e tactica lui „spun eu. Nu cred că l-am cunoscut pe adevăratul Dash.

Bianca scutură din cap şi se retrage de lângă mine.

— Nu cunoşti pe nimeni cu adevărat, după părerea mea. Dar Dash şi cu mine avem aceleaşi scopuri, ceea ce e important într-o relaţie. Şi îi placi foarte mult. Sper să vă împrieteniţi cât de curând.

*

Tălpile îmi vibrează odată cu podeaua, iar mirosul de cocktail stătut mă copleşeşte.

— O să-i dau o şansă. Poate voi reuşi să înţeleg ce vezi la el.

Bianca deja îşi adună lucrurile, când adaug:

— Are vreo legătură cu planul de care mi-ai vorbit? E implicat în ceea ce faci?

Bianca mă ignoră şi râde, de parcă n-ar fi auzit decât că îi voi da lui Dash o şansă.

— Trebuie să plec. Unificatorii dau un cocktail. Te descurci să mergi singură acasă? Mă bucur foarte mult că am avut prilejul să vorbim despre asta, pentru că tu şi Dash sunteţi foarte importanţi pentru mine şi vreau să vă simpatizaţi reciproc. Vei vedea, ne va ajuta să ne împlinim visurile.

Pleacă din zona VIP-urilor şi coboară treptele în grabă, prin încâlceala de trupuri transpirate şi kitsch-uri socialiste. Îmi face cu mâna de la baza scărilor.

*

Ahmad îmi vorbeşte despre vechiul Khartoum la masa din bucătărie, în vreme ce Ali stă prin preajmă şi se plictiseşte, pentru că a mai auzit poveştile astea.

— În Khartoum, toţi erau cyborgi şi aveau interfeţe bioneurale în jurul capului care îi făceau mai deştepţi decât o sută de oameni obişnuiţi. Se bazau pe ştiinţa şi matematica islamică veche de o mie de ani. Dar pe urmă am venit pe planeta asta şi am fost învăţaţi că moştenirea noastră nu are niciun sens.

— Până să vin în Argelo, nu m-am gândit că vechile culturi ar avea sens, îi spun. Sau că a încercat cineva să le suprime. Mi-am zis că acum suntem pe Ianuarie şi am decis să lăsăm lumea veche în urmă. Dar ar fi trebuit să fiu mai înţeleaptă.

Katrina mi-a spus că tatăl ei era sigur că avusese strămoşi în compartimentul Zagreb, dar bunicii mamei sale şi-au identificat originea mergând până la cinci generaţii în urmă. După aterizare, lumea n-a mai ţinut evidenţa strictă a generaţiilor, aşa că aparţii cui au aparţinut părinţii tăi. Ali se consideră urmaşul celor din Khartoum, datorită tatălui său.

Ahmad mă întreabă dacă ştiu ceva despre rădăcinile din Nagpur ale mamei mele. Am găsit o singură fotografie în tonuri de gri, într-una din cărţile vechi recuperate de Bianca din bibliotecă şi mă holbam la oamenii îmbrăcaţi în *coolsuit* din faţa combinaţiei arhitectonice extraordinare de antic şi modern: cupole impozante şi bolţi cristaline tânjind spre cer. Dintotdeauna mi-am dorit să fi putut s-o întreb pe mama ce i-au povestit părinţii ei despre casa noastră de demult.

— Nagpur a proiectat interioarele navei-mamă, zonele rezidenţiale şi de lucru, zice Ahmad. A avut sarcina de a concepe un spaţiu închis, în care oamenii să trăiască generaţii la rând, şi au apelat la milioane de trucuri cu lumini şi umbre ca să învingă claustrofobia. Şi pe urmă nava-mamă a avut scurgeri radioactive, a provocat decompresie explozivă; s-au purtat mici războaie şi n-a mai fost loc pentru toată lumea. Ceea ce s-a întâmplat cu compartimentul Nagpur a fost o adevărată ruşine.

Ahmad pleacă privirea, îţi vâră mâinile sub gulerul simplu, de pânză, şi adaugă:

— Toate neregulile noastre de azi îşi au originea pe nava-mamă.

Ascultându-l, îmi aduc aminte că într-o carte veche de-a Biancăi se pomenea pe scurt de Masacrul din Grădina Hidroponică. La vremea respectivă, numele mi s-a părut mai degrabă amuzant. Dar acum mă simt ca atunci când am căzut de pe creasta Bătrânei Mame: o alunecare continuă, într-un spaţiu fără fund. Poate că toată vremea asta, în singurătatea mea, am tânjit după

oameni care nu s-au născut sau după culturi pe care nu le-am cunoscut niciodată.

Vreau să-i cer lui Ahmad amănunte suplimentare, dar el deja dă din mână, parcă spunându-mi că mai multe nu ştie. Sau nu vrea să vorbească despre subiecte neplăcute de faţă cu Ali.

După aceea, schimbă subiectul dintr-odată:

— Bianca nu doarme aici şi am impresia că nu prea doarme pe nicăieri. Ştiu cum e. Aţi crescut cu reguli stricte, iar acum, că aţi dat de gustul libertăţii, nu ştiţi ce să faceţi cu ea.

Aruncă o privire către Ali, apoi spune:

— De-asta e bine să-i laşi de capul lor pe copiii ăştia bezmeticii, să facă greşeli cât sunt tineri.

Ali se uită urât şi scoate limba.

Studiez tapiseria de pe peretele opus. Mii de forme, toate una peste alta. De câte ori o mă uit la ea, văd alt model, cercuri, diamante sau stele, depinde din ce unghi şi cât zăbovesc cu ochii asupra ei.

— Bianca şi cu mine am trecut prin iad şi suntem şi acum împreună, rostesc. Dar o salvez întruna de ea însăşi. Cred că… Cred că e o supapă-ancoră pentru mine.

Ahmad îşi dă ochii peste cap.

— Nu folosi cuvinte pe care nu le cunoşti.

La una din petrecerile cu fast la care am participat, Bianca tot întreba ce înseamnă „supapă-ancoră” şi lumea insista că singurul mod de a înţelege noţiunea asta e să citeşti romanele de dragoste cu dueluri şi bătălii, dezastre şi

evadări de ultim moment şi să le vorbeşti prietenilor despre ele. Pe urmă, după ce te-ai îmbătat bine şi ai avut coşmaruri, te trezeşti şi constataţi că ştii ce înseamnă „supapă-ancoră”. Dar nu ştiu în ce măsură explicaţia asta era mai degrabă o glumă.

— Ce-i cu brăţara aia a ta? mă întreabă Ahmad, trezindu-mă din reverie. O atingi mereu şi faţa ta capătă o expresie stranie.

Mă uit la brăţară. Are o pată de culoarea cernelii întrei doi ţepi. Îmi închipui că e sângele geletului.

— Îmi aduce aminte că am o datorie de plătit şi, cu cât întârzii s-o plătesc, cu atât devine mai apăsătoare.

Metalul ruginit al harponului îmi zgârie iarăşi palma ieşind din trupul fierbinte, vulnerabil, ca şi când l-aş atinge chiar în clipa asta. Trebuie să merg din nou în noapte, dar fără oameni disperaţi care să tragă în direcţia mea.

Mă străfulgeră un gând.

— Mouth mi-a spus că există oameni care caută prin gunoaie. Merg în zona nopţii şi caută aparatură pierdută de strămoşii noştri acolo. Nu ştii cum aş putea să iau legătura cu ei?

Ahmad râde.

— Dar ştiu că îţi place să trăieşti periculos! Ai noroc însă. Nu numai că îi ştiu pe câţiva, dar unul dintre ei mi-e prieten bun.

*

Reynold mă strânge tare în braţe şi mă ridică în aer, râzând şi chemându-şi prietenii să vină să mă cunoască.

— Nu m-am învrednicit să-i caut pe Curierii Descurcăreţi de când m-am însănătoşit, dar m-am bucurat când mi-a spus Ahmad că vrei să mă vezi.

Nu asta e reacţia la care m-am aşteptat de la bărbatul pe care l-am trântit cu pumnul la pământ. O fi beat? Da, e foarte beat, dar sincer.

— Ea e Sophie, strigă el. M-a ajutat să mă duc acasă după ce ne-au atacat trei corăbii uriaşe de-ale piraţilor.

Prietenii lui Reynold ies din sala de jocuri a clădirii cu trei etaje, din cărămidă roşie, şi vin pe veranda care se coace sub soarele exagerat de generos al dimineţii.

— Am crezut c-ai inventat toată povestea, zice unul cu mustăţi imense, plete ciufulite şi dinţi încălecaţi. Chiar au fost zece corăbii?

Toţi cei din sala de jocuri au păr prea mult, chiar şi cele două femei. De la atâta păr, Reynold şi-a schimbat înfăţişarea.

Port noua mea deghizare, un fel de *coolsuit* pe care l-am cumpărat de la un vânzător din Groapă, ale cărui rafturi erau pe jumătate goale. Bluza largă, cu peşti albaştri pe fond purpuriu, îmi atârnă în jurul abdomenului, iar pantalonii cad drepţi. Mi-am ridicat părul cu o agrafă, aşa că semăn mai mult cu câteva fete Nagpur pe care le-am văzut şi mai puţin cu cea mai bună prietenă a celei mai recente senzaţii din Argelo. Nu mi-a aruncat nimeni nici măcar o privire pe drum, doar o altă fată în

ţinută Nagpur, care mi-a oferit un zâmbet pieziş.

Reynold mă conduce într-un salon mare, fără ferestre, cu stâlpi mari de metal între canapele şi măsuţe. Nu au mâncare de împărţit cu alţii, pentru că prin băcănia locală bate vântul.

Pe şeful lui Reynold îl cheamă Pedro şi are un deget lipsă. Ceva mai în spate, un alt bărbat are patru în minus, plus nasul ciuntit. De la degerături. Mă silesc să-i întâlnesc privirea lui Pedro. Mă măsoară de sus până jos. Urăsc concursurile de holbat.

— E mult mai bine să fii recuperator decât contrabandist, spune Reynold şi îmi dă un set de piese de joc colţuroase. Chiar dacă e ger şi te atacă animalele sălbatice. Călătoreşti puţin. Pe lângă asta, în loc de bunuri semiperisabile pe care trebuie să le păstrezi proaspete, cauţi chestii vechi, care zac acolo de când lumea. Asta aş fi vrut să fac de la început.

Îmi aleg patru piese. Jucăm pe o tablă, Reynold, Pedro, o femeie apetisantă, pe nume Susana, şi eu. Se scutură o tavă cu spumă colorată până când cade o bucată pe jos şi Susana râde.

— Roşu! Am noroc.

Își freacă palmele şi aşază o piesă pe tablă. Katrina mi-a spus că argelanilor le plac jocurile cu reguli complicate, dansurile elaborate şi poezia cu rimă şi metrică strictă. Le place să fie totul bine pus la punct, în afară de viaţa lor.

— ’nenţeles, cu cât avansezi în noapte, cu atât e mai nasol. Te mişti mai greu, navighezi mai greu, chiar şi cu senzori.

Reynold aşază şi el o piesă pe tablă, apoi continuă:

— Vântul, întunericul, frigul. Dacă mergi prea departe, atmosfera e mai densă. În plus, nu ştiu de ce, noaptea te face să delirezi, de parcă ar declanşa o spaimă ancestrală, care există dinainte ca strămoşii noştri să fi descoperit focul pe Pământ.

Susana ia piesa lui Reynold şi aruncă toată spuma în aer. E rândul meu.

— Dar profitul, vorbeşte Susana, marja de profit e absolut incredibilă! Strămoşii noştri aveau drone! Aveau navete, nave-cercetaş, costume de supravieţuire. Aveau computere! Şi toate astea zac acolo, mâncate de vreme sau de animalele sălbatice.

— Geleţii, şoptesc eu, prea încet ca să fiu auzită. Poporul gelet le-a distrus intenţionat ca să-i ţină pe oameni la distanţă de ele.

— Într-o zi o să găsim un vehicul tot-teren şi-o să mor grasă şi bogată, spune Susana.

— Echipamentul nostru e vai şi-amar! rosteşte Pedro. O să v-o spun pe-a dreaptă. Avem echipament de protecţie de rahat, pe care l-am improvizat din mai multe surse, şi supravieţuim numai dacă ne aducem aminte că ne bazăm pe un rahat.

Ceva din tonul lui Pedro îmi spune că ţine un discurs ca să mă recruteze. Deja vor să mă alătur lor.

Nu pot pronunţa numele acestui grup oricât mă străduiesc, dar înseamnă „Naivii Gheţurilor”.

De câte ori ia Pedro piesele şi scutură spuma, observ că e foarte grijuliu cu mâna sa bolnavă.

Reynold a locuit în toate cartierele din Argelo, inclusiv în strâmtori, Khartoum, Districtul Şarpelui şi chiar în fundul Gropii. Dar îi place aici, în Mica Meridă, unde mirosurile de *sopa de lima*[6] şi *poc-chuk*[7] se ridică de pe fiecare scară, unde tapiseriile brodate descriu cabinele de lansare strălucitoare din Centrul Spaţial Merida, unde s-au produs motoarele şi echipamentele electronice ale navei-mamă. Toţi recuperatorii locuiesc aici, deasupra sălii de jocuri.

După ce pierd câteva partide fără să înţeleg toate regulile, Pedro mă invită în mod oficial să merg cu ei în expediţia următoare. Eu înclin capul într-o parte. Toţi mă avertizează: e treabă cumplită, se moare pe capete, probabil o să mor şi eu. Îmi înclin din nou capul. Atunci Pedro îmi dă un mic dreptunghi metalic pe care va apărea o formă ciudată, când vor avea nevoie de mine.

Reynold mă conduce afară. Pe verandă, sub arşiţa nemiloasă, îi pun mâna pe braţ.

— Îţi mai aminteşti ceva din ce s-a petrecut după ce ne-au atacat piraţii?

Își răsuceşte capul în semn de negare.

— Curgea sânge din mine ca prin ciur. Nu mai ştiu decât că m-am trezit în Argelo, unde au o alifie miraculoasă pentru răni. Face o mică pauză. Am impresia că, la un moment dat, am trecut prin

6 Supă mexicană tradițională din carne și suc de lămâie, servită cu felii de tortilla (n. tr.).

7 Fel de mâncare mexican, constând din carne de porc marinată, preparată pe grătar (n. tr.).

noapte.

Va fi mai greu decât am crezut, dar trebuie neapărat să vorbesc despre asta, altfel sunt terminată. Mă uit fix în ochii lui şi îi spun:

— Eu pot să comunic cu… ăăă… crocodilii. Sunt… prietenii mei. Îi numesc geleţi. Sunt inteligenţi, au tehnologie şi vor să fie prieteni cu toată lumea. Aş putea să vă învăţ cum să vorbiţi cu ei. În orice caz, nu vă vor deranja câtă vreme sunt cu voi. Cel mai important e ca, dacă vedeţi vreunul, să nu trageţi în el.

— Sincer să-ţi spun, noi, dacă vedem vreunul, fugim în direcţia opusă. Asta dacă-l observăm la timp. Dar o să le spun celorlalţi. Vreau să zic, dacă i-am aduce pe crocodili de partea noastră sau măcar dacă ne-ar lăsa în pace, ne-ar fi de două ori mai uşor să ne facem treaba. Dar… ia spune, cum stai tu de vorbă cu ei?

Îi explic de trei ori, strângându-mi degetul mare cu celelalte. Rostită cu glas tare, explicaţia mea sună aiurea.

Reynold face ochii cât cepele şi inspiră adânc.

— Vai de mine! Nu cred că sunt destul de beat nici ca să-mi imaginez cum faci aşa ceva. Am impresia c-o să zicem toţi un „nu” hotărât. Dar o să le spun celorlalţi. Şi poţi să fii sigură că n-o să atacăm niciun crocodil dacă-l vedem.

Apoi se întoarce înăuntru, ca să mai joace un joc confuz de-al recuperatorilor.

*

Fac conversaţie cu Bianca în minte tot timpul: când traversez oraşul, mergând spre aleile înguste care evită circulaţia din jurul Cuţitului, când urmăresc hoţii de buzunare „lucrând” prin mulţime, când văd grinzile ruginite care susţin pasajul mare, acoperit. Vorbesc cu Bianca mea imaginară despre impermanenţă şi despre atemporalitatea de aici, care face ca totul să fie temporar. Neavând la dispoziţie unităţi de timp mai scurte, le conştientizez pe cele mai lungi, oraşul inhalând aerul încins de soare şi exhalând putrefacţie. Singurul lucru care nu dispare e trecutul.

Asemenea conversaţii nu mai am cu Bianca decât în mintea mea. Mai demult, la şcoală, discutam despre orice, de la idei măreţe la chestii enervante, dar niciodată despre legătura noastră. Acum e invers: ne mărturisim relaţia nemuritoare, ca între două surori, dar nu mai vorbim despre altceva. Mă trezesc că mă îndrept spre cafeneaua întunecoasă, cu gogoşile lui Abraham, numai ca să trag cu urechea la studenţii care se ceartă pe marginea sensului existenţei în atmosfera afumată, cu iz de amidon. Din când în când, o fată de vârsta mea se uită la mine şi-mi zâmbeşte. Îi zâmbesc de câteva ori la rândul meu şi simt un alt fel de ruşine decât de obicei.

Dash şi Bianca mă aşteaptă amândoi când ajung la restaurantul vegetarian, ai cărui pereţi şi tavan sunt făcuţi dintr-un soi de diamante artificiale, care se refractă în nesfârşite vârtejuri colorate. Bianca se lasă spre Dash cu buzele

întredeschise şi nările cuprinse de freamăt.

Cei doi au petrecut foarte mult timp împreună de când i-am văzut ultima oară. S-au întâlnit întâmplător la deschiderea unei galerii de artă şi Dash a dus-o pe Bianca la un local unde se mănâncă *fondue,* apoi au mers împreună la cumpărături şi au făcut turul celor mai impozante clădiri. Arhitectura nu e la fel de spectaculoasă ca în Xiosphant, dar în epoca Marii Companii Argelane pentru Prosperitate a existat o perioadă de revigorare a tavanelor boltite, a turnurilor late în stil zagrebian şi a obiectelor fine din sticlă şi fier forjat.

— Ar fi trebuit să-l vezi şi tu.

Bianca se uită la Dash cum se uita la Matthew, studentul progresist. Numai că acum i se zbate ochiul stâng şi e roşu din lipsă de somn.

Îmi dau seama că nu am mai văzut hainele pe care le poartă Bianca şi nu par a fi cumpărate de la mâna a doua sau de la croitoreasa la care ne-a trimis Katrina pentru rochiile de bal. Mâneca rochiei sale albe atârnă drept, scânteietoare, iar colierul de cristal reflectă toate culorile pereţilor. Nu şi-ar fi permis o asemenea ţinută cu mărcile pe care le-am primit de la Curieri – atunci îmi dau seama ce vrea să spună când mă anunţă că a fost cu Dash la cumpărături: i-a cumpărat o garderobă nouă. Seamănă mai mult ca oricând cu aristocratele xiosphante din pozele din cărţile cu poveşti tembele atât de apreciate de argelani.

— Sunt celebru de când m-am născut şi am un milion de probleme în cap. Probabil că ar trebui să

încerc terapia aceea prin extenuare de care vorbeşte toată lumea. Dar voi două sunteţi în lumina reflectoarelor pentru prima dată, nu-i aşa? Puteţi foarte uşor să cădeţi victimă unei false imagini despre voi înşivă.

Una din tacticile preferate ale lui Dash e să recunoască cât e de vulnerabil şi de nesigur pe el, pentru a-i determina pe ceilalţi să lase garda jos.

— Numai că lui Sophie, spune Bianca servindu-se cu pâine unsă cu pastă de linte, nu-i pasă ce crede lumea despre ea. Ăsta e unul din motivele pentru care e o eroină.

Mă revolt, dar numai în sinea mea. Pe dinafară, încerc să par plictisită.

— Adevărat? întreabă Dash, aplecându-se către mine. Sophie, chiar nu-ţi pasă de părerea altora despre tine? Mor de invidie!

Eu nu fac decât să-l privesc şi să-mi forţez gura într-un zâmbet, îmi imaginez că sunt în tundră, la o sută de kilometri de cea mai apropiată sursă de lumină.

Bianca m-a întrebat dacă am încredere în ea. I-am răspuns că am şi am fost sinceră. Treaba asta cu Dash face parte din planul ei. Ţine situaţia sub control. Mă uit la linia gâtului ei palid şi dezvelit când se apleacă spre Dash şi prefer să văd o armă cu harpon cu piedica ridicată, gata să tragă.

*

Zac în cămară, cu fruntea sprijinită pe genunchi şi, când nu mă bântuie spaimele

obişnuite, mă gândesc la Bianca şi Dash. El rămâne cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, dar e şi fermecător, ceea ce îl deosebeşte de alţii. Însă farmecul lui nu are efect asupra mea şi asta îl deranjează. De ce îi pasă ce gândesc? Nu reuşesc să-mi dau seama, dar cad pradă unui vis scurt, în care sunt pe Bătrâna Mamă şi poliţia xiosphantă trage într-un gelet, iar sângele lui mă stropeşte din cap până-n picioare.

Semnalizatorul mă trezeşte cu o mâzgălitură caraghioasă. E timpul să mă întorc la sala de jocuri şi să îmbrac, ca Naivii Gheţurilor, un echipament de protecţie neadecvat.

Când ajung la treptele verandei, dau peste Mouth, care are o cască în mâini. Nu ridică privirea, ci se uită în jos cu ochii larg deschişi.

— Mi-a spus Reynold ce ai de gând să faci şi l-am întrebat dacă pot să vin şi eu. Îţi datorez viaţa.

Îmi las capul într-o parte şi intru.

În sala de jocuri, Reynold îmi dă propriul costum de supravieţuire.

— Te-ai întâlnit cu Mouth, da?

Înclin iarăşi din cap, apoi mă concentrez să-mi fixez curelele şi cataramele. Costumul arată ca unul spaţial desenat de un copil, voluminos şi umflat, cu un milion de accesorii care nu prea se potrivesc. Şi dacă aş fi prinsă toată în curele, tot m-aş mişca mai uşor.

Odată îmbrăcaţi, cu căştile în mâini, Pedro ne adună pe toţi, inclusiv Susana, Reynold, Mouth şi Laura, o fată râzătoare, cu ochi albaştri.

— Niciodată nu-i prea mult să repet pentru cei

noi, ni se adresează el, că acolo nu se vede absolut nimic. Atenţie la citiri! Nu pierdeţi din ochi persoana din dreapta voastră ca să nu vă rătăciţi de grup.

Ne ţine teorie despre procedurile greoaie pe care să le aplicăm, dacă găsim dispozitive antice, cum să le scoatem din gheaţă fără să le distrugem mai mult decât sunt deja.

— Nu uitaţi ce v-am spus mai devreme despre Sophie şi crocodili! adaugă el.

— Eram beţi morţi cu toţii, rosteşte Susana.

Pedro le cere să tacă şi se întoarce spre mine.

— Vreau să aud asta de la tine. Reynold spune că ai o metodă prin care comunici cu unii dintre cei mai periculoşi prădători ai nopţii şi chiar îi poţi convinge să te ajute. Şi poţi să ne arăţi şi nouă cum să procedăm.

— Am fost de faţă când a făcut-o, spune Mouth. A fost uimitor!

— Ce anume n-ai înţeles când am zis că vreau să aud asta de la Sophie? mârâie Pedro.

Mă apucă obişnuitul tremurat când trebuie să mă adresez unor străini sau unui grup de oameni. Dar mi-l stăpânesc pentru că, dacă voi reuşi, dacă oamenii din faţa învaţă să-i înţeleagă pe geleţi, atunci acesta poate fi începutul relaţiei dintre ei. Ar putea face comerţ sau schimb de tehnologie. Oamenii îşi vor da seama că sunt prietenoşi şi avansaţi şi nu vor mai încerca să-i mănânce. Aşa că le explic Naivilor Gheţurilor ce trebuie să facă, fără să mă grăbesc, ca să mă asigur că m-au înţeles bine.

— Vă vor proteja de frig, le spun. Nu veţi îngheţa. Lăsaţi cârceii să vă atingă faţa şi gâtul! Veţi vedea toate amintirile lor, dar nu cu ochii.

Ceilalţi, până şi Reynold, comentează şi-şi dau coate, dar Pedro le aruncă o căutătură cruntă şi îi potoleşte.

— Tu conduci, îmi spune Pedro. Dacă merge, am dat lovitura! Când o iau înaintea grupului, Mouth vine după mine, păşind greoi din cauza costumului.

— Secretul pe care ni l-ai împărtăşit, îmi zice ea, e cel mai preţios lucru din lume. Şi tu ni l-ai dezvăluit. Am crezut că toţi oamenii sunt egoişti. Am crezut că aşa e lumea în care trăim. Dar ai venit tu şi ne-ai oferit cadoul ăsta. Nu găsesc cuvinte să-ţi spun ce mult înseamnă.

— Dacă îmi mai spui o dată că sunt sfântă, îi şoptesc, te muşc de obraz!

Mouth dă înapoi, ridicând mâinile ascunse în mănuşi.

— Nu mai spun. Ştiu că eşti un om obişnuit. Tocmai de asta e extraordinar ce faci. Ştiu că nu vrei să mă vezi, dar trebuie să-ţi mulţumesc. Îmi tot spun că mi-am pierdut credinţa, pe urmă se întâmplă să pierd şi bruma pe care nu credeam că o mai am. Aşa că îţi mulţumesc!

Întorc capul şi mă duc în spate, la Reynold, care-şi încheie ultimul costum pe care l-a îmbrăcat.

— Sper că nu te superi că i-am spus şi lui Mouth că ai de gând să ni te alături, îmi zice el. Nici acum nu pot să trec cu vederea că ne-a tras clapa în Xiosphant. Totuşi, e una dintre cele mai

potrivite persoane pe care s-o ai lângă tine în caz de pericol.

Îmi dau seama că nu o mai urăsc pe Mouth. Aş vrea s-o detest în continuare, dar ura refuză să se manifeste, de parcă aş fi epuizat-o. O privesc cum se chinuie să-şi lege bocancii cu mănuşile în mâini şi cum îi curge transpiraţia pe porţiunile laterale rase ale capului brăzdat de cicatrice.

Naivii Gheţurilor aleg un traseu special de la sala de jocuri până în noapte, pentru a reduce la minimum şansele să fim văzuţi în costumele noastre de protecţie şi să fim jefuiţi. Mergem în zigzag, ocolim, străbatem tuneluri scoase din uz şi ne strecurăm corpurile voluminoase printre spaţiile înguste dintre clădiri.

În cele din urmă, oraşul începe să dispară. Îmi pun casca. La fel de bine m-aş putea afla în cosmos.

Casca are un vizor cu o dungă subţire din plastic întărit ca să văd prin ea. Are şi afişaj pentru noapte, însă zăresc doar mormane; din când în când, o siluetă înceţoşată sclipeşte portocalie sau galbenă la marginea câmpului meu vizual. Pe al treilea afişaj văd puncte – transponderele celorlalţi Naivi ai Gheţurilor, şi un *blip* în partea de jos, indicând că ziua e în spatele nostru. Brăţara mea se activează.

Îmi aud sunetele propriului corp în costum, prea puternice, şi-mi aduc aminte ce-mi spunea mama: „Eşti o adevărată orchestră!”

Odată ajunşi în zona nocturnă, recuperatorii încep să vorbească între ei ca nişte copii agitaţi de

prea multă ciocolată.

— Ai mâncat vreodată kebab în Lingură?

— A fost bunicel. Din ţestoasă de mlaştină. Şi să ştii că nimeni nu-i zice cartierului ăluia Lingură. Dacă avem un cartier botezat Cuţit nu înseamnă că trebuie să-l botezăm pe altul Lingură.

— Dar se potriveşte. Are forma unei linguri.

— Ştii ce mi-e dor să mănânc? Ciuperci umplute ca acelea care se vindeau pe la jumătatea Gropii. Erau tare bune!

Fiecare pas mă îngheaţă şi mă slăbeşte, până când sunt pe jumătate moartă. Izolaţia costumelor e uzată şi cârpită cu bandă. Abia mă mişc, nu aud nimic din cauza respiraţiei mele şuierătoare şi degetele mi-au amorţit. N-am mai ajuns niciodată atât de departe în noapte şi mă înşală văzul.

Punctele care-i indică pe ceilalţi recuperatori sunt tot mai vagi. Aş putea aluneca de pe o stâncă în clipa asta. Ar putea cădea peste mine un morman de zăpadă şi m-ar omorî. Inima îmi bate cu putere, încerc să-mi domolesc respiraţia numărând, aşa cum făceam în Salonul Ilir.

Pedro spune ceva despre citiri promiţătoare la 80 de metri în faţă, dar un ţipăt sparge intercomul. Apoi, linişte. N-am cum să ştiu cine a ţipat şi din ce direcţie, nici ce s-a întâmplat.

— Laura, tu ai ţipat? întreabă Pedro.

— Nu. Cred că Susana.

— Susana? Eşti teafără?

Unul din punctele de pe afişaj se stinge. A dispărut.

— Rahat! Cred că a fost un bizon, spune

Reynold. Nu că aş fi văzut ceva, bineînţeles. Dar bestiile astea apar din senin.

— Poate a fost o dolină, sugerează Mouth.

— N-are rost să stăm aici şi să dezbatem cauza morţii, dacă nu vrem să murim şi noi, zice Reynold. La dracu'! Susana…

Mergem mai departe. Brăţara îmi vibrează atât de tare, că-mi smulge încheietura. Mă târăsc, amorţită şi împleticindu-mă, în direcţia indicată de ea.

— Sophie, te rog să rămâi cu grupul. Îţi văd transponderul, ai luat-o greşit…

Îl ignor pe Pedro şi merg mai departe. Fiecare pas mă oboseşte de două ori mai mult ca înainte.

Afişajul de noapte se umple cu o formă uriaşă, drept înainte. Mă opresc şi privesc trupul rotunjit, în mişcare. Mă uit după cleşte sau tentacule unduitoare. În schimb, ecranul desenează treptat botul deschis al unui bizon, firele ascuţite dintre dinţi, încordate, gata să mă facă felii. Botul e atât de mare, că nu mai văd altceva. Toţi mă strigă, dar eu îngheţ în loc.

Nu se întâmplă nimic. Atunci realizez că bizonul nu se mişcă. În următoarea fracţiune de secundă dispare de pe ecranul meu, ca şi cum ar fi fost rupt în bucăţi.

Dar, stai, ecranul meu nu e gol. Se mişcă nişte tentacule în beznă. Un cleşte se deschide chiar lângă mine.

— Drace! mormăie Reynold. E o turmă întreagă de monştri cu tentacule. N-a fost o idee bună.

— Ne înconjoară.

Laura e gata să-şi verse stomacul.

Suntem nişte pitici pe lângă grupul de geleţi ridicat pe picioarele din spate. S-ar putea îmbrăţişa deasupra capetelor noastre, făcând un cort în care să ne ghemuim. Frica radiază din însoţitorii mei. Îi aud foindu-se şi scâncind în intercom.

Respir rar, nu grăbesc momentul.

Un gelet ţine ceva cu picioarele din faţă: o pătură de muşchi. Intru sub ea şi suntem amândouă învelite ca într-un cocon. Totuşi, când îmi slăbesc cureaua de la gulerul costumului, vântul încearcă să-mi taie gâtul. Îmi arăt pielea ca să demonstrez că suntem gata să ascultăm.

Pedro încearcă să-i calmeze pe ceilalţi:

— Am vorbit despre asta. Faceţi ce face Sophie! Lăsaţi-i să vă învelească! Arătaţi-le gâtul! E un ordin!

Îi aud respirând şi bolborosind când intră în raza de acţiune a geleţilor şi-şi desfac echipamentul de protecţie. Lasă frigul să-i pătrundă şi se pregătesc să-i pătrundă şi altceva. Din cauza gemetelor, nu-mi aud cuvintele încurajatoare.

— Nu pot, spune Reynold. Nu pot, e prea…

— Ai încredere, îi spun, cât de tare îmi permite vocea slăbită. Am făcut-o de nenumărate ori.

Îi aud pe toţi gâfâind când ceilalţi geleţi iau contact cu ei. Oftez uşurată pentru că au făcut-o – se întâmplă. Acum vor înţelege. Nu voi mai fi singura care duce povara asta.

Geletul din „coconul” meu se apropie mai mult de mine, aşa că îi simt cârceii calzi. Mă ating pe

faţă, doar o clipă, şi…

… sunt în oraşul gelet, cu multă vreme înainte de sosirea oamenilor. Am avut tehnologie care a dat formă râurilor de apă şi foc, în adâncuri, sub scoarţă, şi metode de a da formă nouă trupurilor vii şi am oferit-o tuturor. Am avut muzică şi poezie şi convingerea că poţi fi stăpân pe istorie, dar nu şi pe viitor. Am avut dansuri de împerechere complicate, 12 geleţi împreunându-se deodată în inima muntelui, deschizându-şi carapacele pentru a-şi elibera cârceii cărnoşi şi a-i lăsa să se unească. Unele semănau cu nişte lame, altele, cu nişte degete, altele parcă se scurg. Toţi geleţii freamătă extaziaţi, iar acum, aici, tremur odată cu ei, esenţa se scurge din noi toţi, în noi toţi…

… trăiesc toate acestea într-o clipită, apoi mă retrag, pentru că ceva nu e bine. Aud zgomote puternice în intercom. Ţipete, vaiete şi înjurături. Apoi un sunet ca de gât rupt al unei arme lansând harponul.

MOUTH

Când crocodilul îşi deschise botul zimţat şi Mouth intră în el, nu văzu nimic. Întuneric mai dens decât noaptea, nici măcar umbre cenuşii. Pluti ca în imponderabilitate, fără direcţie, fără copilărie, fără bătrâneţe. O cuprinse un fel de delir al neantului. Dar atunci întunericul se dădu la o parte şi ea descoperi motivul din spatele lui: crocodilii aveau un alt mod de a „vedea”, iar Mouth se deschise suficient ca să vadă fără a privi cu ochii ei.

Un oraş vast, în formă de trandafir sau inflorescenţă fungică, întins dedesubtul gheţii şi extins în jos, încălzit de un gheizer şi alimentat de lavă. Mouth desluşi trupuri în formă de nuci pe alei, în intrânduri şi pe hamace. Iar în camere adânc îngropate, unde studiau mişcarea oceanelor de sub gheaţă, vârtejul atmosferei. Mouth întrezări sărbători, misiuni de salvare. Crocodilii antici au construit o structură gigantică – ori au crescut o creatură vie – ca să pună stavilă unui gheţar. În jurul jeturilor de aburi de la marginea oraşului, crocodilii dansau.

Amintiri străvechi se revărsau în creierul lui Mouth, înecându-i propriile gânduri şi dărâmând toate zidurile pe care le-a ridicat ca să sechestreze răul din ea. Se lupta să se elibereze de ele, dar cleştele nu-i dădea drumul. Gândurile crocodilului îi exilau propriile amintiri, de parcă ar fi putut uita că e om. Săpând în gheaţă cu picioarele solide din faţă, cernând zăpada cu tentaculele. Mouth simţi că i se prăbuşeşte şi ultima redută.

Tocmai când îşi adună suficiente puteri ca să împingă la o parte crocodilul, întrezări altceva. Fugea cu un grup de crocodili, într-o călătorie periculoasă printr-un crater fierbinte, pentru a planta nişte seminţe cărnoase, cu muguri, în miezul unui vulcan. A trecut timpul şi seminţele au devenit flori sălbatice desfăcându-şi petalele groase în lavă, cu rădăcini noduroase care intrau adânc în scoarţa planetei Ianuarie, străbătând distanţe lungi. Vulcanii erau inactivi sau erupeau, dar reţeaua de rădăcini rezista. Mouth resimţi toată speranţa, tratamentul grijuliu al inflorescenţelor, generaţii la rând… până când florile au dispărut. Reţeaua de rădăcini s-a ofilit. După aceea, nu mai simţi decât frică, senzaţia de stricăciune şi de moarte.

Iar printre toate acestea îşi făcea loc un mesaj: *A murit ceva frumos. Toată lumea va suferi.*

Apoi Mouth simţi din nou aerul nopţii şi frigul paralizant şi se acoperi pe bâjbâite cu costumul de protecţie. Se auzeau zgomote din toate părţile, prea multe ca să le distingi ori să deduci de unde provin.

— Ce dracu’… Reynold părea nemulţumit. Ce-a fost asta? Ce-am văzut?

— Seminţe, în adâncul pământului. Laurei îi venea să vomite. Seminţe uriaşe. Sute de forme care se zvârcoleau.

— Am văzut moartea, spuse Pedro. N-am văzut nimic, decât moarte. Doamne…

Mouth vru să vorbească, să pună lucrurile cap la cap, dar nu putea respira. Nu putea redeveni

Mouth. O parte din ea încerca să vadă fără să privească, să pipăie aerul cu tentaculele pe care nu le avea.

— Ce-ai făcut?

Vocea lui Reynold crescu în intensitate.

— Zidurile morţii năruindu-se…

— Ce mi-ai făcut?

— Seminţe, seminţe oribile, care viermuiau.

— Ce-ai făcut?

Mouth pornise în aventura aceasta ca o fiinţă a nimănui, iar acum amintirile străine i se revărsau în toate celulele. Stomacul i se întorcea pe dos. Gânduri stranii care nu erau gânduri, viziuni ale unei existenţe în beznă perpetuă, un oraş de gheaţă în formă de trandafir. Mouth plângea şi i se făcea greaţă, dar constată că celorlalţi le era mult mai rău. Trebuia să se adune.

— Feriţi-vă! ţipă Reynold.

Vâjâitul unui harpon lansat.

Lui Mouth îi reveni văzul şi îşi adună forţele la timp să vadă un crocodil căzut pe spate, cu un harpon în partea laterală. Crocodilul care tocmai îşi deschisese cleştele pentru Mouth era culcat pe gheaţă, dar teafăr, până când cineva (Pedro?) se năpusti urlând asupra lui. Un rotocol de braţe şi tentacule, apoi doar alarme. Una anunţa o spărtură critică într-un costum, ceea ce însemna că cineva urma să moară îngheţat. Pe celelalte, Mouth nu le recunoscu, dar se opriră toate deodată când costumele celelalte din apropierea ei nu mai înregistrară ocupanţi vii.

Mouth o luă la fugă spre Argelo. Împiedicându-

se şi alunecând, învineţindu-şi genunchii. Fiecare pas era o bătălie cu nămeţii înalţi şi gheaţa groasă, dar teroarea o îmboldea să meargă înainte. Datele afişate de costum erau inutile, cu excepţia indicatorului de lumină şi de căldură.

Când zări primele sclipiri la orizont şi-şi scoase casca grea, Argelo dispăruse.

Se prăbuşi în genunchi, proptindu-se cu ambele mâini pe pământ, şi se uită cum i se rostogoleşte casca. Oraşul nu mai era. Mouth mai avu un moment în care încercă să folosească alte simţuri decât pe ale sale, ca şi cum Argelo ar fi fost ascuns celor omeneşti. Continua să audă ultimele ţipete ale Naivilor Gheţurilor, dar îşi amintea şi florile ofilite din burta unui vulcan.

Se învârti împleticindu-se în cerc de mai multe ori, cu ochii la crăpăturile din sol şi dâra subţire de lumină portocalie din depărtare. Încercă să asculte drumul, dar nu auzi nimic. Într-un sfârşit, dădu peste nişte bordeie dărăpănate de la periferia oraşului şi atunci înţelese: fugise din noapte prea mult către sud. Înaintând printre semne de viaţă şi văzând oameni care cărau mâncare sau materiale de construcţie, lumea îşi recăpătase materialitatea. Dar tot numai pe jumătate prezentă în ea o simţea.

Ar fi vrut să poată crede că crocodilii erau monştri şi de aceea atingerea lor îi otrăvise mintea. Însă era convinsă de contrariu: ea nu era suficient de bună ca să le împărtăşească gândurile. Amintirea florilor moarte din vulcan îi confirmă bănuiala.

*

Sophie stătea cocoşată pe treptele clădirii unde locuia Mouth. Era plină de praf şi degerături şi arăta de parcă în sfârşit ajunsese la capătul puterilor. Se îndreptă de spate când apăru Mouth, dar nu se ridică în picioare. Mouth îşi făcu curaj, pentru că, dacă Sophie o urâse înainte, acum probabil că o voia moartă. Amândouă încă purtau costumele, dar îşi scoseseră căştile.

— N-am ştiut unde altundeva să merg, rosti Sophie. După urletele nopţii, vocea abia i se auzea. Mi-am zis că, dacă a scăpat cineva cu viaţă, tu eşti aceea.

Ochii îi căzură pe o treaptă crăpată, apoi adăugă:

— A fost vina mea. Am făcut încă o greşeală. Am crezut că vă pot ajuta, pe voi şi pe ceilalţi, să mergeţi până la capăt şi că încercarea noastră va fi un început.

Stătură o vreme în linişte, ca şi când creierele lor erau înecate de groază şi nu mai puteau înşira cuvintele în propoziţii.

Pe Mouth o apucă ameţeala. Prea multă lumină, după atâta întuneric şi senzaţiile acelea străine urlându-le în cap.

— N-ai mai încercat să faci asta cu nimeni. N-aveai de unde să ştii ce se întâmplă până nu încercai. Noi am fost cei care am căzut pradă fricii. Ar trebui să urci la noi. Îţi dăm felii crocante şi ruladă de carne pe care le-am primit de la un tip ciudat. Nu-s delicatesele cu care te-ai învăţat în

ultima vreme, dar sunt bune.

Când Mouth o privi cu ochi mijiţi, Sophie se uita la ea lung, parcă întrebându-se dacă nu i se întindea încă o capcană.

— Mai ţii minte când ţi-am spus că Alyssei i-ar plăcea să te vadă? Mă întreabă de tine tot timpul. Îi e dor de tine.

Sophie ezită puţin, apoi încuviinţă din cap.

În apartamentul de la etaj, Alyssa le cuprinse pe amândouă dintr-o singură privire şi trase câteva înjurături în argelană. Nu mai avea nevoie de baston, dar se propti în el când aduse cafea, apă neagră şi chestii prăjite unsuroase. Sophie se prăbuşi în scaunul mare de ratan, pe care şezuse Martindale. Mouth se trânti pe cel din faţa ei.

Chipul lui Sophie îi trăda întotdeauna sentimentele, graţie ochilor ei căprui şi gropiţelor din obraji când zâmbea. Dar acum nu mai avea nicio expresie. Nici măcar nu se încrunta, ca atunci când o urmărise pe Mouth în Xiosphant. Pur şi simplu privea în gol, cu buzele întredeschise.

Se scurseră câteva minute, poate prea multe, până când Mouth reuşi să vorbească:

— Sunt înconjurată de neant, simt cum se târăsc umbrele pe mine şi deodată creatura asta îmi arată o mulţime de lucruri deodată. Am crezut că mă prăbuşesc într-un canion de la capătul lumii. Mintea mea respinge şi acum amintirea crocodililor.

Lăsă aburii cafelei să-i încălzească ochii obosiţi, apoi adăugă:

— Habar n-am cum să reacţionez!

Mouth nu ştia ce să spună ca să îndulcească situaţia. Sperase să primească un răspuns, să descopere adevărul pe care nu-l putea scoate de la Barney sau afla din Invenţie. Dar pentru Sophie era şi mai rău – îşi pusese prea multe speranţe într-un singur lucru şi i se năruiseră toate deodată.

Era prea multă moarte dintr-odată şi nu ştiai cum să-i jeleşti pe cei duşi.

Alyssa încă punea cap la cap cele întâmplate, iar cascada de înjurături şi zicători argelane nu-i secase. Sophie ridică ochii spre ea şi o întrebă:

— Ce-ai spus? Ultima oară. Poţi să repeţi?

— A, îi răspunse Alyssa, am zis că Mouth parcă e piaza ta rea.

— Uau, mersi! zise Mouth. Şi aşa mă simţeam foarte prost.

Asta o distrase pe Sophie, aşa că renunţă să se mai tortureze o clipă şi vorbi:

— Tot încerc să înţeleg expresia asta de când am ajuns aici. Am crezut că înseamnă o relaţie de prietenie şubredă sau o iubire care nu se poate împlini.

Sophie pronunţă greşit „piază rea” în argelană, ca şi când ar fi spus „supapă-ancoră”.

Alyssa râse, speriindu-le pe cele două, care încă nu-şi reveniseră din şoc.

— Nu-i chiar aşa, le explică ea rar, în xiosphantă. „Piază rea” înseamnă, pur şi simplu, ghinion. Simplific mult sensul. Dar piaza rea a cuiva e persoana care îşi dă viaţa peste cap prin simplul fapt că a apărut în preajma ta. Nu poţi scăpa de ea, orice-ai face. E ca şi cum soarta ta e

împletită cu a ei şi nu poţi scăpa decât dacă înţelegi în ce fel sunteţi legate între voi. Sau, dacă te înveţi să trăieşti cu piaza rea, atunci puteţi să daţi altcuiva viaţa peste cap, împreună.

— Astea-s sentimentalisme argelane, protestă Mouth, care nu mai avea putere nici să se simtă jignită. Şi nu asta înseamnă „piază rea”. E un lucru bun, dacă te împaci cu gândul ei.

— Păi, exact asta am zis şi eu. Fiecare cu explicaţia ei. Dar a mea e cea corectă. Piaza rea a cuiva poate fi o persoană pe care o urăşti, un prieten, chiar un necunoscut. Dar nu poţi s-o ignori, oricine ar fi.

Deşi Alyssa tocmai o acuzase pe Mouth că e un blestem de nealungat din viaţa lui Sophie, sporovăială reuşi cumva să le reînvie senzaţia de normalitate. Adică trăiau şi viaţa mergea mai departe, erau acasă, mâncau mâncare greţoasă şi beau băutură proastă. N-ai chef să dansezi şi să faci glume după ce abia te-ai întors din noapte şi mai ales nu după ce ai luat contact cu un gen de conştiinţă neimaginabilă şi cei din jurul tău au murit toţi.

Sophie nu spuse nimic, decât că nu are unde să meargă. Nu se mai suporta nici pe ea însăşi. Nu putea da ochii cu Ahmad sau cu Bianca. Şi o îngrijora ideea că trebuie să se poarte frumos cu Dash, care acum era iubitul Biancăi.

— Vei sta aici! spuse Alyssa, nu ca o invitaţie, ci ca un ordin. Nici măcar n-am folosit patul, pentru că suntem obişnuite să dormim într-un spaţiu strâmt. Dacă te deranjează Mouth, o scot afară în

şuturi.

Lui Mouth i se părea ciudat ca Sophie să stea în micul lor apartament. Era convinsă că nu avea s-o ierte niciodată că Bianca fusese la un pas de moarte din cauza ei în Xiosphant şi, probabil, nici nu merita să fie iertată. Şi Sophie ezita să stea sub acelaşi acoperiş cu ele, după... după câte s-au petrecut. Dar Alyssa îi spuse:

— Ai încredere în mine. Dacă Mouth e piaza ta rea, atunci ar trebui să te înveţi cu beleaua. Iar dacă nu e, atunci nu se poate întâmpla nimic rău. Corect?

Alyssa nici nu mai vru să asculte alte argumente şi pregăti patul pentru Sophie în stil argelan. Când se îndepărtă destul, încât să nu le mai audă, Sophie se aplecă spre Mouth şi îi spuse:

— Ideea asta că tu eşti piaza mea rea... Cred că Alyssa vrea să demonstreze că nu eşti vinovată de nimic.

Mouth se crispă.

— Sunt sigură că ai dreptate. Dar ea crede cu adevărat în chestia asta.

— Alyssa nu şi-a pierdut încrederea în tine. Să nu i-o înşeli niciodată, vorbi Sophie pe un ton între ameninţare şi sfat amical.

Senzaţia pe care o avusese Mouth când o atinsese crocodilul prima oară, aceea că se transformă într-o umbră amorfă, îi reveni preţ de-o clipă, declanşându-i şi vechea înţepătură dureroasă de sub frunte.

— Nu i-o voi înşela, spuse ea scurt fără să-şi poată scoate din cap amintirile cele mai urâte ale

crocodililor. Trebuie să te întreb ceva. Când crocodilii – adică geleţii – ţi-au vorbit mai demult... Ştiu că nu ţi-au vorbit, aşa cum vorbim noi, dar când ţi-au arătat lucruri... Ai văzut şi nişte flori într-un vulcan?

Sophie se gândi o clipă înainte de a răspunde:

— Flori, nu. Dar mi-au arătat cum să folosesc lava pentru electricitate, în adâncul pământului. Şi aveau şi nişte proiecte, tot sub pământ: creau organisme vii ca să controleze clima. Dar n-au reuşit. Le-au murit foarte mulţi copii din cauza precipitaţiilor toxice.

O vreme, nu mai spuseră nimic. În baie, Alyssa umplea un lighean cu apă caldă pentru Sophie. Şi pentru Mouth, care se considera o persoană tot mai puţin vrednică de bunătatea altora.

*

— Cred că trec printr-o criză spirituală, îi mărturisi Mouth lui Barney, care ungea o carcasă mare de oaie cu un lichid asemănător sevei de copac, ajutându-se cu ambele mâini de o perie.

— Pe naiba! spuse el. De când ai venit în oraş, tot încerci să treci printr-o criză spirituală. Mă bucur că, în sfârşit, ai reuşit.

— Nu-i cinstit! protestă Mouth.

Nu-l mai întrebase nimic despre Cetăţeni, pentru că nu mai ştia ce şi nu mai avea puterea să le reia pe cele vechi. Nu voia decât să-l urmărească lucrând, să încerce să descopere sfântul din el. Poate era sfânt prin felul în care îşi

ţinea minte clienţii regulaţi şi se purta cu ei plin de solicitudine. Sau pentru că se învârtea în jurul a două mame tinere, pe jumătate adormite, şi a celor trei copilaşi ai lor, care se târau şi gângureau. Barney stătea în preajma lor cuminte ca o statuie, ca să le servească dacă aveau nevoie de ceva sau făceau copiii o boacănă. Mouth îl urmărea cum se ocupă de cele trei mese şi o scăldă un val de nostalgie atât de intensă, că o cuprinse ameţeala.

— Ştiu, îţi închipui că ar trebui să-ţi spun ceva, rosti el, între două mişcări cu peria. Că îţi sunt cumva dator, pentru că nu am rămas cu ei până la capăt.

Mouth nu reacţionă, doar îşi relaxă degetele strânse. Nu mai ştia nici ea ce vrea.

— Nu ştiu de ce nu ţi-au dat nume, spuse Barney, răsucind oaia pe ax. Probabil că nu erai destul de impulsivă pentru ei. Lor le plăceau oamenii care acţionau fără să stea pe gânduri, care făceau ce le spunea inima, nu mintea. Câteodată, când eşti la drum, trebuie să reacţionezi rapid. Şi nici nu voiau să gândeşti în loc să simţi. Nu ştiu dacă înţelegi ceva.

— Îmi aduc aminte că spuneau şi ei acelaşi lucruri. Dar, de atunci, am renunţat să le răsucesc pe toate părţile.

Barney lăsă oaia să atârne de tavan în bucătărioara lui şi veni să se aşeze lângă ea. Răsuci prosopul de vase în formă de spin şi-l puse pe masa dintre ei.

— O parte din mine s-a simţit uşurată când mi-ai spus că Cetăţenii au murit. Barney făcu o

grimasă. Nu te învăţau decât să stai între două extreme ca să devii mai puternic şi să vezi lucrurile mai clar. Când am văzut că nu mai vin în Argelo şi mi-am dat seama că li s-a întâmplat ceva rău, am crezut că, până la urmă, au cedat delirului. De-asta m-am bucurat când am aflat că, de fapt, au murit. Ştiu că par lipsit de inimă.

Mouth încuviinţă din cap.

— Nu şi-au trădat învăţăturile, spuse, apoi se hotărî să pună întrebarea cea mai importantă. Crocodilii. Mi-au arătat o... experienţă, o viziune. Nu ştiu. Aveau un fel de flori pe care le cultivau în fisurile vulcanice şi care se deschideau în inima muntelui. Şi am senzaţia foarte vagă că le-am văzut când eram mică.

— Nu ştiu nimic despre asta. Ne duceam la muntele Abacus tot timpul. Era unul din locurile noastre sacre. Eu rămâneam la poale şi găteam pentru toată lumea.

— Şi nu ştii chiar nimic despre flori?

— Nu ştiu nimic despre nimic. Vrei să ştii ce-am învăţat? Am învăţat că nu ştiu nimic. Timpul trece, deşi nu-l vezi, oamenii ţin supărare prea mult şi mor prea repede. Nu sunt decât un boşorog care face ruladă din carne de oaie.

După aceea, Barney a refuzat să-i mai răspundă lui Mouth la întrebări şi a tot insistat să nu mai vină pe la el o vreme, fiindcă îi sperie clienţii.

— Dacă mai stai mult pe-aici, te pun să speli vasele.

Lui Mouth îi amorţiseră picioarele de atâta stat

pe scaun, dar le bătu până reuşi să şi le dezmorţească.

*

Sophie rămase la Alyssa şi Mouth suficient cât să devină un accesoriu de mobilier. Stătea trântită pe pat, cu membrele deşirate, uneori trează, alteori dormind, şi nu se ridica decât ca să mănânce sau să se spele. Şi dintr-odată a dispărut. Alyssa şi Mouth încă nu rezolvaseră problema înmormântării lui Reynold. Nimeni nu ştia cum să dea de Yulya sau Kendrick, nici măcar Ahmad. Iar Reynold nu avea familie sau prieteni în Argelo. Aşa că, până la urmă, au ţinut un priveghi cu Ahmad, Katrina şi Sophie, la care toţi, cu excepţia lui Ahmad, au băut votcă tulbure din aceeaşi sticlă.

După priveghi, Alyssa şi Mouth s-au plimbat singure sub un cer cu aspect bizar. Stratul de nori perpetuu dobândise o nuanţă mai închisă, iar obişnuitele straturi palide, alb-gălbui, în loc să se desfăşoare, începuseră să se plieze. Lui Mouth i se păru că o fixează o pereche de ochi de gândaci. Se cutremură.

— Ceva nu-i în regulă.

— Da, asta-mi place la nebunie în Argelo, spuse Alyssa, fără să privească în jur. Întotdeauna e ceva în neregulă. Şi tocmai asta îi conferă oraşului o aură caustică.

Îşi ridică gulerul jachetei în jurul gâtului şi-şi încovoie umerii, în postura clasică, de „stai deoparte”, a unui argelan înrăit.

Paşii le purtară până în Districtul Şarpelui. Lumina ricoşa din zidurile ornate cu stuc şi acoperişurile de pământ întărit, iar sâmburele dureros din mijlocul frunţii lui Mouth începu să pulseze. Toate miroseau a stricat din cauza arşiţei. Însă Alyssa era afectată de priveghi şi o conduse, mai mult sau mai puţin intenţionat, către cartierul în care crescuse.

— Nu eşti singura care şi-a regăsit recent moştenirea.

Alyssa studie aleea dintre două clădiri înalte, atât de îngustă, încât nu puteai merge pe ea cu braţele întinse lateral. Printre crăpăturile dalelor crescuseră buruieni cu tulpini în formă de gheare, plantele acelea care acopereau stâncile din Pustiurile Sudice. Erau native, spre deosebire de multe alte plante care se răspândeau nestingherite prin oraş.

— Niciodată n-am fost foarte ataşată de Argelo. Un loc în care vii ca să laşi ceva şi să pleci cu altceva, poate să cheltuieşti ceva bani pe votcă tulbure şi dansatori în blugi, spuse Alyssa. Abia de data asta am rămas blocată în el şi-mi dau seama că face parte din mine.

Se plimbau pe străzile pe care se jucase în copilărie, pe care lucraseră mama şi unchii ei. Îi tot arăta lui Mouth locurile de unde Oportuniştii, fosta ei gaşcă, furaseră ceva sau păcăliseră pe cineva.

— Odată, Natalie nu s-a uitat bine după blazon şi l-a jefuit pe un tip din familia Unificatorilor. N-am putut să ne scoatem nasurile la iveală de sub pământ o veşnicie. A, uite şi clădirea mea

preferată, căreia am fost plătite să-i dăm foc. Nu te teme, era goală când am pus focul. Se văd şi acum urmele pârjolului. Nişte dungi foarte frumoase.

Câţiva dintre Oportunişti plecaseră în sud şi se stabiliseră în cine ştie ce fundături, unde făceau băutură şi o vindeau în oraş.

— Cred că n-am fost pregătită pentru porţia asta de nostalgie. Bănuiesc că de-asta am vrut să revin la vechea viaţă de gangster.

Alyssa voia să audă ceva şi de la Mouth, dar Mouth nu era capabilă să scoată o vorbă. Cândva, ştiuse cum să reacţioneze la orice, avusese un adevărat catalog al reacţiilor, dar acum, până şi situaţiile care ar fi trebuit să i se pară familiare îi provocau confuzie.

Nu-şi putea scoate din minte feţele lui Reynold şi ale celorlalţi morţi, spălate de zăpadă în noapte, cu trăsăturile deformate de frig. Gerul şi simţurile amorţite în beznă îi spărseseră armura lui Mouth, iar faptul că experimentase apoi viaţa sub o formă fizică complet diferită, că trăise senzaţiile altei fiinţe, lăsase goluri adânci în propria-i identitate. Însă, mai presus de toate, imaginea inflorescențelor delicate din inima muntelui părea un mesaj trimis de moartea însăşi.

— Câteodată, rosti ea, îmi doresc să fi murit odată cu ceilalţi nomazi. Nu ştiu de ce am meritat să supravieţuiesc.

— Of, soare şi cenuşă! Cui îi pasă de ce ai supravieţuit? Poate pentru că eşti atât de enervantă, încât nici moartea nu-i în stare să-ţi ţină piept.

— Cred că supravieţuirea a fost cel mai rău lucru care mi s-a putut întâmpla, fiindcă am menţinut trează în mintea mea o parodie crudă a ceea ce au fost Cetăţenii.

Reveniseră deja în zona mai frumoasă a oraşului, unde se auzeau tobe şi râsete şi mirosea a plăcintă cu peşte proaspăt scoasă din cuptor. Cineva prăjea pâine veche, un obicei argelan menit să comemoreze un străvechi moment de confesiune şi de conciliere care cuprinsese tot oraşul cu mult, mult timp în urmă – nu mai ştia nimeni precis ce semnificaţie avea.

— Am sperat din tot sufletul că, dacă o să stai de vorbă cu profesorul acela, vei reuşi să-ţi lămureşti trecutul şi te vei întoarce la mine, spuse Alyssa. Dar am impresia că trebuie să-mi păzesc singură spatele şi am deja o rană în coaste, nevindecată încă.

Florile ofilite din măruntaiele muntelui păreau că-şi schimbau înfăţişarea de câte ori se gândea Mouth la ele, dar pentru ea, în inima locului celui mai sfânt al Cetăţenilor domneau boala şi corupţia, duşmanii vieţii.

— Nu mai eşti acea Mouth pe care mi-am ales-o ca parteneră de somn şi tovarăşă de drum. Mai ţii minte cum ne-am cunoscut? Ieşeai în evidenţă printre ceilalţi Curieri Descurcăreţi ca o margaretă pe o câmp plin de gunoi. Nu ştiai ce-i frica, erai spurcată la gură şi dispreţuiai regulile oricui. Mai întâi trăgeai pumni şi abia după aceea vorbeai, dacă vorbeai. Sunt mai mulţi cei pe care i-ai minţit decât cei pe care i-ai lăsat să se apropie de tine.

Eu pe acea Mouth o vreau înapoi.

Mouth încercă să asimileze cuvintele Alyssei ca pe nişte schiţe cu ajutorul cărora să înceapă să construiască ceva de la zero.

— Să vedem ce pot face în sensul ăsta, spuse ea.

*

Se plimbară mai departe pe străzile şerpuitoare, ferindu-se din calea cărucioarelor şi camioanelor. Discutară în contradictoriu despre muzică şi jocuri şi despre combinaţiile lor. În toată vremea asta, Mouth evita să ridice privirea din pământ. Până când un bărbat căzu mort la picioarele lor.

Femeile care îl împuşcaseră o luară la fugă, cu armele ridicate. Mouth voia să meargă mai departe, dar Alyssa remarcă blazonul cu calul înaripat de pe reverul bărbatului:

— Trebuie să le omoram pe cucoanele alea.

Dar imediat ce le doborâră pe trăgătoarele care purtau insigna Brilianţilor pe jachete, cineva trase de la o fereastră de la etajul al doilea al unei clădiri. Gloanţele spintecară cadavrele celor două Briliante când Mouth şi Alyssa se pitiră în spatele unei căruţe cu gunoi. Până la urmă, Alyssa reuşi să-l doboare pe trăgător. Acesta căzu lângă primul bărbat mort, cu insigna Perfecţioniştilor.

Pagerul lui Mouth se lumină simultan cu al Alyssei. Mouth se scotoci prin buzunare după insigna cu calul înaripat, pe care nu se deranja s-o

poarte.

Se îndreptară spre sediul Perfecţioniştilor. La un cvartal distanţă de el, cerul îşi schimbă din nou înfăţişarea, iar pe Mouth o stropi ceva pe faţă. O picătură de foc lichid. Pielea sfârâi, dându-i senzaţia unei incizii cu bisturiul. Încă o picătură, şi încă una. Până să remarce ele că e prima ploaie de secole încoace, lichidul caustic începu să cadă ca o perdea continuă. Oamenii fugeau să se adăpostească, arşi pe faţă şi pe mâini.

În clădirea Perfecţioniştilor, cu pereţi de lemn pătaţi şi decorată ca un club de noapte, cineva spunea că ploaia aceasta toxică mai căzuse de două ori în ultima vreme. Oamenii de ştiinţă ziceau că un întreg ocean de magmă curgea deasupra unei porţiuni din zona diurnă fără să afecteze pe nimeni – până nu demult, când temperatura crescuse uşor. O parte din magmă se evaporase şi depusese în atmosferă compuşi alcalini. Natura şi frumuseţea ei.

Sasha împărţea arme dintr-o ladă.

— Dar ştiu că v-aţi grăbit al naibii să veniţi!

— Pentru ce ne batem? o întrebă Mouth.

Sasha o privi cu un amestec de milă şi repulsie. Alyssa îi trase un picior în gleznă.

— De vină sunt nemernicii ăia de superşefi. Ne-au făcut să apărem slabi. Şi pe urmă a trebuit să cădem la înţelegere cu familia Alva, ca să ne menţinem pe linia de plutire. În Argelo, pace însemna ca oamenii să-şi datoreze unii altora favoruri – un ecosistem. Dar a fost dintotdeauna fragilă şi fiecare a primit ceva. Jamersonii îi omoară

pe Absolutişti, iar Unificatorii le măcelăresc pe Mătrăgune.

Iniţial, Mouth nu recunoscu sentimentul de pe chipurile Perfecţioniştilor: uşurare. Toată lumea era uşurată că, în sfârşit, începuse lupta. Gata cu politeţurile, acum puteau să omoare liniştiţi pe oricine îi călca pe bătătură.

Ploaia era prea deasă ca să vezi prin ea. Ieşea fum din trotuar.

— Moarte Unificatorilor!

O femeie îl îmbrânci pe un bărbat pe trotuar, fără să-i pese că ploaia o stropea pe faţă. Bărbatul scoase o macetă şi vru s-o taie cu mâinile rămase fără piele. Ea îl stropi cu mâinile goale, apoi îl surprinse cu un pumn.

Pe partea opusă a străzii, doi oamenii trecură alergând, cu o tablă de metal deasupra capului, care ar fi căzut dacă n-ar fi ţinut amândoi de ea. Între timp, se atacau reciproc cu nişte cuţite.

Într-un colţ, Alyssa vorbea cu o femeie arsă pe obraz, care ţinea o armă cu ambele mâini. O chema Janice şi era economistă. Frecventase şcolile Perfecţioniştilor şi acum locuia într-o clădire de-a lor din frumoasa zonă a amurgului, unde nu avea decât vecini Perfecţionişti. Își petrecea toată vremea încercând să rezolve problema hiperinflaţiei, asta dacă nu omora pe oricine îi ieşea în cale.

— Trebuie să mă întorc acolo, mârâi ea, n-am nevoie de odihnă, am nevoie de dreptate. Mă odihnesc după ce se face dreptate.

Sasha veni cu o puşcă sub braţ.

— Mouth, am o treabă pentru tine. Trebuie să punem mâna pe depozitul central de alimente. Oamenii trebuie să vadă că protejăm rezerva de hrană ca să ne respecte autoritatea. Plus că toţi vor trebui să ne linguşească, dacă nu vor vrea să moară de foame. Problema e că îl păzesc nişte indivizi cu semiautomate. Şi nu putem risca să distrugem alimentele.

— N-ar trebui să aşteptăm să se oprească ploaia? întrebă Mouth, dar ştiu imediat că pusese întrebarea greşită.

— Cine zice că se va opri?

Mouth ar fi vrut să se mai certe, însă Alyssa o apucă de braţ cu amândouă mâinile şi o trase deoparte.

— Am promis că vom lupta pentru oamenii ăştia. Le suntem datoare. I se zbătea ochiul stâng. Asta ţi-am tot spus. Am nevoie să-mi fii alături aici şi acum, nu să rămâi blocată în trecut, cu nişte morţi care nu dădeau doi bani pe tine.

Mouth luă o puşcă de la Sasha şi se întoarse către Alyssa.

— Ne vedem curând, îi spuse. Trebuie să-mi onorez promisiunile, altfel nu mă va suporta nimeni, nu?

Alyssa zâmbi, îşi lăsă capul într-o parte şi îi ură noroc.

*

Mai târziu, Mouth nu se gândi cu plăcere la ce-a urmat. Te înveleşti cu straturi de căptuşeală şi

bandă, ca un pachet, şi fugi prin ploaia fierbinte, de parcă te-ai putea feri de stropi. La fiecare pas, ridici stropi care te îneacă. Totul pare gri, translucid, îţi aminteşte de vederea nocturnă şi privelişte a scăldată în sânge. În sfârşit, ajungi la depozit, unde paznicii stau pe podea şi se proptesc de perete, cu ochii la geam, iar tu azvârli un topor în capul celui dintâi care se ridică. Al doilea paznic trage, însă ratează, pe urmă îţi sfâşie straturile protectoare cu un cuţit. Tu cazi afară şi încasezi un cap care te trimite într-o baltă fierbinte. Şi aşa mai departe.

Ordinele tale sunt să păzeşti depozitul, aşa că te aşezi alături de tovarăşii tăi Perfecţionişti şi oamenii pe care i-ai omorât. Nu te va schimba nimeni până nu se opreşte ploaia, şi plouă atât de mult timp, încât vezi cum încep să se descompună cadavrele în faţa ta, până când se satură careva şi le aruncă afară. Ploaia le accelerează descompunerea, dar parcă totul e un proces interminabil. Măcar eşti într-un depozit de alimente, deci nu mori de foame.

SOPHIE

O străfulgerare luminează stropii de ploaie, transformându-i în cioburi de sticlă colorată înşirate printre statuile surprinse în posturi diforme.

Am învăţat pe de rost toate plăcile de pe peretele restaurantului din Khartoum şi am remarcat toate proiecţiile în formă de arabescuri

graţioase, care cică imită un *souq*[8] virtual. Aproape că am epuizat rezervele de *kisra*[9], *aseedaa*[10] şi *kajaik*[11], iar Bianca tot ameninţă că s-a saturat şi iese în ploaie, cu o tavă de băuturi deasupra capului. În ciuda paravanelor care filtrează lumina în valuri discrete, tot se vede bine strada, unde un grup de bărbaţi şi femei se taie cu nişte cuţite lungi şi boante. Emblemele familiilor s-au decolorat şi nu se mai ştie cine pe cine atacă. Judecând după strigăte, cel puţin jumătate din puştile lor sunt prea vechi ca să mai funcţioneze în potopul coroziv. Îmi doresc din tot sufletul să fi fost acasă la Ahmad şi Katrina, sau măcar la Mouth şi Alyssa, când a început ploaia.

Priveliştea îmi aminteşte de Naivii Gheţurilor şi trebuie să închid ochii. Mă tot întreb dacă a murit vreun gelet în dezastrul acela şi dacă îşi închipuie că i-am atras intenţionat în capcană.

— Nu ştiu cum suporţi să te uiţi afară, îmi zice Bianca de la bar, unde bea o licoare dulce.

E îmbrăcată tot cu rochia cu decolteu adânc şi rotund, decorată cu solzi sidefii de fazani aparţinând unei rase rare, care trăieşte dincolo de mlaştinile din sud.

Am venit la restaurantul acesta ca să ne apropiem din nou, să fim doar noi două, înainte de petrecerea următoare şi de cea care îi va urma. Dar suntem blocate aici de-o veşnicie şi n-am vorbit prea mult. Personalul restaurantului s-a

8 „Bazar“ (n. tr.).
9 „Pâine subțire“ (n. tr.).
10 „Fiertură de grâu și sorg“ (n. tr.).
11 „Tocană de pește uscat“ (n. tr.).

ascuns undeva în spate.

Bianca vine la mine. O creatură sălbatică, ţinută prizonieră în trupul meu de cine ştie când, vrea s-o atingă. Să se rotească şi, profitând de elan, s-o atragă pe orbita ei, apoi s-o strângă în braţe. Îmi aduc aminte cum am ţinut-o pe Marea Ucigaşă, când moartea părea atât de aproape, încât puteam să-i spun orice. Furtuna ne-a bătut, ne-am pierdut echilibrul şi am crezut că schiful se va face bucăţi sub tălpile noastre. A devenit cea mai frumoasă amintire a mea.

Acum suntem în mijlocul unei alte furtuni cumplite, înconjurate din nou de moarte, iar eu nu ştiu ce să-i spun Biancăi ca să-şi deschidă iarăşi sufletul în faţa mea.

Aşa că îi povestesc despre Masacrul din Grădina Hidroponică de la bordul Navei-mame, când strămoşii ei i-au omorât pe ai mei. Compartimentul Nagpur a fost distrus complet, au murit mii de oameni, iar supravieţuitorii au fost „integraţi” în şase populaţii diferite, copiii lor fiind educaţi să uite. Nu există imagini, nici relatări ale martorilor, dar eu m-am furişat în biblioteca Universităţii pentru Perfecţionare şi am descoperit o monografie sociologică subţire, scrisă în noölang, plină de statistici seci, care mi-au înfiorat sufletul.

— Toată lumea vorbeşte despre ce s-a întâmplat cu celelalte compartimente, lucruri bune sau rele, spun eu în xiosphantă. Dar nimeni nu vrea să vorbească despre Nagpur.

— Asta pentru că nu e constructiv, îmi replică Bianca tot în xiosphantă, măcar de data asta. Nu

ne putem concentra pe a ne clădi un viitor mai bun, dacă ne pierdem vremea plângând după lucrurile întâmplate cu mult timp în urmă. Şi nu-i vei convinge pe oameni să te ajute să schimbi lumea spunându-le că se trag din criminali. Suntem oricum prea ancoraţi în trecut, iar a privi permanent înapoi e moarte curată.

— Dar acum totul e diferit din cauza celor întâmplate atunci, protestez eu. Suntem aici, în viaţă, pentru că cei din Nagpur, poporul meu, nu mai există.

— „Poporul” tău e Xiosphant, mi-o întoarce Bianca, şi suferă şi acum. Avem destule atrocităţi şi decizii egoiste care să ne îngrijoreze, nu trebuie să ne întoarcem atât de mult în timp. Atâtea greşeli, chiar şi de la Restaurarea Circadiană încoace.

Vorbeşte în xiosphantă, de parcă tocmai s-a înălţat fumul roşu-albastru, şi mi se adresează ca unei colege.

— Ahmad spune că tot răul dintre noi îşi are originea în cele petrecute pe nava-mamă, rostesc. Poate că aparţinem trecutului. Aceiaşi oameni care au aruncat mii de cadavre în spaţiu au inventat mai târziu şi circadianismul.

Oricât încearcă Bianca să mă convingă că uciderea în masă a strămoşilor mei nu contează, creatura sălbatică din mine e în al nouălea cer de fericire, pentru că cel puţin ne-am angajat într-o dezbatere, cum făceam cândva în cămăruţa noastră din cămin.

Bianca pipăie pereţii şi găseşte un buton care

coboară nişte storuri. Prin fereastra acoperită, nu mai vedem cadavrele sfârâind în ploaie. Acum stăm în spatele storurilor, noi două, ca în vremurile de demult.

— Cum ar fi ca în Xiosphant să domnească dreptatea? întreb.

— Nu ştiu, spune Bianca cam ţâfnoasă, de parcă n-are chef să continuăm discuţia. Bănuiesc că ar trebui să redefinim ideea de „muncă”. Adică unele meserii nu se pot face toată viaţa. Sunt de două ori mai grele decât altele şi poate că şi turele ar trebui scurtate. Unii oameni sunt mai rezistenţi decât alţii. Munca e mai complicată decât s-ar crede.

Are tot înfăţişarea cuiva care nu a mai dormit de mult, eventual a aţipit pe ici, pe acolo. Mişcă brusc din cap, ca o pisică la pândă, parcă aşteptând ca lucrurile să se aşeze la locul lor şi să le vadă în ansamblu.

— Dar cine ia deciziile? Cum creezi un sistem care alocă…?

— Nu ştiu. Nu-mi mai pune întrebări aiurea. Nu ştiu dacă ai observat, dar suntem în mijlocul unei zone de război. Am încercat să te avertizez că în Argelo nu va mai fi la fel de distractiv în curând.

Se ridică, îşi toarnă încă o băutură şi se strâmbă. Vrea să-mi pregătească una şi mie, dar o refuz.

Nu aud zgomotele luptei de afară, pentru că restaurantul e antifonat.

Bianca se aşază lângă mine şi îmi pune mâna pe umăr.

— Ştiu că ai făcut ceva nesăbuit! Ţi-am văzut arsura de pe gât şi am auzit că Reynold a murit. De ce nu mi-ai spus ce ai de gând să faci?

A trecut la argelană, ca pentru a-mi arăta că discuţia dintre cele două studente s-a încheiat.

— Ai spus că ai încredere în mine, dar, de fapt, nu ai.

— Ai dreptate, am făcut o prostie, îi spun, tot în argelană.

Nu reuşesc să-mi ascund amărăciunea din voce. M-am supus la mii de interogatorii în mintea mea, dar vina asta e la fel de proaspătă ca întotdeauna.

— Au murit oameni din vina mea. Deşi am încercat să fac o faptă bună.

— Îmi pare rău, rosteşte Bianca, fără să-şi retragă mâna de pe umărul meu, iar eu simt că mă relaxez sub atingerea ei. Ştiu ce înseamnă să vrei să îmbunătăţeşti lucrurile şi să-ţi iasă exact pe dos. Doar aşa am ajuns aici, nu?

Se duce să-şi mai toarne de băut.

— Am încredere în tine, îi spun.

Stă şi se uită la mine cu băutura în mână şi pare că ia o hotărâre.

— Când se va termina nenorocita asta de ploaie, dacă se va termina vreodată, îţi voi arăta totul. Vei vedea la ce am lucrat. La naiba cu orarul!

Am impresia că halucinez de nesomn, aşa că mă întind pe canapeaua de lângă bar, vizavi de fereastră. Nu mă aştept ca Bianca să mă urmeze, dar o simt cum îşi face loc în spaţiul de lângă mine. Sunt în siguranţă, ca şi când respiraţia ei tot mai

rară pe obrazul meu e un semn că suntem în continuare tovarăşe de somn, dar şi tovarăşe de drum. Răsuflarea ni se sincronizează în acelaşi ritm lent, iar eu aţipesc.

Sar din somn, gâfâind ca după o alergare de o sută de kilometri, speriată că nu voi mai trage niciodată destul aer în plămâni. Nici nu mai ştiu ce-am visat, dar mă înec, mă sufoc şi atunci îmi dau seama că Bianca ţipă.

Vocea ei e un hârâit mult prea puternic. Loveşte cu pumnii în perna de lângă ea. Nu aud ce spune, dar vorbeşte în ritmul loviturilor de pumn.

Se trezeşte şi ea, ne tragem amândouă sufletul, privind în direcţii opuse. Se ridică să-şi toarne încă o băutură şi-şi netezeşte rochia scânteietoare.

Apoi se aşază din nou lângă mine, dar nici eu, nici ea nu mai adormim.

Stăm în linişte, timp suficient ca ea să termine de băut şi ca visele noastre să devină locuri pe care le-am vizitat cu multă vreme în urmă. Aud zgomote din bucătărie. S-a terminat sau lupta, sau ploaia. Poate amândouă.

Poate că aceasta e ultima noastră şansă de a sta de vorbă doar noi două, înainte de ce va urma, indiferent ce va urma.

— Mi-e dor de tine, îi spun.

— Şi mie, îmi răspunde, cu ochii la panourile reflectorizante din partea opusă a restaurantului imens.

Suntem două bobiţe într-un vârtej mut de culori.

— Am sperat că tu şi cu mine ne vom reinventa împreună, rostesc, după ce venim în Argelo. Toată lumea spunea că aici poţi fi cine vrei. Am crezut că vom fi doar noi două, că ne vom trăi viaţa fără să purtăm grija altora.

— N-aş fi fost niciodată fericită, spune Bianca, dând din cap. Nu pot uita ce mi s-a întâmplat înainte. Am pierdut totul, am fost obligată să plec din Xiosphant şi n-am putut permite ca lucrurile să se termine aşa.

— N-ai pierdut totul! Nu m-ai pierdut pe mine.

Mă simt ca atunci când barca s-a înclinat pe Marea Ucigaşă: tremur şi mi se răsucesc măruntaiele.

Ea vorbeşte de parcă n-aş fi spus nimic:

— Nu m-aş fi mulţumit niciodată cu un trai modest, după câte am pierdut. Iar acum am găsit o cale de a face în aşa fel încât viaţa mea să aibă însemnătate. Să fiu persoana care mi-am dorit întotdeauna să fiu.

— Aş vrea să-ţi fi fost de ajuns.

— Şi mie mi-e la fel de dor de prietenia noastră ca şi ţie, dar asta a fost demult, spune Bianca inspirând adânc şi afişând o mină închisă. Ai murit şi ai luat hotărârea să rămâi moartă pentru mine. Aşa că am petrecut prea mult timp transformându-te în fiinţa umană perfectă în mintea mea. O martiră, înţelegi? Singura persoană cu adevărat bună în lumea asta de rahat! M-am urât că am furat banii aceia şi i-am lăsat să mi te ia, i-am urât pe toţi cei care au avut de-a face cu execuţia ta. Am vrut să-i fac să plătească pentru ceea ce ne-au

luat. Vreau şi acum. Numai la asta mă gândesc.

— Sunt în viaţă. Sunt aici. Nu mai trebuie să fii supărată!

O ating pe braţ.

— Serios? Mulţumesc frumos. De-acum nu mai sunt supărată. Ce idee nemaipomenită. Cum de nu m-am gândit la asta?

Râsul ei mă ustură ca o palmă pe obraz. Se apleacă dincolo de mine şi se uită pe fereastră, prin deschizătura dintre storuri.

— S-a oprit ploaia. Şi s-a terminat şi vărsarea de sânge. Hai să mergem! Ţi-am promis că-ţi arăt ceva.

Se ridică şi merge la uşă fără să privească înapoi. Unduirile sidefii ale rochiei îi urmează fiecare pas.

— De când am venit în oraşul ăsta, nu m-am gândit decât cum să supravieţuim. Şi cum să ne întoarcem înapoi.

Iese în stradă şi ocoleşte în ultima clipă o baltă de lichid toxic.

Mergem pe străzi care duc într-o parte a oraşului necunoscută mie, cu fabrici mari şi depozite adunate în jurul unor cimitire de vechituri. Tot la câţiva paşi trebuie să evităm ori un cadavru, ori lichidul coroziv. Chiar şi nedormită şi îmbrăcată cu o rochie de gală, Bianca păşeşte sigură pe ea, pe când eu mă împiedic şi sunt gata să cad în nas într-o baltă toxică sau calc pe un cuţit pierdut. Cerul e tot închis la culoare şi mă întreb dacă va începe să plouă din nou.

— Crezi că am fi rămas prietene după

absolvirea colegiului? întreabă Bianca, conducându-mă pe o alee acoperită, cu o balustradă mâncată de rugină. Adică, dacă n-aş fi furat mărunţişul ăla şi poliţiştii nu s-ar fi folosit de furtul lor ca pretext. Dacă am fi continuat ca până atunci. Poate că ne-am fi îndepărtat după absolvire.

E clar că s-a gândit mult la asta.

Privesc în urmă şi-mi amintesc de viitorul măreţ pentru care se pregătea ea în Xiosphant, când se îmbrăca elegant şi mergea la toate petrecerile şi dineurile la care eu nu eram invitată. Între timp, ea cocheta cu politica insurecţională ca să-şi demonstreze ceva ei însăşi. Eu aveam fantezii că va schimba lumea cu mine alături, dar niciodată nu m-am gândit prea mult ce însemna, de fapt, acel „cu mine alături”. Ce aveam să fac eu, în timp ce ea uimea pe toată lumea?

Bianca aşteaptă să-i răspund cât trecem prin nişte cadre din metal uzat. Înaintez greu, aplecată, cu o durere surdă în stomac.

— Nu ştiu. N-am mai avut o prietenă ca tine înainte. Nu ştiu în ce direcţie ne îndreptam.

Parcă am înghiţit câţiva stropi de resturi toxice. Acum, că mi-a spus-o clar, îmi dau seama şi eu: am fi pierdut legătura după absolvire. Ne imaginez mai bătrâne, trecând una pe lângă alta pe stradă, fără să ne recunoaştem decât atunci când e prea târziu să ne facem semne cu mâna.

— Ne-am fost de mare ajutor una alteia în momentul acela al vieţii noastre, când eram tinere şi ne-am îndrăgostit de cărţi şi idei, îmi spune.

Când voiam să ne folosim mintea, şi nu să dormim la comandă. Aceea a fost vremea noastră.

Am ajuns la gura unui tunel întunecos. Bianca se întoarce cu faţa la mine. Ochii îi par căzuţi în cap din cauza beznei atotcuprinzătoare.

— Dar niciuna dintre noi nu a devenit persoana care credea că va deveni şi am trecut împreună prin momente greu de imaginat. Sper să fii alături de mine când va veni momentul.

O privesc fix, observându-i tendonul întins de la gât, felul hotărât în care îşi ţine bărbia.

Întinde mâna şi bate la o poartă cu sârmă ghimpată deasupra.

— Deschideţi, eu sunt! vorbeşte ea în argelană. Dash ştie că suntem aici.

Sunt sigură că ultima parte e o minciună.

— Nu-ţi face griji. N-am renunţat să-i salvez pe cei de acasă. Pe toţi oamenii aceia blocaţi în cicluri lipsite de sens: muncă, somn, muncă, somn. Mă conduce prin tunelul cu conducte, luminat de un singur bec la nivelul ochilor. Nu am o teorie de alocare a muncii, dar ştiu că există o metodă mai bună. Iar tu mă poţi ajuta.

Pantofii de brocart ai Biancăi scârţâie pe cimentul murdar.

Cât pe ce să mă lovesc la cap de o conductă mare din metal.

— Nu ne putem întoarce în Xiosphant. Ţi-am tot spus. Ai văzut ce greu am ajuns aici. Era să murim de câteva ori.

— Credeam că mă cunoşti mai bine de atât!

Intrăm într-un hangar cu o fantă în loc de

fereastră de-a lungul unui perete, în partea de sus. Îmi dau seama că ne-am învârtit în cerc şi ne aflăm dedesubtul unuia dintre cluburile ei de noapte preferate. Nu e Moaca Spartă, nici *Sesiune de Urgenţă,* ci acela pe care l-am vizitat prima oară, cu boxe în loc de pereţi şi cu luciri care ţi se lipesc de piele cu un adeziv chimic şi nu se mai dau jos. Aud ritmul în trei bătăi deasupra capului: dansul eliberează surplusul de serotonină acumulată de cei cuprinşi de porniri criminale pe timpul ploii. Bianca aprinde lumina şi văd zece vehicule gri-verzui.

— Unele aparţin Perfecţioniştilor, altele, familiei Alva, iar altele, unui grup diferit, îmi explică. Ştiam deja despre ce e vorba înainte să apară Dash, dar el m-a ajutat să pun lucrurile cap la cap. Le construiesc de nu se mai ştie când, cu resturi găsite în noapte sau din meteorii preţioşi. Cred că familiile s-au bătut recent între ele ca să pună mâna pe ultimele piese.

Vehiculele sunt de forme şi dimensiuni diferite, dar au acelaşi blindaj, gros şi zimţat, ca plăcile suprapuse ale unui bizon, dar fără blană. Stau pe benzi de rulare groase, echipate cu asistenţă gravitaţională, ca să străbată terenurile cele mai accidentate – variante primitive, prelucrate manual, ale vehiculelor tot-teren conduse de Coloniştii întemeietori care au încercat să exploreze lumea. Blindajul e dotat cu spiţe şi orificii goale, pentru arme.

Aceste carcase metalice rudimentare îmi amintesc de monumentul Războiului din Xiosphant,

de ale cărui muchii aspre m-am zgâriat când m-am ascuns la umbra lui.

— Am putea aduce o mică armată, rosteşte Bianca. Putem face tot ce-am vorbit când eram la colegiu.

Muzica se opreşte şi revine imediat, ca un beţiv care-şi dă cu stângul în dreptul. Ating cu palma cel mai apropiat vehicul şi simt carcasa vibrând. Îmi imaginez cum ar fi să merg acasă în el. Cu „o mică armată” alcătuită din oamenii care tocmai au încercat să se taie între ei fără motiv.

— Tot e imposibil, spun, deşi am sentimentul neplăcut că mă înşel. Nu sunt vehicule-amfibii. Mai ţii minte Marea Ucigaşă. Era să cazi peste bord de vreo două ori. Nimeni nu are posibilitatea să construiască transportoarele din Al Doilea Război Argelan, nici barjele din Al Patrulea.

— Dar nu ne trebuie bărci. Bianca îşi pune mâna peste a mea. Tu mi-ai arătat altă cale. Marea e îngheţată bocnă, tare ca piatra. Ai darul acesta paranormal pe care nu pretind că-l înţeleg; Dar poţi să comunici cu ei, cu crocodilii, iar ei ne vor ajuta să traversăm noaptea în siguranţă. Tu eşti cheia, Sophie! Toată lumea din Argelo visează la asta de generaţii întregi, mai ales de când a rămas fără resurse. Când le-am povestit despre tine, aproape că au explodat de bucurie.

Mintea mi-e invadată de soldaţi, uniforme, puşti, un marş forţat în noapte. Mă copleşesc vechi sentimente de moarte, ca şi când nu m-aş fi străduit niciodată să le îngrop. Căştile poliţiştilor, masacrele, gemetele de moarte scoase de Naivii

Gheţurilor – răsfoiesc tot catalogul de senzaţii într-o singură bătaie de inimă. Dar până şi panica amintirilor o resimt de parcă se manifestă la mare distanţă. Împietresc, sunt cioplită în piatră, capul mi-e împodobit cu cioburi de obsidian şi granit. Nu văd, nu aud, abia respir. Partea pragmatică din mine, vocea care mă ţine în alertă în situaţii de criză, strigă cele mai urâte înjurături din câte cunosc.

Mă concentrez să inspir pe nas mirosul de motorină, expirând izul rânced pe gură.

— Nu ştii ce-mi ceri, spun cu greutate, după câteva clipe lungi.

Ca un dans lent printr-o avalanşă de bolovani.

— Ştiu, ştiu, nu sunt animalele tale de companie. Îmi pare rău că le-am spus aşa înainte. Sunt o specie inteligentă, cu propria lor societate, şi poate într-o zi vor fi suficient de puternici ca să facem comerţ cu ei. Deşi… mai ţii minte cursul de la colegiu? Ţinut de doctorul Dawson? Întotdeauna spunea că, dacă se întâlnesc două specii, una o va domestici pe cealaltă. Altfel nu pot coexista. S-a înşelat? Nu ştiu.

— Nu vor face niciodată ce le cer. Nici măcar nu pot vorbi cu ei. Comunicarea cu ei e unilaterală.

Nu i-am explicat niciodată cum funcţionează brăţara mea, iar acum îmi pare bine.

— Au venit când le-ai cerut ajutorul. Ne-au escortat într-o zonă sigură. Am fost acolo.

Îmi revin senzaţiile în trup, greaţa, înainte de toate. Nici nu pot să mă uit la Bianca. Îmi aduc aminte când i-am spus că aş face orice s-o văd

fericită, dar amintirea poartă cu ea o pată sângerie.

— Nu pot, mă bâlbâi. Pur şi simplu nu pot. Sub nicio formă.

Bianca începe să se îngrijoreze că am stat prea mult în hangar, aşa că ne întoarcem repede în tunel şi încuie uşa după noi. Nu mergem pe unde am venit, ci o luăm spre o intersecţie şi ieşim aproape de Cuţit, chiar lângă şirul de magazine care vând pâine cu peşte. Găseşte un loc unde se vinde sirop de prune cristalizat şi cumpără câte un băţ pentru fiecare.

— Îmi place Argelo, dar îl şi urăsc. Îmi dă băţul şi muşc din el. Dar oraşul nostru natal are nevoie de o doză de Argelo. Progresul nu e întotdeauna lin. Sophie, ştiu ce fac! Şi chiar vreau să mă întorc acasă. Vreau să termin ce am început noi două. Am crezut că vrei şi tu.

Zahărul, pe lângă sentimentul apăsător din mine, îmi accelerează pulsul. Mă agăţ de o amintire cu Bianca spunând „ambele oraşe, lumea”, dar ţipătul pe care vreau să-l scot mi se opreşte în gât.

— Dash şi ceilalţi nu vor să facă rău nimănui. Pe ei îi interesează să redeschidă comerţul cu Xiosphantul, în condiţii favorabile. Au nevoie de ajutorul tău cu crocodilii, dar şi de al meu, ca să înţeleagă administrarea xiosphantă sau ce-o fi fiind aceea. Vom aduce soldaţi aleşi pe sprânceană, care ştiu cum să se poarte. O să facem victime cât mai puţine. O să-i forţăm să se liberalizeze, să slăbească jugul de la gâtul oamenilor.

Am ochii închişi. Nu ştiu când i-am închis. Gura mea e pecetluită cu sirop de prune.

— Nu vrem decât să trecem în siguranţă pe gheaţă. Atât. Ştiu că poţi să ne ajuţi. Crocodilii sunt principalul motiv pentru care orice vehicul care s-a aventurat în noapte e o epavă.

Nici măcar nu ştiu dacă geleţii vor să mă mai vadă după ce s-a întâmplat cu Naivii Gheţurilor. I-am chemat la o întâlnire şi s-au trezit prinşi într-o ambuscadă. Am încercat să nu-mi pierd minţile din cauza asta. M-au invitat să locuiesc în oraşul lor înainte de incidentul acela violent. Oare mai e valabilă invitaţia? Dacă fac ce vrea Bianca, probabil că mă vor dispreţui pentru totdeauna. Şi ar avea dreptul s-o facă.

— Sophie, te rog!

Mă prinde de braţ. Ochii mei nu vor să se deschidă.

— Ştiu că e un lucru de speriat şi neobişnuit, continuă Bianca. Ştiu că ţi-ai dori să ducem o viaţă modestă şi perfectă, tu şi cu mine, dar nu asta e lumea în care trăim.

Deschid ochii, dar tot nu sunt în stare să mă uit la ea.

Am terminat dulciurile tari. Beţele nu mai sunt decât beţe. Nu ştiu ce să-i spun Biancăi. Nu cu mult timp în urmă, i-am spus că am încredere în ea.

— Sophie, întotdeauna a trebuit să te împing de la spate, să-ţi ofer o scuză ca să faci ceea ce îţi era prea frică să faci de una singură.

Îmi vorbeşte în xiosphantă şi mă trage pe

strada udă, unde a început un bal mascat. Bianca se alătură dansatorilor şi mă târăşte şi pe mine după ea. Mă cuprinde cu braţele pe după gât şi îmi vorbeşte la ureche, peste bubuitul tobelor:

— Hai să-ţi uşurez situaţia! O vom face şi gata. E prea târziu să ne oprim. Vehiculele sunt aproape gata de plecare. Vom pleca împreună, tu şi cu mine. Hotărârea e deja luată. Nu mai trebuie să te torturezi singură.

Îşi propteşte mâinile pe gâtul meu, uşoare ca aripile de molie, încerc să mă gândesc la ce i-aş putea spune ca să se răzgândească. Sentimentul pe care l-am avut înainte – că aceasta e ultima noastră ocazie de a sta de vorbă singure – revine mai puternic ca oricând, dar tot nu sunt în stare să scot o vorbă. În jurul meu, oameni cu măşti de catifea şi pene se înghiontesc şi ţipă de încântare. Mă aplec spre urechea Biancăi, dar nu-mi iese niciun cuvânt din gură. Sunt pierdută.

Vede nişte prieteni şi îşi retrage braţele din jurul meu, apoi pleacă de lângă mine. Las mulţimea să ne separe. Îi văd capul mişcându-se în sus şi în jos într-o învălmăşeală de braţe aruncate în sus, în timp ce cineva îi leagă o mască ascuţită în jurul ochilor.

MOUTH

Barney adusese o trupă şi îngrămădise toate mesele în jumătate din sala şi aşa mică. Cântăreţii la mandolină, xilofon, trompetă şi pian cântau fiecare cum îl tăia capul. Obişnuiţii localului, studenţi şi muncitori în schimburi, se înghesuiră unii într-alţii şi ignorară scârţâiala coardelor şi ritmurile scoase de instrumentele chinuite, chiar şi când bătrânul de la xilofon începu să bolborosească pentru sine, pe o melodie repetitivă, „unui prieten îi trebuia o mână, şi mâinii îi trebuia o mănuşă, şi mănuşii îi trebuia o pereche” şi aşa mai departe. Mouth nu era amatoare de muzică, dar piesele auzite o lăsau rece şi nici nu vedea vreo dovadă că ar fi atras mai mulţi clienţi în local. Şi muzicanţii nici măcar nu jucau jocuri de tablă în timp ce cântau, ca să poţi paria pe ei. Dar cu toată hărmălaia asta, Mouth nu mai avea cum să-i pună întrebări lui Barney.

În cele din urmă, muzicanţii obosiră de atâtea ritmuri sincopate şi clienţi plecară, iar Barney şterse mesele şi le aşeză pe vechile lor locuri. Mouth se gândi ce să spună până nu se umplea din nou localul. Însă Barney vorbi primul:

— Ştiu ce vrei. Dar n-o să se întâmple.

— Ce vreau?

— Vrei s-o iau la drum cu tine, să plecăm noi doi, ultimii Cetăţeni. Ca să-l străbat până la capăt. Ca să-ţi desăvârşeşti educaţia. Dar nu se va întâmpla. Sunt prea bătrân.

Posibilitatea nici nu-i trecuse lui Mouth prin minte. Dar acum, că o pomenise Barney, îşi

imagina că ar putea fi extraordinar ori s-ar omorî unul pe celălalt după primii kilometri. Râse.

— Crezi că vreau să pornim la drum fără să ne păzească cineva spatele? Când ai plecat din oraş ultima oară?

Barney răsuci capul ca argelanii.

— Când erai mică. Niciodată, de când i-am părăsit pe Cetăţeni.

— Ţi-am mai zis. Drumul nu mai e ce-a fost cândva. Doi oameni singuri ar fi mâncaţi înainte să străbată jumătate din drumul spre Marea Ucigaşă sau Pustiurile Sudice. Ai nevoie de un echipaj întreg, un vehicul cu nişă de dormit, arme, tot felul. Şi tot ai muri, chiar şi aşa.

— Aha, făcu Barney, care tocmai verificase stativul cu linguri, cârlige şi cuţite, dar se aşează de parcă şi-ar fi pierdut echilibrul. Deveni dintr-odată o persoană bolnavă de ulcer şi de inimă.

— Da, aşa-i, mi-ai mai zis! recunoscu el.

— Echipajul cu care am călătorit era pregătit pentru orice. Cu toate astea, n-a ajuns întreg până la capăt.

— Deci nu vrei să te întorci pe drum?

— Ba da. Dar nu pot. Am încercat să mă împac cu ideea că sunt orăşeancă. Urăsc oraşul şi acum. Dar nu pot schimba realitatea.

— Păi, atunci îţi sugerez să uiţi de Cetăţeni. N-are rost să te mai gândeşti la ei sau să-ncerci să-i înţelegi. Lecţiile lor erau utile pe drum, dar stând aici, între patru pereţi, între alţi pereţi, n-ai cum să le pricepi obiceiurile. Nu poţi să fii de unul singur şi să ai mentalitatea Cetăţenilor. N-are niciun rost. Şi,

chiar dacă te-aş putea învăţa vreun secret vechi de-al lor, nu l-ai putea folosi aici. Când eşti într-un oraş, n-ai cum să vezi şi ziua, şi noaptea.

— Dar nu pot să mă prefac că am crescut într-o casă, spuse Mouth.

— Cui îi pasă unde ai crescut? Acum eşti aici. Ideea e că învăţăturile Cetăţenilor sunt ca florile acelea palide, rare, care creşteau mai demult pe Câmpiile Aride. Le mai ştii? Închipuie-ţi că smulgi una din rădăcină şi o replantezi în Balta Gălăgioasă.

— Nu vreau decât să păstrez vie cultura noastră.

— Imposibil! făcu Barney, care-şi revenise şi se apucase de şters şi aranjat mesele. Nu poţi reînvia un mort. Poţi să-i conservi rămăşiţele, aşa cum încearcă broscoiul de Martindale. Dacă vrei să faci ceva pentru salvarea culturii noastre, ar trebui să-l ajuţi pe profesor cât poţi. Poate să devii asistenta lui voluntară. E singura ta speranţă, dacă vrei să obţii ce ţi-ai propus.

— E o idee oribilă!

— Nu ştiu de ce nu-l suporţi. E un nătărău cu ifose, dar vrea să facă un lucru bun. Şi îi pasă de asta, drăguţul de el.

Acum fu rândul lui Mouth să se aşeze şi să pretindă că are ulcer.

— Câtă vreme am tot făcut naveta între două oraşe, nici nu m-am gândit la Cetăţeni. Era o poveste amuzantă, de spus şi altora. Dar după ce am aflat că a rămas ceva în urma lor, Invenţia, numai la ea m-am gândit. Şi nu o pot uita din nou.

Mai ales nu acum, că te-am găsit pe tine.

Barney oftă.

— Să zicem că aş putea să-i învii pe toţi Cetăţenii din morţi. Stafiile lor strălucitoare s-ar plimba prin oraş, cântând unul din bocetele pe care ai ţinut cu tot dinadinsul să le furi dintr-un seif din Xiosphant. Tot echipajul, inclusiv Cynthia şi Yolanda. Ce-ai face? Ce-ar putea face ei ca să fii tu mulţumită? De fapt, ce vrei?

Mouth se gândi o clipă înainte de a răspunde. Parcă ar fi căutat într-o mlaştină fără fund.

— Păi, ar putea măcar să-mi dea un nume!

— Adu-mi o carte cu nume de copii. O deschidem la întâmplare şi pun degetul pe unul. Nu-i aşa de greu să-ţi alegi un nume.

— Nu de nume e vorba. Ştii şi tu asta. E vorba de povestea care stă în spatele lui: mitul personal, identitatea. Era un adevărat ritual.

— Ştiu, ştiu, am trecut prin el. I-am ajutat şi pe alţii să treacă prin el. Era o ceremonie frumoasă. Sunt sigur că ar fi organizat-o şi pentru tine, curând, dacă n-ar fi murit. Ascultă, îmi pare rău! Nu ştiu ce să fac cu o rană pe care ai ţinut-o ascunsă o veşnicie şi te-ai hotărât brusc că e mortală.

Mouth stătea cu genunchii la piept şi cu braţele în faţă, parcă ferindu-se de un proiectil gigantic pe care se hotărî să-l dirijeze spre Barney:

— Dar tu? Cum îţi onorezi neamul? Ce faci? Ce vrei?

Barney scoase un oftat.

— Spre deosebire de tine, am ales să părăsesc

grupul. Dacă aş fi bănuit că îi las să moară... Nu ştiu. Dar n-am bănuit-o. Aşa că am deschis localul ăsta ca mijloc de a forma o comunitate. De a-i aduce pe oameni la un loc. Poate că nu e un scop prea nobil. Am simţi că rolul meu de Cetăţean era să gătesc pentru toată lumea, dar şi să le ofer oamenilor un loc în care să stea de vorbă. Şi mi-am spus că aş putea s-o fac tot timpul. La bine sunt bine-veniţi cei care nu au un loc unde să meargă şi le promit un anumit grad de siguranţă studenţilor radicali şi celor trecuţi pe lista neagră a Celor Nouă Familii.

— Am stat aici de nu ştiu câte ori, zise Mouth, dar n-am văzut să oferi adăpost nimănui.

Se lăsă pe spătar, ridicând scaunul pe picioarele din spate, şi-şi propti picioarele pe masă.

— Nu e ceva permanent, spuse Barney, care părea plictisit de conversaţie, fiindcă se propti într-o mână şi căscă. În orice caz, nu trebuie să-ţi dau ţie raportul. M-am retras şi sunt om de afaceri independent. Tu eşti cea care are o problemă şi aş vrea să te ajut, dacă pot. Nu te poţi întoarce pe drum, nu m-aş întoarce nici dacă mi-ai spune că îmi dai ani de viaţă în plus. Nu poţi recupera învăţăturile Cetăţenilor vorbind despre ei dintr-o clădire. Cum îţi vei cinsti morţii?

— Nu ştiu.

Mouth ar fi vrut să spună că morţii nu o cinstiseră pe ea niciodată, că, dacă era vorba de a cinsti pe cineva, atunci ei aveau faţă de dea o datorie neplătită. Dar poate că n-ar fi sunat cum trebuie.

Barney sări în picioare şi o împunse cu degetul în piept. Mouth fu cât pe ce să cadă pe spate, pentru că scaunul stătea numai pe două picioare.

— Tu ai ajutat vreodată pe cineva?

— Am păzit spatele celorlalţi Curieri, cât am mai avut ce păzi. I-am ajutat pe recuperatori. Am ajutat-o pe Alyssa să rămână în viaţă, deşi s-a tot străduit să moară.

— Cetăţenii puneau mare preţ pe ideea că eram răspunzători unul pentru celălalt, rosti Barney, aşezându-se pe taburetul înalt din spatele tejghelei. Uneori, asta însemna că o persoană care nu făcea parte din grupul nostru nu avea ce mânca. Dar încercam să fim generoşi, iar învăţăturile puneau accent pe interdependenţă.

— Îhî! Deci ar trebui să-i caut pe unii care sunt nişte rataţi mai mari ca mine şi să-i aduc pe linia de plutire.

— Da. Nu ştiu. Poate. Propria ta comunitate. Toţi locuitorii oraşului ăstuia şi-au pierdut minţile! Or fi în siguranţă sub propriul acoperiş, dar au luat-o pe arătură mai mult decât noi. Ai putea să te faci utilă aici.

— Pricep, spuse Mouth, lăsând scaunul pe toate picioarele. Vrei să mă car din localul tău. Mă duc să bat la cap pe altcineva.

— Treaba ta. Nu-mi pasă! Fă ce vrei!

Mai târziu, urcând şi coborând străzile sub un cer gri plat, Mouth se tot întrebă pentru cine ar putea ea să fie un Cetăţean. Intuia că nu avea să fie deloc simplu, că nu putea pur şi simplu să servească o ruladă şi să-şi spună că astfel îşi

cinsteşte morţii. Morţii erau ca viii: toţi voiau ceva ce nu puteau avea.

*

Când ajunse acasă, Alyssa îi întinse un cuţit de vânătoare, ţinându-l de tăiş. Mouth apucă mânerul din instinct, dar degetele ei îşi pierdură puterea. Cuţitul se înfipse în podea.

— Nici acum? întrebă Alyssa, apoi trase o înjurătură.

În ultima vreme, de câte ori încerca Mouth să apuce o armă, parcă avea degete de mămăligă. Putea ţine unelte, alimente, pantofi, alte obiecte, dar nu reuşea să strângă o puşcă sau o macetă, dacă trebuia să-şi salveze viaţa. Nici măcar nu putea să-şi încleşteze pumnii. Asta începuse imediat după lupta în ploaie, când plecase din depozitul de alimente, iar Alyssa nici acum nu era convinsă că Mouth nu se ţine de farse.

— Ştii că nu glumesc când e vorba de arme! spuse Mouth. Nu ştiu ce mi se întâmplă, dar probabil e ceva temporar.

Alyssa oftă şi se lăsă într-un scaun de ratan, care deja se cam lăbărţa.

— E numai vina mea. Ar fi trebuit să rămân la ideea originală şi să deschid un magazin. Te-ai fi dat pe brazdă după un timp. Am impresia că am dat cu piciorul ocaziei unice de a o lua de la început, de a încerca şi altceva.

— Ce fel de magazin? întrebă Mouth, aşezându-se lângă ea. Nu mi-ai spus.

— Ne-am fi putut deschide un restaurant, ca Ahmad sau individul ăla, Barney, o berărie sau un magazin de antichităţi, la câtă experienţă avem cu mutatul obiectelor rare. Ceva ce am fi putut face până la bătrâneţe. În schimb, m-am hotărât că ne trebuie agitaţie şi te-am ajutat să reiei legătura cu nomazii tăi morţi demult.

Mouth scutură din umeri.

— Toţi facem alegeri. Îmi cunoşti regretele.

— Odată ce m-am întors aici, m-a orbit dorul de vremurile vechi, de Oportunişti. Am vrut să retrăiesc zilele de glorie când eram o piromană fericită. Dar acum trebuie să luptăm pentru Perfecţionişti, iar tu nu eşti în stare să te aperi nici măcar cu o scobitoare.

Ca la comandă, pagerele amândurora se activară, afişând un simbol necunoscut lui Mouth: un şarpe de mare încolăcit în jurul lui. Alyssa trebui să-l caute în lista primită. Când îl găsi, i se tăie respiraţia.

— Drace! Suntem chemate la Conacul Alb.

Sări în picioare, urmată de Mouth. Când Mouth deschise uşa, Alyssa îi întinse, din obişnuinţă, un obiect mic şi negru. La început, nici nu ştiu ce este, dar îl scăpă din mână. Arma căzu cu un pocnet pe podea. Alyssa scoase o înjurătură. Bine că nu era trasă piedica, altfel s-ar fi ales cu încă o rană de glonţ.

*

Mouth nu mai fusese la Conacul Alb, nici în

vecinătatea lui, pentru că nu le plăcea să-şi piardă vremea în partea asta de oraş. Dar gardul de fier cu sârmă ghimpată, curtea mare, cu marmură şi cele zece mansarde, fiecare cu o fereastră în care încăpea lejer sania Curierilor, o tulbură mai mult decât se aşteptase, stârnindu-i teamă şi dezgust.

Fuseseră dărâmate 12 clădiri de locuinţe, cu peste o mie de locatari, pentru a se face loc căsoiului ăstuia, cu zugrăveală atât de strălucitoare, că-ţi arunca lumina reflectată a soarelui în obraji.

— Sper că ne-au pregătit gustări, comentă Alyssa, trăgându-i un ghiont lui Mouth în braţ. Eram o copilă când s-a construit conacul ăsta şi abia aştept să văd cum arată pe dinăuntru. Dacă nu ne dau stridii prăjite, îi dau foc.

— Nu-i indicat să pomeneşti de foc aici, murmură Mouth.

Un haidamac pe nume Jimmy, care lucra pentru Perfecţionişti, le întâmpină la uşa din faţă. Pe scalpul chel avea o cicatrice spiralată care pornea de la ochi şi se termina la ceafă. Obişnuia să se laude că se încăierase şi câştigase lupta cu unul care îi vârâse capul într-un aparat de bucătărie care scobeşte pepenii. Jimmy confiscă toate armele Alyssei, apoi insistă să o percheziţioneze pe Mouth de cinci ori, deoarece nu-i venea să creadă că e neînarmată.

— Ştiu, ştiu, rosti Alyssa, am tot spus, dar nu-l informă pe Jimmy de situaţia lui Mouth.

În Conacul Alb domnea un miros care-i aminti lui Mouth de primul aliment dulce pe care îl

gustase în copilărie, când însuşi conceptul de dulceaţă îi produsese o revelaţie.

Jimmy le conduse pe un coridor lung, pe lângă o sală de bal imensă, cu draperii de catifea, într-o cameră laterală în care încăpeau o sută de persoane. Bianca stătea pe o canapea uriaşă din piele roşie. Mouth observă imediat că era mai fină decât muşchiul.

— Iată-vă!

Bianca le făcu semn să se aşeze pe două scaune din faţa canapelei. Veniţi aici, aproape de mine!

Mouth şi Alyssa se aşezară, iar Jimmy se retrase în capătul opus al încăperii, de unde nu putea să le audă. Bianca le oferi cel mai amabil zâmbet al ei, de parcă ar fi fost colege la universitate. Nu mai vorbiseră de când o făcuse pe Mouth creatură oribilă şi aproape că refuzase s-o salveze de la moarte. Fără un motiv anume, Mouth îşi aduse aminte de ultimele cuvinte auzite de la Barney, care o îndemna să-i ajute pe alţii să-şi găsească propriul drum. Dacă Bianca se rătăcise în sălbăticie, sigur ajunsese acolo şi din cauza ei.

Sporovăiră puţin despre mâncarea argelană, despre bietul Reynold şi un meci de rugby amânat din cauza ploii, apoi Bianca trecu la subiect:

— Mouth, am o veste grozavă pentru tine. Cartea pe care o voiai… cea din Palat… cea cu poeziile acelea… putem face rost de ea. Ţi-o voi da chiar eu.

La început, Mouth nici măcar nu pricepu ce spune Bianca. Frânturi din alte conversaţii, din alt

timp şi spaţiu. Apoi, Alyssa îi trase un cot, ajutând-o să se dumirească.

— Aha! zise Mouth.

— Atât ai de spus? După ce m-ai făcut să trec prin atâtea numai ca să furi o carte? Acum îţi spun că e a ta.

Mouth încercă să-şi reînvie viziunea din Xiosphant, cea în care lua în mână volumul de cristal şi-l răsfoia, recitind cuvintele acelea vechi şi înţelepte despre cum să priveşti ambele orizonturi cu mintea limpede. Viziunea aceea o pusese pe jar atunci, în Xiosphant, dar acum nu simţea decât tristeţe şi îi era puţin rău din cauza luminii. Nu se putea gândi la Invenţie fără să-l audă pe Barney zicând că e plină de „poezii sforăitoare” sau fără să-şi amintească de imaginea porilor acelora firave dintr-un munte bătrân, pe care o carte veche nu o va ajuta să o înţeleagă.

Acum, Invenţia putea foarte bine să fie o grămadă de pagini albe.

— Aha! spuse din nou Mouth.

— Vom pleca într-o misiune curând, rosti Bianca. E un secret, dar vi-l spun şi vouă pentru că vom avea nevoie de hoţi pricepuţi. Ne întoarcem în Xiosphant.

Nu se mai opri din vorbit: vehicule blindate, arme grele, o armată aleasă pe sprânceană.

Alyssa tot dădea aprobator din cap.

— Te-ai gândit la toate, spuse ea, la un moment dat. E un plan bine pus la punct.

Mouth îşi aminti că Bianca obişnuia s-o întrebe câţi oameni a omorât şi că ea îi răspundea pe un

ton vag lăudăros, ca şi cum faptul că nu le-a ţinut socoteala o transforma într-un exemplu de urmat. Își aduse aminte de prima ei victimă, un bărbat argelan care o strângea de gât din spate când pe mâinile ei se vedea încă cenuşa Cetăţenilor morţi, şi de ultima, unul dintre paznicii depozitului de alimente. Dar câţi mai fuseseră între cei doi?

— Ştiţi a cui e casa aceasta, rosti Bianca şi arătă spre pereţii de mahon şi priveliştea de afară, o mică livadă îngrădită, de meri, probabil. E şeful familiei Alva, care îi controlează pe Perfecţionişti cărora voi le-aţi jurat credinţă, dacă e să mă iau după insignele voastre. Aşa că am putea să vă dăm ordine, însă eu prefer să vă rog frumos.

— Eu am cam renunţat la călătorii, spuse Alyssa. Dar asta sună a ceva total diferit şi mor de nerăbdare să văd cum se va termina. Ca să fiu sinceră, mi-e dor de cerealele din Xiosphant. Trebuie să mănânc mai multe fibre, adăugă, pe urmă îi trase un cot în coaste lui Mouth.

— Am crezut că îmi vei mulţumi în genunchi pentru ocazia asta, i se adresă Bianca lui Mouth. Nu te înţeleg, dar deloc. Am crezut că eşti foarte înţeleaptă. Îţi sorbeam cuvintele. Acum arăţi ca o vagaboandă jalnică.

— S-au întâmplat multe, replică Mouth, apoi îşi lăsă capul într-o parte. Înainte, în Xiosphant, ţi-am promis că te ajut, dar aveam propriile mele planuri şi eram egoistă, deşi credeam că o fac pentru cauză nobilă. Aşa că sunt datoare să te ajut acum. Nu trebuie să mă mituieşti.

Biancăi i se umeziră ochii brusc, aşa cum se

schimba şi vremea pe drum.

— Dacă mi-ai fi spus toate astea mai demult, altfel ar fi stat lucrurile acum, zise ea, apoi îi făcu semn lui Jimmy că interviul se încheiase.

— Păstrăm legătura pentru problemele de logistică, adăugă apoi. Ţineţi pagerele la voi tot timpul!

Se ridică şi plecă din cameră fără să privească înapoi.

SOPHIE

Cea mai cunoscută poveste despre supapa-ancoră, pe care nici acum nu o înţeleg foarte bine, este despre un prinţ şi un croitor dintr-un Xiosphant de basm, aşa cum le place argelanilor: castele strălucitoare, ospeţe gălăgioase, cavaleri plini de curaj. Prinţul duce o viaţă perfectă, numai că e îndrăgostit de o tânără ucenică din grădinile regale, a cărei atingere vindecă florile bolnave. Prinţul încearcă s-o curteze, oferindu-i maşinuţe zburătoare şi muzicanţi, dar toate planurile sale dau greş. În preajma lui stă întotdeauna un croitor regal urât, care azvârle căutături viclene de câte ori încercările prinţului se soldează cu un dezastru. Până la urmă, prinţul se hotărăşte să-l închidă sub un anumit pretext, dar apoi pierde totul şi ajunge să cerşească pe lângă zidurile palatul său. Frumoasa ucenică îi aruncă din când în când câte o floare în pălărie, fără să ştie cine e. Prinţul rămâne în mizerie vreme lungă, dar straiele sale regale nu se rup şi nu se murdăresc. Își face pernă şi plapumă din ele când oraşul doarme.

Hainele acestea sunt miraculoase. În cele din urmă, prinţul îşi dă seama de un lucru: croitorul nu a fost plătit pe măsură pentru ele, nici nu a primit credit de la cel aflat pe tron. Şi aşa, blestemul se rupe şi prinţul se întoarce pe tron şi îi ucide pe cei care l-au înşelat.

Prima oară când am încercat să înţeleg povestea, am crezut că „supapa-ancoră” se referă la ucenică şi dragostea devastatoare a prinţului pentru ea. Nicio clipă nu m-am gândit la croitor.

Explicaţia Alyssei m-a ajutat mult, deşi toată povestea îmi sună nepotrivit de mistică.

Totuşi, spune Alyssa, când îţi identifici supapa-ancoră, ai două posibilităţi: îţi dai seama de ce e legată această persoană de tine sau vă uniţi forţele şi faceţi necazuri tuturor.

*

După părerea lui Mouth, orice morman de gunoi din acest cimitir spune o poveste diferită despre Argelo. Îmi arată o plasă de sârmă încâlcită, jegoasă şi ruginită, nişte instrumente muzicale rămase de la Sărbătoarea Fondatorilor, din perioada scurtă când argelanii au încercat să producă în masă obiecte ieftine, pe care să le trimită în Xiosphant şi să primească în schimbul lor alimente sau tehnologie. În altă parte, văd o grămadă de cartuşe şi baionete sparte din ultimul mare război cu Xiosphantul (al cincilea sau al şaselea, depinde cum socoteşti). Mouth arată spre un munte de resturi: utilaje agricole din plastic, topite, de pe vremea campaniei „Toată lumea face agricultură”, lansată de Congresul Popular Argelan; insigne decolorate ale partidelor politice şi familiilor pe care nu şi le mai aminteşte nimeni; echipamente de prospector mâncate de rugină, din perioada de glorie a meteoriţilor preţioşi; pachete cu diverse medicamente, scurtă vreme la modă, împotriva bolii luminii, infecţiilor fungice şi delirului; şi nişte panouri putrede, cu exodul din Xiosphant în Argelo.

Îmi acopăr gura şi nasul împotriva emanaţiilor de plastic putred şi acid de baterie.

— Ai zis că vrei să stăm de vorbă într-un loc unde nu ne aude nimeni, spune Mouth, arătând spre mormanele de gunoaie viu colorate.

— Da, aşa am zis. Am nevoie de ajutorul tău şi nu mai am încredere în nimeni din oraşul ăsta blestemat.

De când mi-a arătat Bianca parcul de vehicule de invazie, sunt mereu ameţită, ca şi cum povara furiei mele îmi apasă pe urechea internă. Îmi vine să devastez oraşul cu mâinile goale. De câte ori mă potolesc, mă apucă jalea, de parcă sentimentele mele pentru Bianca s-au degradat pentru totdeauna. O parte din mine refuză şi acum să creadă că Bianca s-a schimbat, dar alta, mai adânc îngropată, a intuit de mult că aşa se va întâmpla. Mă tot gândesc la cele petrecute de când am plecat de acasă. Privirea Biancăi, după ce am scăpat de Marea Ucigaşă, insistenţa cu care îi numea pe geleţi servitorii mei, frenezia cu care s-a aruncat în înalta societate. Chiar şi lucrurile pe care mi le-a spus în cămară, când am dormit prima oară aici. A plănuit să se folosească de mine de când am plecat de acasă.

Mouth se uită la mine şi aşteaptă să spun ceva, pentru că am tăcut câteva clipe lungi.

— Te rog să mă ajuţi să dispar o vreme!

Îi povestesc planul Biancăi şi aflu că ştie deja multe despre el, în afară de rolul meu.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, dar trebuie să ştii că nu mai pot lupta, îmi spune, coborând

privirea. De la ploaia aceea, mâinile nu mă mai ajută, oricât aş încerca. N-a fost alegerea mea să devin o pacifistă sau ceva semănător, dar aşa a hotărât corpul meu, de capul lui.

Mouth arată parcă mai rău decât după nenorocirea cu Naivii Gheţurilor. Are urme de arsură proaspete pe gât de la ploaia fierbinte şi o tăietură pe obraz, care s-a infectat. Nu s-a mai putut rade pe părţile laterale ale capului, iar părul i-a crescut inegal.

— Nu vreau să te lupţi cu nimeni! Ajută-mă numai să plec din oraş, să găsesc un adăpost unde să mă ascund până când trece isteria asta cu invazia. De preferinţă, un loc din care să pot pleca în noapte fără să străbat mahalale pline de oameni cu harpoane.

Mouth se luminează, pentru că e o provocare căreia îi poate face faţă. Începe să facă planuri cum să mă extragă din oraş, vorbeşte despre deghizare, camuflaj, posibile ascunzători, inclusiv o distilerie ţinută de nişte prieteni vechi de-ai Alyssei, la 40 de kilometri spre sud de unde ne aflăm noi.

— I-am promis deja Biancăi că o voi ajuta, îmi spune. Dar bănuiesc că pot să vă ajut pe amândouă.

— Când m-am dus în noapte, geleţii mi-au încredinţat un lucru preţios. Nu doar trecutul lor, pe care au încercat să ţi-l arate şi ţie, ci mai mult de atât... o relaţie de înrudire. M-au ales să fiu prietena lor din amurg, iar eu le-am înşelat încrederea de mai multe ori, în multe feluri. Dar,

oricât am încercat să o fac pe Bianca să înţeleagă adevărul, ea continuă să creadă că am un fel de putere de care se poate folosi ca să obţină ce vrea.

Mijesc ochii din cauza culorilor intense, atacate de rugină sau mucegai. Suntem înconjurate de rămăşiţele viziunilor viitoare îndrăzneţe ale altora. Mi se face greaţă de la emanaţiile puturoase de gaze.

— Ai învăţat să-ţi depăşeşti temerea cea mai rea şi să comunici cu cei de dincolo şi ai dat peste cap tot ceea ce credeam că ştim despre lumea aceasta, spuse Mouth, rozându-şi încheieturile degetelor. Era de aşteptat să încerce cineva să te transforme într-o armă. Îmi pare rău că Bianca a fost aceea.

*

Când a murit mama, eram la un pas de a mă crede o persoană de sine stătătoare, cu opiniile ei, şi mi-a fost greu să separ moartea ei de viaţa mea. Mă tot gândesc că am greşit ceva sau m-a respins ea pe mine şi mi-am imaginat întruna ultimele ei clipe: pielea pârjolită, grija pentru bunăstarea străinilor. Bianca a fost prima persoană care mi-a alinat sufletul părăsit, aşa că mi-am revărsat dragostea asupra ei.

Hernan a spus că mama ar fi mândră de mine. Mă întreb dacă e adevărat şi ce ar spune dacă m-ar vedea acum. M-am obişnuit să port un *coolsuit* sau chiar un sari din bumbac uşor peste bluză şi pantaloni ori de câte ori ies în oraş cu Bianca. La

un moment dat, nu l-am mai considerat o deghizare şi am început să prefer orice haină care mă face să simt bine în pielea mea.

Mouth vine înapoi şi spune:

— E totul aranjat. Vine şi Alyssa să ne ajute. A trebui doar să facă o mică oprire, să rezolve ceva pe drum.

Vreau să-i mulţumesc pentru riscul pe care şi-l asumă, dar atunci apare Alyssa împreună cu Bianca.

— *Asta* era problema pe care trebuia s-o rezolvi? întreabă Mouth ridicându-şi braţele deasupra capului. Te-ai dus după ea?

— Am jurat credinţă Perfecţioniştilor, iar eu îmi iau jurământul în serios. Nu mai spun de promisiunile pe care i le-am făcut Biancăi. Doar nu era să mă furişez prin spatele ei.

Alyssa scutură din umeri, apoi adaugă:

— În plus, cred că Bianca e un lider înnăscut. Le-a ridicat moralul Curierilor Descurcăreţi după moartea lui Omar şi s-a adaptat la Argelo mai bine decât mulţi dintre cei născuţi aici.

— Mulţumesc, spune Bianca, înclinând capul către Alyssa. M-aş considera norocoasă, dacă aş avea pe cineva ca tine în echipă.

Mouth le priveşte ca o statuie caraghioasă, cu braţele deasupra capului.

— Nu te teme! îi spune Bianca. Dash şi ceilalţi nu ştiu de mica noastră trădare şi sper să nici nu afle. Nu pot să cred că imediat după ce mi-ai promis că mă ajuţi, ai încercat să sabotezi misiunea pe la spatele meu. De fapt, ba da, cred,

pentru că e tipic pentru tine. Doar de la tine am învăţat să mint şi să manipulez.

— Şi tu, şi Sophie mi-aţi cerut ajutorul. N-am putut să aleg între voi două. Dar nu-mi voi încălca promisiunea faţă de tine.

— N-o acuza pe Mouth, şoptesc eu. A fost ideea mea.

— Şi ţi-ai fi luat rămas-bun de la mine de data asta? întreabă Bianca tremurând în rochia ei purpurie, de petrecere, în timp ce venea spre mine. Sau aveai de gând să dispari din nou, să mă laşi să mă întreb dacă ai murit sau mai trăieşti?

Luasem deja hotărârea să nu o mai văd niciodată pe Bianca, aşa că îmi apare ca un episod dintr-un trecut pierdut. Simt vechea dorinţă de a-i aduce alinare, de-a o susţine cu tăcerea mea aproape continuă, dar îmi amintesc cum a râs când mi-a spus că e prea târziu să-i împiedic planurile şi-i văd faţa acoperită de o mască cu spini. Orificiile din vehiculele metalice dure, vopsite proaspăt, în mai multe straturi, de o mână nepricepută, mari cât să cuprindă cele mai distrugătoare arme rămase în posesia omului. Tonul indiferent cu care m-a întrebat: „Crezi că am fi rămas prietene?”

Sentimentul e opus celui pe care îl am când mă atinge un gelet: mă zdrobeşte realitatea propriului meu corp, mediul meu, propriile mele greşeli.

— Mi-aş fi dat viaţa ca să te răzbun. Eşti şi acum centrul vieţii mele, dar a naibii să fii, dacă vrei să ai încredere în mine! îmi zice Bianca.

— Tu şi Sophie sunteţi un singur suflet în două

trupuri, îi spune Mouth. Am văzut ce mult ţineţi una la cealaltă. Nu vă despărţiţi aşa. Găsim noi o soluţie.

Nu mă pot uita la Bianca. Închid ochii şi, în locul ei, văd un vehicul de asalt, cu deschizături pentru arme.

— Nu există altă soluţie, replică Bianca. Suntem morţi, dacă cele două oraşe nu încep să coopereze. Cerul tocmai a scuipat alcalii peste noi, iar grădinile şi livezile din sud sunt distruse. Argelo rămâne fără hrană şi apă curată, iar Xiosphantul e o colecţie de maşinării antice care nu vor mai funcţiona multă vreme. Trăim pe o planetă ostilă şi urâtă şi trebuie să ne unim resursele, altfel vom muri de foame şi de mizerie.

Alyssa scutură din umeri şi îi zice lui Mouth:

— Nu pot s-o contrazic nicicum. E logic ce spune. Xiosphanţii ăia delăsători trebuie treziţi cumva la realitate, convinşi că trebuie să le pese de noi, ceilalţi. Mai ţii minte când am crezut că suntem blocate aici pentru tot restul vieţii? Pfui!

Simt mâinile Biancăi pe braţele mele şi mirosul de alcool din respiraţia ei.

— Sophie, am nevoie de tine. Nu pot face asta singură. Tot ce-am discutat după stingere, toate visurile noastre… Ni le putem împlini. Dacă suntem împreună, nimic nu ne stă în cale. Te rog, uită-te la mine! Sophie, te rog!

O privesc la timp ca să văd dârele de lacrimi de pe machiajul metalic din jurul ochilor ei, luminându-i trăsăturile. Vreau s-o iau în braţe, dar am înţepenit.

— Sophie are un dar uimitor, vorbeşte Mouth. Unul care aproape că m-a ucis când l-am încercat. Poate atinge ceea ce nu a mai atins nimeni. Iar tu o forţezi să-l folosească pentru a distruge.

— Pentru a elibera, ripostează Bianca, printre lacrimi. Vreau să salvez lumea din Xiosphant de o monotonie fără sfârşit.

— Dar Sophie nu vrea…

— Tăceţi, tăceţi, tăceţi şi lăsaţi-mă să vorbesc! M-am săturat de vocile voastre stupide. Nu mai vorbiţi, nu mai vorbiţi! Ţineţi-vă gura!

Cuvintele ies din mine într-o cascadă furioasă, guturală. Alyssa, Mouth şi Bianca se holbează la mine. Vântul de noapte foşneşte printre grămezile de gunoaie legate cu sfoară.

— N-am vrut niciodată să renunţ la tine, mă adresez Biancăi în xiosphantă. Întotdeauna am vrut să te urmez şi să văd fiecare lucru nou prin ochii tăi. Dar nu suport să te văd avidă de putere sau de răzbunare sau de ce-o fi lucrul acela după care tânjeşti. Nu mă poţi obliga să fiu unealta cuceririi tale, ca şi când aş fi ultima bucată care trebuie să întregească blindajul maşinăriilor ălora de război. Şi dacă insişti, atunci poate că ai avut dreptate mai demult şi prietenia noastră chiar e de domeniul trecutului.

Fac o pauză ca să inspir aerul toxic, încă sub controlul furiei care îmi zgârie marginile sufletului. Şi atunci îmi dau seama de un lucru: acum, când am vorbit în xiosphantă, m-am identificat pe mine ca studentă – ca de obicei – dar pe Bianca am etichetat-o drept aristocrată, plasând-o mai sus

decât mine pe scara socială. Şi am utilizat sintaxa formală, ca şi cum m-aş fi adresat unui străin.

Își dă seama de asta şi ea, în acelaşi timp, şi expresia feţei i se prăbuşeşte sub stratul de machiaj reflectorizant.

— Am stricat totul! rosteşte, când poate vorbi din nou. Dar nu-i târziu să îndrept lucrurile.

Mouth îmi pune mâna pe braţ. Am şi uitat că e prezentă şi ea, şi Alyssa.

— Dacă Bianca a spus adevărul şi nimeni nu ştie ce facem, atunci avem timp, fie şi puţin, să te scoatem din oraş înainte să explodeze situaţia. O să-şi dea seama de lipsa Biancăi mult înainte de a noastră.

Mă trag de lângă Bianca.

— Sunt gata. Hai să mergem!

Mouth se uită la Alyssa.

— Bineînţeles că o să te ajut, tâmpito! mârâie Alyssa. Doar nu crezi că m-am obişnuit să duc o viaţă care să nu duhnească a mlaştină de ticăloşi împuţiţi.

Mă răsucesc şi vreau să plec, căutând să le mulţumesc cumva Alyssei şi lui Mouth pentru riscul pe care şi-l asumă în locul meu, când mă opreşte Bianca:

— Te rog să nu pleci! Te rog! Nu mai suport să te pierd încă o dată!

E aceeaşi voce care striga la poliţiştii care mă târau afară din Barul Public.

— Te rog, continuă ea. Ştiu că sunt egoistă, dar tu mă faci să fiu mai bună. După câte am îndurat împreună, s-a format o legătură între noi, una mult

mai serioasă decât simpla prietenie dintre două studente. Sophie, te rog! Înţeleg, ţi-e frică să te întorci acasă, dar ai să vezi că va fi bine, nu voi mai permite să ţi se întâmple nimic rău. Vei fi o eroină. Sophie! Nu pleca de lângă mine!

Cât pe ce să mă lovesc de un perete din panouri, dar Alyssa mă ajută să-l ocolesc.

Mouth îi şopteşte deja Alyssei rutele cele mai bune pentru a ieşi din oraş, căile cele mai uşoare de a te face nevăzut.

Atunci, de undeva din spatele meu, Bianca rosteşte:

— Te iubesc.

Mă lasă puterile şi mă prăbuşesc, iar Alyssa îmi prinde în ultima clipă trupul moale, în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi, îmi arde faţa şi umărul ei miroase a transpiraţie veche. Îmi pune cu blândeţe mâna la ceafă şi mă las pe ea, cuprinsă de spasme. Suferinţa pe care am adunat-o de prea multă vreme în fiecare celulă a corpului ţâşneşte la suprafaţă, supărarea mea se destramă şi nu le mai pot ţine în mine pe niciuna. Nu vorbeşte nimeni, criza mea se prelungeşte, nu mă pot gândi decât la cuvintele pe care tocmai le-am auzit de la Bianca. Nu pot îndura speranţa.

Cămaşa de doc aspră a Alyssei e udă toată. Ea mă sprijină acum cu amândouă braţele, fără să-mi ofere falsă alinare.

Într-un sfârşit, îmi îndrept spatele.

— Nu pot s-o părăsesc. Pur şi simplu nu pot.

— Aha, face Mouth, muşcându-şi buzele, apoi scutură din umeri, aplecându-şi capul în faţă.

Machiajul alunecă pe obrajii Biancăi în dungi strâmbe, dar ea îmi oferă zâmbetul care mă făcea să dansez în patul meu de la colegiu.

— Mulţumesc, îmi spune. Voi sta lângă tine tot timpul. Îţi promit! Mă trage lângă ea şi plâng în braţele ei, şi nu în ale Alyssei. Lacrimile mele se amestecă cu ale Biancăi şi îmi dau seama că n-am mai plâns niciodată împreună. Scuturată de spasme, mă cuibăresc la pieptul ei, încercând s-o trag mai aproape, dar s-o şi împing, inima mea e un clopot ciobit, cimitirul de vechituri se strâmtează în jurul nostru, iar eu mă agăţ de declaraţia ei de dragoste, de parcă m-ar putea salva de toate ororile care ne pândesc.

PARTEA A CINCEA

SOPHIE

Hublourile din vehiculul-amiral se întunecă, apoi devin opace când le acoperă un strat dens de gheaţă. În ciuda aerului cald care suflă prin găurile de ventilaţie în compartimentul pasagerilor, pereţii sunt reci şi îmi amorţesc degetele. În jurul meu scâncesc criminali inveteraţi, în uniforme negre vătuite, *dă-mi drumul! mor de frig! vreau acasă! o să murim aici! o să murim!* De câte ori benzile de rulare cu asistare gravitaţională hurducăie prin gropile abrupte, ne clătinăm şi toată capsula ţipă.

— Linişte! se răsteşte Nai, o femeie elegantă mai în vârstă, lidera Perfecţioniştilor. Parcă sunteţi nişte copii!

Nu văd faţa nimănui în spatele vizierelor şi am senzaţia că scâncesc fiinţe fără corp – parcă s-a lăsat peste noi negura delirului. Mă ustură la subsuoară şi am o ghează în piept, sunt victima spaimei mele celei mai mari: imobilizată într-un spaţiu îngust, înconjurată de membrii unui pluton în uniformă neagră şi căşti de luptă, târâtă în noapte. Numai că de data asta aş fi putut scăpa. Am avut de ales, aş fi putut spune nu. Gemetele se înteţesc când vehiculul-amiral se luptă să-şi menţină poziţia verticală şi să înainteze.

Sunt singura din compartimentul pasagerilor care nu scoate un sunet, şi asta numai pentru că ţip doar în mintea mea.

— N-am păţit nimic, spune Sasha, adjunctul Perfecţioniştilor, un bărbat masiv, cu toane. Totul e perfect. Nu avem de ce să ne îngrijorăm. De ce să ne îngrijorăm? Ne descurcăm de minune.

O ţine aşa până când Nai îi cere să tacă. Un iz amar persistă în aerul stătut. Îmi amintesc cuvintele lui Reynold: „o spaimă ancestrală, care există dinainte ca strămoşii noştri să fi descoperit focul pe Pământ”.

Bianca îmi zâmbeşte întruna din partea frontală a vehiculului, unde stă alături de Nai, Dash, Sasha şi un loialist mai în vârstă al familiei Alva, Marcus, toţi îmbrăcaţi în haine obişnuite. Îl sărută pe Dash cuprinzându-i faţa în mâini, peste un tablou de comandă acoperit de citiri topografice pline de noroi şi avertizări privitoare la grosimea periculoasă a gheţii din jurul învelişului nostru exterior. Îmi repet în minte conversaţia noastră din

cimitirul de vechituri şi nu-mi vine să cred cât de proastă am fost.

Bianca a venit cu mine să-mi iau rămas-bun de la Ahmad şi Katrina şi mă tot înghiontea ca să nu le spun unde mergem, dar şi ca să mă zorească. „E palpitant, pornim într-o aventură”, spunea, ignorându-mi tresărirea.

Oamenii din jurul meu ţipă în continuare, se zbat în centurile de siguranţă, invocă diverşi zei şi aparate. Dash face iar glume pe seama mâncării xiosphante. Indicatoarele luminoase de pe panoul frontal desenează curcubeie pe pereţii de aluminiu, zgâriaţi.

Bianca a spus că mă iubeşte la mult timp după ce am sacrificat totul ca s-o aud rostind aceste cuvinte. Aş fi purtat un sac de panglici şi aş fi mers la sute de petreceri oribile numai ca să adun la picioarele Biancăi toate jucăriile sclipitoare din lume. Aş fi înfruntat orice armă şi orice mâini înmănuşate din Xiosphant ca să-i aduc bijuterii din seiful Palatului. Acum o văd în cockpit, şuşotind la urechea lui Dash şi răsucindu-şi mâna subţire într-un gest de emfază, şi mă simt pustie.

Vehiculul se clatină. O mână ascunsă într-o mănuşă mă prinde de braţ ca să se sprijine, iar eu îngheţ. Nu pot să respir. Dar tocmai când sunt gata să mă las pradă panicii, simt o atingere pe încheietura dreaptă. Brăţara mea s-a activat şi mă îndeamnă să înaintez mai adânc în miezul nopţii. Iau o gură de aer şi mă concentrez pe vibraţia pe care o simt pe piele. Geleţii nu au renunţat la mine, deşi i-am dezamăgit de atâtea ori. Tot mai vor să

mă alătur lor.

Nu mai contează altceva decât brăţara şi gândul că prietenii mei sunt aproape. Restul nu înseamnă nimic. Însă nu ştiu ce vor crede când mă vor vedea cu o flotă de vehicule blindate dotate cu arme şi-şi vor da seama că am adus o armată întreagă pe teritoriul lor. Prietenii Biancăi au proiectat vehiculele ca să arate exact ca acelea pe care geleţii le-au făcut bucăţi mai demult.

N-am mai iubit pe nimeni cum o iubesc pe Bianca. Dar, în adâncul sufletului meu zbuciumat, ştiu că i-aş fi fost o prietenă mai bună dacă acolo, în cimitirul de vechituri, aş fi plecat de lângă ea. Trebuie să învăţ să aparţin şi altora, aşa cum face toată lumea, cu o mână în bătaia vântului.

*

Ceva ne izbeşte vehiculul şi ne înclinăm atât de mult, încât rămânem pe un set de pneuri câteva clipe. Impactul redresării mă lipeşte de scaun.

— Ce-a fost asta? întreabă Nai, dar nu se aud decât gemete.

Al doilea impact ne lasă fără o bandă de rulare şi vehiculul se clatină şi mai periculos.

Ecranul de noapte arată o armură segmentată neclară.

— Bizon nenorocit!

— E mult mai mare decât mi-am închipuit!

— E mult mai mare decât noi.

— Fă-i ceva să plece!

— Sunt mai mulţi.

Pe ecran se văd cel puţin trei siluete în jurul nostru. Ne înclinăm din nou într-o parte.

— Nu mai putem înainta, spune Marcus.

— Împușcă-i! Împușcă-i! Lui Sasha îi curge sudoarea pe frunte. Unde-i aruncătorul de flăcări?

O femeie numită Lucy îşi pune mănuşi de protecţie şi umblă la un hublou lateral, până când hubloul se închide etanş. Sasha ia o staţie radio de rază scurtă şi strigă în ea:

— Suntem atacaţi! Roger, eşti în vehiculul avertizor, vezi bine ţinta?

— Nu, stai… spune Nai.

Dash vrea să smulgă staţia din mâna lui Sasha.

În clipa următoare, îmi pocnesc dinţii din cauza impactului. Mă doare gâtul, îmi ţiuie urechile.

— Ai ratat bizonul, dar ne-ai lovit pe noi, vorbeşte Sasha în staţie. Încearcă să-l ocheşti bine.

Al doilea proiectil ne zguduie vehiculul.

— Sasha, idiotule, spune-le să nu mai tragă în noi!

Lucy trage cu aruncătorul de flăcări. Ecranul de noapte sclipeşte verzui.

— Am nimerit unul! strigă ea.

Prin hublou se întrezăreşte o gură rotunjită într-un urlet, cu fibre de blană albă în flăcări, apoi, din nou, întunericul.

Continuăm să înaintăm pe benzile de rulare, zgâlţâiţi de terenul accidentat.

— O veste proastă, anunţă Marcus. Proiectilele ne-au spart carcasa unui motor. Va trebui să ne oprim peste câţiva kilometri, altfel camera se va supraîncălzi şi se va inunda cu fum toxic.

— Nu ne putem opri! protestează Nai. Rămânem blocaţi pe gheaţă.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainta ca tâmpitul ăla al tău să ordone celuilalt vehicul să tragă în noi, zice Dash.

Nai vrea să-i dea o replică, dar se răzgândeşte. Majoritatea celor din vehiculul-amiral îi dau raportul lui Dash.

Sasha mă vede şi se apleacă dominator asupra mea.

— Tu! se răsteşte el. Cică eşti talismanul magic care ne scoate din noapte teferi şi nevătămaţi. Aşa ni s-a promis.

Eu nu fac decât să-l privesc. Nu ştiu ce vede pe faţa mea, dar se retrage, ridicând braţele într-un gest defensiv.

— Nu te lega de Sophie! intervine Bianca. Nu ne poate apăra de orice. E bună numai la comunicarea cu crocodilii.

— Mai scuteşte-mă, Bianca! ţipă Sasha. Toată lumea cade pe spate când deschizi gura, de parcă ai fi cine ştie ce prinţesă xiosphantă dintr-o carte de poveşti.

Sasha mormăie nemulţumit, apoi continuă:

— Misiunea asta a fost ideea ta şi depindem de aşa-zisele puteri magice ale prietenei tale, dar văd că nu eşti decât o impostoare ieftină.

Bianca îi zâmbeşte, de parcă ar fi făcut o remarcă nevinovată despre opera zagrebiană, iar eu nu-mi pot reţine un fior dulce de mândrie.

Toată lumea tace, nici gemetele nu se mai aud. Am oprit vehiculul, pentru că trebuie să se

răcească motoarele. Dash rupe tăcerea:

— Sasha, ia-ţi un costum de protecţie şi vezi ce pagube ne-ai provocat. Ia câţiva ingineri cu tine!

Sasha ar vrea să-i spună că nu lui îi dă raportul, dar Nai îl priveşte semnificativ, aşa că se răzgândeşte. Îi cade faţa şi i se încovoaie umerii.

— Bine, perfect! Mă întorc imediat.

— Am pierdut transportorul numărul cinci, anunţă Marcus, în timp ce Sasha se îmbracă în costum şi pleacă împreună cu doi bărbaţi şi o femeie din sala motoarelor.

— Cum adică l-am pierdut? întreabă Nai.

— Nu mai există. Poate a căzut într-o crevasă. Gheaţa e plină de fisuri.

Simt miros de fum de la motorul avariat şi mi se învârteşte capul.

— Am… am pierdut un vehicul, zice Nai.

Aceştia sunt oamenii în care Bianca s-a hotărât să aibă încredere oarbă. Încearcă să-mi zâmbească conspirativ, ridicând din sprânceană. Dar eu îmi mut privirea dincolo de ea, la panoul pe care se aprind lumini roz de avertizare.

Sasha e îmbrăcat în costumul de protecţie. Stă cu casca în mână şi ezită în faţa trapei interioare.

— Ies afară, ne anunţă. Dacă… dacă credeţi că trebuie.

— Perfect! zice Dash. Îţi ţinem locul cald până te întorci.

Deşi îl urăsc pe Sasha, tiranul ăsta gălăgios şi fără minte, tot mi se face greaţă când văd cum Dash îi ordonă să iasă afară, la moarte, într-o misiune care nu trebuie neapărat să fie

supravegheată de el. N-am avut ocazia să-l cunosc pe Dash cu adevărat, dar poate că acesta e un început. Bianca îi zâmbeşte şi se ţin de mână.

— Mă întorc repede, spune Sasha, şovăind în continuare.

Dar lumea nu-şi ia ochii de la el până când nu deschide trapa, se apleacă şi iese în camera exterioară cu echipa lui, apoi sigilează trapa în urma sa.

— Toată lumea să caşte ochii după fauna sălbatică! ordonă Dash.

Cât timp stăm pe loc şi am oprit motoarele, se aud sunetele întunericului. Atât de aproape de miezul nopţii, vântul scoate un fel de vaiet, dar afară nu vedem decât iluziile noastre optice.

Înainte de a-mi arăta vehiculul acesta, Bianca spunea întruna că a pierdut totul şi aşa ştie ea să-şi recupereze pierderea. Statutul social, viitorul luminos, luxul idealismului într-un scaun confortabil, printre prieteni, toate lucrurile pe care le avea când am cunoscut-o. Şi mie mi-e dor de vremurile acelea, poate mai mult decât ei şi într-un ungher mai adânc al psihicului meu, dar atmosfera tot mai apăsătoare din acest vehicul de asalt blocat printre gheţuri (sudoare, vânturi, puşti, agent de răcire al motoarelor şi teroare) îmi întăreşte convingerea că aventura asta trădează ceva de neşters despre caracterul ei.

Brăţara mea vibrează mai intens şi mi-o aranjez sub mânecă, încercând să trimit un răspuns, poate: *Sunt aici. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat înainte! Acum sunt aici. Îmi pare rău că*

i-am adus pe aceşti intruşi printre voi!

Se aud vocile lui Sasha şi ale celorlalţi în staţie.

— De ce durează atât?

— Ai puţină răbdare, Sasha! Evaluăm pagubele.

— Am văzut ceva mişcându-se.

— Sunt nămeţi. Zăpada se mişcă încontinuu.

— Nu, serios. Am văzut…

— Lucraţi mai departe! Vreau să le văd feţele când mă întorc înapoi nevătămat.

— Ai auzit?

— E atât de frig, că mi-au îngheţat urechile.

— Lucraţi mai departe!

— Atenţie, un…

Un ţipăt ascuţit, apoi doar vântul.

— Nikki. Rahat! Nikki! Ai văzut ce-a…

— Nu mă mai întreba dacă am văzut ceva.

— Nikki a dispărut!

— O să murim toţi aici.

— Termină!

— Bine. Cred că am sigilat fisura. Hai să intrăm până nu…

Un cor de ţipete, mai puternice şi mai neclare. Apoi doar vântul sparge liniştea nopţii.

— Hai să-i dăm drumul! îi spune Dash lui Marcus. Porneşte motoarele!

Toată lumea se uită la Dash. Din staţie nu se mai aude nimic. Aşa că Marcus inspiră adânc, printre dinţi, cu ochii deschişi. Pornim. Îndată ce ne mişcăm din loc, cineva mă apucă iarăşi de încheietură.

Motorul pare să reziste. Străbatem întunericul

ca hăituiţi de stafiile lui Sasha şi ale inginerilor morţi. Huruitul motorului reparat în pripă e mai intens şi mai flămând decât vântul. Ajungem din urmă vehiculele celelalte, le şi depăşim, înaintând până când motoarele protestează.

— Trebuie să încetinim, constată Marcus.

Dash înclină capul într-o parte.

Brăţara mă avertizează bâzâind, dar nu apuc să-mi dau seama ce se petrece. Simt că ne răsucim şi mi se face greaţă. Am impresia că lumea s-a rupt în două dedesubtul nostru. Îmi simt stomacul în gât, cred că am căzut într-o dolină. Dar mă înşel. La doi kilometri în spatele nostru se aude un pocnet asurzitor, iar scanările topografice arată cum se sparge platforma de gheaţă. Straturile de permafrost se deschid ca nişte aripi, desfăşurându-se şi dezvelind oceanul de dedesubtul lor. Toate celelalte vehicule sunt prinse în mijlocul lui.

MOUTH

La început, crezură că un cutremur despicase gheaţa de sub ei sau că explodase o mină îngropată în gheaţă de pe vremea războaielor străvechi – răzbunarea finală a unui marinar mort. Se certară şi-şi dezbătură situaţia chiar în timp ce drumul se ridica vertical în faţa lor. Transpirară, scuipară, implorară, se rugară, se lăudară, se dădură în spectacol. Benzile de rulare testau terenul, căutând zadarnic să facă priză pe porţiunile nesigure de tundră. Dar ceaţa se ridică şi Alyssa observă cauza dezastrului: un tentacul acoperit cu pene iridescente, cu vârful în formă de frunză mare cât o clădire de apartamente, ţâşnise din marea îngheţată ca un monument proaspăt înălţat. O caracatiţă imensă care stătea la pândă pe fundul Mării Ucigaşe, simţise că e rost de mâncare la suprafaţă şi se hotărâse să plece la vânătoare.

În timp ce Perfecţioniştii ceilalţi din transportorul numărul şapte pierdeau vremea jelindu-şi soarta, Alyssa îşi scoase centura şi-şi făcu loc prin compartimentul pentru pasageri, până ajunse la cockpit. Se aplecă deasupra lui Winston, un Perfecţionist mai în vârstă care stătea în scaunul pilotului, şi îi desfăcu centura de siguranţă.

— Mai bine lasă-mă pe mine să conduc! îi ceru.

Winston ezita.

— Vrei să rămâi în viaţă sau să-ţi trăieşti ultimele clipe crezând că faci o treabă de milioane? Numai unul dintre noi cunoaşte Marea Ucigaşă, şi acela nu eşti tu.

Winston o lăsă în locul lui şi Alyssa îşi puse centura. Mouth veni lângă ea, mai mult ca să nu rateze un spectacol care se prevedea extraordinar.

Protuberanţa cărnoasă se ridică 30 de metri deasupra capetelor lor şi-şi legănă vârful în căutarea prăzii. Brusc, se îndoi iute ca un bici şi înşfăcă două vehicule dintr-o singură mişcare fluidă, trăgându-le în gaura ei din gheaţă.

— Să fiu al naibii! murmură Winston. Bieţii oameni…

— O moarte rapidă. Mai bună decât multe altele, zise Alyssa, cu ochii la scanările topografice, căutând fluctuaţii sau perturbări în gheaţă, în timp ce conducea vehiculul tot-teren cu o viteză încurajatoare, dar mică. Înaintară cu greu până la cel mai întunecat punct albastru-închis, apoi Alyssa răsuci vehiculul cu aproape 90 de grade şi acceleră, aşa că o clipă vehiculul parcă zbură. După aceea, ea reduse viteza şi înaintară din nou cu paşi de melc.

— N-ar trebui s-o ştergem de-aici cât e ocupat monstrul cu altceva? întrebă Jimmy, un Perfecţionist senior care-şi făcu loc cu muşchii în partea din faţă a vehiculului. Era matahala cu cicatricea spiralată pe scalpul chel, care le percheziţionase pe Alyssa şi pe Mouth la conac. De ce pierdem vremea jucându-ne, în loc să ne cărăm dracului de-aici?

Celelalte cinci vehicule exact asta făcură, ţâşniră cu viteză maximă pe petecul zdrenţuit din mijlocul mării spre vehiculul-amiral, care stătea în aşteptare. Dar gheaţa se despică între vehiculul-

avertizor şi două transportoare, izbind bolovani de gheaţă de lateralele blindate. Vârful tentaculului trase un transportor în ocean, rotindu-se cu eleganţa studiată a unui angajat de la Salonul Ilir. Al doilea transportor avu aceeaşi soartă.

— Uite de-asta! spuse Alyssa. Alte întrebări?

Jimmy se încruntă, iar capătul ascuţit al cicatricei arătă spre un ochi furios. Alyssa execută o întoarcere din trei manevre, apoi conduse vehiculul pe o porţiune de gheaţă subţire, care tremură când trecură peste ea.

*

— N-am încredere în niciuna din voi, contrabandistelor! o informă Jimmy pe Mouth, de parcă i-ar fi displăcut o mâncare de proastă calitate.

Era atât de înalt şi de lat, încât trebuia să se aplece ca să nu dea cu capul de tavanul transportorului şi se lovea cu mâinile de pereţii laterali.

— Ar fi trebuit să vă lăsăm în Argelo, adăugă mai apoi.

— Păcat că n-aţi făcut-o! îi replică Mouth.

Câţiva din capii expediţiei, ca Nai şi Sasha, ar fi vrut să le abandoneze pe Mouth şi pe Alyssa sau chiar să le omoare din cauza şmecheriei puse la cale cu Sophie. Dar Bianca era convinsă şi acum că experienţa lor de contrabandiste se va dovedi nepreţuită când (dacă) expediţia ajungea la zidurile Xiosphantului. Mouth tot voia să-şi ţină

promisiunea făcută Biancăi la Conacul Alb, deşi invazia i se părea o idee din ce în ce mai proastă. Cel puţin Mouth găsise timp să răspundă şirului interminabil de întrebări enervante puse de profesorul Martindale înainte de plecarea lor, aşa că, orice avea să se întâmple, amintirea Cetăţenilor putea fi păstrată.

Caracatiţa uriaşă îşi extinse raza de căutare pe gheaţă, răsucindu-şi spre exterior penele care căutau celelalte depozite de proteine. Transportoarele rămase nu se mişcau, sperând probabil ca monstrul să le ignore, dacă nu produceau vibraţii, dar stăteau pe promontorii de gheaţă unduioase.

Partea din spate a transportorului condus de Mouth răsuna de voci care strigau *rahat! căcat! futu-i!* sau scuipau diverse lichide pe podea. Duhoarea îi provocă lui Mouth o durere de cap cruntă. Alyssa fredona ceva ce Mouth nu înţelese la început, pe urmă se dumiri: era cântecul despre surorile-călăi, cele două femei care te scurtau de cap înainte să apuci măcar să te gândeşti să duci mâna la puşcă. Frumoase foc, erau o maşină de tăiat capete perfect coordonată şi oamenii riscau benevol să moară numai ca să le urmărească lucrând. Alyssa răsuci vehiculul în jurul axei sale şi-l distanţă brusc de tentacul când ajunse la refren: *Şi, vai, câte capete, capete, capete, vai, câte capete se învârteau în horă…*

Alyssa navigă pe lângă cele două găuri făcute de caracatiţă, care se lărgeau văzând cu ochii, şi acum vehiculul aluneca înainte, cu motoarele

oprite.

— Să fiu al naibii! murmură Winston. Până la urmă, să vezi că am scăpat.

Vârful cărnos al tentaculului interminabil ateriză drept în faţa lor, blocându-le drumul. Şi blocându-le complet şi vederea. Excrescenţa în formă de frunză şerpui ca într-o joacă şi penele imense îi fluturară în vânt.

— N-ai avut de lucru! mârâi Alyssa către Winston când trase de maneta de frână cu fineţe, de parcă legăna un bebeluş.

*

Jimmy scotoci după mănuşile cu care putea manevra aruncătorul de flăcări fixat în nişa de lângă scaunul lui Mouth.

— Îi dau o lecţie bestiei, o trimit înapoi de unde a venit.

Sub nările fremătătoare, gura i se lăţi într-o grimasă.

Stratul de gheaţă de sub vehicul se înălţă şi cedă, iar tentaculul cât un turn se curbă leneş, bâjbâind după pradă.

— Nu folosi aruncătorul de flăcări, gheaţa e deja crăpată! strigă Alyssa.

— Nu-mi zice tu mie ce să fac! Am de gând să-i fac de petrecanie.

— Mouth, nu-l lăsa să folosească aruncătorul!

Mouth se interpuse între Jimmy şi comenzile aruncătorului de flăcări. Jimmy ridică pumnii, iar ea încercă să ia poziţie de luptă.

— Înapoi! îi zise ea. Nu vreau să te rănesc!

De parcă ar fi avut cum.

Jimmy vru s-o lovească în cap. Mouth se feri la timp, dar încasă un genunchi în coapsă. Nu avea spaţiu suficient pentru eschivă, iar pumnii ei refuzau să se încleşteze.

Un dangăt umplu compartimentul, de parcă ar fi bătut un clopot din Xiosphant, şi Jimmy căzu grămadă la picioarele ei. Alyssa îl pocnise în cap cu o cheie de metal, chiar în mijlocul cicatricei.

— Pe toate pietrele funerare din lume scrie „Ar fi trebuit s-o ascult pe Alyssa”, spuse ea.

Se asigură că Jimmy nu şi-a dat duhul şi îi aruncă o privire lui Mouth în timp ce mergea să-şi pună costumul de protecţie. Până să se echipeze Mouth, Winston li se alătură şi se echipă şi el.

— Alţi voluntari? strigă Alyssa, dar bărbaţii şi femeile celelalte, aşezaţi cuminţi pe scaune, cu centurile de siguranţă puse, nu-şi ridicară ochii de la podea. Încep să înţeleg de ce nu-ţi plac orăşenii, îşi şopti ea lui Mouth.

— Care-i planul? întrebă Winston, fixându-şi casca.

Alyssa îndesă porţii de hrană şi exploziv într-o geantă încăpătoare pe care i-o întinse lui Mouth, apoi spuse:

— Vom folosi aruncătorul de flăcări, dar nu aşa cum a vrut Jimmy.

În curând, se târau prin vântul invizibil, îndepărtându-se de transportorul numărul şapte şi de orice urmă de căldură. Mouth căra aruncătorul de flăcări pe umăr. Geanta i-o dăduse lui Winston.

Costumul asigura vedere de noapte în grad mult mai ridicat decât cel al Naivilor Gheţurilor, dar vizibilitatea era doar cu puţin mai bună.

Cetăţenii avuseseră obiceiul să trimită copii singuri în noapte, legaţi cu o funie de talie ca să găsească drumul înapoi. Îi ţineau acolo până când cădeau pradă unei dezorientări insuportabile, ca să înţeleagă importanţa familiei, semnificaţia oamenilor care te văd şi te înţeleg. Cetăţenii numeau momentul întoarcerii „absolvire” – adică erai acceptat din nou în sânul comunităţii, dar numai după ce ai înţeles cât de terifiantă putea fi viaţa fără căldura ei.

Din cauza proastei vizibilităţi, tentaculul putea fi confundat foarte uşor cu o formaţiune naturală, precum creasta unui munte, iar transportorul aducea tot mai mult cu o colină diformă, pe măsură ce se îngropa în zăpadă. Mouth se întrebă dacă motorul avea să mai pornească, dacă stătea prea mult nefolosit. În ciuda costumului, gerul îi îngheţa şi ultima celulă din corp. În schimb, Alyssa călca mai vesel, deşi fiecare pas însemna un efort în plus.

— Eşti binedispusă, îi spuse Mouth printre gâfâieli. Tot timpul ai zis că nu vrei să mai călătoreşti, dar văd că te distrezi de minune.

— Ei, e cu totul altceva decât calvarul nostru obişnuit, iar scopul nu e să cari lucruri dintr-un oraş într-altul. Bianca avea dreptate când spunea că oraşele astea două se vor duce de râpă, dacă nu cooperează. Şi ştii ceva? Asta mi se pare o cauză excelentă.

Alyssa îşi răsuci casca spre a lui Mouth. Poate că-i zâmbea, dar nu avea cum să ştie.

Observând cum sfidează Alyssa moartea care pândea la tot pasul, ascunsă sub masca gheţii, pe Mouth o încercară deodată două sentimente: se bucura pentru ea şi îi era recunoscătoare că preluase controlul şi găsise o soluţie salvatoare, dar simţea şi că între ele se petrecuse o schimbare, apogeul tuturor încercărilor depuse de Alyssa ca s-o vindece pe ea în Argelo. Alyssa voia să aibă propriul echipaj, oameni pe care să conteze şi care să aibă aceleaşi scopuri, iar acum le obţinuse pe amândouă, lipindu-se de invadatorii ăştia pripiţi. Poate că Alyssa nu mai avea nevoie de ea.

Se distanţaseră suficient de transportor şi Alyssa începu să facă o piramidă din raţiile de hrană, plasând explozibilul în locuri strategice, cu măiestrie afectată.

— Trebuie să miroasă a mâncare şi să ardă mocnit fără să topească gheaţa, murmură ea.

Scoase rezervorul de combustibil al aruncătorului de flăcări şi stropi conţinutul peste piramidă. Unul din explozibile avea un ceas rudimentar, pe care îl setară la valoarea maximă – imaginea unei zebre.

— Minunat! declară Alyssa, care părea că vrea să rămână acolo să-şi admire opera, dar Mouth o trase de mânecă.

Frigul îi intrase lui Mouth în oase şi îi stânjenea mişcările.

Nimeni nu vorbi pe drumul de întoarcere la

vehicul. Mouth abia aştepta să-şi scoată costumul greoi şi să se încălzească. Mai departe de-atât refuza să se gândească. Mai aveau doar câţiva paşi, când capătul tentaculului se lansă şi izbi transportorul, făcând o spărtură imensă în lateral.

Caracatiţa părea că se întreabă dacă transportorul numărul şapte merită sau nu să ajungă pe fundul mării, când piramida Alyssei explodă cu o strălufgerare verde atât de intensă, încât vederea de noapte deveni complet inutilă. Ca o ofrandă sacră în pustiu, piramida de mâncare şi explozibile ardea îndârjit, trimiţând fumul către plafonul jos de nori. Alyssa, Mouth şi Winston îşi ţinură respiraţia până când tentaculul se îndepărtă cu mişcări lunecoase spre noua sursă de căldură şi mirosuri apetisante.

*

Mouth suferi un atac din cauza luminii când urcă în transportorul puternic luminat, până când dezactivă vederea de noapte. Prin spărtura laterală, aerul nopţii intrase prea repede ca să aibă cineva timp să reacţioneze. Cadavrele îngheţaseră în poziţii bizare, unele cu gura deschisă, gata să scoată un ultim strigăt de avertizare sau să implore milă. Jimmy era tot acolo unde îl lăsase Alyssa, ca şi cum nici nu s-ar mai fi trezit. Ar fi fost nevoie de utilaje grele ca să fie dislocate din poziţia în care muriseră.

Alyssa alergă în cockpit fără să ia morţii în seamă şi porni motorul. Mergea! Conduse vehiculul

înainte cu zgomot cât mai mic, răsucind butoanele prin mănuşile groase.

— Chiar ai de gând să străbatem noaptea într-un transportor plin de morţi? zise Winston privind peste umăr şi cutremurându-se în faţa priveliştii înfiorătoare.

— Da, îi răspunse Alyssa. Ar trebui să vă puneţi centurile.

— Bine că sunt îngheţaţi bocnă. Winston privi feţele împietrite de spaimă şi de agonie. O să fie groaznic când încep să se dezgheţe.

După ce străbătură un kilometru, Alyssa acceleră. În curând, se îndepărtară suficient de tentaculul şerpuitor cât să nu-i mai găsească. Trecură pe lângă vehiculul avertizor, răsturnat cu fundul în sus, cu axul distrus şi o gaură în care puteai să exersezi liniştit pasul ştrengarului.

— Halal invazie! spuse Mouth.

— Oricum, eram în inferioritate numerică, rosti Alyssa. Un motiv în plus să-i atacăm înainte să ne vadă. Asta dacă vehiculul-amiral a rezistat.

— Uite-l! exclamă Winston arătând spre ecran. La naiba, n-am crezut că o să reuşim!

Vehiculul-amiral zăcea nemişcat, dar îi sclipeau încă luminile şi carcasa exterioară părea intactă.

— Fir-ar! se înfurie Alyssa. Fir-ar! Ce fac... fir-ar, fir-ar, fir-ar!

Apropiindu-se mai mult, zăriră 12 siluete mari, în poziţie ca de rugăciune, adunate în jurul vehiculului-amiral: o congregaţie de geleţi. Scena era sub stăpânirea unei linişti apăsătoare, ca şi cum toţi se opriseră să reflecteze la situaţie. Mouth

oftă prelung şi se cuibări mai adânc în scaunul congelat.

SOPHIE

Ignor bâzâitul brăţării de la încheietura mâinii drepte şi prind bărbia Biancăi cu mâna cealaltă, cu grijă mare, ca un hoţ de buzunare. Mă uit la ea, scăldată cum e de luminile din cockpit: un chip desăvârşit, copleşit de amărăciune şi furie şi, da, de dragoste, dar mai ales de epuizare. Privirea mea stăruie, ca şi cum aş avea puterea să-mi întipăresc imaginea lui în minte pentru totdeauna. În momentul acesta final, îmi stau pe limbă o mulţime de întrebări, dar nu ştiu dacă aş crede răspunsurile pe care mi le-ar da.

— Trebuie să plec, îi şoptesc, iar ea face ochii mari. Trebuie să plec chiar acum! Mă aşteaptă. Geleţii. Cred că vor să mă ducă în oraşul lor.

— Sophie, ascultă ce spui! Delirezi! Cu toţii delirăm după ce am stat atâta în pustiul ăsta.

Mă prinde de braţ, dar o dau la o parte.

— Nu există niciun oraş al crocodililor. Nu e nimic acolo, decât ger şi monştri. Înţeleg că… că eşti legată cumva de aceste creaturi, dar nu te amăgi. Nu mă poţi părăsi acum, în cel mai dificil moment al meu.

— Vino cu mine! Sunt încă destul de aproape de ea ca să-i murmur în xiosphantă. Îmi îngădui să cred, preţ de-o clipă, că nu e prea târziu, că Bianca şi cu mine îi putem lăsa pe toţi în urmă. Oraşul există. L-am văzut.

Încerc să-i explic, ca să mă înţeleagă măcar după ce voi pleca:

— Nu mai pot face asta. Nu mai pot trăi într-un spaţiu strâmt pretinzând că aceasta e lumea întreagă. Oamenii găsesc întotdeauna alte şi alte motive să facă acelaşi lucru, la nesfârşit. Dar eu trebuie să văd ceva nou.

Brăţara mă trage iarăşi de încheietură.

În timp ce vorbim, îmi imaginez că suntem doar noi două, nu într-un vehicul tot-teren avariat grav, impregnat de izul deznădejdii, burduşit cu ultimii supravieţuitori ai forţelor noastre de invazie. Suntem, poate, 25, inclusiv Mouth şi Alyssa, care ne-au găsit printr-o minune, după ce le-am crezut moarte. Prietenul lor, Winston, şi-a scos costumul pe care acum îl îmbrac eu.

— Doar n-o să te lăsăm să pleci, protestează Dash, dar îl ignor, pentru că vehiculul nu se va mişca din loc dacă nu-i dau voie geleţii.

Îi observ graţie vederii de noapte: sunt 12, vin din toate părţile, călcând cu picioarele din faţă îndoite şi cu cleştii înclinaţi în semn de salut.

— Mai avem puţin până acasă, spune Bianca. Să nu faci vreo prostie!

Am îmbrăcat costumul. Stau cu casca în mână şi mă uit în ochii Biancăi pentru ultima oară. Furia mea s-a topit, nu mai simt decât o tristeţe violentă, o pereche de aripi care se zbat în mine până se rup. I-am spus deja că prietenia noastră e de domeniul trecutului, dar nu e chiar adevărat. Nu găsesc alt motiv pentru care o părăsesc aşa.

Lucy tot încearcă să tragă cu aruncătorul de

flăcări în geleţi, până când Dash o trage de lângă el şi o trânteşte pe scaunul eliberat de mine.

— Dacă stai aici, vei muri! îi şoptesc Biancăi.

— Vom vedea.

Îmi zâmbeşte, aparent încântată de provocare.

Când îmi pun casca, Mouth mă întreabă:

— Pot să vin şi eu?

Ezit să-i răspund şi văd cum se întristează. La un moment dat, şi-a pierdut abilitatea de a-şi ascunde sentimentele. Începe să-mi vorbească despre nomazii ei, care au murit stupid şi despre alţii, a căror moarte a fost şi mai stupidă. Îi fac semn să tacă şi să mă urmeze, acum sau niciodată.

Se întoarce spre Alyssa.

— Pe naiba, nu! se împotriveşte ea. Nu mă duc în stupul gigantic îngheţat. Rămân cu dobitocii ăştia, pentru că măcar înţeleg ce spun. Şi cred şi acum că avem şanse de izbândă. Oricum eram în inferioritate numerică.

— Alyssa, ştiu că te-am dezamăgit altădată şi crezi că oamenii ăştia sunt echipajul tău. Dar, te rog, ai încredere în mine, pentru ultima oară. Nu-ţi irosi viaţa! Te rog!

— Ştii ce? Cară-te odată! Am mai văzut filmul ăsta.

O trag pe Mouth de braţ. Îi aruncă Alyssei o ultimă privire, ca un copil rătăcit.

Alyssa merge repede lângă Bianca şi cele două dau din cap una către cealaltă, semn că de-acum înainte se pot baza numai pe ele. Mouth îşi pune casca pe cap şi se pregăteşte să ridice mânerul

minuscul al trapei interioare. Îşi încordează umerii, de parcă ar trebui să ridice o greutate imensă, şi nu doi centimetri de metal.

Dash are o ultimă tentativă de a mă opri, dar îl dau la o parte. Mouth şi eu păşim în camera exterioară, apoi în lapoviţa răsfirată de vânt.

Geleţii ne văd venind şi ne învăluie cu pături de muşchi şi o reţea de tentacule. Ne îndepărtăm, iar transportorul se trezeşte la viaţă cu un şuierat de motor stricat. Închid ochii o clipă. Bianca a plecat, a dispărut în vâltoarea albă. Geleţii ne alină pe Mouth şi pe mine, conducându-ne printr-un tunel subteran.

PARTEA A ŞASEA

SOPHIE

Nu mă pot opri din plâns tot drumul. În ciuda costumului, a păturii de muşchi şi a tunelului, rafalele îmi îngheaţă oasele. Mi-o închipui pe Bianca înconjurată de criminali şi hoţi, într-un vehicul defect. Tunelurile se adâncesc din ce în ce mai mult sub gheaţă, până când ajungem într-o cavernă cu izvoare fierbinţi din care ies aburi, iar eu îmi aduc aminte cum i-am promis Biancăi că nu-i voi da drumul câtă vreme voi avea braţe. O lumină vagă, verde-deschis, pe ecranul meu de noapte, răzbate din bălţile fierbinţi, de la bacterii sau alge, şi dezvăluie pereţii zimţaţi. Bianca probabil că mă urăşte acum. În mintea ei, acesta e ultimul meu act de trădare, dintr-un lung şir,

început atunci când m-am ascuns de ea după execuţia mea. Geleţii ne îndeamnă să mergem mai repede în adâncuri. Aud şi un hârâit de mecanism vechi.

Probabil că un gelet îmi simte agitaţia, pentru că mă mângâie cu un tentacul pe braţ când ajungem într-o zonă atât de întunecată, că nici vizorul nu mă mai ajută. Mă ghidează când mă împiedic şi mă clatin.

Îmi zvâcnesc tălpile. Mouth icneşte întruna şi ea. Din pământ ies aburi care mă fac să tresar, urmaţi de fiori şi mai intenşi. Picioarele vor să-mi cedeze, dar nu ne oprim. Sunt mai dezorientată decât aş fi într-un oraş larg cât planeta, iar dacă geletul mi-ar da drumul fie şi o secundă, aş fi pierdută cu desăvârşire. Nici măcar nu-mi dau seama de dimensiunile spaţiului pe care îl străbatem şi trebuie să închid ochii şi să inspir adânc ca să nu fac o criză de claustrofobie.

Respiraţia mea e un piston care îneacă huruitul motoarelor îngropate ale geleţilor. Scot un vaiet care creşte în intensitate până când îmi zgârie gâtlejul.

Nu mă pot opri din ţipat, după ce m-am abţinut atâta vreme. Ţip în cască, sunt într-o beznă atât de adâncă, încât nu ştiu încotro mă îndrept şi nici pe unde să scap. Ţip până răguşesc, amintindu-mi cum mi-am sacrificat şi sufletul, şi trupul ca s-o salvez pe Bianca de ea însăşi, numai ca să devin unealta ei. Mouth spune ceva, dar nu o înţeleg. Picioarele mă trădează.

În genunchi, un sunet cavernos evadează din

străfundurile mele, nu mai pot îndura frigul.

Un gelet mă ridică în picioare şi-mi dă la o parte protecţia de la gât. Simt cârceii calzi şi umezi pe piele şi primesc un şir de impresii…

… mă străpunge un harpon, sângele mi se scurge pe tentacule, fug să-mi salvez viaţa. Şchiopătez până acasă cu ultimele puteri, apoi mă culc într-un cocon vindecător şi stau acolo o perioadă interminabilă. Am crampe musculare şi mă gândesc la visul nostru, al tuturor, aici, în oraş: să ne aducem prietena din amurg acasă, în mijlocul nostru. Să locuim, în sfârşit, împreună, să-i împărtăşim poveştile noastre, poate să le aflăm pe ale ei. Am creat viziunea aceea împreună cu prietenii mei, iar după ce părăsesc învelişul convalescenţei mele, ei îmi tot amintesc de ea. Mai am credinţă sau mi-a otrăvit-o harponul care m-a străpuns? Nu sunt sigură. Momentul în care i-am prezentat prietenei noastre din amurg ideea sub forma unui sistem de posibilităţi e acum înceţoşat din cauza durerii. Mă agăţ de viziune cu toată puterea, dar însăşi memoria mea parcă e rănită, în miezul dintre stomacurile mele, poate dincolo de vindecare. Apoi prietena noastră din amurg revine şi aduce alţi oameni care vor să comunice cu noi, îi simt speranţa, curajul, ca un gheizer izbucnind de sub cel mai gros strat de gheaţă… şi e bine. Chiar şi atunci când alt harpon spintecă vântul alb, chiar şi atunci când îmi curge din nou sânge, îmi pierd echilibrul şi un bocanc mic îmi ciobeşte carapacea, îmi aduc aminte de speranţa pură pe care am simţit-o izvorând din ea. Prietena noastră din

amurg i-a adus pe ceilalţi oameni datorită acestei speranţe. Un gelet cade mort, mor şi trei oameni, dar acum o cunosc bine pe prietena noastră. Când mă întorc în oraş, le spun celorlalţi că mi-a revenit încrederea...

... tot în genunchi, tot cu gâtul ars, ridic ochii spre gelet. Observ gaura din carapace, îmi plimb privirea pe gura rotundă, cu dinţi ascuţiţi, şi pădurea de cârcei care se unduiesc în interiorul cleştelui. Poate că nu am stricat totul, până la urmă. Povestea ei se întipăreşte în mine şi ştiu că mă aflu în locul potrivit. Sper acelaşi lucru şi pentru Bianca.

Inspir adânc, îmi protejez din nou gâtul şi merg mai departe.

*

Tot mai mulţi geleţi se strâng în jurul nostru şi aerul se încălzeşte. Aşa îmi dau seama că am ajuns în oraş. Chiar şi cu vederea de noapte activată, abia ghicesc frânturi de arhitectură, ici-colo. În strălucirea unui furnal, văd deasupra capului meu o încăpere în care geleţii pătrund prin nişte orificii, plină cu aparatură: dinţi ascuţiţi, puncte de sprijin curbate şi stropi de materie vie. Înaintez pipăind pereţii curbaţi, sub ocrotirea geletului.

În cele din urmă ajungem într-o cameră de forma unei sticle în interior, unde mă orbeşte lumina. Risc să-mi scot casca şi văd un text scris în noölang. Lângă mine, Mouth ezită, apoi îşi scoate şi ea casca. Ne uităm la un computer construit în

Khartoum, ca toate computerele de pe nava-mamă. Funcţionează şi acum. Geleţii i-au studiat celulele solare prin inginerie inversă, pentru a utiliza energia izvoarelor fierbinţi. Display-ul holografic tremură, dar se poate citi de pe el.

— Geleţii comunică cu nava-mamă, spune Mouth. Dar e... Vreau să zic, nimeni nu vorbeşte cu nava-mamă, de 20 de generaţii. Nici măcar nu mai avem protocoalele.

— Bieţii Pedro şi Susana… Şi Reynold. Ar fi fost în culmea fericirii, dacă ar fi văzut computerul.

Încerc să afişez o vedere în timp real din Xiosphant ca să măresc imaginea şi să văd dacă Bianca a ajuns cu bine. Aş putea încerca măcar să localizez vehiculul-amiral. Interfaţa e destul de uşor de înţeles. Dar, orice comandă dau, nu văd decât imagini din trecutul Xiosphantului. Poate că nava-mamă zboară deasupra altor locuri acum.

Găsesc, în schimb, un grafic explicat într-un text scris cu litere vechi: „Proiecţii climatice: originale şi revizuite”. Proiecţia originală, de pe vremea când am ajuns pe planetă, e o linie constantă, cu câteva creşteri de temperatură din cauza activităţilor industriale, dar şi o creştere corespunzătoare a factorilor stabilizatori. Varianta revizuită parcă e reprezentarea unei crize de isterie: iniţial, liniile sunt drepte, apoi variază în sus şi în jos.

— Rahat! zice Mouth. Până şi eu îmi dau seama că e greşită.

— Vor veni mai multe furtuni şi se va modifica nivelul piezometric în ambele oraşe. Şi există

posibilitatea ca… Nu înţeleg prea bine. Mijesc ochii, încercând să-mi amintesc ce-am învăţat la cursurile de noölang. Posibilitate de afectare catastrofică a atmosferei: şaptesprezece la sută.

— Asta ce-nseamnă? Că nu vom mai putea respira?

Aprob din cap în stil argelan.

Geleţii au reorganizat sistemele fişierelor, ca şi cum ar fi vrut să vedem anumite lucruri. În partea de jos a display-ului e un şir de cifre: 07/ 20/ 3207/ 17:49. Apăs la întâmplare şi apare o imagine holografică. O femeie într-un fel de uniformă, cu trăsături asemănătoare cu ale Biancăi, se uită ţintă la noi şi ni se adresează în noölang:

— Mă numesc Olivia. Nu ştiu dacă va vedea cineva vreodată această filmare. Conform acestui computer, mă aflu în interiorul acestui oraş extraterestru de 29 de rotaţii ale Pământului. Când l-am detectat pe scanările noastre orbitale, nu aveam de unde şti cât de adânc este şi majoritatea echipelor au tras concluzia că este fie o formaţiune de gheaţă naturală, fie un sistem de galerii. Îmi aduc aminte că Richardson şi Mbatha au sugerat că ar putea fi o structură construită, dar toată lumea a zis că asta e o teorie mai degrabă neştiinţifică, în cel mai bun caz, bazată pe date neconvingătoare. O, dacă celelalte echipe de savanţi ar vedea structurile interioare şi complexitatea acestor sisteme… Aceste creaturi sunt mult mai avansate decât ne-am imaginat noi şi sunt înclinată să-mi redefinesc ideile referitoare la dezvoltarea tehnologiei şi societăţii.

Olivia se uită în toate direcţiile, ca şi când s-ar teme să nu fie prinsă.

— Se pare că nativii consideră geoingineria şi bioingineria drept două ramuri ale aceleiaşi discipline. S-au reconstruit şi pe ei, şi mediul lor înconjurător ca să facă faţă provocărilor unice ale acestei planete. Pe Pământ, circula teoria că o planetă în rotaţie sincronă ar avea nevoie de un fel de sistem de „aer condiţionat”, pentru ca aerul cald să circule până în capătul opus, pentru a evita instabilitatea climatică şi tulburările atmosferice. Dar aceste creaturi au creat ceva superior, utilizând reţele de floră pentru a capta şi a redistribui energia calorică. Le cultivă în vulcani latenţi şi fisuri vulcanice. E incredibil!

Nu sunt sigură cât înţelege Mouth, dar face ochii cât cepele când aude cuvântul „floră” combinat cu „vulcani”.

— Folosesc o formă de telepatie tactilă, prin intermediul unei secreţii, ceva între neurotransmiţător şi feromon, explică Olivia. Te ating şi îţi împărtăşesc amintirile lor şi pe cele preluate de la alţii. Intervine şi un factor olfactiv. Însă nu-mi dau seama dacă îmi arată trecutul sau ideile lor pentru viitor.

Tremură fără un motiv aparent şi-şi şterge lacrimile cu mâneca.

— Vor… vor să mă facă la fel ca ei. O operaţie, un fel de procedeu care mă va schimba ca să pot comunica la fel ca ei. Mi-au arătat ce au de gând şi nu vreau să-i las. Mai am trusa medicală, pot înghiţi toate paliativele deodată. Nu renunţ la

caracterul meu omenesc. Dacă găseşte cineva înregistrarea asta, să ştie că aceste creaturi nu sunt prietenele noastre. Vor să ne modifice, aşa cum au modificat mediul şi pe ei. Dacă vedeţi înregistrarea, luptaţi-vă, luptaţi-vă până la ulti…

Înregistrarea se întrerupe brusc. Rămân cu ochii în gol, compătimind o femeie care a murit demult, într-un fel sau altul.

Apoi cuvintele ei încep să capete sens şi mă simt atât de uşoară, de parcă aş fi făcută din mătase vaporoasă. *Bineînţeles*. Îmi vine să râd şi chiar râd, rând întruna, mai tare, în hohote, până când văd expresia holbată a lui Mouth.

Încep să-i explic ce-a spus Olivia, dar a înţeles şi singură, în mare parte. Nomazii ei foloseau limba noölang pentru orice era sacru.

— De ce ne-au lăsat să vedem înregistrarea? mă întreabă ea.

— Pentru că au vrut să se asigure că am înţeles ce au de gând să facă cu noi: să ne dea darul comunicării.

— Da, bine, deci cum ne apărăm? Ţi-am spus, nu mai pot lupta. Şi chiar dacă aş putea…

— Vreau să fac asta. O prind de umeri şi mă uit fix în ochii ei larg deschişi. Voi accepta! Trebuie să vorbesc cu geleţii de la egal la egal. Şi m-am săturat de vocea asta omenească nătângă. Niciodată nu mi-a plăcut să vorbesc. Oamenii mint de câte ori deschid gura. În sfârşit înţeleg şi pot fi înţeleasă şi bineînţeles că o voi face! Niciodată nu mi-am dorit ceva nici pe jumătate din cât îmi doresc acum.

— Dar umanitatea ta! Mouth prinde masa computerului cu ambele mâini. Vreau să zic, nu poţi renunţa…

— Ai citit într-adevăr scrierile lui Mayhew? Pe vremea când pretindeai că eşti o tânără radicală?

Îi ignor strâmbătura, pentru că vorbim despre ceva ce a trecut, apoi adaug:

— A scris mult despre natura umană. Nu putem rămâne la fel pentru totdeauna. Lume nouă, oameni noi!

Mouth mă uimeşte cu un citat aproape perfect din *Tratatul despre neumanitate* al lui Mayhew:

— „Măsurăm libertatea fiinţelor umane după capacitatea lor de a se schimba odată cu mediul. Singura influenţă extraterestră adevărată constă în propriul tău trecut, care se agaţă de tine”. Dar mai gândeşte-te! Vei renunţa la tot… Tace şi se uită la bocanci. Ştii ce? Sunt ultima persoană al cărei sfat merită să-l asculte cineva. Fă ce vrei!

— Mulţumesc.

Atâta speranţă mă dezechilibrează. Mi-e şi frică – dacă mă omoară din greşeală? Dacă le voi părea hidoasă oamenilor? Dar merită să risc. Tot ce-am pierdut, toată suferinţa e un preţ prea mic de plătit, dacă va ieşi bine.

— Dar nu le permit să-mi facă şi mie aşa ceva! spune Mouth.

— Nici nu cred că ar trebui. Ai încercat o dată să comunici cu ei şi nu te-ai descurcat. Aşa cum nici alţii nu s-au descurcat.

Tresar când îmi amintesc de recuperatorii care se certau dacă trebuie să existe o Lingură care să

meargă cu un cuţit. Nu mă voi ierta niciodată pentru baia aceea de sânge, chiar dacă geleţii m-au iertat. Trebuie să fiu mai bună. Iar acum, poate voi reuşi.

*

Stau în semiîntuneric, purtând conversaţii imaginare cu Bianca.

— Nu pleca! îi spun. Nu vrei să mergi acasă. Vrei să redevii persoana care ai fost. Dacă reuşeşti să cucereşti Xiosphantul cu o mână de străini, nu vei face decât să omori ce-a mai rămas din ceea ce ai fost. Vino cu mine în oraşul gelet! Vom sta pe întuneric, ne vom pune întrebări stupide şi ne vom ţine cald una alteia.

Dar nici versiunea ei imaginară nu vrea să mă asculte. Probabil că a murit deja.

Nu sunt pregătită să-mi fie atât de dor de oameni, după ce atâta vreme am vrut să scap de ei. O aud pe Mouth bombănind în colţul opus, dar nu am fost niciodată atât de departe de mulţime. Glasurile ridicate, atingerile involuntare, frânturile de informaţii pe care oamenii le schimbă în trecere. Toate felurile mărunte în care oamenii se ajută între ei ca să trăiască.

Din când în când primesc de mâncare, îmi cade în poală de undeva: nişte paste ciudate, reci când le înghiţi, dar calde în stomac, rădăcini şi, o dată sau de două ori, raţii congelate de pe nava-mamă, comestibile, după atâta vreme. Dorm mult, pe un pat improvizat din vechiul echipament de

supravieţuire.

În cele din urmă, geleţii vin şi mă duc într-un spaţiu cavernos, ale cărui dimensiuni le ghicesc numai după ecoul paşilor mei împleticiţi. De câte ori mă mişc, sunt gata să cad în nas. Un gelet îmi cuprinde capul în cleşte – prima oară când fac asta cu mine de când am venit în oraş şi îmi arată ce au de gând să facă: o reţea de spini negri înfipţi în carne moale şi un leagăn de oase desfăcute cu multă grijă. Văd lucruri care seamănă cu viermi şi stropi de grăsime inseraţi într-o cavitate care nu e menită să-i conţină. Piele remodelată.

Înţeleg: va fi o operaţie dureroasă. Ireversibilă. Va trebui să mă desfacă şi să mă reasambleze şi nu garantează un rezultat desăvârşit.

— Da, spun eu. Da. Faceţi-o! Vreau s-o faceţi. Vă rog. Vreau.

Nu-şi dau seama că sunt de acord, aşa că îmi desfac larg braţele, arătându-le că sunt deschisă.

— Sunt pregătită. Vreau să pot vorbi cu voi. Vreau să fac parte din societatea voastră. Hai s-o facem!

Transmit întruna entuziasm, cât de mult pot. Nu mă pot gândi la durere, cu atât mai puţin la desfigurare, fără să împietresc de spaimă. Dar acum ştiu sigur – pentru asta am venit aici.

Nici când mă duc în sală şi-mi scot toate hainele, scuturată de un fior îndulcit de căldura emanată de izvoarele adânci, nu tresar. Când îmi oferă sedative dintr-o trusă medicală veche, le iau imediat. Pe jumătate adormită, bănuiesc că mă deschid şi scot bucăţi din mine, din zona inferioară

a capului meu ameţit. Medicamentele mă ajută să nu-mi pese, dar mie nu-mi pasă oricum. Pot să ia orice din mine, câtă vreme îmi dau ce mi-au promis.

Când au terminat, îmi sigilează măruntaiele, în timp ce un gelet îmi cuprinde blând fruntea în cleşte, arătându-mi o amintire (un vis?) liniştitor, cu un nămete modelat de un vânt tânguios, care ridică în aer tone de pudră albă şi desenează leneş spirale migăloase. Kilometri de dantelă sclipitoare, într-o continuă mişcare.

Mouth stătea într-unul din hamacele cleioase şi îi auzea mişunând în sus şi în jos prin faţa camerei unde se odihnea. Îi lăsaseră un teanc de cărţi vechi de-ale oamenilor şi citise deja vreo două în lumina slabă. Nu se considera prizonieră, dar dacă s-ar duce în oraşul gelet s-ar rătăci ori s-ar trezi în beznă. Iar gândul de a explora stupul singură o umplea de groază. Cetăţenii fuseseră de-a dreptul îndrăgostiţi de groază, o consideraseră un extaz spiritual care se impregna în tot corpul, până şi în firele de păr de pe piele şi în curbura tălpilor. Groaza durează mai mult şi se insinuează mai profund în tine decât teama sau bucuria.

Mouth nu-şi putea obliga mintea să accepte că se afla în locul acesta străin, cu turbine care şuierau şi creaturi care fojgăiau. În schimb, încercă să şi-o imagineze pe Alyssa şezând alături de ea şi să ghicească ce părere ar avea despre povestea asta.

Poate că Mouth şi Alyssa nu se citiseră niciodată cu claritate. Mouth o considerase

întotdeauna pe Alyssa o persoană matură, formată, care făcuse deja toate alegerile importante. În realitate, fusese un copil când se cunoscuseră şi Mouth nu se apropiase mai mult de ea, ca adultă, decât în ultima vreme. Alyssa încercase să se impună şi să facă pe şefa de mult, dar relaţia ei cu Mouth rămăsese blocase în dinamica ei iniţială. Şi poate că avea să se agaţe întotdeauna de impresia pe care şi-o făcuse Mouth despre ea, şi anume aceea că se formase ca o fată cu priviri sălbatice şi o claie nepieptănată, care pleacă de acasă pentru prima oară.

Două perechi de cleşti pocniră lângă hamacul lui Mouth şi un tentacul i se frecă de piele. Tresări, dar nu încercă să se retragă. Deasupra, în absenţa vântului, auzi clinchetul dinţilor în gura largă şi văzu secreţia uleioasă sclipind pe cârceii dintre cleşti. Geleţii miroseau a haine ude şi pâine proaspătă şi nu aveau deloc „cap”. În schimb, aveau nişte protuberanţe pe picioarele din faţă, care ieşeau în evidenţă ca degetul mare faţă de încheietura mâinii la om şi culminau cu două indentaţii care păreau să-şi schimbe forma, exprimând tristeţe, nostalgie sau veselie, în funcţie de cum cădea lumina.

Geleţii o ajutară să coboare din hamac şi îi dădură ceva să îmbrace: o pătură de muşchi sau alge care i se mula pe corp, îi ţinea cald şi îi dădea o senzaţie plăcută. Apoi o conduseră într-un labirint de umbre.

Mouth îşi pierduse casca cu vedere de noapte odată cu restul echipamentului şi nu vedea nimic,

decât fisuri superficiale şi tăişuri de cuţit. Tentaculele o echilibrau, dar îi şi alungau calmul, cu cilii moi şi pielea lor groasă. În licăririle sporadice ale turnătoriilor îndepărtate şi culturilor bioluminescente, Mouth desluşea fragmente de corpuri mişcându-se pe întuneric şi tresărea de fiecare dată. Nu mai avea rezerve de sânge-rece. Nu mai ştia de câte ori cotise, nici câţi paşi făcuse şi începea să creadă că nu avea să mai ajungă la lumină niciodată.

Sosiră într-un spaţiu larg, cu boltă înaltă şi mai multe galerii sau balcoane la intervale regulate, până sus, la cerul care se ghicea într-un punct negru. Lumina venea din faţă, de departe, gălbuie şi roşie. Patru sau cinci geleţi stăteau la un loc, cu cleştii oblici şi larg deschişi, astfel încât cârceii să se atingă într-o conversaţie de grup. Cleştii desfăcuţi, intersectaţi semănau cu ciulinii care împodobeau ţărmul Mării Ucigaşe. Picioarele din spate se îndoiră. Mouth întoarse capul involuntar, dar se forţă să-i privească şi constată că unul din geleţi nu era deloc gelet.

Sophie se detaşă de grup şi veni spre Mouth, care abia o recunoscu. Păşea ţanţoşă, cu capul ridicat, şi avea un zâmbet minunat, în ciuda întunericului. Mouth fu atât de şocată de noua ei postură şi atitudine, încât nu văzu decât mai târziu tentaculele care i se ridicau din spate sau cârceii cărnoşi, ca nişte viermi, de pe piept, sub claviculă.

Dar odată ce le observă, nu mai putu vedea nimic altceva. Simţi că i se face greaţă.

— Iată-te! îi spuse Sophie, apoi clătină din cap.

Mi se pare ciudat să vorbesc cu glas tare acum.

O conduse pe Mouth pe un fel de banchetă luminată verzui de un corp cărnos care atârna deasupra capetelor lor.

— Deci te-ai… Uau! Ai făcut-o! Ai mers înainte şi ai devenit… asta, zise Mouth. Nu s-a gândit nimeni să dea o lege împotriva a ceea ce ai făcut tu, dar eşti cel mai mare haiduc din istorie.

— Venind de la tine, e un compliment. Nu?

Mouth nu ştia ce să mai spun. Stătea sprijinită în mâini şi se bâlbâia, incapabilă să rostească o silabă. Ştia ce urma: Sophie voia s-o cuprindă cu cleştii ei lipicioşi ca să comunice cu ea fără cuvinte. Poate avea s-o forţeze să-i retrăiască amintirile despre comportamentul egoist al lui Mouth când se cunoscuseră şi despre cum o păcălise pe Bianca. Ar fi fost lovitura de graţie dată inimii lui Mouth.

Dar Sophie nu se apropie de ea.

— Te vei obişnui, îi spuse cu o voce mai mult şoptită, care amintea de vechea Sophie.

— Sunt convinsă.

Mouth auzea râcâitul gros al apendicelor noi ale lui Sophie frecându-se unele de altele a tulburare.

— Ştii, nu trebuie să fii singură, rosti Sophie, după o vreme. Durerea pe care o ţii în tine, amintirile nomazilor morţi. Le-ai putea împărtăşi celor de aici, dacă ai deveni ca mine. Îţi formezi amintirea în cap şi toţi cei care te ating şi-o amintesc şi ei. Nici nu ştii ce uşoară te simţi.

— Nu pot să fac ce-ai făcut tu. Serios, nu pot!

Am fost cândva curajoasă, dar…

Până şi gândul la moartea Cetăţenilor o nefericea, ca şi cum drumul se încolăcea pe dinăuntrul ei. Mouth nu voia să împărtăşească suferinţa aceea, să o facă bun comun. Nu voia consolare, niciun burete care să-i absoarbă durerea.

Totuşi, mânată de un impuls stârnit de absenţa îndelungată a luminii, rosti:

— Dar pot să-ţi povestesc ţie despre asta, iar tu să le împărtăşeşti prietenilor tăi amintirea spuselor mele, dacă vrei.

Sophie înclină din cap a încuviinţare.

Mouth vorbi până simţi gust de sare şi amăreală. Îi povesti cum auzise vocile de la distanţă şi pe urmă văzuse creaturile albastre umplând spaţiul dintre ea şi Cetăţeni. Milioane de perechi de aripi care ciopârţeau şi bâzâiau, tabăra întreagă transformată într-o ceaţă albastră. Priorii, ajutoarele, bătrânii, copiii cântaseră toţi cântecul durerii, până când amuţiseră. Mouth alergând pe picioare stângace de copil, alungite, după un episod de creştere bruscă, către o livadă de schelete cu petale albastre lipite de ele. Mouth strângând cu multă osteneală toate oasele, chiar şi pe cele micuţe, chiar şi pe cele care i se fărâmau în mână, adunându-le grămadă. Apoi manevrând cu stângăcie maşina de aprins focul, învârtind toate rotiţele şi deschizând toate robinetele, dar nereuşind decât să se ardă la degete. Până la urmă, a obţinut o scânteie, dar oasele nu s-au aprins decât după ce a presărat pe ele

mănunchiuri de iarbă uscată adusă de la un kilometru distanţă. Atunci flacăra a fost cât pe ce să-i ardă faţa.

Îi pierise vlaga când ajunse cu povestea la momentul în care s-a îndepărtat de rugul aprins şi s-a rătăcit, învârtindu-se în cercuri, deşi noaptea era la un pas de ea şi ziua pe partea opusă şi vedea şi fuioarele de fum. O usturau ochii, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Nu mai avea nicio putere când ajunse la final. Nu mai povestise nimănui totul de-a fir a păr, nici măcar lui Barney.

— Toată viaţa mea o să mă îndepărtez de focul acela, rosti ea un lucru pe care nu-l mai recunoscuse până atunci nici faţă de sine. Şi dacă părul mi s-ar face mătase albă, şi dacă pielea mi s-ar face frunze uscate, eu tot m-aş îndepărta de flăcările care au mistuit ce-a mai rămas din neamul meu. Nu voi fi niciodată argelană, xiosphantă, geletă sau de altă naţionalitate.

Riscă să ridice privirea la Sophie. Ochii ei de om erau învăluiţi cu o perdea umedă şi faţa îi tremura. Desişul de cârcei care-i ieşea de sub cutia toracică fremătă, dar pe chip i se citeau tristeţe, bunătate, neputinţă. Sophie se ridică şi, fără un cuvânt, merse şi le împărtăşi geleţilor povestea lui Mouth.

*

Mouth stătea singură într-o cameră cu pereţi despicaţi, luminată mai zgârcit decât oricând

altădată. Își plimbă privirea dincolo de deschizătura din perete, pe o suprastructură din metal unduitor, care semăna cu un recif de coral sau cu pietrele de calcar. Motoarele oraşului făceau un zgomot de avalanşe submarine.

Trei geleţi veniră după ea, cu tentaculele desfăcute într-un gest de adăpostire sau de protecţie. Mouth aproape că se învăţase cu întunericul, dar se speria când apărea o siluetă lângă ea. De data asta, aflându-i povestea de la Sophie, o manevrară cu şi mai multă grijă, dar îndemnurile blânde şi tentaculele protectoare nu făcură decât să-i sporească furia, pentru că nu era un copil rănit. Îi dădu pe geleţi la o parte şi îşi croi drum singură.

Era atât de hotărâtă să se descotorosească de escortă, încât nimeri exact între tentaculele nerăbdătoare ale altui gelet.

Imediat ce luă contact cu cârceii spiralaţi, se pomeni în altă parte. Ştiuse la ce să se aştepte, încercase să se pregătească, pentru a nu-şi pierde iarăşi minţile. Nu se temea, stătea nemişcată. Însă viziunea aceasta era şi mai vie decât cealaltă şi, totodată, mai uşor de înţeles, fiindcă nu mai era învălmăşeala de imagini de data trecută.

Mouth stătea la marginea nopţii, scrutând drumul cu simţuri neomeneşti. O mulţime de oameni mergeau dintr-un loc într-altul, cărându-şi bunurile în spinare sau în căruţe, rătăcind în locuri în care alţii nu mai puseseră piciorul.

Pe măsură ce s-au înmulţit, Cetăţenii au prins curaj şi chiar au început să meargă la muntele

Abacus, pumnul masiv de piatră aflat în extrema cealaltă faţă de Xiosphant şi Argelo. Din punctul de observaţie gelet, Mouth îi urmări cum urcă drumul de pe munte, explorând fiecare crăpătură, până găsiră o substanţă miraculoasă: o floare calcaroasă, uscată, care lucea pe întuneric şi se fărâma când o scoteau din peşteri. Mouth îşi reaminti mirosul ei înţepător. La ritualuri, cetăţenii se dădeau cu ea pe faţă, adunau şi ultimele fărâme, pentru că avea nenumărate utilizări. O numeau focul-nopţii, pentru că strălucea pe întuneric.

Geleţii petrecuseră o veşnicie ca să cultive planta aceea. Mouth le simţi groaza şi şocul când văzură cum dispare, pentru că rădăcinile din fisurile vulcanice se uscau şi mureau. Plantele se răspândeau în toată lumea, captând căldura din zi şi redirecţionând-o spre noapte şi eliminând gaze care linişteau cerut. În doar câteva vizite, Cetăţenii au cules toate plantele pe care le găsiseră, până când cerul începu să se schimbe. Vârtejurile de nori spărgeau platformele de gheaţă şi creau munţi noi, înalţi cât piscul Abacus, care se deplasau prin noapte cu forţa a un milion de harpoane lansate unul după altul, fără oprire.

Un munte de gheaţă mobil, cu lichid caustic în măruntaie – acelaşi lichid care îi lăsase lui Mouth cicatricele de pe scalp şi de pe mâini –, a venit asupra unui cuib de geleţi plin cu nou-născuţi. Straturile protectoare de gheaţă şi corali au cedat şi s-au spart în fragmente ascuţite, iar ploaia a ars tot ceea ce era expus la aer. Bebeluşii ţipau,

sufocaţi şi înfometaţi, şi n-au putut fi salvaţi.

Mouth văzu că, în timp ce geleţii se luptau să-şi salveze copiii, Cetăţenii au venit să culeagă din nou focul-nopţii.

Ştiu ce urmează şi încercă să se desprindă de tentacule, dar geletul o ţinea bine: roiul albastru, ultima soluţie, creat cu mult timp în urmă, pentru a scăpa de o specie dăunătoare care venea de pe drum. Mouth le simţi regretul în timp ce lamele albastre îşi luară zborul dintr-o pepinieră de sub gheaţă spre cea mai apropiată sursă de hrană din amurgul călduţ.

Mouth ţipă şi îl împinse pe gelet cu mâinile şi picioarele. Îl imploră s-o elibereze. Îşi muşcă limba şi continuă să urle. Se văită şi se zbătu. Pustiul din ea era mai greu de îndurat decât muntele de oase calcinate. Când fu eliberată, căzu în mâini, cu capul înainte, umezind podeaua şi zgâriindu-şi cicatricele.

Vomită pe jos şi pe propriii ei genunchi resturile scârboase de suplimente alimentare recuperate de geleţi dintr-un transportor uman. Voma avea gustul ploii toxice care inundase cuibul de geleţi şi le omorâse copiii.

— Vă rog! repeta ea întruna, de parcă ar fi invocat o autoritate capabilă să alunge urâţenia aceea.

Geleţii aşteptară să se liniştească şi să tacă, apoi se apropiară precauţi, ca nu cumva Mouth să izbucnească din nou ori să se facă bucăţi. O ajutară să se ridice şi o conduseră înapoi la hamac, la cărţile vechi şi raţiile de supravieţuire congelate,

rămase în urma vreunei expediţii sortite să ia sfârşit în mijlocul nopţii.

SOPHIE

Poţi merge la al cincilea *hub* central, în centru, să cumperi castane fierte de la un bucătar care le ia direct de la sursă: un pâlc de castani îngropat în miezul cel mai dens al nopţii. Jean mi-a spus de ele. Castanele mi se topesc în cerul gurii – sunt atât de hrănitoare, după raţiile acelea de supravieţuire vechi. Iar după ce te-ai săturat de castane, poţi să aluneci pe toboganul lateral şi să nimereşti la o petrecere cu „muzică” cântată de o orchestră alcătuită din nenumărate trompete micuţe, care presurizează şi depresurizează aerul din jur cu fluctuaţii subtile, pe care urechea umană nu le poate percepe. Aici, în Oraşul de la miezul nopţii, întotdeauna se ţine câte-o adunare sau o sărbătoare. Îl explorez până mă dor picioarele şi descopăr alte şi alte minunăţii. De exemplu, o şcoală unde copiii, cu cleşti nedezvoltaţi, ca nişte ciocuri, învaţă ştiinţă şi matematică de la un profesor al cărui cleşte cuprinde cinci frunţi delicate deodată. (Matematica lor începe cu forme geometrice şi continuă cu tipare ce amintesc de tapiseriile de pe pereţii lui Ahmad.) Iar în susul străzii e un teatru în care 12 geleţi atârnă de pervazuri de piatră şi se apleacă spre interior, pentru a-şi înveli cleştii cu o încâlceală cărnoasă care coboară din tavan şi le transmite aceeaşi poveste tuturor, în acelaşi timp. În alt loc, o încăpere vastă cu plafon jos, geleţii practică un sport cu cristale de gheaţă şi piese sensibile la apăsare.

Cutreier oraşul şi aproape că nu-mi pasă că

merg prin beznă, doar că uneori îmi dau seama de asta subit şi mă înspăimânt. Mi-e frică şi acum să mă mişc când mă gândesc la poliţiştii care m-au forţat să urc un munte, la baia de sânge sub o ploaie toxică sau la spaţiul strâmt, ca o închisoare, din vehiculul-amiral. Dar mi-am împărtăşit toate aceste amintiri cu geleţii până în cele mai mici amănunte suportabile şi astfel am învăţat să înfrunt fiecare spaimă, să o descompun în momente şi să o aşez printre generaţiile nenumărate de amintiri ale geleţilor, pe care le-am absorbit. M-am alăturat unei familii a cărei experienţă datează dinainte de sosirea primilor oameni, familiarizată chiar şi cu conceptul de istorie.

Nu ştiu cum arăt sub noua mea înfăţişare, nu m-am văzut cu ochii mei, dar simţul limitelor şi al spaţiului personal mi s-a schimbat complet. „Văd” lucruri care se întâmplă la distanţe mari şi „aud” forma pereţilor graţie tentaculelor, mai mici decât ale unui gelet obişnuit. Nu ştiu întotdeauna exact ce simt, dar mă perfecţionez în timp.

Nimeni nu încearcă să mă ţină în loc, acum că m-am vindecat şi mă pot mişca fără să simt că mă taie nişte dinţi de ferăstrău la fiecare pas. Oriunde merg, sunt întâmpinată cu o curiozitate politicoasă. Dacă mă opreşte cineva, o face ca să mă întrebe dacă mă simt bine printre ei ori am nevoie de ceva. Sunt prima străină printre ei de generaţii întregi, poate de la femeia aceea din înregistrarea video, dar deja mă cunosc toţi.

Când sunt întrebată dacă mă simt bine printre

ei, nu aud întrebarea propriu-zisă, ci mi se transmite o serie de imagini şi crâmpeie de amintiri care evocă ideea de gazdă săritoare. Când răspund, mă bâlbâi. Transmit, la rândul meu, amintirea sosirii mele în Argelo, când eram speriată de haosul din oraş şi Ahmad m-a învăţat să fac pâinea cu peşte pe care o mănâncă toată lumea, şi încă o amintire: primul meu drum în Groapă de una singură, nu ca s-o caut pe Bianca, ci pentru că tânjeam după aburii de acolo. Şi cum m-am simţit văzând pentru prima oară oameni care-şi sărbătoreau strămoşii din Nagpur. Apoi, într-o străfulgerare, bunătatea care mi s-a arătat aici, în Oraşul de la miezul nopţii.

Ofer mult prea multe informaţii, dar primesc drept răspuns imaginea unui cristal de gheaţă perfect: un fel de zâmbet.

Tot încerc să înţeleg în ce anume cred geleţii. Ce religie au, ce fel de politică? Îmi dau răspunsuri vagi, imagini cu feţe stâncoase erodate de vânt sau generatoare de energie uriaşe de sub pământ. Mă întreb dacă Rose, prietena mea de pe Bătrâna Mamă, e printre ei, dar amintirea ei mi-am împărtăşit-o deja şi acum toţi cred, se pare, că au fost acolo sus cu mine. Geleţii nu au nume, ca oamenii. Fiecare nou-născut primeşte un fel de binecuvântare sau speranţă de viitor. Binecuvântarea lui Jean a fost „elev sârguincios, geniu viitor”, iar o parte din creierul meu care apelează încă la limbaj a decis s-o prescurteze Jean. Nu-mi dau seama cum îi diferenţiez pe geleţi, dar mă bazez pe o combinaţie de miros,

dimensiuni şi forme variate şi un fel de zumzet perceput de noile mele simţuri.

*

Mă cuprinde brusc o sfârşeală şi sunt gata să cad din picioare. Mă dor rănile de la operaţii. Explorez în continuare, vârându-mi capul sub fiecare arcadă – aici nu există uşi – şi mă entuziasmez când descopăr un magazin în care geleţii stau pe podea în cerc şi trudesc la construirea unui mecanism după un plan pe care şi-l transmit prin atingere. În deschizătura următoare, nişte geleţi se spală într-o baie mare, cu izvoare fierbinţi. Atunci, chiar când sunt mai însetată de noi descoperiri, mă clatin şi cad. Frigul mi se infiltrează în oase şi îmi aduc aminte că sunt prizonieră în subteran, într-o beznă cruntă, şi mi se învârteşte capul.

Primele dăţi când cad pradă slăbiciunii şi lipsei de somn, nişte geleţi mă ridică şi mă duc în camera cu pat unde m-am recuperat după operaţie. Dar după aceea le e mai la îndemână să mă ducă în locul unde se odihnesc şi ei.

Într-o piaţă mare, cu cărămidă şi dale din granit finisat pe margini, geleţii se adună şi se înghesuie în leagăne şi hamace special făcute, în care carapacea lor stă suspendată într-o ceaţă caldă şi dulceagă. Mă scald şi eu în vaporii care sunt din ce în ce mai denşi şi mi se lipesc de piele. Lichidul umple aerul până când plutesc într-o senzaţie de siguranţă şi acceptare, înconjurată de

prietenii mei.

Chiar înainte de a mă cufunda într-un vis, îmi aduc aminte cuvintele rostite de holograma femeii sinucigaşe: „Se pare că nativii consideră geoingineria şi bioingineria drept două ramuri ale aceleiaşi discipline”. Bineînţeles, îmi spun, ameţită, bineînţeles că au construit un întreg sistem de peşteri în care vaporii determină schimbări în mintea lor şi le alină corpurile.

În visul meu, pătrund în alt nivel al oraşului de la miezul nopţii: un râu de gheaţă solidă, care nu e rece, se scurge într-un rezervor îngheţat, sub un cer împânzit de stele. N-am mai văzut stele decât o dată, pe Marea Ucigaşă, dar acestea tot cresc şi se micşorează, îşi schimbă poziţia, ard şi se sting. Timpul se scurge înapoi şi oraşe mari apar din tundră, fortăreţe sclipitoare impozante care înfruntă furtuni şi cutremure generaţii la rând. Oraşele acestea coboară în noapte, absorbind energia vântului necruţător şi râurile de apă şi lavă din subteran, apoi văd cum au fost construite bucată cu bucată. În faţa mea apare o întreagă civilizaţie geletă, după ce tocmai am văzut cum s-a prăbuşit.

Sunt martora progresului lent al istoriei, a transformărilor petrecute în societatea geletă cu mult înainte de sosirea oamenilor.

O prezenţă copleşitoare se infiltrează printre noi, cei adormiţi. Nu-mi dau seama dacă face parte din vis sau e în piaţa unde corpurile noastre atârnă în ceaţa solidificată, care mi-a lăsat dâre lipicioase pe piele.

Îmi dau seama că e lidera sau, mai degrabă, magistratul geleţilor, după felul în care îşi coboară cleştii şi ceilalţi geleţi îşi concentrează mintea. Magistratul se uită la toţi pe rând, ne cercetează inimile şi ne studiază poveştile, cu cârcei care ne alunecă pe piele şi pe oase şi pe zidurile pe care poate că am încercat să le ridicăm în jurul sufletelor noastre. Când ajunge la mine, mintea ei puternică mă sondează şi face inventarul. Urmează o pauză lungă, înfricoşătoare. Încep să mă îngrijorez – poate am eşuat, nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor sau am comis o greşeală. Mă panichez, chiar şi în somn, mă frământ şi mă contorsionez. Dar magistratul caută din nou în mine şi scoate la iveală o amintire pe jumătate uitată, din vremea liceului, atunci când Mark a vrut să mă prindă de braţ şi am fugit de el, apoi m-am şocat de atâta libertate, siguranţă şi absenţa curtezanului. Simt cum amintirea vrea să iasă la suprafaţă, să mă definească, dar devine a tuturor geleţilor, în somnul nostru comun.

Mă obsedează în continuare să aflu dacă magistratul mă îngăduie, dar atunci îmi dau seama de un lucru: oricine ar fi, a murit cu mult înainte să se nască străbunicii străbunicilor mei. Vizitatoarea nu e decât o amintire comună, păstrată vie în noi. Oare guvernul gelet e alcătuit numai din fantome şi vise?

În general, somnul meu nu e atât de agitat. Simt scurgerea lichidelor fierbinţi în subteran, ciclurile de apă şi lavă, şi percep viaţa planetei de jos, din adâncuri, până sus, în straturile superioare

ale atmosferei, de la început până la sfârşit. La un moment dat, zac pe un hamac mişcător şi simt deplasarea unui gheţar în noapte: constantă, nefirească, pură.

Fără un motiv anume, pentru mine toţi geleţii sunt „ea”, deşi nu ştiu dacă au noţiunea de masculin sau feminin sau una diferită. I-am întrezărit reproducându-se. Au multe tipuri de protuberanţe şi orificii, deci toţi dau şi iau ceva din ei. Iar bebeluşii lor sunt, la început, o masă amorfă într-o reţea fungică, dar acestea le ştiu numai din ce mi-au împărtăşit ei.

Turlele oraşului de la miezul nopţii se înalţă la sute de metri deasupra pieţei principale, construite dintr-un agat de cristal care cântă – pentru urechile mele de om –, când ies din adâncuri aburi încinşi. De câte ori merg în oraş, fac noi descoperiri uluitoare. O fântână îşi trage apa dintr-un strat acvifer adânc şi o aruncă sub forma a două bolţi încrucişate terminate în pâlnii care dispar în ziduri. O turbină gigantică se roteşte în adâncuri şi alimentează o sută de maşinării flămânde. O panglică de lavă curge neîntrerupt, destul de aproape de mine ca să-i simt fierbinţeala când trec cu paşi şovăitori pe bulevardul central.

Când nu sunt în piaţă, dormind printre geleţi, vizitez laboratorul unde se fierb aminoacizi care îi ajută să facă faţă celor mai recente evenimente climatice extreme, ca ploile caustice. Au construit în stâncă solidă un fel de centrifugă în care carapace special cultivate se rotesc cu o viteză atât de mare, că nici noile mele simţuri nu o pot

concepe. Când se opreşte, un gelet ridică una din „eprubete” cu mare grijă, ajutându-se de miile de cili care o manevrează cu fineţe.

Am descoperit până şi fundăturile unde se consumă viciile oraşului – groapa adâncă unde geleţii se întâlnesc ca să inspire praful rezultat din anumite rădăcini uscate şi măcinate, care îi face să viseze că fug de prietenii lor şi se rătăcesc în noapte. Sau nişele în care dispar, când cred că nu-i vede nimeni, ca să se conecteze la amintiri şi fantezii interzise dintr-un motiv sau altul: lucruri despre care toată lumea spune că e mai bine să fie uitate. Oricât insist, nu reuşesc să aflu ce anume e interzis şi cum.

În curând, cunosc mai bine străzile din acest oraş decât pe cele din Argelo. Ştiu unde să cotesc ca să ajung la pasajul care duce la un mic atelier unde geleţii au reuşit să repare nişte computere vechi şi pun muzică tristă din lumea mea. Sunetele coardelor şi tobelor mângâiate de degete moarte de mult răsună prin oraşul de gheaţă şi piatră de la miezul nopţii. De asemenea, ştiu unde e toboganul de gheaţă pe care alunec 40–50 de metri, de mi se face părul măciucă, drept în mijlocul unui festival cu marionete care joacă o scenă renumită: apariţia oamenilor la marginea luminoasă a zilei.

*

Oamenii coboară din navete şi *landere,* hotărâţi să calce pe suprafaţa acestei noi planete. Apoi cad cu toţii la pământ, seceraţi de durere.

Gravitaţia mai mare, aerul împuţit, lumina albă, toate îi fac să se chircească în poziţie fetală. Stau culcaţi, gemând, o eternitate. Unii nu mai apucă să se ridice. Majoritatea coloniştilor care au supravieţuit războaielor, accidentelor şi atrocităţilor de la bordul navei-mamă au murit la scurtă vreme după aterizare.

Departe, în noapte, geleţii se străduiesc să-i înţeleagă pe oameni: cum trăiesc, cum comunică, la ce lucrează. După ce câţiva dintre ei au încercat să exploreze noaptea, geleţii au fost nevoiţi să le doboare maşinile zburătoare şi să le distrugă vehiculele, dar au înţeles ce este vorbirea. Totuşi, deşi au reprodus o dată vibraţiile, nu le-au putut multiplica.

N-au cum să ceară sfatul magistratului, pentru că e mort de generaţii întregi şi, pentru ea, amurgul e în continuare tăcut, un spaţiu-tampon între noapte şi turbulenţele zilei.

Oamenii din Xiosphant nu au ştiut niciodată cât de aproape a fost oraşul lor de distrugere. Tânărul Tată e un vulcan latent, iar geleţii aveau multă experienţă în a controla astfel de vulcani. Nu ne-au putut înţelege, dar ne-au dezmembrat maşinăriile şi tehnologia noastră le-a spus o poveste despre fiinţe care construiesc şi omoară în permanenţă. Au venit cu tot felul de idei: oamenii invadează noaptea, lansând un proiect de terraformare extremă, comandând navei-mamă să arunce meteoriţi peste Oraşul de la miezul nopţii. În plus, dacă aşteptau prea mult, riscau ca Xiosphantul să devină prea bine protejat şi să nu-l mai poată

distruge.

Oraşul a supravieţuit pentru că geleţii au reevaluat abilităţile tehnice ale oamenilor. Au văzut că pierdem contactul cu nava-mamă şi nu avem metamaterialele necesare pentru a construi la bord alte sisteme de control, de protecţie împotriva intemperiilor şi altele. Ne-am dovedit ingeniozitatea când am inventat noi moduri de a produce hrană şi a elimina deşeurile, de a rezista în mediul acesta, însă tehnologia noastră regresa. Geleţii au observat că extragem metale – cupru, bauxită, cobalt – din munţi şi din meteoriţii doborâţi şi au văzut în ce fel le putem fi utili.

După multe vizite la hamacurile din piaţă, în care m-am hrănit din amintirile/ visele colective, mi-am dat seama că civilizaţia umană se bazează pe uitare. Dacă deţin o pereche de pantofi care au fost cândva ai tăi, atunci faptul că îi deţin se bazează pe uitarea ta. Oamenii sunt experţi în a depozita cunoştinţe şi a uita lucruri, motiv pentru care am văzut acest oraş de pe orbită, dar am îngropat dovezile existenţei lui. Nu-mi iese din cap ce mi-a spus Bianca atunci când i-am cerut amănunte despre Masacrul din Grădina Hidroponică: progresul ne cere să fim custozii trecutului, să eliminăm din istorie aspectele „neconstructive”. Nu ştiu dacă această capacitate de a uita îi face pe oameni mai puternici, mai autodistructivi sau şi una, şi alta.

Pe nava-mamă mai sunt materiale vechi de pe Pământ. Când găsesc drumul spre camera în formă de sticlă, cea cu computerul, extrag imaginile şi

filmele cu Nagpur. O numeau Capitala de Iarnă, dar pe înregistrările holografice se vede un cer roşu şi oameni îmbrăcaţi în haine colorate subţiri, de vară. Circulă pe alei şi linii care seamănă cu nişte filamente, atârnate sus, deasupra cupolelor strălucitoare şi stupelor de la sol. Dansează la unison, într-un fel de ritual al maturizării care presupune să încolăceşti o funie în jurul unui băiat de vârsta lui Ali; construiesc roiuri de robotei care plutesc în afara scutului climatic; mănâncă împreună pâine groasă şi legume pe care nu le-am mai văzut niciodată; trimit sonde în centrul Pământului, pentru a colecta energie geologică. Clipurile au numere în partea de jos care încep cu „2439”. Îmi dau seama că e un calendar arhaic. Apoi găsesc o hologramă etichetată „2527”, cu o familie din Nagpur: mama, tata, un copil zâmbăreţ şi neastâmpărat, toţi în ţinută *coolsuit* modernă, cu o emblemă pe ele. O persoană care nu se vede îi întreabă:

— Vă bucuraţi că plecaţi de acasă? Ce speraţi în urma acestei lungi călătorii?

Tatăl glumeşte:

— Sper că idioţii din Calgary nu-şi bat joc de canalizare, altfel o să fie o călătorie a naibii de lungă.

Mama îi dă o palmă uşoară peste braţ şi priveşte drept înainte:

— Sper că Partha îşi va face mulţi prieteni pe navă şi nu se va înhăita cu cine nu trebuie. Influenţa semenilor într-un mediu îngrădit e foarte nocivă.

Soţul ei îşi dă ochii peste cap, dar ea îl ignoră. Copiii lui Partha, sau poate nepoţii lui, vor trăi să vadă o nouă planetă. Sper să nu uite de unde au plecat.

Imaginea se tulbură. Nu voi şti niciodată ce s-a întâmplat cu Partha, deşi îmi pot închipui. Acum, că am văzut filmuleţele acestea, le pot transmite şi altora ca să nu dispară nici după ce se defectează motoarele navei-mamă.

*

Jean are tentaculul stâng rupt, iar geleţii nu-l pot vindeca, în ciuda biotehnicii lor medicale avansate. Poate ridica obiecte de dimensiuni mici cu celălalt tentacul şi regla aparatura subterană cu cilii. A lucrat la ferme, turnătorii şi canale de epurare a apei, dar munca fizică a extenuat-o; totuşi, are o personalitate potrivită pentru a-i învăţa pe alţii şi a le da sfaturi. De aceea o încurajează să petreacă timp cu mine. Îmi arată cum a călătorit pe un sloi în toiul unei furtuni de zăpadă violente, când s-a spart aflorimentul şi s-a produs o avalanşă de bolovani colţuroşi. Din punctul ei de vedere, i-au crescut dinţi zăpezii. A stat blocată şi a suportat durerea o veşnicie până când au reuşit s-o scoată prietenele ei de sub un bolovan. Suferă de o durere cronică în jumătatea stângă. Îmi arată avalanşa şi din perspectiva altor martori, care au văzut-o de la distanţă: muntele s-a crăpat şi bolovanii s-au rostogolit în cascadă. Jean îşi aminteşte dezastrul văzut şi de aproape, şi de la

distanţă, pentru că ea şi prietenele ei l-au privit retrospectiv de multe ori. Poate că îi face bine la recuperare.

Geleţii lucrează din greu, fără să fie răsplătiţi cu dolari pentru mâncare sau mărci, nici ameninţaţi cu recrutarea. În schimb, nu vorbesc despre altceva decât despre muncă. Toţi îşi împărtăşesc amintirile legate de activităţile lor şi ştiu cât de mult a muncit fiecare de când s-au întrunit ultima oară. Nimeni nu minte. Nu cred că sunt capabili de minciună.

Jean se mişcă altfel decât ceilalţi. Toată lumea îi cunoaşte povestea. După accident, a căzut într-o depresie cruntă din care nu a mai putut-o scoate nimeni, îmi spune un alt gelet, pe care l-am botezat River[12]. Stau cu River într-un fel de cantină şi mâncăm tocană de rădăcini care arată ciudat, dar are gust de friptură de fazan. Cleştele ei e larg deschis, ca să-mi pot extinde cârceii şi să-i împletesc cu ai săi. Încă nu m-am obişnuit suficient cu asta.

După părerea lui River, Jean nu era deprimată din cauza durerii, ci pentru că ceilalţi o tratau altfel decât înainte. De câte ori îşi transmiteau amintiri, chiar şi fără legătură cu accidentul ei, nu se puteau abţine să-şi reverse îngrijorarea, chiar şi mila faţă de ea, iar asta îi încreţea pielea de sub carapace. Toţi discutau între ei cum s-o ajute să-şi revină şi nu se puteau ascunde de ea. Îngrijorarea lor devenise o boală care lăsa urme lipicioase de otravă în fiecare gând şi dorinţă a lor, cât de

12 „Râu“, „fluviu“ (n. tr.).

neînsemnată.

Nu se întâmpla prima oară. Cu mult înainte ca oamenii să vină pe Ianuarie, un alt gelet a fost implicat într-un experiment tectonic eşuat. Savanta în cauză nu a suferit răni fizice, dar retrăia permanent teama şi durerea simţită când placa s-a deplasat şi s-a produs desprinderea – momentul în care şi-a dat seama că situaţia nu e sub control şi membrii echipei sale muriseră. Toţi au rememorat clipa când puterea a cedat în faţa neputinţei, dar amintirea nu era a lor, ci a ei. Au sesizat că e abătută de la accident şi au discutat întruna cum s-o înveselească. Aşa că i-au arătat amintiri liniştitoare, cu geleţi care scăpaseră de atacul unui bizon ori au rememorat ocazii fericite. Dar cu cât încercau s-o ajute mai mult, cu atât mai abătură era. Nenorocirea se hrănea din ea însăşi. Până la urmă, savanta s-a sinucis.

De data asta, cu Jean lumea încerca să se poarte altfel. Ştiau că e un suflet bun, mai răbdătoare decât mulţi, aşa că au pus-o să lucreze cu nou-născuţii, izolând-o de mulţimea de geleţi. Îi observaseră momentele de bunătate pe care şi le împărtăşeau din ce în ce mai des. *Eşti singura care poate face asta,* Jean ştia foarte bine că e manipulată, că toţi se dau peste cap s-o ajute, dar prefera să se împace cu gândul şi, oricum, îi plăcea noul loc de muncă.

Însă ceilalţi tot îi observă handicapul, oricât se străduiesc să n-o facă, şi Jean urăşte momentul când vede că fac linişte atunci când apare ea, felul în care le tremură tentaculele când se prefac că nu

văd ce e în faţa lor. De-asta îi place să petreacă timp cu mine: handicapul său e nimic, în comparaţie cu al meu. Când ne plimbăm împreună, pe ea nu o remarcă nimeni.

*

Nu ştiu de când sunt în Oraşul de la miezul nopţii, dar vechea mea viaţă e un vis suprarealist. M-am vindecat suficient ca să mă gândesc la un loc de muncă aici. Aş putea ajuta la culesul rădăcinilor sau larvelor din crevasele în care nu intră un gelet obişnuit. Sau aş putea ajuta într-unul din laboratoare, pentru că întotdeauna mi-a plăcut ştiinţa. Bianca obişnuia să spună că singurul scop al Xiosphantului era să menţină lucrurile şi tehnologia la acelaşi nivel şi din cauza asta savanţii xiosphanţi se confruntau cu o contradicţie, din moment ce adevăratul scop al ştiinţei este să facă progrese şi descoperiri. Dar ştiinţa geletă e diferită, presupune experimente care durează de generaţii întregi şi procese prea lente ca să fie studiate într-o viaţă. În plus, din cauza destabilizării climatice, principalul lor scop e protejarea generaţiilor viitoare. Își amintesc orice dezastru, aşa cum îşi amintesc orice experiment eşuat din trecut.

Când mă imaginez pe mine, nu mai văd o fată ruşinoasă, cu pometi înalţi, faţă rotundă şi păr negru, pieptănat pe spate. În schimb, sunt o colecţie de cârcei şi membre, mai mică şi mai puţin agilă decât geleţii obişnuiţi, dar la fel ca ei, în

aspectele importante. Nu mai observ că stau în întuneric perioade îndelungate, pentru că simţurile mele sunt legate de vibraţiile subterane, lungimile de undă invizibile ale radiaţiilor care văluresc în jurul meu şi mişcările celor din jur.

Sunt cu River într-unul din saloanele mai mici, unde căldura naturală a izvoarelor iese printr-un orificiu larg din mijlocul încăperii, şi mă simt confortabil într-o pătură de smocuri obţinută prin bioinginerie. Moţăi, tentaculele mi s-au împletit cu cele ale lui River, fără să facă schimb de gânduri, iar ea îmi trimite o amintire pe care probabil că i-am împărtăşit-o mai demult.

Sunt om, în Argelo, şi Bianca spune: „... datorită băuturii uimitoare pe care-o vei încerca acum pentru prima...”, apoi gustul de *amanuensis,* tenta dulceagă, delicioasă după atâta vreme.

Nu ştiu ce e mai dezgustător: s-o văd pe Bianca, să miros transpiraţia siropoasă care îmbâcsea aerul din Moaca Spartă sau să fiu expusă din nou vorbirii umane. Indiferent ce este, am o reacţie de panică pe care o percep ca pe-un vechi prieten uitat, odată cu agonia reînvierii unor părţi din mine pe care le-am adormit cu multă vreme în urmă. Îmi cer scuze şi mă retrag de lângă River. Trebuie să am grijă de mine însumi, cu propriile mele mijloace.

Nici nu am vrut să mă gândesc prea mult la amintirile din viaţa mea anterioară de când m-am obişnuit să trăiesc aici. În ultimul timp, când cineva reînvia o amintire cu familia mea, Bianca, Salonul Ilir sau mersul la Conacul Alb din Argelo, mă

blocam. Geleţii au învăţat să nu-mi mai vorbească de lucrurile acelea bizare, urâte, omeneşti.

Peste un timp, Jean şi eu stăm proptite de perete după ce am urmărit un teatru de păpuşi. Nici nu observ că cârceii mei sunt întinşi la maximum şi îmbinaţi cu ai lui Jean decât atunci când îmi transmite o amintire din vremea când o urmăream pe Bianca în Xiosphant şi am văzut-o întâlnindu-se cu Mouth într-o cameră plină cu puşti. Amintirea e acolo, proaspătă, nu mai veche de un minut: gâtul Biancăi ieşind din haina la modă, părul prins la spate, privirile furişe aruncate în jur, de parcă nu-şi dă seama cât e de uşor de urmărit, dorul meu apăsător când mă ascund de ea. Dintr-odată, sunt din nou naivă şi neschimbată, tânjind după cineva care mă crede moartă.

Îmi recapăt fermitatea şi aparenta forţă morală, mă înec cu propria respiraţie. Nu am împărtăşit de mult amintiri omeneşti, dar probabil că am împărtăşit foarte multe la început, când învăţam să comunic.

Îmi vine să mă smulg de lângă Jean, să rup legătura dintre noi. Dar nu vreau ca ea să transmită altora o amintire cu mine în postură de naivă hipersensibilă. Aşa că încerc să mă relaxez şi să diger momentul. Aleg să-l fac disponibil, ca să nu o pot condamna pe Jean, dacă se hotărăşte să mi-l dea înapoi.

Dar mă invadează alte amintiri omeneşti, una câte una: prima oară când era să mor pe Marea Ucigaşă; încercarea mea nereuşită de a evita să mă implic în invazia plănuită de Bianca; Patrula

Somnului care ne urmăreşte în timp ce în jurul nostru ţipă alarmele; Naivii Gheţurilor strigând în delirul lor.

Nu-mi mai pot controla respiraţia. Gâfâi fără să inspir oxigen. Ameţesc, îmi amorţesc membrele, vechea panică stârnită de amintiri revine. Nu suport să mă gândesc că am corp omenesc sau o voce care scuipă sunete pe care urechile de om le pot capta şi ingera. Am crezut că am făcut pace cu aceste amintiri.

Nu mă descurc atât de bine cum a sperat Jean. Atunci înţeleg: geleţii s-au decis să mă pună în situaţia aceasta. Îmi vor reaminti permanent cum e să fii printre oameni, până ce mă voi obişnui cu ideea fără să mi se taie răsuflarea, să amorţesc sau să le transmit înapoi gânduri furioase, diforme. Jean îmi arată o amintire fericită cu un gheţar până când nu mai tresar şi nu mă mai împotrivesc. Totuşi, una după alta, amintirile mă zdrobesc cu furia, dragostea şi teama lor şi mi se încreţeşte pielea, îmi bate inima nebuneşte şi simt o durere ca într-o criză provocată de lumină, însă mult mai puternică.

Pentru prima oară de când mi-au dat cârcei şi organe noi, vreau să le smulg din mine cu mâinile goale.

Jean vrea să înţeleagă de ce nu mai suport amintirile pe care eu însămi am ales să le împărtăşesc. Cum să mă explic ca să priceapă şi un gelet?

Îi transmit o amintire cu cel mai umilitor moment din viaţa mea. Nu acela când poliţiştii m-

au scos din Barul Public şi m-au obligat să urc un munte, iar eu am simţit că acela este sfârşitul meu, ci unul ulterior, când m-am îmbăiat în apa fierbinte din Salonul Ilir; când eram în siguranţă, dar ştiam că nu voi mai fi în siguranţă niciodată, caldă pe dinafară, îngheţată pe dinăuntru, spălată, dar murdară pentru totdeauna. Şi singurul lucru care m-a consolat în clipa aceea a fost să mă cuibăresc în amintirea pe care mi-o împărtăşise Rose, aceea când alergam prin noapte cu alţi geleţi pentru a construi ceva cu membrele noastre solide.

Îi arăt lui Jean, o dată şi încă o dată, cum amintirea aceea de împrumut m-a salvat din prăpastia în care mă prăbuşisem. Surprind exact momentul când uimirea a luat locul disperării.

Jean tot nu pricepe de ce chiar şi cele mai frumoase amintiri omeneşti ale mele nu-mi provoacă decât suferinţă. În ciuda a toate prin câte a trecut, crede şi acum că amintirile fericite ar trebui să te binedispună.

Puţin mai târziu, nu mă mai mir când un alt gelet, pe care îl botez Felice, vrea să-mi transmită o altă amintire pe care am împărtăşit-o mai demult.

Sunt la cămin. Bianca şi cu mine stăm şi învăţăm după ce ea s-a întors de la o petrecere sau un bal simandicos, care a ţinut-o departe de mine o eternitate. Mă uit în carte, încerc să mă concentrez, dar apoi ridic ochii spre ea şi constat că şi ea mă priveşte cu un surâs discret. Mă strâmb la ea şi o fac să chicotească, pe urmă râdem

amândouă.

Atât. Asta e toată amintirea. Felice scoate la iveală toate amănuntele, de exemplu, la început, surâsul Biancăi e trist, dar cutele din jurul gurii şi ochilor îşi schimbă apoi forma. Surpriza de pe faţa ei când mă strâmb, apoi chicotitul.

Mă crispez, dar Felice îmi arată deja o amintire reconfortantă cu zăpada care învăluie o câmpie de gheaţă, la kilometri distanţă de orice altceva.

Nu ştiu de ce vor geleţii să mă rănească în felul acesta. De fapt, bineînţeles că *ştiu.*

Mă trezesc că merg în toate locurile mele preferate din Oraşul de la miezul nopţii, lacomă de amintiri pe care vreau să le adun pentru ceea ce ştiu că va veni. Locul în care mi-au introdus organe noi, scoţându-mi un fragment dintr-un plămân, mă doare şi e prea solicitat. Simt un fel de încordare sub os şi sub piele.

Cobor din hamacul meu preferat din piaţă. Jean şi River, care au stat amândouă în apropierea mea, vin să mă viziteze. Îşi deschid cleştii, întinzând cârceii ca să-mi atingă pieptul. Mă pregătesc pentru o nouă amintire de când eram om.

În locul ei, însă, ele îmi arată un plan. Eu, cea de acum – cu cârcei vulnerabili pe stern, două tentacule ieşindu-mi din spate şi forme lipsite de contur pe abdomen – mergând pe străzile din Xiosphant, folosind darurile primite de la geleţi ca să-i ajut pe ceilalţi oameni să înţeleagă. În timp, recrutând alţi oameni care să devină asemenea mie, ca să formăm familii întregi de hibrizi care, la rândul lor, să-i recruteze pe alţii.

Intenţionează să mă alunge, să mă trimită *acasă.* Cu înfăţişarea aceasta, hidoasă în ochii oamenilor, fără apărare. Am ştiut că aşa se va întâmpla, dar nu eram pregătită, şi când încerc să mă văd prin ochii xiosphanţilor mi se face greaţă în miezul meu. Respir cu un zgomot uşor, care răsună monstruos după o perioadă de linişte atât de lungă.

MOUTH

Mouth căzu într-un fel de comă după ce geleţii îi arătaseră cum îi distruseseră pe Cetăţeni. Aşa dorise ea. Chiar încercase să intre în comă. Depusese toate eforturile să lase întunericul din jur să o inunde. Nu-şi putea aminti muntele de gheaţă umblător, ştergându-şi sângele astringent, fără să-i tremure mâinile. Nu putea accepta viziunile geleţilor, sau ce erau acelea, dar mintea ei nu avea ce face cu gheaţa aceea nocivă care distrugea o pepinieră de bebeluşi, decât să se revolte împotriva ei.

Cetăţenii n-au ştiut niciodată ce-au făcut. Au inventat mituri despre geleţi – servitori ai Elementelor, dinţii din fălcile întunericului etern –, dar poveştile lor erau despre ceea ce puteau face geleţii pentru oameni sau împotriva lor. Au rămas nevinovaţi în cosmogonia lor până în ultima clipă.

Mintea lui Mouth îi oferea treptat detaliile arătate de geleţi, ca şi cum ea n-ar fi fost capabilă să le asimileze deodată. Nu avea cum să-şi blocheze gândurile, nici măcar în somn.

Sophie nu fusese de faţă când îi fusese transmisă povestea despre focul-nopţii. Se ţinuse deoparte intenţionat. Dar veni în dormitorul lui Mouth mult mai târziu şi se ghemui sub hamacul ei, ca să nu fie decât o voce care se ridică din fundul camerei. Uneori, Mouth se întindea ca s-o tragă mai aproape sau s-o împingă, dar Sophie îi scăpa de fiecare dată.

Îi vorbi cu pauze, pentru că nu-i plăcuse niciodată să vorbească, nici atunci când nu avusese de ales.

— Conştiinţa geletă e de aşa natură, încât... Trebuie să înţelegi, trecutul e uniform, se bâlbâie Sophie de sub hamacul lui Mouth. Pentru geleţi, decizia de a nu distruge Xiosphantul este la fel de recentă ca aceea de a-i distruge pe Cetăţeni, deşi cele două evenimente s-au petrecut la distanţă de generaţii întregi unul faţă de altul. Pentru geleţi, au avut loc în acelaşi timp. Cred că au evoluat astfel pentru că trăiesc în întuneric veşnic, printre vânturi care acoperă orice sunet şi şterg orice scriere. Au lucrat sute de generaţii ca să stabilizeze clima modificând un tip de floră specială, dar, pentru ei, munca respectivă tocmai s-a încheiat.

Mouth nu-i răspundea lui Sophie decât mişcând din braţe şi din picioare.

— Oamenii nu ar fi supravieţuit pe planeta asta fără munca depusă de geleţi înainte de sosirea lor, continuă Sophie. Nu am fi rezistat mai mult de o generaţie sau două, apoi furtunile ne-ar fi şters de pe faţa pământului. Fermele rotitoare din Xiosphant, pescăriile şi livezile din Argelo n-ar fi

existat fără ei. Niciunul din lucrurile pentru care ne tot batem n-ar fi existat fără ei.

Sophie se sătură să vorbească, aşa cum se aştepta Mouth. Dacă s-ar fi urcat lângă ea în hamac şi ar fi încercat să-şi folosească noile apendice ca să-i comunice idei sau amintiri, Mouth s-ar fi temut să n-o lovească involuntar, chiar şi cu mâinile ei pacifiste. Dar Sophie nu se apropie. Mouth îi auzea respiraţia peste râcâitul motoarelor din piatră.

Mouth avea amintirile ei personale despre roiul albastru, oasele care s-au sfărâmat când a încercat să le adune, flăcările prea apropiate de obrazul ei. Aceasta era propria ei experienţă, iar acum, că se străduise din greu să o refacă pentru Barney, apoi pentru Sophie, nu o putea azvârli înapoi în groapa unde o ascunsese atâta vreme. Şi nu putea scăpa nici de amintirea tubului uriaş de gheaţă care arunca zloată otrăvitoare pe măsură ce se deplasa. Amândouă o făceau să vrea să se deconecteze de la realitate.

— Am tras cu urechea când te-ai întâlnit cu Bianca, pe vremea când voiai s-o păcăleşti să te ajute să furi cartea de poezie, rosti Sophie din întuneric. Ţin minte că ai spus: „Adevărul ar trebui să doară. Adevărul ar trebui să-ţi dea picioare-n fund. Minciunile nu fac decât să-l scoată mai repede la iveală”.

Mouth deschis gura, în cele din urmă:

— Ai fost mai atentă la mine decât am fost eu.

— Geleţii mi-au retransmis propriile mele amintiri. E prima oară când dau dovadă de

cruzime. Dar să ştii că m-ai impresionat. Şi chiar am vrut să te cred.

— Nu făceam decât să repet ceea ce auzisem de la alţii. Vorbe de-ale Cetăţenilor, lucruri auzite la întrunirile politice. Le-am combinat, le-am schimbat pe ici, pe colo.

— Aşa face toată lumea. Nimeni nu spune nimic nou, vorbi Sophie, apoi tăcu, dar nu voia s-o lase singură pe Mouth.

Ca şi cum Mouth ar fi luat nişte pastile otrăvitoare şi trebuia s-o vegheze până le elimina. Mouth încercă de câteva ori să-i spună că nu-i datorează nimic, dar Sophie se încăpăţână să rămână acolo jos, pe podea, respirând în linişte.

— Vreau să-ţi arăt ceva! rosti Sophie, după o pauză lungă. Cred că ţi-ar fi mai uşor să ştii de la mine decât de la un gelet.

Mouth înţelese ce voia să spună prin „să-ţi arăt” şi începu să protesteze, să-şi apere faţa şi gâtul cu coatele.

Dar Sophie îi ceru să se potolească şi scoase nişte zgomote liniştitoare. Îi atinse cicatricele de pe gât cu o palmă. Pe chipul lui Sophie căzu singura dâră de lumină care venea de la un furnal îndepărtat, iar trăsăturile ei rotunde îi părură lui Mouth mai calme decât oricând. Poate că, la un moment dat, au făcut schimb de locuri între ele. De data asta, Mouth era copilul speriat. Sophie o sărută pe frunte, făcând-o să lăcrimeze. Se pare că avea o rezervă de lacrimi interminabilă.

— Nu-ţi fie frică! spuse Sophie. Voi fi foarte blândă.

Mouth încuviinţă din cap.

— Bine. Fă-o!

Chipul lui Sophie tresări, dar Mouth realiză că, de fapt, ea era cea care tremura. Își impuse să se relaxeze.

Sophie se aplecă spre ea până când li se atinseră piepturile, apoi limbile ei se iviră şerpuind. Mouth se crispă din nou în ultima clipă, dar simţi mângâierea a 12 suprafeţe, ca nişte degete umede, mai discretă decât a geleţilor. Sophie îi ceru iarăşi să tacă. Faţa ei era atât de aproape, încât părea că are trei ochi şi răsuflarea ei se împletea cu cea a lui Mouth.

Când Mouth închise ochii, văzu un contur, o imagine, mai degrabă amintirea unei imagini, o umbră de impresie. Imaginea ba se limpezea, ba se estompa şi Mouth se trezi că se concentrează s-o vadă mai bine.

— Aşa, o încurajă Sophie. Las-o să te învăluie!

Mouth se lăsă pe spate în hamac, pentru ca Sophie să se proptească mai bine de ea. Îi simţi genunchii în jurul taliei, corpul cuibărit într-al ei, faţa lipită de a ei. Apoi intră în viziunea ei şi senzaţiile celelalte dispărură.

Sophie nu-i arăta o amintire, aşa cum se aşteptase ea. Se pregătise pentru o nouă pagină înfricoşătoare din istorie sau, mai rău, o felie din trecutul lor comun, văzută din perspectiva lui Sophie. În loc de asta, zburau amândouă, Sophie şi Mouth, pluteau deasupra norilor care, pentru Mouth, fuseseră limita superioară a lumii toată viaţa. Mouth se uită la Sophie, care aluneca

liniştită, cu priviri placide, de parcă ar fi făcut asta în fiecare zi. Sophie înălţă ochii, iar Mouth îi urmări privirea şi văzu cerul negru, presărat cu luminiţe. O oglindă rotundă le scălda în lumina reflectată de ea şi Mouth îşi dădu seama că era luna.

Cum de putem pluti aşa? vru Mouth să întrebe, dar acolo sus nu era aer.

Vocea lui Sophie veni de departe:

— Aceasta nu e o amintire. Doar o parte din ea este. Geleţii mi-au împărtăşit amintiri cu ei în maşini zburătoare, dar e la mijloc şi imaginaţia mea, care amestecă senzaţiile reale. Gândeşte-te că eşti într-o fantezie.

Printre ciorchini deşi de nori, Mouth văzu cum alunecă pământul sub ele. Era negru ca noaptea, pentru că se aflau deasupra zonei nocturne, iar norii nu voiau să lase să pătrundă nici măcar un strop de lumină printre ei. Mouth nu ştia cum de vedeau ce este acolo jos, dar asta făcea parte din logica visului, nu a realităţii. Trecură deasupra curburii planetei şi Mouth văzu o lumină orbitoare la orizont. Vru să se răsucească şi să zboare în direcţia opusă, pentru că lumina soarelui ar fi făcut-o scrum, dar Sophie mergea tot înainte.

— Nimic nu ne poate răni, murmură ea.

În vis, Sophie îi zâmbi uşor. Parcă erau două păsări zburând independent una de cealaltă, apoi se treziră în mai multă lumină decât văzuse Mouth vreodată. Vedea chiar şi printre nori cum sfârâie solul arid, terenul scobit de vânturi fierbinţi. Cum de reuşise Sophie să creeze imaginea aceasta, Mouth nu putea ghici, fiindcă geleţii n-ar suporta

lumina zilei, nici într-o maşinărie zburătoare, nici altfel. Atunci, Mouth privi în jos şi văzu formaţiuni de cristal strălucind şi pulsând: un alt oraş.

Sophie arătă în sus şi Mouth înţelese, în sfârşit, de unde luase ea imaginile acestea din zona diurnă, văzute de deasupra. O navă spaţială trecu exact deasupra capetelor lor: o siluetă argintie, ca un om proptit în coate şi în genunchi. Soarele îi picta învelişul străvechi în milioane de nuanţe de roşu şi albastru, înlănţuite într-un dans unduitor. Nava-mamă nu a încetat niciodată să aştepte, nu şi-a pierdut niciodată încrederea în oamenii care se târau în praful de dedesubt.

Cele două plutiră printre nori, ocoliră mici furtuni şi ieşiră şi intrară de mai multe ori din zona diurnă. Sophie îi făcu semn lui Mouth cu un deget şi se înălţară mai sus, până în întuneric, dincolo de limita atmosferei. Se ridicară sus de tot, deasupra navei-mamă, aproape de rocile galben-portocalii ale satelitului. Şi contemplară planeta Ianuarie, jumătatea luminată şi jumătatea întunecată, nu imobilă, ci în perpetuă rotire. Zona diurnă nu era doar roşie ca focul, ci avea vene albastre şi verzi, ca diamantele pe o mantie sclipitoare. Cea nocturnă avea textură de catifea, cu luciu purpuriu-închis. Din spaţiu, Mouth privea lumea de jos, covârşită de o emoţie necunoscută. O deranja în mare măsură că, privită de sus, Ianuarie era superbă şi avea o senzaţie tulburător de plăcută să vadă atâta lumină, în aparenţă, cu propriii ei ochi.

Începură să coboare lin, apropiindu-se imperceptibil de nori, apoi tot mai repede. Lui

Mouth era să-i scape un strigăt când ateriză pe stratul de nori, dar îl transformă într-un hohot de râs. Norii se căscară şi le înghiţiră. Fetele alunecară rapid în noapte, deasupra piscurilor şi canioanelor mai late decât orice alt drum. În cele din urmă, găsiră Oraşul de la miezul nopţii şi coborâră printr-un puţ de aeraj. Mouth se văzu pe sine într-o cămăruţă, cu Sophie culcată deasupra ei, apoi reveni în mintea ei şi deschise ochii.

Era lac de sudoare, iar Sophie parcă se lipise de ea. Nu voia să se retragă, pentru că inima îi bătea cu putere, sângele îi pulsa până la orbire, pielea recepta orice senzaţie. Sophie îi oferise un cadou incredibil, iar ea nu ştia ce să facă cu el. Își scoase braţele dintre genunchii lui Sophie şi o strânse în braţe cât putu de strâns.

— Am crezut că mă urăşti, îi şopti la ureche.

— Te-am urât, multă vreme, spuse Sophie, respirând sacadat. Dar tu eşti piaza mea rea. Bănuiesc că va trebui să mă obişnuiesc cu tine.

Copleşită de emoţie, cu lacrimi în ochi, Mouth se bâlbâi:

— Îmi… Îmi pare rău pentru Bianca! Îmi pare rău pentru tot! Aş vrea să fi murit odată cu Cetăţenii. Aş vrea să nu fi distrus miracolul creat de geleţi. Ar fi trebuit să fim mai atenţi.

— Bianca a ales singură, spuse Sophie ridicându-se, stând în genunchi pe coapsele lui Mouth. Mai mult nu ştiu. Dar merită să fie învinovăţită pentru greşelile ei. Am vrut să arunc vina pe tine ca să rămână ea pură în mintea mea, dar asta nu e cinstit faţă de ea. Te învinovăţesc şi

pe tine pentru greşelile tale, dar…

Mâinile lui Mouth le atinseră fin pe cele ale lui Sophie.

— Am crezut că, dacă repar ce-am stricat în relaţia cu Bianca şi cu ceilalţi… Am crezut că pot fi un om bun. Dar acum am impresia… nu ştiu. Am impresia că ar trebui să iau măsuri ca să nu se mai întâmple niciodată ce s-a petrecut cu Cetăţenii.

Sophie se înfioră de spaimă, de parcă Mouth sugera ceva drastic, poate răzbunare. Şi poate că avea dreptul să-i urască pe geleţi pentru că i-au omorât neamul care nu avusese nicio intenţie rea. Dar nu-şi putea scoate din minte imaginea calotei glaciare din care cădea o ploaie încinsă.

Mouth scutură din cap.

— Vreau să spun că oamenii trebuie să înţeleagă situaţia. Poate că ar trebui să devină mai mulţi ca tine.

— Geleţii mi-au spus deja că vor să mă trimită înapoi, să găsesc alţi oameni dispuşi să devină hibrizi. Dar eu nu vreau să plec. Doresc să rămân aici definitiv. Habar n-ai ce grozav e să poţi împărtăşi totul cu alţii!

Mouth nu avea să-i ierte niciodată pe geleţi pentru ceea ce făcuseră, deşi îi înţelegea. Ai putea confunda înţelegerea cu iertarea, dar răul neiertat te-ar lua pe nepregătite, ca un cârcel, exact în momentul când vrei să fii mai generos.

*

Sophie şi Mouth făcură turul oraşului, care era

plin de minunăţii, dacă îl percepeai cu simţurile lui Sophie. Mouth învăţă să-şi controleze teama, fie şi în mică măsură, când se apropiau geleţii de ea. Unele mâncăruri de-ale lor aveau un gust decent, dacă te obişnuiai cu textura mocirloasă şi marginile aspre şi greu de mestecat.

South tot mai voia s-o convingă să cedeze, să renunţe la umanitate şi să înveţe să perceapă frumuseţea, geografia de vis a acestui oraş. Să devină ca ea. Dar Mouth nu ar avea niciodată sentimente clare pentru geleţi, iar în amestecul emoţiilor sale s-ar strecura întotdeauna un dram de ură. În plus, mintea ei nu se putea deschide precum cea a lui Sophie. Dacă încerca să trăiască cu noile simţuri, pe lângă accesul dinamic la amintirile şi ideile altora, i-ar exploda capul.

— Chiar dacă mi-ar lipsi acest sentiment nociv, tot n-aş avea creierul potrivit pentru asta, încerca Mouth să-i explice.

— Aceasta e calea prin care te poţi asigura că nu se va repeta istoria. Ai spus-o cu gura ta!

Mouth scutură din cap. Amintirile îi apăsau în continuare pe partea superioară a şirei spinării.

— Vei găsi alţi oameni care să se adapteze, te pricepi să-i citeşti. Îi vei găsi pe cei care nu au nimic de pierdut, care au învăţat să asculte cu ambele urechi, ca să ştie când îi va doborî voinţa puternică. Oamenii pentru care Bianca era dispusă să moară. Îi vei depista şi le vei oferi o nouă şansă.

— Nu pot, zise Sophie. Experienţa mă va distruge. Gândeşte-te cât de silă ţi-ar fi ţie dacă s-ar apropia din nou de tine un gelet. Sila mea ar fi

de o sută de ori mai mare. Aşa m-aş simţi eu printre oameni. Chiar dacă aş fi ca ei. Dar cu înfăţişarea asta… aş dezgusta pe oricine m-ar vedea.

Mouth se obişnuise cu înfăţişarea lui Sophie. Faţa nu i se schimbase, ochii îi erau tot limpezi şi cercetători, gura, tot lată şi expresivă. Avea o piele protectoare peste umeri şi tors pe care ai confunda-o cu o piesă vestimentară, dacă nu te-ai uita la ea mai atent. Dar tentaculele care păreau s-o ajute să vadă pe întuneric şi cârceii umezi care-i creşteau sub claviculă şi se unduiau ca algele în mare ar fi fost greu de ascuns.

— Eu consider că eşti frumoasă! îi spuse.

Sophie se încruntă.

— Aş muri în clipa în care aş pune piciorul în Xiosphant.

Mouth ştiu că ceea ce avea să-i spună în continuare îi va schimba viaţa, poate i-o va ruina, atât cât a mai rămas din ea. Dar nu avea de ales.

— Te voi proteja eu.

Sophie o privi lung. Poate că nu ştia cum să aibă încredere în cineva a cărui minte era ca un seif imposibil de spart.

— Nu pot să mă bat încă, nici să trag cu puşca, adăugă Mouth. Şi ştiu că nu mi-am respectat întotdeauna promisiunile. Dar acum vorbesc serios. Te voi apăra cu preţul vieţii mele.

Sophie vru să-i răspundă cumva, dar se răzgândi. Nu mai spuse nimic cât ţinu turul oraşului, din care Mouth nu pricepu prea multe, din moment ce Sophie nu-i dădea lămuriri. Trecură

prin încăperi imense şi pe lângă gropi adânci, dar Mouth, deşi asimilă suficiente detalii ca să recunoască tehnologia foarte avansată, văzu mai degrabă tentacule şi picioare uriaşe mişcându-se în obscuritate.

Orice i-ar fi spus acum lui Sophie, ea tot nu i-ar fi răspuns, ca şi când ar fi călătorit înapoi în timp, pe vremea când erau două străine. Mouth încercă să-i spargă zidurile făcând glume pe seama ginului cu lapte pe care îl bea lumea cu îndârjire în Xiosphant, dar Sophie se mulţumi să scuture din umeri şi să meargă mai departe. Mouth se rătăci în câteva rânduri, însă ea o trase de mânecă de undeva din întuneric. În cele din urmă, se întoarse în hamacul ei, singură, doar cu nişte cutii de raţii alimentare. Una conţinea ciocolată veritabilă, mai amăruie decât se aşteptase ea.

Nu avea altceva de făcut decât să zacă acolo, asaltată de stafii. Citi o carte, două, apoi constată că i se vindecaseră zonele laterale ale capului şi le rase din nou, cu instrumentele dintr-o trusă medicală veche. Habar nu avea de când stătea acolo singură, însă când apăru Sophie, o făcu fără o vorbă. Tăcerea aceasta se prelungi atât de mult, încât Mouth aproape că uitase cum sună vocea ei.

SOPHIE

Nu mă pot întoarce în Xiosphant. Aş muri. Aş prefera să mă întorc în noapte şi să mor acolo îngheţată, decât să revin în oraşul care s-a străduit din toate puterile să mă distrugă. Mai ales cu

înfăţişarea aceasta.

Încerc că-i explic lui Jean: mă imaginez alergând în beznă, expusă intemperiilor, şi dau imaginii o aură cât se poate de reală. Asta o sperie pe Jean, care înclina spre sinucidere de multă vreme, dar ea îmi răspunde cu vechea idee: eu, plimbându-mă printre semenii mei din nou, fericită şi folositoare. Decizia e deja luată.

Dar cine a luat-o? M-am familiarizat cu societatea geleţilor şi le cunosc oraşul ca-n palmă – m-am întâlnit până şi cu magistratul lor –, dar tot nu ştiu cine îi conduce sau cum să-i determin să se răzgândească. Habar nu am în ce cred, pe ce principii se bazează hotărârile lor. Nu mă înţelege nimeni când pun astfel de întrebări. Le arăt prinţul şi Consiliul său Privat şi Cele Nouă Familii şi ei înţeleg că unii oameni sunt trataţi cu mai multă deferenţă decât alţii. Îmi răspund cu o amintire despre Jean, când a fost rănită de avalanşa de bolovani şi i-au adus mâncărurile preferate sau i-au pus o muzică elaborată, cu foarte numeroase variaţii de presiune.

Mă retrag de lângă Jean şi mă furişez în cele mai adânci şi mai fierbinţi niveluri ale oraşului, unde nu m-a dus nimeni, niciodată. Dacă există un lider, au un consiliu conducător, atunci aici, jos, trebuie să fie. Cercetez fiecare tunel, dar nu găsesc un sediu al puterii.

Apoi dau peste o încăpere largă şi stâncoasă, atât de fierbinte, că trebuie să-mi acopăr ochii. Îmi curge sudoarea pe faţă. În mijlocul ei, o masă de carne se zvârcoleşte într-o reţea lipicioasă. Sunt

copiii pe jumătate formaţi, pe care mi i-a arătat Rose atât de demult, flămânzi şi bolnavi şi acum, nedezvoltaţi din cauza toxinelor scurse prin gheaţă şi sol, cu cioturi în loc de cleşti şi membre subţiri, şerpuitoare, care ies din pielea moale, argiloasă. Le simt neliniştea prin cili, am senzaţia că noile mele simţuri percep o substanţă chimică pe care o elimină, iar povara disperării lor mă zdrobeşte. Sunt captivi, nu au niciun viitor, îi doare şi nimeni nu îi poate alina. Rose mi-a împărtăşit suferinţa lor, dar acum e altceva. Vreau să mă apropii şi să-i iau pe toţi puii în braţe. Nu pot să stau cu mâinile în sân în faţa nenorocirii lor, ar putea fi şi copiii mei. Mi-e din ce în ce mai cald, trebuie să plec de acolo, să mă întorc pe unde am venit, înapoi în liniştea răcoritoare.

Mai târziu, substanţa aceea chimică se infiltrează în mine şi imaginea puilor bolnavi nu-mi iese din cap. De fiecare dată, e mai rău.

Nimic nu se va schimba, dacă oamenii nu vor învăţa să fie ca mine. Îmi vin în minte proiecţiile climatice şi tendinţa crescătoare a graficului. Nu putem rezolva problema în timpul vieţii mele, nici în mai multe vieţi, dar trebuie să începem de acum. Sunt locuri în care geleţii nu pot merge şi lucruri pe care nu le pot face, dar oamenii pot.

Tratez această decizie aşa cum am învăţat să tratez panica stârnită de amintiri. Mă opresc şi îngădui emoţiilor mele celor mai primejdioase să se manifeste. Apoi merg înainte.

Unul câte unul, geleţii îmi transmit impresiile lor preferate despre mine. River îşi aduce aminte

că m-am oferit să fiu modificată, că nu am şovăit nicio clipă, deşi văzusem holograma aceea veche. Jean transmite momente de bunătate de care eu nu-mi amintesc, când m-am apropiat de ea ca să mă asigur că se simte bine. Felice evocă momente în care am râs la piesa despre oameni, jucată la teatrul de păpuşi. Geletul care, deşi fusese odată rănit de harpon, a venit şi când i-am adus pe Naivii Gheţurilor şi pe care nu l-am văzut de când m-am transformat, comunică o amintire cu mine ajutând nişte copii să traverseze o stradă îngustă. Un alt gelet a fost pe Marea Ucigaşă, când m-am împotmolit în gheaţă împreună cu Curierii Descurcăreţi, şi îmi arată cât de curajos m-am purtat.

La urmă, un gelet pe care nu l-am mai văzut prin oraş se apropie timid şi-şi desface cleştele pentru a-şi elibera propria amintire: eu, urcând pe Bătrâna Mamă, ca să-i mulţumesc că m-a salvat. Rose ţine cu grijă ceasul de la tatăl meu în vârful unui tentacul.

*

Mouth nu mai termină cu pălăvrăgeala când îmi iau rămas-bun de la toată familia. Călătorim într-o trăsură de forma unei seminţe, din rocă vulcanică şi un mecanism viu, prin tunele de gheaţă abrupte. Mouth e proaspăt rasă pe cap şi poartă costumul de protecţie. Al meu nu mi se mai potriveşte, aşa că sunt acoperită cu straturi de muşchi. Tremur, dar nu de frig, şi le împărtăşesc

celorlalţi cele mai urâte amintiri ale mele din Xiosphant: poliţiştii care mă târăsc pe stradă şi trag în protestatari, membrii Patrulei Somnului care ne ţintesc cu arma pe mine şi pe Bianca. Dar Rose şi ceilalţi ştiu deja cât de crud poate fi Xiosphantul, fiindcă prietenele lor au fost tranşate şi puse la prăjit de locuitorii lui.

Rose îmi tot aminteşte cum veneam s-o vizitez. Îmi arată cum m-a văzut prima oară, îmbrăcată în haine la modă, luate la mâna a doua, îngrozită, la un pas de moarte. Nu e prima dată când îmi transmite aceeaşi amintire, însă de data asta mă identific mai uşor cu perspectiva ei.

Sunt Rose şi văd un om tremurând de frig şi de furie. Omul procedează ca un animal, se încordează pentru a lupta sau pentru a fugi. Dar apoi face un lucru pe care nu l-a mai făcut niciun om de bunăvoie: îşi lasă capul pe spate şi-mi dă voie să-i ating pielea dezvelită cu tentaculele. Simt uimirea lui Rose, euforia ei, senzaţia că se întâmplă un fenomen denaturat şi, poate, extraordinar.

Când am ajuns în oraşul lor, Rose nu s-a arătat, pentru că atât de mult şi-a dorit să iasă toate bine, încât s-a temut ca prezenţa ei să nu mă copleşească. Dar împărtăşea şi ea impresiile celorlalţi despre mine şi contribuise la hotărârea unanimă că a venit vremea să mă întorc acasă.

Îi pun lui Rose întrebarea care m-a frământat de când am venit aici: în ce anume cred geleţii? Trebuie s-o repet de mai multe ori, dar până la urmă o înţelege, pentru că îmi arată o amintire

veche, cea mai veche dintre toate cele ce mi-au fost împărtăşite vreodată. Poate că nu e o amintire, ci o legendă sau câte puţin din amândouă. Îmi dau seama de vechimea ei după contururile netede, absenţa detaliilor senzoriale şi curgerea lină a evenimentelor, aşa cum îşi dă seama un om că o poveste a fost spusă şi respusă de un lung şir de oameni, pentru că e logică de la început până la sfârşit.

Cu multă vreme în urmă, înainte de prima civilizaţie pe care am văzut-o dezvoltându-se şi apoi prăbuşindu-se în viziunile gelete, toţi locuiau în vizuini risipite prin noapte, nu mai mult de o sută de geleţi într-o vizuină. Îşi împleteau cârceii când cineva voia să transmită şi altora ceea ce făcuse ori văzuse. Sau îi venea cuiva o idee pe care o împărtăşea tuturor, de exemplu, o metodă nouă de a culege rădăcini şi larve cu care să-i hrănească pe copii sau cum să-şi consolideze barierele împotriva alunecărilor de gheaţă şi avalanşelor.

Atunci s-a petrecut cea mai frumoasă poveste de dragoste. Doi geleţi care au crescut în vizuini diferite s-au întâlnit după ce o furtună violentă i-a îndepărtat de casă. Cei doi refugiaţi au devenit inseparabili, iar cârceii lor se împleteau ori de câte ori nu lucrau sau nu mâncau. Dormeau îmbrăţişându-se cu cleştii, în nişa lor acoperită de muşchi, acolo unde simţeau că trage un curent rece deasupra carapacelor lor. Au făcut schimb de vise şi amintirile clipelor când fugiseră de acasă din cauza furtunii li s-au amestecat până când au

ajuns să împărtăşească acelaşi trecut. Celorlalţi li s-a făcut silă, pentru că apropierea dintre ei nu putea fi un lucru sănătos, şi i-au exclus din comunitate. Cei doi au suferit foarte mult.

Ceilalţi au încercat să-i separe fizic, îl trimiteau pe unul din ei cu treburi în afara vizuinii. Până la urmă, cel mai bătrân şi mai răbdător locuitor al vizuinii a hotărât să vorbească cu amândoi deodată şi să afle exact ce fel de perversiune practicau – aşa, din doi, s-au făcut trei. Un melanj inextricabil. Ceilalţi se gândeau să-i evacueze pe toţi trei.

Ce anume i-a sedus, apropiindu-i în mod atât de nefiresc? O serie de proiecte pentru o roată de apă, folosind râul subteran pentru a opera o moară primitivă care să-i ajute să separe partea otrăvitoare a unor ciuperci ce creşteau în peşteri. Era o idee atât de complexă, încât un gelet nu o putea inventa singur şi transmite apoi celorlalţi. Ideea trebuia să prindă formă prin colaborarea a doi sau mai mulţi geleţi. Nu putea fi comunicată altora până nu era gândită măcar în linii mari. Îndrăgostiţii au descoperit fiorul, bucuria pe care o simţeau până în stomac, de a ţese o idee grozavă împreună. Un fel de extaz sălbatic, senzaţia de a-i ajuta pe alţii să-şi imagineze un lucru mai presus de ei înşişi.

Această poveste de dragoste bizară stă la temelia politicii sau religiei comunităţii de geleţi. Rose stăruie asupra fragmentelor celor mai ciudate, cum e cel în care îndrăgostiţii îşi prezintă invenţia în faţa celorlalţi sau tandreţea cu care

cuplul devine un trio. Percep ecourile legendei împărtăşite de nenumărate ori şi morala ei: a te uni cu alţii pentru a construi viitorul e cel mai sfânt act posibil. Munca e grea, niciodată nu va fi uşoară, dar visarea/ proiectarea colectivă e singura cale de a supravieţui şi ne defineşte drept o comunitate. Legenda circulă chiar şi în celelalte comunităţi care locuiesc separat de Oraşul de la miezul nopţii, împrăştiate în localităţi mai mari sau mai mici din zona întunericului.

Nu termină bine Rose povestea, că ne oprim. La orizont, văd stâncile colţuroase ale Bătrânei Mame înălţate deasupra stratului permanent de gheaţă şi o dâră zgârcită de lumină în spatele ei. Mijesc ochii cât pot, însă lumina arde în continuare.

PARTEA A ŞAPTEA

MOUTH

Sculpturile decorative ale Xiosphantului le aruncară priviri lacome când trecură dincolo de zidurile din cărămidă. Frontoanele ieşeau în evidenţă deasupra unghiurilor ascuţite de la intersecţia a două străzi, parcă provocându-i să spună că colţurile nu sunt pătrate. Mouth urase oraşul acesta dintotdeauna, dar acum fiecare pas o întorcea mai adânc în trecut. Mai întâi, partea umbrită, Mahalaua, cu fabricile şi depozitele în care participase la întruniri, apoi cafeneaua-salon elegantă unde lucrase Sophie – cu scânduri bătute la uşă, închis de multă vreme – şi *Calea Strâmba,*

unde băuseră votcă tulbure Curierii Descurcăreţi. Şipci metalice murdare acopereau ferestrele, iar pe dale răsunau bocancii Patrulelor Somnului, în timp ce oamenii dormeau în camerele lor umbroase. Dar patrulele nu se apropiară de ele, pentru că Sophie le simţea de la un kilometru cu aceleaşi organe pe care le folosise ca să descopere o fisură numai pe jumătate reparată în zidul orientat spre Bătrâna Mamă.

Sophie privea întruna la jaluzele, de parcă stăteau să se deschidă şi s-o înghită. Geleţii îi dăduseră o manta largă şi mucegăită care-i ascundea forma nouă a corpului, exceptând momentele când se agita şi i se zvârcoleau tentaculele pe dedesubt, lucru care se întâmpla tot timpul. Mouth purta costumul de protecţie, cam zdrenţuit, care accentua şi mai mult înfăţişarea ei de străină. Cerul începea să se lumineze pe măsură ce înaintau prin oraş şi lui Mouth îi plesnea capul după o perioadă atât de lungă petrecută în subteran.

— Mă vor diseca, spuse Sophie, dar vocea ei abia se auzi din cauza clopotului final care anunţa ridicarea jaluzelelor. Ne vor prinde şi mă vor diseca!

— Nici vorbă, o contrazise Mouth. Oraşul ăsta a încercat să te omoare o dată şi i-ai râs în faţă. Ai trăit o veşnicie în el ca o criminală condamnată şi nu te-au prins. Îl cunoşti mai bine ca oricine altcineva şi eşti prea deşteaptă pentru capetele astea pătrate. Dacă ar fi să te baţi cu întreg Xiosphantul, eu pe tine aş paria.

Sophie nu mai zise nimic.

Niciuna din ele nu pomeni de implicaţiile eternelor jaluzele sau de Patrulele Somnului, nici de semnele care arătau că Xiosphantul era şi acum aceeaşi hazna conformistă. Alyssa şi Bianca rămăseseră cu un singur vehicul şi câţiva oameni, cu care urmau să străbată tundra, iar Sophie şi Mouth se împăcaseră deja, atât cât era posibil, cu ideea că aveau să moară.

Încă un dangăt şi casele somnoroase îşi descoperiră ferestrele ca într-un căscat. Pe Mouth o sperie de-a dreptul viteza cu care oraşul devenea, din pustiu, brusc aglomerat. Oamenii se revărsau pe uşi, îndesându-şi dejunul în gură, grăbindu-se spre serviciu în salopete şi echipamente de lucru pe jumătate încheiate şi socotind cum să facă rost de toate tipurile de bani. Mouth şi Sophie se strecurau pe aleile cele mai înguste, printre umbre, ca să nu fie văzute – dar şi pentru că învălmăşeala bruscă de picioare şi braţe şi corurile de voci erau ca un asalt. Uitaseră cât de gălăgioşi şi urât mirositori sunt oamenii.

Sophie se tot frământa cum să-şi îndeplinească misiunea; cum va găsi pe cineva care să se uite la ea fără să urle sau să cheme poliţia – darămite cineva care să-i împărtăşească darul fără să fie cuprins de delir, aşa cum păţiseră Mouth şi Naivii Gheţurilor. Îi studia pe toţi cei care treceau pe stradă, privind în toate direcţiile.

— Oraşul ăsta aşa a fost gândit, să te facă să fii permanent sub presiunea timpului. Dar noi putem s-o luăm cu binişorul. Mai întâi, trebuie să-

mi găsesc nişte haine mai potrivite şi să facem rost de nişte dolari pentru mâncare.

Aveau o geantă de umăr cu raţii congelate şi nişte rădăcini cu gust de fazan – susţinea Sophie. Dar, la un moment dat, aveau să rămână fără mâncare. În plus, Mouth avea de gând să se îmbete criţă şi să ţină un priveghi intim pentru Alyssa. Nu se mai îmbătase de prea multă vreme.

— Şi ne trebuie şi bani ca să stăm undeva.

— Chitanţe de infrastructură, o corectă Sophie. Salonul Ilir e închis. Habar n-am ce s-a întâmplat cu Hernan şi Jeremy. Tata şi fratele meu Thom n-au vrut să mă accepte nici înainte de toate astea. Aşa că nu ştiu unde am putea merge, conchise ea, atingându-şi brăţara în formă de stea.

— Ştiu eu pe cineva, spuse Mouth, după ce se gândi puţin. O persoană pe care nu pot s-o înghit.

*

Străzile erau prea aglomerate, chiar şi pentru două stafii care se furişau pe alei laterale. Trecură pe lângă colegiul unde învăţase Sophie – în laboratoarele căruia probabil că vor diseca monstrul. Sophie îşi strânse mai tare mantaua în jurul corpului, îşi aduse umerii în faţă, aruncând priviri speriate în toate părţile.

În partea luminată a oraşului, ajunseră la un munte de moloz, pe locul în care Mouth ştia că fusese o clădire mare din cărămidă, cu ornamente industriale sofisticate. Nu părea să fi fost demolată controlat, iar asemenea clădiri sunt, de obicei,

durabile. Mouth se opri şi privi lung molozul, dar Sophie nu se arătă interesată de el, până când ajunseră la altul, din piatră albă şi grinzi de fier, apoi la altul.

— Ce fel de armă...? se miră Mouth.

— Nicio armă. Clima, rosti Sophie şi merse mai departe.

Mouth se tot rătăcea în aşa-zisa reţea de străzi şi suferea din cauza luminii. Până la urmă, ajunseră la fabrica de acoperişuri şi cuşca de sârmă din jurul biroului lui George Trezorierul.

— Mouth! N-am crezut c-o să-ţi mai văd mutra pocită vreodată.

George se sculă de pe scaun şi deschise o sticlă de apă neagră, apoi spuse:

— Cum de-ai reuşit să te întorci? Şi cine se ascunde în spatele tău?

— Ea e Sophie. S-au întâmplat multe. Aşa că... speram să recuperez nişte mărunţiş. Am lăsat multe lucruri de valoare la tine când a trebuit să plecăm din oraş ultima oară. Acum m-am întors pentru un timp şi vreau să mă stabilesc undeva.

Vorbitul în xiosphantă era ca o durere de dinţi. Trebuia să-şi muşte limba ca să nimerească construcţiile verbale corecte pentru George (manager) şi pentru ea (barbară).

— Mi se pare că tu îmi datorezi mie bani, şi nu invers, spuse George. M-aţi lăsat într-o situaţie foarte nasoală când v-aţi luat tălpăşiţa. Îi arestau până şi pe cei care au dat mâna cu voi, vagabonzii. Dar mai e ceva. Îmi ceri o favoare pe care am făcut-o deja altcuiva. Prietena ta Alyssa mi-a ţinut

acelaşi discurs şi i-am dat ei toate lucrurile de care m-am putut lipsi.

— Alyssa a trecut pe-aici? Când?

Mouth avu impresia că a îndesat-o cineva într-un tun şi a aruncat-o în celălalt capăt al oraşului.

— Cred că acum patru cicluri. George scutură din umeri. Opt Ciclamen după Roz.

— Am crezut că a murit. Nu-mi vine să cred că a supravieţuit dezastrului!

— La fel a spus şi ea despre tine. Că te-ai dus în zona nocturnă ca să mori.

— Cu toţii ne-am dus acolo ca să murim. Unii s-au descurcat mai bine la asta.

— Nu ştiu pe unde e acum. Nu ştiu dacă ai văzut grămezile de moloz, dar a trecut peste noi un ciclon. A venit brusc, a dărâmat câteva blocuri, pe urmă s-a dispersat. George oftă, deşi nenorocirea trebuie să fi fost profitabilă pentru afacerea cu acoperişul. Între timp, situaţia din Xiosphant s-a complicat, din punct de vedere politic.

— Ai purtat vreodată vreo discuţie în care să nu spui asta?

George luă un gât de apă neagră. Părea că se întreabă dacă merită să piardă nişte bani numai ca să scape de Mouth.

— Uite-aici!

Îi întinse un teanc de dolari pentru mâncare, chitanţe de infrastructură şi alte tipuri de bani lichizi. Mouth mai găsi la el o pălărie mare şi un poncho xiosphant care să-i acopere cicatricele de pe cap şi nişte haine mai ciudate – poate aceleaşi

pe care le purtase data trecută. Sophie îşi alese nişte franjuri pe care să şi le prindă la glezne.

— Consideră că ţi-am dat un avans! spuse George. S-ar putea să am o treabă pentru tine foarte curând, aşa că mai treci pe-aici.

Mouth vru să-i mulţumească, dar îi căzură ochii pe chipul de pe bancnota pentru mâncare. Asemănarea nu era perfectă, dar privirea era foarte bine surprinsă. Dacă ţinea bancnota într-o parte, se uita la ea cu convingerea că vor schimba faţa oraşului împreună. Dacă o privea de sus, parcă era furioasă pe trădarea ei. Le-ai fi putut urmări relaţia doar plimbând dolarul în diverse poziţii.

Bianca.

— Noua noastră viceregentă, îi explică George. Ţi-am spus, e complicat. Un guvern complet nou.

Mouth îi arătă bancnota lui Sophie, care se clătină ca şi când ar fi fost gata să leşine sau să cadă în genunchi. Mantaua i se ridică puţin în spate. Se holbă la ochii aceia şi purtă cu ei un dialog cu totul diferit de al lui Mouth. Apoi ridică privirea şi văzu că George o scrutează, încercând să ghicească despre ce e vorba. Își îndreptă ţinuta şi-şi şterse orice emoţie de pe chip.

— Trebuie s-o văd! rosti ea.

— Nu cred că e o idee bună, spuse Mouth, arătând spre George. L-ai auzit. E complicat.

— E Bianca!

— Hai s-o luăm pe rând! Dacă o găsesc pe Alyssa, ne poate da… George se uită pe fereastră şi înjură.

— Ascundeţi-vă! Acum!

Le făcu semn să se pitească după rândul de fişete cu infocristale din care aflase Mouth prima oară că Invenţia e ascunsă în seiful din Palat.

— Ce plăcere să te văd pe tine şi pe prietenii tăi! îi spuse George unui vizitator. Doriţi apă neagră?

— George, asta nu e o vizită de curtoazie. Şi nu-mi place că bei în timpul programului. Eşti în urmă cu lucrul.

Era o voce de bărbat, cu uşor accent argelan. Lui Mouth îi trebui un timp să-l identifice pe vorbitorul pe care nu-l mai auzise vorbind în xiosphantă.

— Nu vrem să devenim violenţi, adăugă el.

— Dash, de ce vorbeşti aşa? Palatul tău va avea o minunăţie de acoperiş din fier forjat. Lumea se va întreba dacă nu e prefabricat.

Mouth nu-l mai văzuse niciodată pe George atât de tulburat, nici măcar atunci când citase un slogan politic din greşeală. Nu, nu tulburat. Îngrozit. Terifiat. Nu că i-ar păsa de soarta lui, dar tot îi făcu scârbă.

— Suntem foarte aglomeraţi, din cauza ciclonului. Iar pentru voi lucrăm gratis.

— Nu lucraţi gratis, George! Faceţi muncă patriotică. Când te aud vorbind aşa, am impresia că nu apreciezi cinstea pe care ţi-o facem.

Sophie păşi în faţă. Voia să facă ceva. Să-l înfrunte pe Dash? Să-i tragă un pumn, ca lui Reynold mai demult? Să-l sugrume cu tentaculele? Mouth i se puse în cale şi şopti:

— Nu acum. Nu aici.

Sophie se ghemui la loc.

— Sigur că ne simţim onoraţi, spuse George. Ne faceţi o mare cinste.

Se auzi o pocnitură destul de puternică, urmată de scâncetul de copil flămând al lui George.

— Aşa, vorbi Dash, acoperindu-i vaietele lui George. Din câte am înţeles, firma asta poate primi chitanţe de infrastructură. Am dreptate? Perfect. Deci singurul mod prin care poţi primi alţi bani e prin aranjamente particulare.

George rămase fără suflare.

— Ştii, continuă Dash, mă întreb dacă n-ar trebui verificate aranjamentele astea. Ca să fim siguri că sunt legale.

— Dacă tot ai avut de gând să mă ameninţi cu o anchetă pentru fraudă financiară, vorbi George printre gâfâituri, de ce-a trebuit să-mi rupi piciorul?

După cum vorbea, îţi puteai da seama că Dash scutură din degete.

— Nu ştiu. Poate e de vină nostalgia sau dorul de casă. Pe lângă asta, durerea e mai convingătoare.

Dash vru să plece, apoi se opri şi zise:

— Încă ceva, George. Am auzit că te-a vizitat o prietenă comună.

— A vrut… aaau! Mi-a cerut ajutorul. Nu i l-am dat.

— Data viitoare când te întâlneşti cu un inamic al statului, anunţă-mă şi pe mine. Bineînţeles, de Alyssa ne-am ocupat noi. I-am construit o temniţă

specială sub Palat. Ce romantic… ca în cărţile cu poveşti care îmi plăceau aşa de mult. Pa, George! Ne mai vedem noi!

Ultima oară când o văzuse, Alyssa era mai liberă decât fusese vreodată. Iar acum zăcea într-o temniţă „romantică”. Mouth îşi dori cu disperare să mai fie capabilă să facă rău cuiva.

Ea şi Sophie aşteptară până se convinseră că Dash plecase, apoi ieşiră iute din ascunzătoare şi se grăbiră să-i dreagă piciorul lui George.

— Plecaţi! şuieră el. Mă descurc şi singur. Ne despărţim prieteni. Duceţi-vă şi să nu vă mai întoarceţi aici!

Aşa că îşi luară banii, inclusiv dolarii pentru mâncare, cu privirea aceea obsedantă, şi plecară. Arătau la fel de ridicole, Mouth cu pălăria ei mare şi Sophie cu gluga ei.

— Trebuie să o salvăm pe Bianca! spuse Sophie când ajunseră în stradă. E clar că o ţin prizonieră la Palat. Dash şi gorilele lui conduc, iar pe ea o folosesc drept lider-marionetă.

— Vorbeşte mai încet, zise Mouth, deşi era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să i-l ceară lui Sophie. Nu ştiu ce se întâmplă, şi nici tu nu ştii. Măcar acum ştim unde e Alyssa. Am aflat dintr-o experienţă foarte tristă că e imposibil să intri în Palat, dar fac pariu că temniţa asta nouă e altă poveste. Probabil că au construit-o în vecinătatea canalelor.

Sophie o privi fix, gândindu-se, poate, că avea s-o salveze pe Alyssa şi s-o lase pe Bianca să putrezească, din raţiuni egoiste. Era un sâmbure

de adevăr în asta.

— Lasă-mă să vorbesc cu Alyssa mai întâi! propuse Mouth. Avem nevoie de informaţii. Te rog, ţine-ţi firea, deocamdată!

Sophie vru să protesteze, dar se răzgândi.

— Bine, acceptă, scuturând din umeri. Du-te la prietena ta! Mă descurc eu cumva.

— Şi nu vei încerca s-o vezi pe Bianca?

— Nu, sigur că nu. Du-te şi fă ce trebuie să faci!

Aşa că Mouth o lăsă pe Sophie ascunsă într-o gură de ventilaţie dintr-un turn de cărămidă roşie şi plecă, sperând să le rezolve pe toate cu bine.

SOPHIE

Bianca a dobândit obiceiul de a-şi îndoi încheietura mâinii când ascultă pe cineva şi ochii i se apropie când strâmbă din nas. E cocoţată pe un şezlong împodobit cu frunze de aur şi poartă o haină purpurie care-i dezveleşte un umăr. Pe masa decorativă de lângă ea e un păhărel cu o băutură alcoolică în mai multe nuanţe de verde. E şi Dash prezent şi i se plânge că întârzie lucrările la noul acoperiş la Palatului. Bianca îi aruncă o privire exasperată.

— E important, spune ea. Ne trebuie un acoperiş mai solid înainte să vină încă un ciclon dinspre Tânărul Tată şi să rupă totul în calea lui.

Văzând-o pe Bianca din nou, inima îmi bate altfel în piept. Sentimentele mele trecute reînvie, de parcă zâmbetul şi vocea ei au puterea să

îndoaie lumina, să restructureze timpul, să reînnoiască totul.

— Nu aşa am crezut că îmi voi petrece timpul în Oraşul Mecanic, rosteşte Dash în argelană.

— Dar ce ţi-ai închipuit, Dash? râde Bianca. Că vei mânca prăjituri delicioase tot timpul? Că vei dansa dansuri complicate şi vei împrăştia petale de trandafir peste tot? Ard de nerăbdare să-mi răspunzi.

El scutură nervos din cap.

— Cândva eram îndrăgostit de sarcasmul tău. M-am gândit chiar să te iau de nevastă, ştiai? Ne imaginam plimbându-ne prin Piaţa întemeietorilor în mătăsuri şi dantele splendide, iar înaltul Magistrat ar fi oficiat cea mai pompoasă căsătorie pe care au văzut-o oamenii din acest oraş.

— L-am executat pe înaltul Magistrat, ai uitat? A fost un eveniment măreţ.

Probabil că e imposibil să te strecori în Palat, aşa cum a spus Mouth, dacă nu ai tentacule cu cili care se agaţă mai zdravăn decât orice clape mecanice. Am reuşit să mi-i ascund sub mantie chiar şi când m-am urcat pe zidul care protejează zona liniştită din spatele pieţei, în vecinătatea tarabelor. Am simţit gărzile plimbându-se pe dedesubt, le-am auzit pălăvrăgeala. Dacă ridicau capul şi mă vedeau, eram moartă. Am fost nevoită să mă opresc şi să mă lipesc de zid până m-am calmat. Dar n-am avut de ales. A trebuit s-o văd. Acum stau agăţată de pervazul ferestrei sale.

— Nu sunt făcută să fiu nevastă, îi spune Bianca lui Dash. Dar ne-am distrat, nu-i aşa?

Facem echipă bună şi suntem abia la început.

Dash vine la fereastră să se uite afară şi mă feresc la timp.

— Oraşul ăsta mi se părea adorabil când ne vorbea despre el boşorogul ăla care ne preda xiosphanta. Expresiile complexe, fiecare moment părea să aibă denumirea lui specială. Dar Xiosphantul adevărat nu e decât o coajă cenuşie şi deprimantă.

Nu trebuie să văd chipul Biancăi pentru a-mi da seama că se burzuluieşte.

— Vei învăţa să-l iubeşti cum îl iubesc şi eu. Şi poate atunci vei înţelege cum poţi să obţii ce vrei fără să urli şi să loveşti oamenii.

— Da. Poate, spune Dash şi se îndreaptă spre uşa dinspre camera cu margini aurite a Biancăi. Deocamdată, trebuie să mă duc să intimidez alţi comercianţi. Aş vrea să mai dăm o petrecere.

— O să petrecem când o să avem motiv de sărbătoare.

— Asta-i o idee barbară. Petrecerile sunt distractive numai dacă sunt improvizate. Ne vedem mai târziu!

Se sărută preţ de câteva bătăi lungi de inimă, apoi Dash pleacă şi închide uşa după el.

Am venit doar ca să aflu mai multe informaţii, cum mi-a sugerat Mouth, şi am aflat destule. Aşa că ar trebui să plec cum am venit, să mă furişez şi să pun la cale mişcarea următoare. Dar ea e foarte aproape de mine şi n-am crezut că voi mai avea ocazia să-i vorbesc, iar parfumul ei floral, răspândit în toată încăperea, îmi gâdilă simţurile. Poate că

acum, când pot comunica într-un mod absolut inedit, lucrurile se vor schimba între noi.

Sunt lângă ea înainte să mă simtă.

*

Mă vede şi i se taie răsuflarea. Expresia i se înmoaie, tuşeşte, scuipă şi începe să plângă. Paharul cu băutură cade şi nu se sparge. Se chinuie să respire, gura îi tremură spasmodic şi i se înroşesc ochii. Suntem amândouă înţepenite, parcă făcute dintr-un material casant, până când ea întinde mâinile spre mine şi mă îmbrăţişează. Îi pun capul pe umărul meu, atentă să-mi ascund tentaculele, şi plânge pe gâtul meu.

Nu vorbim o perioadă lungă. Mă inundă o emoţie pe care nu pot nici s-o numesc. Mi-am spus că am terminat-o cu ea, dar sentimentul se agaţă de mine cu dinţi ascuţiţi, adânc înfipţi în inima mea.

De data asta, rup eu tăcerea:

— Am crezut că ai murit. Am crezut că ai murit acolo, în noapte, sau când ai încercat să invadezi oraşul. Dar ai învins. Ai învins. Nu-mi vine să cred.

— Am avut mare noroc, îmi spune, printre suspine. Nici mie nu-mi vine să cred că trăieşti. N-am vrut ca ultima noastră conversaţie să fie chiar ultima. Eşti aici, întoarsă din morţi a doua oară, însă de data asta vreau să-ţi spun şi mai multe lucruri pe care n-am ajuns să ţi le spun. Nu mi-a venit să cred că ai plecat şi ne-ai lăsat acolo, pierduţi în mijlocul câmpiilor de gheaţă.

— Te-am rugat să vii cu mine!

Bianca se face că nu mă aude.

— Mi-ai promis că vei avea încredere în mine şi îmi vei rămâne alături pentru totdeauna. Şi pe urmă m-ai părăsit în pustietate. Dar n-am murit. Am reuşit să ajung acasă. Am învins.

Atât de mult am jelit-o în Oraşul de la miezul nopţii, încât am uitat cât de plină de viaţă e în realitate. Fac un pas înapoi şi mă uit la ea. Coafura în mai multe straturi, bijuteriile şi pudra de un albastru-verzui sclipitor din jurul ochilor nu pot distrage privirea de la ochii ei strălucitori. Ar putea cuceri orice.

— Am coborât versantul Vechiului Munte şi ne-am trezit în faţa oraşului, întins în faţa noastră. Ne rămăseseră doar un transportor şi 24 de soldaţi. Dar am luat oraşul prin surprindere. Ştiam că nu se aşteaptă nimeni să fie invadat dinspre noapte şi tâmpiţii şi-au închipuit că poate fi atacat numai când sunt ridicate jaluzelele, pentru că s-au obişnuit să creadă că ciclul somnului lor e natural. Patrulele Somnului au fost jalnice. Până când lumea şi-a ridicat jaluzelele, noi am intrat deja în Palat şi l-am luat prizonier pe prinţ. L-am omorât pe viceregent şi pe membrii Consiliului Privat şi am preluat conducerea.

Foloseşte sintaxa cea mai familiară, de parcă am fi verişoare prin căsătorie, nu viceregent şi răzvrătit. Pe sub cârceii mei se deschide o poartă lăuntrică la auzul vocii sale ca apa cristalină care curge din fântânile de marmură din Argelo, sub lumina parţială a soarelui, nu mai intensă decât

trebuie. Aproape că nu-mi pasă că îmi povesteşte cum au omorât atâţia oameni.

Aceasta e cea mai înaltă încăpere în care am fost vreodată, cu pereţi de patru-cinci metri, iar pe tavan, imaginea vibrantă a blazonului xiosphant, geleţi şi tigri îmbrăţişaţi.

Băutura o arde pe Bianca pe gât. Tuşeşte şi apoi îmi zâmbeşte, iar eu simt că mă înroşesc.

— Când eram la colegiu, îmi doream mult să fiu aşa, ca tine, îmi povesteai cum ai ieşit cu greu din zona întunecată a oraşului, pe când eu mă lăsam condusă de aşteptările altora. Erai atât de reală, Sophie, de parcă nu puteai să fii altfel decât tu însăţi. Poate că, în toată vremea asta, am încercat să descopăr fiinţa care sunt eu şi care nu poate fi altfel.

Aroma de portocală arsă a băuturii ei îmi copleşeşte simţurile. Percep intens un zumzet în încăpere, de obiect care se macină singur. Nu pot scăpa de fantezia stupidă că am mai primit o şansă de a fi cu Bianca şi că pot repara lucrurile dintre noi.

— Dar aţi învins, rostesc. Şi aţi preluat conducerea, nu? Şi aţi făcut reformele de care v-am auzit vorbind de atâtea ori, toate reformele pe care voiai să le aplici.

Bianca oftează şi îşi acoperă faţa cu palma.

— Am încercat. Chiar am încercat. Dar nu poţi schimba o parte dintr-un sistem fără să le dai peste cap pe celelalte. Fermele se rotesc după un orar strict, sincronizat cu ridicarea şi coborârea jaluzelelor, iar pompele de apă sunt sincronizate cu

fermele, dar şi cu perioadele fixe în care toată lumea spală. Iar canalizarea e sincronizată cu consumurile de vârf. Şi aşa mai departe. Te apuci să dregi într-un loc, oraşul se prăbuşeşte şi toată lumea moare de foame.

Nu ştiu ce să-i răspund. Toate lucrurile pe care mi le spune despre sistem le-am învăţat la şcoală până le-am ştiut pe de rost. Dar ea se poartă de parcă abia le-a descoperit.

— Una e să citeşti despre ele – râde şi îşi dă ochii peste cap când îmi vede expresia feţei – şi alta să încerci să faci schimbări. Între timp, am rămas cu foarte puţini luptători argelani care-mi sunt devotaţi mie şi lui Dash. În general, trebuie să mă bazez pe gărzile Palatului, care mă apără numai câtă vreme îl ţin pe prinţ prizonier într-un loc sigur. Mi-am ales singură oamenii, xiosphanţi inteligenţi, pentru poziţiile-cheie. Dar tot pe vechii birocraţi şi administratori sunt nevoită să mă bazez ca să-mi pun în aplicare hotărârile şi mi se împotrivesc la fiecare pas.

La început, când ne-am împrietenit şi Bianca scotea cărţi de istorie vechi din spatele bibliotecii colegiului şi îmi dezvăluia un alt fel de trecut mi se părea o putere magică. Dar acum mă întreb întruna dacă nu cumva lăsa intenţionat pe raft anumite cărţi care vorbeau despre crimele mântuitorilor, ca Masacrul din Grădina Hidroponică. Poate, dacă ar fi citit mai atentă, altfel ar sta lucrurile acum.

Bianca oftează.

— Pe urmă, după ciclonul acela îngrozitor,

toată lumea era speriată, iar oamenii înspăimântaţi tânjesc după stabilitate. Sophie, am nevoie de cineva pe care să mă pot baza şi aş vrea şi acum ca persoana aceea să fii tu.

Din balconul ei, văd un Xiosphant cum n-am mai văzut niciodată. Oraşul pare curat, cu acoperişurile lui bej şi carmin reflectând razele amurgului. Nici nu se vede zona avariată de ciclon, cu atât mai puţin alte stricăciuni. O strălucire din vârful Tânărului Tată aruncă o perdea luminoasă peste partea caldă a oraşului, dar când îmi răsucesc capul spre stânga lumina se disipează şi întunericul de depune treptat la poalele Bătrânei Mame.

— Nu-mi vine să cred că nu ai făcut nicio schimbare, spun, privind piaţa şi magazinele mari de pe Bulevard, turnurile de locuinţe care desenează conturul punctat al oraşului pe cer. Urma să le îmbunătăţeşti pe toate. Oamenii, prizonieri ai ciclurilor de ridicat-coborât jaluzele, acelaşi lucru repetat la nesfârşit, lumea tânjind după libertate. Urma să le schimbi în bine.

— Dă-mi timp pentru asta! Peste o generaţie, se vor vedea şi schimbările. Vom relua comerţul cu Argelo şi oamenii vor lua contact cu idei noi şi stiluri de viaţă inedite.

Întorc privirea şi mă uit din nou la Bianca: ţinută rigidă, glezne neastâmpărate, bărbia scoasă în faţă. S-a prins singură în capcana din acest Palat, iar sub masca impertinenţei sale i se ascunde frica, mai puternică decât atunci când era să ne înecăm în Marea Ucigaşă. A obţinut tot ceea

ce a crezut că îşi doreşte, iar acum abia se descurcă.

Nu vreau altceva decât s-o salvez pentru ultima oară, s-o salvez de ea însăşi, de parcă greşelile ei – delictele ei – sunt doar un pumn de dolari pentru mâncare al căror furt să-l iau asupra mea. Durerea creşte în mine până e prea mare s-o mai suport. Vreau s-o iau pe Bianca şi s-o duc departe de aici.

Dar asta nu se mai poate. Nu mai am decât un singur lucru pe care să i-l pot oferi.

— Am nevoie de cineva pe care să contez, iar persoana aceea aş vrea să fii tu, repetă ea. Nu ştiu cum de-ai supravieţuit, dar vreau să aflu toate amănuntele. Important e că te-ai întors la mine şi mă poţi ajuta să îndrept lucrurile. Dintotdeauna mi-am imaginat că voi face asta cu tine alături.

Îmi aleg cuvintele cu grijă:

— Am locuit în Oraşul de la miezul nopţii. Tot ce ţi-am spus înainte e adevărat. M-am întors aici pentru că am ceva incredibil de arătat tuturor oamenilor şi tu eşti cea cu care am vrut întotdeauna să împart totul. Ceea ce mi-ai spus acum, că nu poţi schimba sistemul nici. măcar când eşti la conducere… Te pot ajuta să-l schimbi. Am o soluţie pentru a schimba totul. Tu şi cum mine am putea, în sfârşit, să ne înţelegem, să nu ne mai rănim. Am putea avea o relaţie adevărată.

În vreme ce-i spun asta, am impresia că modelez un viitor în minte şi o invit pe Bianca să-i dea formă alături de mine. Cel mai sfânt act posibil. Mi-l şi imaginez întâmplându-se şi poate că

venirea mea aici a meritat riscul.

— Deci monştrii aceia din stupul de gheaţă ţi-au oferit o nouă teorie politică? Un instrument organizaţional? Mor de curiozitate.

Bianca se tot uită peste umăr spre uşă, de parcă se aşteaptă să se întoarcă Dash. Sau Nai, dacă a supravieţuit. Rămân în apropierea balconului, pentru că oricine ar veni, voi sări imediat pe fereastră şi apoi pe acoperiş.

Îmi strâng întruna mantaua în jurul corpului, ca să-mi ascund forma corpului.

— Trebuie să ştiu. De ce te sperie atât de mult ideea că geleţii ar fi ca oamenii? Ai vrut să te foloseşti de ei la invazie, de ce nu i-ai putea considera egalii tăi?

Bianca numără pe degete.

— De ce? Pentru că, dacă sunt oameni, atunci noi ce suntem? Invadatori? Mai are vreun rost lupta noastră, dacă nu facem decât să ne ciorovăim la marginea istoriei lor? Pentru că am mâncat carne de crocodil la câteva banchete. Pentru că n-am vrut s-o pierd pe acea Sophie pe care o cunoşteam – ştii tu care, fata aceea dulce, pasionată, care îmi lumina viaţa – şi mă speria gândul că ai deveni ceva ce eu nu aş putea înţelege.

Ar trebui să plec acum. Partea calculată din mine, cea care m-a ţinut, nu ştiu cum, în viaţă în universul acesta al morţii, îmi strigă să ies afară de aici. Totuşi, rămân.

— Nu te-am mai auzit niciodată recunoscând că ţi-e frică.

Mă duc înapoi la ea şi îmi zâmbeşte. Surâsul ei

are aceeaşi putere asupra mea ca de obicei. Simt cum mi se ridică centrul gravitaţiei.

— N-a fost necesar. Ai ştiut şi singură şi m-ai ajutat să-mi înving teama. Acum sunt aici. Ce voiai să-mi arăţi?

Ezit un moment în plus, apoi îmi las mantia să cadă. Bianca îmi vede cârceii de deasupra liniei gâtului veşmântului meu simplu şi mişcarea tentaculelor din spatele capului şi rămâne cu răsuflarea tăiată.

Trage aer în piept şi vorbeşte cu un glas gutural:

— Corpul tău… pe naiba… ce ţi-au făcut? În ce te-au transformat? Mai eşti om? Cum poţi suporta să fii… Îmi vine să vărs…

Nu-şi poate reţine zgomotele din gât. Îmi răsună în minte vorbele lui Mouth: „Eu consider că eşti frumoasă”, de parcă subconştientul încearcă să mă protejeze.

— Sunt tot eu, îmi pledez cauza. Nu m-am schimbat. Sunt tot Sophie.

Bianca scuipă şi se zbate, privind dincolo de mine.

— Nu. O, nu, nu, nu e mai rău decât mi-aş fi putut închipui. Te-au transformat în… e mult mai rău! Va trebui să te studiem. Plănuiesc să facă asta şi cu alţi oameni? Asta ai vrut să-mi arăţi, asta…? Eşti contagioasă? Vei încerca să mă infectezi şi pe mine?

— Nu, stai, mă bâlbâi, pentru că întinde mâna spre un cordon de catifea cu care va chema gărzile. Stai şi ascultă-mă, măcar o dată, Bianca,

nu ţi-am arătat ce-am vrut. Te rog, opreşte-te! Îţi promit că nu ţi se va întâmpla nimic. Nu ţi-aş face rău niciodată.

Aplecându-mă spre ea, caut o amintire liniştitoare; ceainicul pe care îl luam din oficiu şi-l ţineam pe măsuţa din camera de cămin, înainte de toate astea, când viaţa era simplă. Îmi amintesc de un moment când mi-a turnat ceai, o natură statică fragilă, şi încerc să-l reţin ca să i-l transmit şi ei.

Dar Bianca se zbate şi mă loveşte cu pumnul când o ating cârceii mei, iar eu nu mai regăsesc momentul şi nu-mi vine în minte altceva decât cum am urmărit-o din spatele Monumentul Războiului, după o barieră de valuri metalice deformate. Sar la episodul în care am urmărit-o până la o întrunire politică dintr-o cameră plină cu arme, pe urmă în Argelo, când am spionat-o dintr-un colţ, la o petrecere, apoi văd cum îi leagă cineva o mască în jurul capului în timp ce ea se pierde în mulţime. Şi apoi o văd cu Dash într-un club de noapte aglomerat.

— De câte ori m-ai spionat? M-ai pândit toată vremea…

Îi vine din nou să vomite.

Nu reuşesc să găsesc o amintire în care să nu o urmăresc de la distanţă. Inima mi se sparge în bucăţi şi cârceii îmi întind pielea gata să se rupă în efortul de a menţine contactul cu ea. Caut o amintire fericită şi…

… Bianca stă întinsă pe patul ei, lângă mine, în camera noastră din cămin, şoptindu-mi la ureche. Respiraţia ei îmi face pielea atât de sensibilă, încât

m-aş evapora dacă m-ar atinge şi, în clipa aceea, chiar mă atinge foarte scurt, iar eu simt un fior în acea parte din mine cu care nu mi-am îngăduit niciodată să doresc ceva, dar care se bucură de dorinţă…

… acum, aici, în Palat, Bianca mă împinge la o parte tocmai când îmi dau seama cât de periculoasă a fost ultima amintire, sentimentele pe care nu le-am recunoscut nici măcar faţă de mine însămi.

Bianca scoate un zgomot între răcnet şi urlet şi mă împinge cu atâta putere, încât mă trezesc în partea cealaltă a camerei.

— Te-ai vârât cu forţa în mintea mea şi… Stai acolo cu viermii ăia unsuroşi care-ţi ies din corp şi ai gânduri scârboase despre mine. Nu suport nici să mă uit la tine. Nu te-au transformat într-un monstru, ai fost dintotdeauna un monstru. Cum de nu mi-am dat seama?

Cuvintele Biancăi taie ca un desiş de muchii. Sunt în continuare paralizată, mă gândesc la dorinţa aceea pe care nu mi-am mărturisit-o nici mie. Bianca îmi strigă că sunt perversă, revoltătoare, hidoasă.

Mi se urcă tot sângele în cap şi mă înec, dar trebuie să pot spune ceva acum. N-am pândit-o – dragostea mea nu e egoistă – şi mă tem că am copleşit-o cu prea multe amintiri deodată. Încerc să-i ofer o explicaţie:

— N-am vrut decât să te salvez…

Umărul îmi ia foc. Durerea difuzează în braţul meu stâng, în jumătatea stângă. Un bărbat cu o

platoşă verde sclipitoare a apărut în prag şi a tras în mine cu un maser antic. Rana s-a cauterizat la contact, dar tot îmi curge sânge din umăr. Ţip.

Bianca îi strigă bărbatului să nu mă omoare, au nevoie de mine în viaţă. Mă trag în spate când le strigă şi gărzilor care dau năvală pe uşă să nu tragă dracului. Ajung la balcon, de acolo îmi făcusem deja planul cum să fug – pe balustradă, apoi pe acoperiş. Dar mi-a fost rănită carnea şi pierd sânge în continuare. Încerc să urc, dar alunec pe propriul meu sânge şi cad. Tentaculele mă salvează în ultima clipă, agăţându-se de zidul Palatului, şi cad în balconul de la etajul inferior.

MOUTH

Mouth coborî în canalul infect şi-şi croi drum pe sub Piaţa întemeietorilor şi tarabele din piaţa de legume, spre conducta nouă care, era sigură, ducea la latrina temniţei. Conducta era prea îngustă, aşa că începu să sape în mortarul din jurul uneia din bucăţile mari de piatră de la baza zidului temniţei. Cine a construit temniţa aceasta nouă a făcut o treabă de mântuială, probabil pentru că Dash i-a rupt mâinile că nu lucra destul de repede. Blocul masiv de granit se clătina pe măsură ce mortarul se fărâmiţa sub presiunea şpaclului de la centura lui Mouth, dar tot trecu o veşnicie până reuşi să-l scoată. Apoi se strecură prin deschizătura creată şi ieşi chiar prin closetul care duhnea exact atât de tare pe cât se aşteptase. Împinse la o parte scândurile putrede din partea de sus a scaunului.

Temniţa cu o singură încăpere avea un singur prizonier. Alyssa avea la gleznă o cătuşă legată de un lanţ prins de perete cu un piron.

Îi atârna pielea pe faţa suptă şi stătea mai mult chircită. Făcu un efort ca să-şi poată concentra privirea asupra lui Mouth.

— Arăţi ca o vomă proaspătă, îi şopti Mouth. Nu te mişca!

Scoase o pilă din trusa de scule şi începu să pilească lanţul de la gleznă.

— Hotărăşte-te! hârâi Alyssa. Mă părăseşti, pe urmă te întorci la mine.

— Ţine-ţi gura şi lasă-mă să lucrez!

— Abia aştept să aud cu ce explicaţii îmi vii.

Vocea Alyssei suna ca o piatră zgâriată de un lemn putred. Nu că eu n-aş avea o parte de vină în povestea asta de tot rahatul. Am crezut în Bianca – serios, chiar am crezut. Am petrecut o groază de vreme încurajând-o să se impună, după ce ne-ai lăsat de căruţă. Să devină un lider extraordinar, aşa cum îi era destinat. Cred că mi-am greşit socotelile. Nici nu i-am omorât bine pe ăia din guvern, că dintr-odată n-am mai fost „de încredere”. Căcat! Sunt cea mai de încredere persoană din lume.

— Ssst! făcu Mouth. O să ai destul timp să-mi explici ce vină am avut eu în povestea asta după ce ieşim de-aici.

Alyssa scutură din cap.

— O să mă părăseşti din nou.

— Nu.

Mouth tăiase cam jumătate din lanţ şi nu schimbase mâna decât de trei ori. Ambele îi erau zdrelite bine şi pulsau.

Atunci a început să sune alarma. Nu în temniţă, ci din Palatul de deasupra. Mouth trase o înjurătură. *Sophie!*

— Trebuie să plec, spuse. Îţi las pila. Cobori prin budă, ajungi la o gaură unde a fost un bolovan pe care l-am scos şi de acolo, în canal.

— N-a trecut niciun minut de când mi-ai spus că n-o să mă părăseşti.

Mouth se opri cu un picior în closet şi oftă.

— Am o datorie. Sunt garda de corp a lui Sophie, care e o idioată. Dar mai e şi viitorul omenirii, ca să zic aşa. Treci la pilit lanţul.

Mouth pierduse deja prea mult timp. Alarmele urlau, bocancii tropăiau pe trotuarul de deasupra. Se lăsă înapoi în canal, încercând să ghicească ţeava care ducea la toaletele de lux. Alese una şi trase un ciocan în armături, până făcu o gaură. Bine că alarmele şi răcnetele acopereau loviturile ei neîndemânatice.

*

— Nici măcar nu mai e om, rosti Bianca. A intrat în camera mea şi m-a atacat cu un soi de puteri psihice. A fost oribil! Trebuie s-o prindem vie, dacă putem.

Pe Mouth o impresiona mirosul plăcut al Palatului, de pin proaspăt tăiat, mai puternic decât zemurile de canal pe care le împrăştia ea pe podea (făcută dintr-o piatră atât de moale şi caldă, că-i venea să se culce şi să se odihnească pe ea un pic). Sala Consiliului Intern avea pereţi sclipitori făcuţi dintr-un material care semăna cu sticla, dar nu era sticlă, iar mobilierul era o combinaţie de lemn lucrat manual, oţel şi plastic prelucrat la maşină. Aparate antice superbe, unele de pe nava-mamă, acopereau toate suprafeţele.

Hărmălaia se auzea de la etaj, dar ţipetele veneau de pe holul exterior care înconjura etajul.

— E aici, jos!

Mouth fugi în direcţia din care se auzeau vocile.

Sophie se făcu mică sub mantaua largă, între doi stâlpi, flancată de gărzi ca să nu poată scăpa.

Își ţinea umărul cu o mână, de parcă ar fi fost rănită. Exact când privirea lui Mouth o întâlni pe a ei, toate gărzile o zăriră pe ea.

Mouth îi făcu semn lui Sophie să rămână pe loc, apoi fugi la cea mai apropiată fereastră, producând cât mai multă agitaţie alunecând pe podeaua lustruită. Primele două gloanţe o ratară, dar al treilea o atinse în umăr, transformându-i braţul drept într-un element de decor. Al patrulea o lovi în picior. Spera ca diversiunea s-o fi ajutat pe Sophie să scape, oricât de improbabil suna.

Când începu să sângereze pe covorul scump, îşi aminti când Curierii Descurcăreţi încercaseră să intre în afacerea cu covoare importate, lucrând cu o comunitate de ţesători care aveau un atelier în Groapa din Argelo şi pretindeau că folosesc tehnici împrumutate de pe Pământ. Curierii târâseră o grămadă de covoare până în Xiosphant, numai ca să afle că erau nişte preşuri ordinare vopsite de cineva suficient de priceput să păcălească nişte ţărănoi. Măcar acum sângele ei murdărea o antichitate veritabilă, ceea ce însemna o mică răzbunare din partea ei, chiar şi după moarte. Nimic nu avea să scoată sângele din covorul acela.

— Of, ce… făcu Bianca, care stătea deasupra ei într-o rochie purpurie, care-i dezgolea un umăr. Mouth! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Se întoarse spre garda cea mai apropiată şi adăugă:

— Spălaţi-i rana şi pansaţi-o, apoi duceţi-o în temniţă! Vreau să aflu tot ce ne poate spune despre monstruozitatea asta.

Bianca se aplecă suficient ca Mouth să-i vadă ochii injectaţi şi ridurile lăsate de insomnie. Arăta la fel de prematur îmbătrânită ca Mouth.

— Ar fi trebuit să ştiu că o să apari şi tu, după ce mi-a intrat în casă hidoşenia asta. Vreau să ştii că am distrus cartea aia de poezii tâmpite cu prima ocazie care mi s-a ivit.

La început, Mouth nu ştiu la ce se referă, apoi îşi aminti de Invenţie. Vru să scuture din umeri, dar nu putu din cauza glonţului. Nu putu nici să tragă suficient aer în piept ca să-i spună că acea „hidoşenie" era singura care o iubea cu adevărat. Sau că Bianca nu avusese nicio problemă în a se folosi de legătura ei cu nativii de pe Ianuarie în manevrele ei geopolitice. Pe vremea când trebuia să-i spună exact ce voia să audă, trăsese suficiente guri de aer ca să-şi mascheze adevăratele intenţii, dar acum o durea în piept ori de câte ori inspira, de parcă plămânul i-ar fi fost învelit în sârmă ghimpată.

*

Alyssa îşi dădu ochii peste cap când Mouth ateriză în temniţă în patru labe şi gărzile o legară cu un alt lanţ.

— Ai zis că te întorci, trebuie să recunosc.

Gărzile plecară şi încuiară uşa.

Mouth tot nu putea respira. Îi curăţaseră rănile şi aplicaseră un agent cicatrizam, dar una o durea de parcă glonţul ar fi rămas înăuntru. Scoase un hârâit de astmatic când încercă să vorbească.

Alyssa se asigură că plecaseră gărzile, apoi scoase pila ascunsă în mânecă şi se apucă să-i pilească lanţul, care mai avea puţin şi ceda.

— Nu-i bună de nimic pila asta! Ce s-a întâmplat cu aia bună pe care o aveam? Aia cu suprafaţă de fier întărit. Tu ai folosit-o ultima oară.

Mouth nu reuşi să tragă destul aer în plămâni ca să-i răspundă, dar, sincer, nu ştia nimic de soarta pilei respective. O pusese în geanta cu haine când mai erau în Argelo, poate.

— Nimic nu eşti în stare să păstrezi, bombăni Alyssa pilind mai vârtos. Nu pot să las nimic la tine! Orice-ţi dau pe mână pur simplu dispare.

Încă o tură de pilit şi lanţul cedă.

Când era până la jumătate în closet, se opri şi se uită la Mouth, care stătea pe podea cu braţele în jurul genunchilor şi se chinuia să respire.

— Mă laşi iar baltă. *Din nou.*

Mouth încercă să spună că-i pare rău. Venise în Palat ca s-o salveze pe Alyssa, nu ca s-o lase singură în noapte.

— Dă-mi un singur motiv pentru care n-ar trebui să te las aici. Sau măcar o jumătate de motiv. M-am săturat până peste cap de tâmpeniile tale!

— Nu mai ai… niciun prieten, îngăimă Mouth. Au murit… toţi.

— Corect. Nu te mişca, tembelo!

Mouth leşină în timp ce Alyssa îi pilea lanţul.

O serie de bătăi ritmice pe obraz făcură să-i pulseze rana din umăr. Înţelese că nu mai avea lanţ în jurul gleznei. Se ridică, împleticindu-se, în

picioare.

— Nu avem prea mult timp, îi spuse Alyssa. Când îşi vor da seama că am fugit, vor observa şi dezastrul pe care l-ai lăsat în closet. Frumoasă treabă, n-am ce zice!

Alyssa o ridică pe umăr şi o ajută să alunece prin conducta alunecoasă care mirosea a generaţii întregi de diaree. Mouth îi şopti la ureche cu glas stins, hârâit:

— Putem – o pauză lungă – *s-o* luăm de la zero?

Nu primi răspuns decât mult mai târziu, când se prăbuşi pe un pat, într-o cămăruţă închiriată de Alyssa deasupra unei tăbăcării din Mahala. În timp ce-i înfigea un ac în plămân, Alyssa îi spuse:

— Nu există *s-o luăm de la zero.* Poate s-o luăm de la început.

Mouth încuviinţă din cap ca argelanii.

— Deci eşti garda de corp a lui Sophie acum?

Mouth încuviinţă a doua oară.

— Trebuie s-o găsesc.

Respira ceva mai uşor acum.

— Of! Fata aia! se plânse Alyssa. Încep să cred că suntem piază rea una pentru cealaltă. Bine, fie! A trecut o vreme de când mi-am riscat viaţa pentru o cauză pierdută. O să-mi povesteşti totul când poţi vorbi.

— Bine.

Mouth leşină din nou.

*

Când îşi recăpătă cunoştinţa într-o cameră jegoasă, cu jaluzelele trase, se aşteptase ca Alyssa să fi plecat. Dar o văzu la o măsuţă de plută, desfăcându-şi cătuşa de la încheietură, şi asta fu o surpriză foarte frumoasă. Îi zâmbi şi i se răspunse cu un zâmbet, apoi îi luă mâna într-a ei. Mouth îi strânse palma, ca un talisman care-i promitea siguranţă, mântuire sau că nu avea să moară singură.

Mouth trase o gură de aer adâncă, miraculoasă.

— Când am crezut că ai murit, am pus la cale un priveghi pe cinste. Aveam de gând să beau până cad sub masă şi nu mai văd nimic în faţa ochilor.

Alyssa pufni.

— Nici eu n-am avut ocazia să beau în cinstea morţii tale. Ţi-aş fi organizat un priveghi nemaipomenit: prăjiturile alea scârboase care îţi plac, băutură scumpă pentru feţe simandicoase şi poate nişte copii care ştiu să cânte şi să facă pe întristaţii.

— Al tău ar fi fost mult mai grozav! Aveam de gând să plantez câteva zeci de bombe în oraş, în cinstea carierei tale de copil piroman. Munţi de mâncare, inclusiv feliile alea crocante scârboase de porc-cactus, litri de votcă tulbure. Tot oraşul ar fi leşinat.

— Du-te dracului! Al tău ar fi fost cel mai reuşit din istoria priveghiurilor.

Alyssa o împunse cu degetul în picior, apoi adăugă:

— Flori, parade şi aruncătoare de flăcări. Aş fi ţinut un discurs, zicând lumii că ai fost prea proastă ca să trăieşti, dar prea tâmpită ca să mori de cuţit sau glonţ, ca toată lumea.

În timp ce vorbea, Alyssa se aplecă, o cuprinse pe Mouth cu braţul pe după umărul sănătos şi se lăsă cu grijă pe pieptul ei. Mouth auzi un oftat de o tandreţe aproape imperceptibilă.

— Priveghiul tău s-ar fi terminat cu o mie de morţi, îi spuse.

— Pfff! Al tău ar fi dus la dispariţia omului.

Alyssa se lipi mai mult de ea, până când toate zonele sănătoase ale lui Mouth fură cuprinse de braţe şi picioare.

— Dar acum cred că trebuie să bem fiindcă am rămas în viaţă, ca nişte fiinţe plictisitoare ce suntem.

Adormiră una în braţele celeilalte, ca în vremurile de odinioară.

SOPHIE

Îmi văd faţa peste tot: un portret teribil, tipărit cu dungi de cerneală la tiparniţa veche a Palatului. Dar mă recunosc în el. Bianca ţine un discurs în Piaţa întemeietorilor, în acelaşi loc în care predecesorul ei anunţase reducerea creditelor medicale şi provocase o revoltă.

— Am fost invadaţi de un rău care ne-a urmărit din noapte, spune ea mulţimii.

În spatele său, prinţul arată palid şi suferind din cauza luminii.

— O creatură pe care nu am mai văzut-o niciodată a învăţat să ne imite forma umană. Poate arăta ca o femeie frumoasă, dar nu o lăsaţi să se apropie de voi, pentru că simpla ei atingere vă va omorî.

În jurul meu, mulţimea scoate ţipete ascuţite. Îmi strâng gluga, ascunzându-mi faţa. Nu mă pot abţine să nu-mi aduc aminte când m-a înghiţit aceeaşi mulţime şi îmi imaginez ce-mi vor face dacă mă vor găsi.

Apoi închid ochii şi îngădui sentimentelor să mă învăluie înainte de a-mi reaminti că acum nu sunt prizonieră. Sunt puternică şi pot urca pe orice suprafaţă şi simt pericolul apropiindu-se înainte de a mă percepe el pe mine.

Mă tot gândesc că, dacă aş fi reuşit să-i arăt Biancăi amintirea aceea cu noi bând ceai, când eram prea tinere ca să înţelegem ceva, altfel ar fi stat lucrurile. Ceainicul era ca un soare inofensiv, radia căldură, dar nu şi lumină, şi ne adunam în jurul lui, bârfind şi născocind poveşti despre ce vom face când vom fi libere.

Când plec din piaţă, îmi agăţ mantaua de metalul ruginit al unei balustrade vechi, dezvelindu-mi corpul pentru o clipită. Nu cred că m-a văzut nimeni, dar mă ascund pe o alee încărcată cu rufărie zdrenţuită şi mă caţăr pe un perete cu vârful tentaculelor. Când dau colţul, escaladez o streaşină şi mă pitesc pe un pervaz fărâmicios, acoperit cu îngeri ciopliţi cu laserul, în vreme ce pe dedesubt lumea se plimbă.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceainicul. Amintirile

mai vechi nu mi s-au limpezit graţie darului meu şi nu pot rememora decât amintirile pe care le am. Aşa că ceainicul există în momentul acela şi în alte câteva. Poate că l-am spart, poate s-a pierdut, poate e şi acum într-un dulap din colegiu. În amintirea mea, e ornat cu albăstrele şi are o crăpătură subţire acolo unde se uneşte cu capacul.

Mă adăpostesc în cea mai încinsă zonă din oraş. Aluminiu ondulat corodat, fierbinte la atingere, chiar lângă obrazul meu. Mă ascund acolo, transpirând şi sufocându-mă, când bate al 12-lea clopot, apoi clopotele de retragere şi, în sfârşit, cele pentru trasul jaluzelelor. Umărul mă arde şi acum şi mi-e frică să nu se fi infectat. Am fost o mare proastă. Geleţii contează pe ajutorul meu, dar eu îmi tot irosesc viaţa pentru Bianca. Numai asta ştiu să fac.

Mouth probabil că a murit în Palat. Şi acum, când Bianca e pierdută pentru mine, ideea că Mouth e moartă mă doare mai tare decât aş fi crezut. Îmi aduc aminte de povestea ei despre aripile albastre şi de cum s-au şocat geleţii când le-am împărtăşit-o. Ar fi trebuit s-o ajute pe Mouth să-şi găsească un nume, unul care să nu-i evoce permanent doar oase şi ocazii ratate.

Dragostea mea pentru Bianca e o formă de relief care se îndepărtează cu cât mă uit mai atent la ea. Mă întreb dacă doarme acum, că a ajuns acasă, şi dacă mă visează.

Trebuie să ies din ascunzătoare ca să mănânc ceva. Atunci descopăr simbolul. Vopsit cu galben pe stucatura scorojită a unei fabrici de pantofi

părăsite, se încolăceşte în jurul lui, cu forma aripilor şi un dinte lung. Mă uit la el o vreme, până îmi aduc aminte unde l-am văzut: într-o carte din biroul lui Hernan, în Salonul Ilir. Ezit încă o clipă, apoi împing uşiţa.

Jeremy se ghemuieşte într-un fotoliu cu braţe late, lângă un filtru de cafea în vechiul stil zagrebian. Ţine cu ambele mâini un exemplar foarte vechi şi aproape şters al unui pamflet scris de Mayhew. Marmota Cyrus se întinde pe un braţ al fotoliului, mârâind. Jeremy se uită la mine şi zâmbeşte.

— Ai reuşit! Ţi-am văzut portretul în tot oraşul, aşa că am încercat să-ţi las un mesaj pe care numai tu să-l înţelegi. Mă bucur foarte mult că eşti aici.

Îmi dă de mâncare şi apă proaspătă şi un loc unde să mă aşez, apoi îmi oblojeşte umărul.

*

Jeremy vorbeşte de două ori mai repede ca înainte, acum că suntem departe de salon. Cyrus însă pare mai leneş decât oricând, deşi se gudură pe lângă el aşa cum se gudura pe lângă Hernan. Jeremy îmi spune că Hernan a mai ţinut salonul deschis o vreme şi lucrurile s-au mai liniştit după ce am plecat. Dar după aceea s-au luat din nou măsuri energice împotriva elementelor anticircadiene şi Hernan a fost nevoit să-l închidă. Sunt şocată de cât timp s-a scurs cât am fost eu plecată. Mă uit în calendar şi văd că e deja 4 Mov

după Purpuriu. Hernan a ajuns un fugar şi până la urmă a murit de o infecţie care i s-a răspândit în sânge.

În afară de Cyrus şi de samovar, Jeremy a mai salvat câteva obiecte din salon. Scotoceşte într-o ladă de lemn şi scoate o hârtie cernită: tabloul cu mine lângă nişte tulpini de orz, pictat de mama.

— Hernan mi-a spus să ţi-l dau ţie, dacă te mai văd.

Mă uit lung la silueta plăpândă, cu capul întors, şi la lumina care bate de undeva din afara ramei şi îi pune în valoare obrajii şi vârfurile cerealelor proaspăt recoltate. Număr fiecare trăsătură de pensulă, ca şi cum aş vedea mâna mamei, dacă m-aş concentra mai mult. Apoi îl fac sul cu grijă şi îl pun într-un buzunar al mantalei.

Stau cu Jeremy şi îmi povesteşte despre revoltă: el şi prietenii lui lucrează pentru a-i da jos pe noua viceregentă şi pe aliaţii ei străini. Depozitul prăfuit, în care fierbi chiar şi cu jaluzelele coborâte, e una din ascunzătorile lui.

— Învăţăturile lui Hernan… spune Jeremy scuturând din cap. Sunt foarte utile în politică. Ştiu cum să-i aţâţ pe oameni făcând, mai mult sau mai puţin, opusul a ceea ce făceam cândva noi doi.

Vreau să-i vorbesc despre Bianca, să-i spun că şi acum cred că nu a vrut niciodată să facă rău nimănui, dar îmi cere să tac.

— Nu trebuie să-mi spui nimic. Vreau să-mi arăţi.

Mă uit lung la el. Faţa lui, luminată doar de raza unei vechi lămpi de mână, parcă e un peisaj

străbătut de viroage. Cyrus mă priveşte şi el; poate mă recunoaşte sau se întreabă ce se întâmplă.

— Vrei să-ţi… murmur eu.

— Pentru asta am depus toate eforturile să te găsesc. Am auzit zvonuri de la cineva care lucrează la Palat şi a surprins o discuţie dintre Bianca şi Dash după ce ai fugit. Se zice că le poţi arăta oamenilor lucrurile pe care le-ai văzut şi din cauza asta s-a speriat viceregentă de tine. Îi cunoşti toate secretele, ştii tot adevărul despre ea şi oricine te atinge îl poate trăi ca şi cum ar fost acolo în persoană.

Ezit, frământând marginile mantalei între degete.

— Te rog, arată-mi! insistă Jeremy.

Îmi deschid mantaua. Când îmi apropii cârceii de faţa lui, scoate un oftat leneş, ca aburul care scapă din aparatul de cafea. I-o arăt pe Bianca stând de vorbă cu studenţii progresişti, îl plimb pe la petrecerile strălucitoare din Argelo, unde ea flirtează cu oligarhii, pe urmă îi arăt şi flota de vehicule blindate. Forţându-mă să evoc aceste momente, simt parcă o nouă panică stârnită de amintiri, însoţită nu de spaimă, ci de o tristeţe devastatoare.

Jeremy se desprinde dintre cârceii mei. În clipa următoare, îmi dau seama că tremură de fericire.

— E… e fascinant. Ai putea fi singurul şi cel mai eficient instrument din istoria organizaţiilor politice. Oamenii vor dori să încerce lucrul acesta ei înşişi şi, odată ce o vor face, îi vei câştiga de partea ta definitiv. Acum ştiu de ce e atât de

speriată viceregenta.

Mă depărtez de el, cu simţurile în alertă, ca şi când pericolul m-ar paşte din orice parte. Depozitul e claustrofobic şi prea expus în acelaşi timp.

— Nu m-am întors ca să devin un instrument viu de propagandă, îi spun.

— Încearcă să te distrugă. Trebuie să o distrugi tu pe ea mai întâi. Aşa merg lucrurile.

— Mulţumesc pentru mâncare, îi spun, apoi plec de lângă el şi urc scările spre arşiţa orbitoare care pătrunde prin cadrul uşii. Şi că mi-ai îngrijit umărul. Mă simt mult mai bine. Te rog să ai mare grijă de Cyrus!

Auzindu-şi numele, marmota mârâie şi-şi întinde pseudopodele.

— Te rog, rămâi aici! mai am un sac de dormit. Putem vorbi mai târziu. Nu trebuie să faci nimic în grabă. Dar aceasta e calea prin care amândoi ne putem recupera viaţa. Acum, că ţi-am experimentat puterea, vreau…

Jeremy vine după mine cu braţele ridicate, dar nu încearcă să mă oprească.

— Poţi controla lucrul care ne controlează pe majoritatea dintre noi. Am putea face atât de multe împreună…

Mă opresc la uşă.

— Dacă vrei să fii ca mine, îi spun, urcă-te în vârful Bătrânei Mame şi aşteaptă. Du-te singur, fără arme! Vor veni şi te vor găsi.

Ies afară, ferindu-mi ochii de căldura cuptorului ceresc şi mă grăbesc să mă întorc în ascunzătoarea mea înainte de a se ridica

jaluzelele.

*

Umărul mă arde în continuare şi, de durere, nu ştiu dacă să mă blestem pe mine sau pe Bianca. Am simţit nevoia să plec de lângă Jeremy, pentru că m-am temut să nu cumva să fiu folosită din nou. Poate aş fi încercat să le împărtăşesc oamenilor povestea Biancăi astfel încât să vrea s-o ierte chiar dacă se ridică împotriva ei. Şi poate că acela ar fi singurul mod în care aş ajunge să-mi împart abilităţile cu alţii, fără ca ei să reacţioneze ca Naivii Gheţurilor sau ca Bianca. Pentru politică, oamenii tolerează lucruri pe care nu le-ar tolera din dragoste sau pentru profit. Dar, chiar dacă aş putea face asta pentru Bianca fără să mă detest, ştiu că n-aş suporta să împărtăşesc povestea aceea oamenilor, o dată şi încă o dată, încă o dată. M-aş transforma în gheaţă, dacă numai aş încerca s-o fac.

Jaluzelele sunt ridicate, coborâte şi din nou ridicate. Între timp, stau ascunsă, cu spatele la cuptorul Tânărului Tată. Umărul mă doare când îl mişc, dar cred că se vindecă.

Dorm în culcuşul meu strâmt ignorând starea jaluzelelor. Poate că am fost plecată prea mult timp ca să mai revin la vechiul ritm. Dacă trebuie să ţin seama de ceva, atunci aş prefera să ies în oraş când toată lumea doarme. Nu mă tem de Patrulele Somnului, nu cu toate simţurile, iar Xiosphantul arată mai frumos când poţi admira

fiecare piatră şi decor şi alternanţa tehnologie antică – imitaţii manuale recente fără să te împiedici de oameni. E incredibil cât mă pot încânta mărunţişurile, ca ambalajul fâlfâitor al prăjiturilor pe care le primeam la şcoala generală sau firma de la Grand Cinema, spaţiul îngust unde rulează vechi drame în semiobscuritate. Uneori simt mirosul pătrunzător de la tăbăcărie sau observ cum tremură aerul în Frontul Rece şi nu-mi pot reţine un sentiment de nostalgie condamnabilă.

Dar oamenii sunt mai complicaţi. După ce am fost atât de mult timp expusă la cultura argelană, nu mă mai pot uita la străinii din Xiosphant fără să încerc să ghicesc în ce compartiment au călătorit familiile lor şi ce influenţă are asta asupra statutului lor social actual.

O Patrulă a Somnului mărşăluieşte undeva departe de mine, dar eu aud alţi paşi, mai furişaţi, oprindu-se şi pornind din nou, ca şi cum cineva se tot ascunde. Mă târăsc deasupra buiandrugilor şi pe lângă coşurile de fum ale clădirilor de cărămidă albită, apropiindu-mă de zona temperată, până cobor pe stradă în faţa Alyssei.

— Era să fac infarct, îmi spune în argelană. Mai bine să nu stăm pe stradă. Ştiu un loc unde ne putem ascunde.

Străbatem mai multe alei, până când îmi dau seama că ne învârtim în vecinătatea Palatului şi sunt sigură că m-am încrezut din nou în cine nu trebuia. Dar când ajungem la capătul celei mai frumoase străzi din piaţă, Alyssa deschide o trapă

şi mă ajută să cobor într-un loc strâmt, de sub o tarabă. N-am mai fost de mult atât de aproape de noapte şi brăţara scoate un bâzâit discret.

Alyssa luminează camera de lemn cu o lanternă micuţă.

— Aici am aşteptat să se încheie Perioada Somnului când am venit prima oară în Xiosphant. Mouth a sângerat peste tot. Uite, se văd şi acum petele.

Părul castaniu ondulat i-a mai crescut şi are vreo două cicatrice noi pe partea stângă a feţei, chiar lângă urechea ei mare, clăpăugă. Se strâmbă când se mişcă şi face riduri când zâmbeşte, însă râsul i-a rămas acelaşi. O îmbrăţişez şi se propteşte o clipă de umărul meu.

— Mouth m-a trimis să te caut. Nu-i dau voie să se scoale din pat până când plămânul ei nu va scoate din nou sunete normale. E înnebunită de grijă. M-a pus să-i promit că nu mă las până nu te găsesc.

— Nu-mi vine să cred că trăieşte. Am văzut cu ochii mei cum au rănit-o două gloanţe în Palat!

— E greu să fii masochist când corpul tău e numai o cicatrice şi nu mai ai nicio terminaţie nervoasă.

Mi se pare că râde, dar se uită la mine cu buzele ţuguiate şi continuă:

— Era pregătită să moară pentru tine. Nici n-a clipit.

— Ar fi trebuit să-i vezi faţa când a auzit că trăieşti şi a aflat că eşti în temniţă, îi spun. A trecut de la bucurie la tristeţe într-o fracţiune de secundă.

— Serios? spune, ridicând scurt ochii, gândindu-se la Mouth, apoi mă priveşte din nou. Bănuiesc că o să-mi arăţi ce faţă a făcut. Asta-i noua ta putere, nu?

Îmi scapă o grimasă şi mă gândesc la Jeremy. Şi-a făcut planuri măreţe cu mine.

— Nu sunt aparatul de înregistrare al nimănui, îi spun.

— Foarte bine. Singurul lucru care face viaţa tolerabilă e că oamenii uită prostiile pe care le spun imediat ce le-au ieşit pe gură.

Stăm în bordeiul înghesuit de sub piaţă o vreme şi îmi dau seama că locul îi trezeşte Alyssei amintiri contradictorii. A spus ceva de sângele lui Mouth, demult uscat.

Mă gândesc la un lucru şi îl rostesc în acelaşi timp:

— Întotdeauna ai fost cea mai puternică dintre noi toţi.

Râde şi scutură din cap.

— În general, nu mi se pare. Dar mă gândesc la strămoşii mei, prin câte au trecut ca să ajung eu aici, şi atunci prind puteri. Asta a vrut oraşul să te împiedice să ai, putere, pentru că voia să fii o fiinţă slabă. Şi uită-te la tine acum!

Mirosul de sânge învechit şi izul de argilă mucegăită îmi provoacă greaţă de când am închis trapa. Îmi amintesc de nişa de dormit de pe sania Curierilor Descurcăreţi.

— Mouth a căutat o eternitate un lucru în care să creadă, iar eu n-am fost în stare să i-l ofer, rosteşte Alyssa. Nici individul acela, Barney, care

fusese cândva Cetăţean, n-a fost. Dar tu ai putut. Şi acum vrea ca eu să mă alătur cultului tău sau echipei tale de protecţie sau ce-o fi. Dar... nu mai pot fi dezamăgită. Pur şi simplu nu mai pot. Încă o dezamăgire m-ar sfâşia în două.

Vreau să-i spun că nu am nevoie de protecţia lui Mouth, nici de a ei. Dar Mouth a încasat două gloanţe pentru mine. Aşa că spun:

— Ce vei face dacă Mouth vrea să stea cu mine, dar tu nu?

— Habar n-am. Nu mă pot duce acasă. Aş putea să devin mercenar, să văd dacă noua revoltă caută luptători. Dar cred că vreau să iau o pauză de la răsturnat guverne un timp. Aş putea lucra la vreo afurisită de cârciumă. Poate la *Calea Strâmba.*

Scoate un zgomot iritat cu gura, apoi adaugă:

— Chiar am crezut că Bianca avea să fie nemaipomenită. Mă convinsese. Ce garanţie am că va fi altfel dacă mă hotărăsc să te urmez pe tine?

Mă uit destul de atentă la faţa ei şi sesizez un licăr de speranţă printre grimase. Nu vreau să mă urmeze sau să creadă în mine nimeni. Vreau să dorm încă cinci sau şase cicluri. Dar am fost trimisă aici ca să-i învăţ pe alţii. Aşa că simt cum mă cuprinde calmul.

— În curând, nu vor mai exista locuri sigure, spun. Vreme bună nu vom mai avea. Imaginează-ţi cum ar fi dacă următorul ciclon va lovi o fermă.

— Un motiv în plus să te dai la fund. De ce mi-aş pune încrederea în tine?

Trag prelung aer în piept, de parcă aş putea să inspir timpul şi să-l ţin în plămâni până când sunt

pregătită să vină momentul următor.

— Nu în mine să crezi, rostesc. Ci în ei.

Întind braţele şi îmi desfac mantaua ca să se uite la mine, dacă vrea să vadă. Ezită puţin, dar vine spre mine.

O cuprind cu precauţie, amintindu-mi de greşelile pe care le-am făcut, şi nu-i arăt decât jocul zăpezii în vânt, până când simt că se relaxează. Apoi o duc în Oraşul de la miezul nopţii, prin pereţi de gheaţă şi materie vie care se umplu de muzica venită de dedesubt. Îi arăt galeriile, grinzile imense de metal călite în focul din centrul lumii, sprijinite pe o istorie comună care a început odată cu îmblânzirea cerului. Geleţii se apropie, nu ca siluete neomeneşti care ies dintr-un peisaj ostil, ci ca prieteni ale căror tentacule se întind în semn de bun-venit şi ai căror cleşti se deschid ca să le poţi vedea în adâncul inimii. Stărui asupra unei anumite amintiri, cea cu Rose arătându-mi ceasul de la tatăl meu, asupra felului în care o receptează ochii mei de om, dar şi noile mele simţuri şi asupra încrederii în mine, pe care şi-a păstrat-o. Nu încerc să spun o poveste, nici să împărtăşesc un lanţ de evenimente, pur şi simplu lansez sentimentul că sunt acasă, într-un loc unde toată lumea îţi cunoaşte defectul, şi îl las să se scurgă din mine. Amintirile pe care le am pentru a le împărtăşi cu alţii sunt curate şi adevărate.

Când mă desprind, Alyssa mă strânge mai tare lângă ea, ca şi când nu mai vrea să-mi dea drumul vreodată. Ochii ei sunt atât de umezi, încât par de argint.

MULŢUMIRI

Când am scris această carte, am avut, mai tot timpul, impresia că rătăcesc prin întuneric. Îmi exprim profunda recunoştinţă faţă de toţi cei care m-au ajutat să-mi găsesc drumul. Îmi asum răspunderea pentru toate posibilele greşeli, dar părţile bune ale cărţii se datorează, în mare măsură, generozităţii şi amabilităţii multor altor persoane.

Înainte de toate, îi sunt veşnic îndatorată lui Miriam Weinberg, editoarea mea, înzestrată cu un genial simţ al povestirii şi o profundă sensibilitate care au contat imens pentru mine. Capitole întregi din roman funcţionează pentru că Miriam a petrecut ore întregi vorbind cu mine la telefon şi ajutându-mă să observ locurile în care am „măturat sub covor” lucruri esenţiale şi să-mi dau seama ce vrea să spună de fapt, această carte. Miriam este cel mai răbdător geniu pe care îl cunosc.

Patrick Nielsen Hayden nu a luat-o la fugă urlând când i-am spus că vreau să continui *Toate păsările cerului* cu o poveste sumbră, serioasă, despre o planetă în rotaţie sincronă. Le sunt foarte recunoscătoare şi tuturor celorlalţi de la Tor, fantasticei Kirsten Brink, magicei Patty Garcia – idol punk rock, nemaipomenitului director artistic Irene Gallo, redactorului cu ochi de vultur Liana Krissoff şi multor altora. Le sunt foarte recunoscătoare celor de la Titan Books, Ella

Chappell, Lydia Gittins şi tuturor celorlalţi care au sprijinit această carte.

Agentul meu abil şi neînfricat, Russ Galen, m-a sprijinit la fiecare pas, oricât de bizar şi de indescriptibil începea să sune romanul.

Trebuie să-i mulţumesc cititorului meu expert în probleme sensibile, K. Tempest Bradford, care mi-a răspuns la un milion de întrebări şi mi-a oferit perspective subtile ale istoriei mele complicate despre viitorul Pământului şi dincolo de el. Mulţumesc şi betacititorilor mei: Claire Light, Liz Henry, Elizabeth McKenzie, Isabel Yap, Baruch Porras-Hernandez, Wonder Dave, Jessy Randall, Nicole Gluckstern, Kate Erickson, Shobha Rao şi celor pe care i-am uitat. În special Claire a petrecut o veşnicie ajutându-mă cu generozitate să mă confrunt cu ritmurile emoţionale şi construirea lumilor din roman.

Josh Friedman a riscat şi m-a implicat în show-ul de televiziune *Snowpiercer,* când mă străduiam să termin această carte. Faptul că am avut ocazia să ascult o seamă de oameni foarte inteligenţi vorbind cu pricepere şi entuziasm despre structura povestirii (inclusiv sus-amintita Kate Erickson, apoi Alexandra McNally, Erica Saleh, Halley Gross, Heather Regnier şi Lucas O’Connor) a contat enorm când am lăsat în urmă societatea asupritoare de la marginea unui pustiu îngheţat şi am revenit la a mea.

Îi mulţumesc şi managerului meu, Nate Miller, pentru slujba aceea şi pentru tot ce a făcut că să-mi sprijine activitatea.

Mulţi alţii m-au ajutat să scriu cartea şi să învăţ din greşelile mele de povestitor. Nu mi-ar ajunge o zi întreagă să-i amintesc pe toţi. Am învăţat de la maeştri.

Mulţumesc tuturor celor de pe Twitter care mi-au răspuns la întrebările despre planetele în rotaţie sincronă în 2013 şi celor care m-au ajutat în legătură cu problemele ştiinţifice de atunci încoace. Lindy Elkins-Tanton de la Universitatea de Stat din Arizona a răspuns răbdătoare la întrebările mele de geofizică şi am primit feedback util de la Aomawa Shields şi Dorian Abbot. Terry Johnson de la Berkely mi-a spus multe lucruri legate de modul în care manipulează geleţii vremea.

Îmi dau seama că problemele ştiinţifice din acest roman sunt, în unele cazuri, expediate, iar în altele, consensul ştiinţific s-a modificat chiar în timp ce scriam cartea. Se mai întâmplă. Dar aceşti oameni de ştiinţă generoşi şi articolele pe care le-am citit despre planetele în rotaţie sincronă s-au dovedit nepreţuite la conturarea acestei cărţi.

Supereconomistul Noah Smith a avut amabilitatea de a-mi citi cartea şi m-a contrazis răbdător în chestiunea economiei extravagante pe care am inventat-o pentru Xiosphant. Din păcate, nu cred că l-am convins să se angajeze la Banca Xiosphantă Centrală.

Şi, înainte de toate, ca de obicei, trebuie să-i mulţumesc partenerei mele, eroinei mele, Annalee Newitz, care mă inspiră în nenumărate feluri şi cu care vreau să împart toată ştiinţa, toate povestirile şi tot *mapo tofu.*

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj, femei neînfricate,
capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine, **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe **www.nemira.ro**

ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!

POWERED BY NEMIRA.